

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

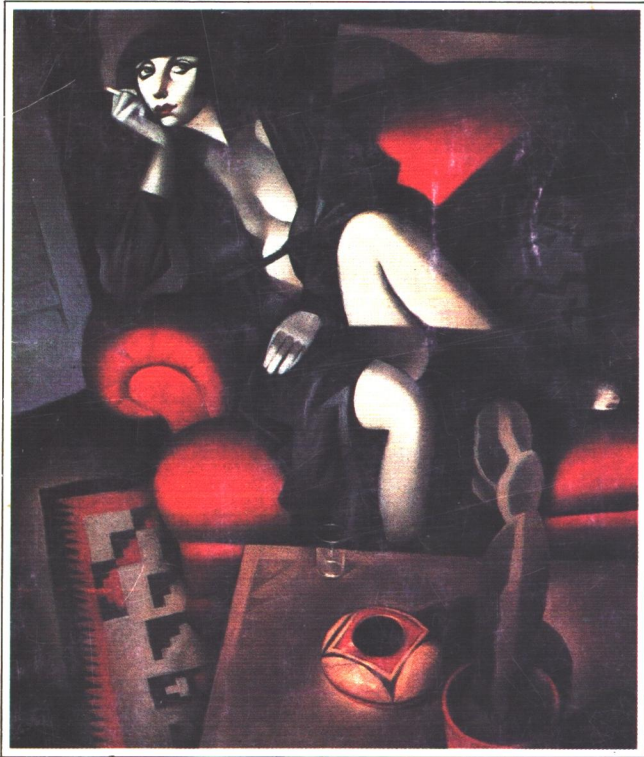
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Patricia Highsmith

KÜÇÜK *g*:
BİR YAZ MASALI

İngilizce aslından
çeviren
PINAR KÜR

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

ISBN 975-510-826-2

© 1994 by Diogenes Verlag, Zürich /

Akcalı Telif Hakları Ajansı / Can Yayınları Ltd. Şti. (1996)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,

Özal Basımevinde basıldı. (1998)

Dizgi: Bedriye Başkan

Patricia Highsmith
KÜÇÜK g:
BİR YAZ MASALI

ROMAN

İngilizce aslından
çeviren:
PINAR KÜR

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2 80060, Galatasaray, İstanbul.

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Özgün adı
Small g: a Summer Idyll

**PATRICIA HIGHSMITH'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

BİR KADIN DÜŞMANINDAN ÖYKÜCÜKLER / öykü
EDİTH'İN GÜNCESİ / roman (çıkacak)
KÜÇÜK g: BİR YAZ MASALI / roman

1921 yılında Teksas'ta doğan *Patricia Highsmith* altı yaşında ailesiyle birlikte New York'a geldi, orada eğitim gördü. Yazar olmaya 16 yaşındayken karar verdi. İlk romanı olan *Strangers on a Train* (Trendeki Yabancı) 1950 yılında Alfred Hitchcock tarafından filme alındı; üçüncü romanı olan *The Talented Mr. Ripley* (1955) ile de Edgar Allan Poe Ödülünü aldı. 1963 yılından sonra Avrupa'da yaşadı, yaşamının son 12 yılını geçirdiği İsviçre'de, 1995'te öldü.

Peter Ritter adlı genç bir adam bir çarşamba gecesi gece yarısı civarında Zürich'teki bir sinemadan  ıktı. Aylardan ocak, hava soğuktu, yürürken aceleyle deri ceketinin düğmelerini kapatmaktaydı. Peter ailesiyle birlikte oturduğu evine gidiyordu, Rickie'yi de herhangi bir bar-kafeden değil, oradan aramaya karar vermişti. Peter kestirme olduğu için dar bir sokağa saptı. Tam ceketinin kemerini bağlıyordu ki sol yanından, karanlığın içinden biri fırladı, "Hey! S k l paraları!" diye bağırdı.

Peter, adamın havaya kaldırdığı sağ elinde bir bıçak gördü, uzunca bir avcı bıçağı.

"Tamam, otuz frank kadar bir şey var!" dedi Peter, govdesi dik ve gergin, yumrukları hazırđı. Kimi kez uyuşturucu bağımlılarını korkutup kaçırmak kolay oluyordu. "İstiyorsan al."

Peter'in sağında ikinci bir adam belirdi.

"Böyle güzel bir ceketin cebinde otuz frank mı olurmuş?" diye homurdandı bıçaklı adam ve Peter'in sol kaburgasının altına bıçağı daldırdı.

Peter bıçağın deri ceketini delip geçtiğini fark etmişti. Kot pantolonunun arka cebindeki cüzdanına ulaşmaya çalışıyordu. "Tamam, veriyorum--"

İkinci adam tuhaf, cırlak bir kakhaha atarak Peter'i sağ yanından bı akladı. Peter sendeledi, ama cüzdanı çıkar mıştı.

Soldaki adam bunu çekip aldı. Biraz daha kakhaha ve bu kez Peter'in boğazına bir vuruş -- yumruk değildi, yeni bir bıçak darbesi.

"Hey!" diye haykırdı Peter, acıdan iki büklüm olmuş, çok da korkmuştu. "İmdat! Yardım edin bana!" Soldaki adama bir yumruk attı -- bir refleks hareketiydi bu.

İkinci adam Peter'i iteledi karanlık bir duvara doğru, Peter kafasını çarptı. Ayak sesleri koşarak uzaklaştı.

Peter dar sokağın aşınmış taşları üstünde yattığının, soluk-suz kaldığının farkındaydı. Kendi kanı boğuyordu onu. Nefes alabilmek için kanını yutmaya çalışıyordu. Rickie'yi aramak gerek, söz vermişti. Rickie bu gece geç saatlere dek çalışacak, çoğu kez yaptığı gibi, şimdi bekler ki...

"İşte! Bakın, burada!"

Başka sesler.

"Hey, yaralı mısınız?"

"Durun, kıpırdatmayın! Şuraya biri *ışık* tutsun!"

"*Kan* var!"

"... *cankurtaran*?"

"Beni telefon etmeye gitti."

"... Genç bir çocuk..."

"Vay anasını! Amma kanıyor!"

Peter anesteziye girer gibiydi, konuşmıyor, sanki uykuya dalıyordu, boynu acımaya başlamıştı. Öksürmeye çalıştı, başaramadı, soluk alayım derken boğazı tıkandı, boğuluyordu, öksüremiyordu.

Bir saat kadar sonra birisi Peter'in cüzdanını aynı sokağın biraz ilerisinde bulup polise teslim etti. Peter Ritter, adres falan filan. Annesine Peter'in hastaneye vardığında ölmüş olduğunu bildirdiler. Asistanlardan biri onun son nefesinde 'Rickie' dediğini duymuştu. Bu ad kadına tanıdık mıydı? Evet, dedi kadın. Oğlunun arkadaşlarından biriydi. Biraz önce onu aramıştı. Polislerin ısrarı üzerine Rickie'nin adresini verdi. Sonra gelip Frau Ritter'i morga götürdüler.

Aynı gece, polisler atölyesinde çalışmakta olan Rickie Markwalder'le görüşmeye gittiler. Adam haber karşısında donakaldı, yani, polisler bu kaniya vardılar. Gece yarısı civarında Petey'den telefon beklemişti. Rickie, Petey'in annesiyle konuşmak istedi, ama polisler ertesi günü önerdiler, çünkü bu gece uyuyabilsin diye uyku hapları verilmişti kadına. Kocasını bir iş yolculuğundaydı. Rickie bunu zaten biliyordu.

Rickie ertesi gün öğlene kadar bekledikten sonra, Frau Ritter'i aradı. "Tümüyle *paramparçayım*," dedi kendisine özgü, ya-

lin, neredeyse beceriksiz tarzla. "Eğer beni görmek isterseniz, buradayım. Ya da ben size gelebilirim."

"Bilmem ki. Teşekkür ederim. Ağabeyim burada."

"Güzel. Cenaze –yarın sizi arayayım mı?"

"Yakılacak. Aile geleneğimiz," diye yanıtladı Frau Ritter.

"Size haber veririm, Rickie."

"Teşekkür ederim, Frau Ritter."

Sonuçta ona haber verilmedi, ama Rickie o kargaşada unuttuklarını düşündü. Belki de kadın akrabaların, kuzenlerin falan yanında onun görünmesini istememişti. Cenaze haberini *Tages-Anzeiger* gazetesinde okudu Rickie. Gene de Petey'in ailesine çiçek gönderdi, 'derin üzüntü'sünü belirten bir kart eşliğinde. Bunlar klişeleşmiş sözcüklerdi, biliyordu, ama kendi kalbinde içtendiler.

Luisa yıkılacaktı. Olanları biliyor muydu acaba? *Tages-Anzeiger*'deki haber çok kısaydı, Rickie ancak aradığı için bulabilmişti. Luisa ile Peter konusunda geri planda kalmayı yeğlemişti ve Luisa'nın kendisinden pek hoşlanmadığına inanıyordu. Neden hoşlansın ki? Luisa Petey'e âşıktı, belki de birkaç ay sürecektir bir genç kız tutkunluğu, ama olsun – Rickie kıza bir şey söylememeye karar verdi. Luisa'nın Petey'e olan tutkusunun geçtiğine inanmak istediği için inandığını kendisi de biliyordu. Jakob'un yerinde onunla konuşmaktan daha kolaydı bu. Luisa oraya her zaman Renate Bilmemkim ile gelirdi, kadın onun patronuydu. Renate'nin terzi atölyesinde çalışan başka birkaç tane daha çırak kız vardı.

Rickie Markwalder, kayışından tuttuğu Lulu'nun peşinden Jakob'un *Bierstube-Restaurant*'ına doğru yürüyordu. Hafta sonlarında burası Küçük g olarak bilinirdi, ama sabahın dokuz buçuğunda geçerli değildi bu isim. Zürih'in gezilecek yerlerini sıralayan turist rehberlerinden birinde böyle sınıflandırılmıştı Jakob'un yeri: Küçük g, müşterilerin bir kısmı eşcinseldir, ama başkalarına da açıktır anlamına.

"N'oluyorsun, Lulu! Ha, pekâlâ," diye hoşgörüyü mırıldandı Rickie, ince uzun beyaz köpek kendi çevresinde dolanıp çömelmişti. Rickie kayışı hafif hafif çekerek onu kaldırım kıyısındaki oluğa yöneltti, sonra ellerini beyaz hırkasının biraz sarkmış, biraz kirlenmiş ceplerine soktu. Ne güzel bir gün, diye düşündü, yazın en görkemli günleri başladı, ağaçların açık yeşil yaprakları her geçen gün daha çok parlıyor, daha büyüyorlar. *Ve Petey yok.* Rickie gözlerini kırıştırdı, aynı sarsıntıyı, aynı ani boşluk duygusunu yeniden yaşayarak. Lulu kaldırıma sıçradı, arka ayaklarını sürttü ve Jakob'a doğru yenilenmiş bir hevesle yola çıktı.

Petey daha yirmi yaşındaydı, diye düşündü Rickie öfkeyle, hiç nedensiz yere bir süt kutusuna tekme salladı, kaldırımdan oluğa yuvarladı. Kendisi ise kırk altı *-kırk altı-* yaşında hâlâ sapasağlamdı (tabii karnındaki çirkin ve son zamanlarda biraz şişkin bıçak yarası izini saymazsak) oysa Petey, o dünya güzeli çocuk –

"Hey! Sokağa çöp mü atılmış, hem de tekmeyle! Terbiyeli bir İsviçreli böyle mi yapar?" Elli yaşlarında tombiş bir kadın kötü kötü baktı Rickie'ye.

Rickie süt kutusunu almak için döndü –yarım litrelik küçük bir kutu hem de– ama kadın koşup almıştı bile. "Belki terbiyeli bir İsviçreli değilimdir!"

Kadın yüzünü tiksintiyle buruşturdu, elinde süt kutusu ile Rickie'nin tersi yönde yürüyüp gitti. Adam geniş ağzını büktü. Bu olayın canını sıkmasına izin vermeyecekti. İsviçre sokaklarında herhangi bir boş kutu görmenin alışılmışın çok dışında olduğunu da itiraf etmek gerekirdi. Belki bu yüzden tekme sallamıştı zaten.

Lulu sertçe sağa döndü, Rickie'yi Jakob'un ön bahçe kapısından çekiştirdi, terastaki masa ve sandalyeler boştu, çünkü hava dışarıda kahvaltıya uygun olmayacak kadar serindi.

"Merhaba Rickie vee Lulu!" Kapının yanında durmuş, ellerini önlüğüne kurulayan Ursie'den gelmişti ses. Kadın Lulu'yu okşamak için eğildi, hayvan da biraz diklenerek Ursie'nin elini yalamaya davrandı, ama ıskaladı.

"Günaydın, Ursie, bu güzel sabahta nasılsın bakalım?" diye sordu Rickie İsviçre Almancasıyla.

"Hep bildiğiniz gibi, iyiyim, teşekkürler. Her zamankinden mi?"

"Evet öyle," dedi Rickie sol köşedeki masasına doğru ağır ağır yürürken. "Merhaba, Stefan! İşler nasıl?" Bunu tek gözlü bir adama söylemişti, emekli bir postacıydı, çöreğini *capuccino*'suna daldırmak üzereydi.

"Dünyaya eşi olmayan bir iyimserlikle bakıyorum," dedi Stefan, yüzde elli bu cevabı verirdi. "Merhaba, Lulu!"

Rickie döner kitaplıktan bir *Tages-Anzeiger* alıp yerine oturdu. İlgisiz haberler, geçen haftakinin aynısı sanki, hatta haftalardır aynı şeyler: Eskiden Rusya'ya ait olan, adını bile duymadığınız bazı ufak tefek devletler (hepsi de Türkiye'nin yakınında) birbirleriyle dövüşüp duruyorlar anlaşılın, birbirlerini öldürüyorlar, açlıktan kırılıyorlar, evleri bombalanıyor. Tabii ki bunlar gibi bazı hayatlar kendisinininkinden daha acıklıydı. Bunu her zaman bilmiş, aksini de iddia etmemişti Rickie. Bütün mesele... trajedi sizi bulunca canınızın yandığını söylememek neden? Önemli olduğunu –hiç değilse bireyin kendisi için– söylememek neden?

"Danke, Andress," dedi Rickie, masaya *cappuccino* ile ay çöreğini bırakan esmer, genç adama şöyle bir göz atarak.

"Günaydın, Rickie. Günaydın, Lulu."

Lulu Rickie'nin karşısındaki sandalyeye yerleşmişti. Kimi kez Andy diye çağrılan Andreas eğilip onu yalancıkdan öptü. "Madam Lulu bir şey isterler mi acaba?"

"Hav," diye karşılık verdi Lulu, bütün benliğiyle "Evet!" diyerek.

Andreas doğruldu, güldü, boş tepsiyi elinde salladı.

"Ben ona ay çöreği veririm," dedi Rickie.

Rickie gazetesine döndü. Ağzında çörek, iki elini kullanarak sayfaları çevirdi, 'Günlük Olaylar' sütununu buldu. Genelde dört beş haberden ibaret kısa bir sütundu bu. Kadının birinin çantasını kapıp kaçmışlardı; kimliği belirlenemeyen bir genç Zürich'te bir parkta aşırı dozdan ölü bulunmuştu. Bir de kafasına sert bir cisimle vurularak soyulan yetmiş iki yaşında bir adamla ilgili haber vardı. Einsiedeln yakınında, Rickie'nin hiç adını duymadığı bir köyde olmuştu olay.

Eeee, yetmiş iki de az yaş değil, diye düşündü Rickie, böyle bir adamın soygunculara karşı direnmesi söz konusu olamazdı. Gene de canını kurtarmıştı anlaşılan. Şok tedavisi için hastaneye kaldırıldığını yazıyordu gazete. Oysa Petey, Zürich'te, direnmişti (bir tanığın dediğine göre), normal bir gencin yapacağı gibi dövüşmeye kalkmıştı, üstelik Petey çok formdaydı. Rickie, gazeteye sıkı sıkı yapıştığını ayımsayarak ellerini gevşetti.

"Al, meleğim," diyerek Lulu'ya bir lokma uzattı.

Lulu'nun pembe dili lokmayı anında halletti, en ufak bir kırıntı bile düşürmedi, keyifli bir ses çıkardı.

Tam o sırada, gri giysili ufak tefek bir kadın girdi içeri, çevreye hızlıca bir göz atarak karşı duvarın kıyısında, sola doğru bir masaya yöneldi. Jakob'un yeri çok büyük olduğundan, karşı duvar epey uzaktaydı.

Jakob'un Bira Bahçesi üç-dört katlı bir yerdi, ama kimse üst katlarla ilgilenmezdi. Giriş katının duvarları ve tavanı koyu renk ahşaptan lambri kaplıydı; masalar, sıralar, sandalyeler de aynı yıllanmış ahşaptandı – sonradan yapılmış bir bölme bile yeterince eskimiş, dekora uygun bir hale gelmişti. Formika, kromaj gibi şeyler yoktu. Barın arkasındaki ayna yıkanmak isti-

yordu, ama çerçevesine o kadar çok kart ve duygusal anısı olan öteberi sıkıştırılmıştı ki, temizliği göze alacak kişinin bayağı cesur olması gerekirdi. Alçakça olan tavanın kalın kirişleri masa ve sıralardan daha koyu renkliydi, sanki yüzyılların isı ve tozu ağaca sinmiş, onun bir parçası haline gelmişti. Rickie kendini yalnız hissettiğinde buraya gelip bir bira içerdi, kendi yaptığı yemeklerden bıktığında ise, Ursie’de gece yarısına kadar sosıs, patates salatası, lahana turşusu gibi yiyecekler bulabilirdi her zaman için.

Grili kadın Renate bilmemkimdi, Rickie onu sevmezdi. En azından elli yaşında vardı, her zaman düzgün, ama nedense modası geçmiş giysiler giyerdi. Nazikti, arada bir bahşış de bırakırdı (Rickie gözleriyle görmüştü), ama pek az kişi severdi Renate’yi. Nedense casus gibiydi, düşmanca bir havası vardı, Jakob’un yerindeki herkesi gözetliyormuş gibiydi, gülümsemesine karşın herkese yukardan bakıyordu, gene de sık sık *buradaydı*, hem de hemen hemen hep aynı saatte, sabah kahvesine gelirdi. Renate’nin erkenden kalkıp kızlarını saat sekizden önce işe başlattığından emindi Rickie. Oturduğu yerden görebildiği kadarıyla kadının çiçek desenli elbisesinin karpuz kollarında gri püsküllü kıvrımlar vardı, eteğin orta yerinde ve tabii bitiminde de püsküller bulunuyordu. Al sana Alis Harikalar Diyarında! Elbise uzundu, Renate’nin yumru ayağını ya da şimdilerde adını ne taktılsa onu mümkün olduğunca saklamaktı amaç. Bilekten bağcıklı ayakkabı giymişti, bir tekinin tabanı ötekenden kalındı. Herhalde on dokuzuncu yüzyıl stili giyinmesinin nedenlerinden biri buydu. Onun, yanında çalışan genç kızlara bir tiran gibi davrandığını tahmin ediyordu Rickie. Şimdi de Renate uzun siyah ağızlığına bir sigara taktı, yaktı, siparişini verirken Andy’e otomatik bir gülümseme çaktı.

Rickie saatine baktı – dokuz elli bir. Yardımcısı Mathilde atölyeye hiçbir zaman on-ondan önce gelemezdi oysa onu işe aldığında onda gelmesini rica etmişti. İnsanlara sözünü dinletmekte başarılı olmadığını biliyordu Rickie. Tuhafıdır, ama iş anlaşmalarında daha kesin davranabiliyordu; yani, öyle sanıyordu ve bundan teselli buluyordu.

"Şimdi *Appenzeller* alır mısınız, Herr Rickie? *Oder-*" yoksa bir *cappuccino* daha mı, demek istiyordu Andreas.

"Appenzeller, *ja, danke*, Andy."

Bir başka ses "Günaydın, Rickie," dediğinde gözlerini gazetesinden kaldırdı.

Konuşan, Rickie'nin arkasındaki bölmeden birden çıkan Claus Bruder'di.

"Oooo, Claus! Kadın müşterileri göz hapsine almaya devam mı?" Rickie gülümsedi. Claus bankada çalışıyordu.

Claus durduğu yerde kıpırdanarak cevap verdi, "Yaa evet. Merhaba, Lulu – *gut'n Morgen!* Bak ne diyecektim, acaba bu akşam Lulu'yu ödünç alabilir miyim? Sakin bir akşam. Yarın sabah bu saatte buraya getiririm."

Rickie içini çekti. "Bütün gece mi? Lulu dün gece de geç geldi. Biri sabahın ikisine kadar dışarıda tuttu onu. Uykusunu alması gerek. Çok mu önemli bir şey?"

"Burada, Aussersihl'de. Bu gece yeni biriyle randevum var."

Lulu bir artıydı, hepsi o kadar. Ayrıca onu ödünç alan dürüst biriye köpeğin asıl sahibi olmadığını itiraf etmesi gerekirdi. Rickie zorlanarak, "Hayır," dedi. "Lulu olsa da olmasa da, adam seni beğenecekse beğenir. Yalan mı? *C'est la vie.*"

Rickie'den neredeyse yirmi yaş genç olan Claus buna verecek cevap bulamadı ya da dilini tutmayı yeğledi. Lulu'ya özlemle baktı, "Ama şekerim, sen bana *şans* getiriyorsun!"

Lulu "Hav!" şeklinde yanıtladı, patisini Claus'un ağız uzattığı avucuna değdirdi. Tokalaştılar.

"Görüşürüz, Rickie. Sana iyi günler," diye İngilizce ekledi. Hafif aşağılayıcı sözlerdi bunlar.

"Sana da soksunlar," diye güler yüzle karşılık verdi Rickie. Appenzellere uzandı. İlk yudum tam da gereksindiği tadı bıraktı, içkinin tatlılığı *cappuccino*'nun dilinde kalan acılığına karıştı. Bir sigara yakıp Renate'yi kafasından uzaklaştırabilir, gazetesine dönebilirdi, ama bu arada Luisa Renate'ye katılmıştı, Rickie gözlerini ondan ayıramadı. Ne kadar da genç ve tazeydi! Luisa gülümseyerek sıraya, Renate'nin yanına oturdu. Luisa Petey'e tutulmuştu –evet, gerçekten âşık olmuştu, Petey'in anlatmasından biliyordu Rickie. Petey biraz rahatsız olmuştu durumdan, nazikti, ama nasıl baş edeceğini –Luisa'nın hayran bakışlarıyla nasıl baş edeceğini– bilememişti. Yaşlı cadı Renate ise nasıl da

kıskanmıştı, hem de açıkça belli etmişti kıskandığını! Burada, Jakob'ta oturup az çok duyulacak bir sesle Luisa'ya konferans çekmeler! Başkalarına da yüksek sesle yorumlar yapmalar, ayağa fırlayıp uzun eteğini flamenko dansçıları gibi savurarak, "Bir genç kızın homonun birine tutulması ne kadar *wahnsinnig*! Bu sapıklar aynalarına âşıktırlar! Kendi kendilerine âşıktırlar!" Renate, Jakob'un gedikli müşterilerinden pek destek görmemişti, çünkü çoğu eşcinseldi zaten, ötekiler de konuya sıcaktılar. Ama bu, kadını durdurmaya yetmiş miydi? Ne gezer!

Sonra daha beter şeyler olmuştu, iyi hatırlıyordu Rickie; Petey Luisa'nın ilan-ı aşkına karşılık veremeyeceğini açıkça belli ettiğinde kızcağızın gözyaşlarını (ne yazık ki gözyaşlarının bir kısmı burada, herkesin içinde dökülmüştü) nasıl da keyifli bir utku havasıyla izlemişti Renate. Zavallı Petey utançtan kalakalmıştı. Rickie, kıza çiçek götürmesi için ısrar etmişti Petey'e; bir keresinde de, bunu da iyi hatırlıyordu Rickie, anlayışlı davranmasını öğütlemişti. Ne kaybedersin ki? Hiçbir şey. Böylece daha iyi bir *Mensch* olursun, demişti Rickie. Doğruydum da. Rickie sigarasının dumanını yavaş yavaş içine çekerek öfkesini dindirmeye çalıştı. Gün daha yeni başlıyordu.

"Rickie –ve Lulu!" dedi bir kadın sesi.

Rickie başını kaldırıp baktı. "Evelyn! Sen ha! Nasılsın, güzelim? Oturmak ister misin?"

Lulu'nunkinin yanında boş bir tahta sandalye vardı.

"Hayır, teşekkürler, Rickie, işe zaten geç kaldım. Şu resim—"

Masanın üstüne koyduğu büyük bir zarfı açtı, içinde kalın kâğıda mürekkeple çizilmiş bir resim çıkardı: Kuleleri gökyüzüne uzanan bir şato, alt bölümünde ise çalılar, ağaçların arasından görünen bir kale hendeği. "Ne güzel," dedi Rickie.

"Çocuklar bayılıyor. Hem, iyi de çizilmiş. On üç yaşlarında bir çocuğun çizimi, bence yaşına göre çok iyi. Acaba sen—"

"Çoğaltırım, tabii." dedi Rickie.

"Birkaç kopya," gülümsediğinde Evelyn'in ince yüzü değişti. Elli küsur yaşından daha genç göründü. "On tane belki? Sekiz? Kâğıtların parasını vereceğim elbette. Aynı tür kâğıt olsun, mümkünse."

Rickie'nin çoğaltan, büyüten, küçülten, süperempoze yapan bir makinesi vardı. Daha da önemlisi, bazı insanları sever, bazılarını sevmezdi. Yerel okulun kütüphanesinde çalışan Evelyn Huber'i severdi.

"Çok şekersin, Rickie! Acelesi yok. Beş gün sonra falan atölyene uğrasam? Alabilir miyim?"

"Beş gün iyidir. Görüşürüz, Evelyn."

Evelyn kendisiyle konuşurken Rickie Willi Biber'in uzun vücudunun içeri süzüldüğünü görmüştü, bir masalın uğursuz kişisi gibi, eski zamanların klasik köyün aptalı gibi... Millettin dediğine göre, şurada burada ufak tefek tamir işleri yaparmış, kimi kez dünyanın parasını ister, kimi kez bedava çalışmış. Rickie'nin gözlemlerine ve onun hakkında işittiklerine göre adam zekâ özürlüymüş. Eskiden işçiymiş, galiba duvarcı ustasıymış, sonra ya bir kaza olmuş, başına bir çuval tuğla düşmüş ya da zaten salak olduğu için işten atılmış.

Rickie'nin dikkatini çeken, Renate'nin sık sık Willi ile konuşmaya tenezzül ettiğiydi, belli ikisi de özürlü olduklarından. Bir bakıma Renate için iyi bir davranıştı bu herhalde ki bu da epey bir şeydi, çünkü onun başka insanlara en ufak bir yakınlık, sıcaklık gösterdiğini hiç görmemişti Rickie. Willi masasının önünden geçip hemen oracıktaki masaya otururken Renate 'günaydın' anlamına hafif bir selam verdi ona. Willi'nin yassı, anlamsız bir yüzü, büyük el ve ayakları vardı; yaz kış koyu renkli, biçimsiz bir pantolon ile lacivert işçi ceketi giyerdi. Willi onu geniş kenarlı şapkasız görmemişti hiç; sanki kendini güneşten koruyormuş gibi bir hali vardı.

Rickie hesabını ödedi, ama bahşiş bırakmadı, çünkü buranın âdeti böyleydi. Renate ile Luisa'nın yakınından geçmekten se arka kapıyı yeğledi, ahşap bölmenin öte yanına geçerek Jakob'un ikinci salonuna, genelde işçilerin kahvaltı ettikleri bölüme yöneldi. İşçiler sekize çeyrek kala işyerlerine gitmiş olurlardı, ama içeride birkaç tane vardı, ikinci kahve için gelmişlerdi.

Altı dakikadan kısa bir süre sonra Rickie atölyesinin bulunduğu binaya –dört katlı, gri bir apartman– varmış, küçük metal posta kutularından kendisine ait olanını açmaktaydı. Postadan elektrik malzemeleri satan bir yerden bir fatura, iki de şirket antetli mektup çıktı –mektuplar iş önerisi olabilirdi. Ric-

kie ile Lulu, binanın yan tarafındaki sekiz on basamaklık merdivenden indiler, Rickie'ye ait olan iki-üç saksılı palmiye'nin yanından geçtiler, Rickie'nin yarı bodrum katının kapısına vardılar. Son basamakları inerken atölyenin penceresine baktığınızda, içeride Frau Schneider ile Frau von Muellberg'in, ikisi de birer ellerini kaldırmış olarak hararetili bir münakaşa halinde olduklarını görürdünüz. Bunlar alçıdan yapılmış, insan boyutlarında iki heykeldi. Gene alçıdan bir kanepeye oturmuşlardı, yirmilerin modasını yansıtan kıyafetleri çok hafif, omuzdaki bir kürkün kahverengisini, bir çantanın siyahını belirginleştirecek biçimde renklendirilmişti. Stüdyoya ilk gelen hemen herkes bunlara şaşkın bakar, gülerdi.

Stüdyonun içi beyazdı, yüksek tavanlıydı, hemen hemen hiç iskemle yoktu, çünkü dört büyük masadan üçü, ayakta çalışılacak biçimde düzenlenmişti. Masalar, yönü değişebilen lambalarla yukarıdan aydınlatılmıştı. Bir köşede musluklarından sıcak ve soğuk su akan bir evye, hemen yanında iki gözlü bir elektrikli ocak, ocağın altındaysa kare bir buzdolabı duruyordu.

Rickie hırkasını çıkardıktan sonra ocağa su koydu, kendisi ve Mathilde için kahve yapmak için. Dolapta duran kahve çekirdeklerini alıp bir miktarını elektrikli değirmene boşalttı. Yüksekçe uzandığında karnına hafif bir sancı girdi. O şişkinlikten aslında utanıyordu, ama bu haliyle daha bir rahat görünüşe sahip olduğuna, gövdesini sağlıklı tutma çabasına girmemiş havada olduğuna inandırmıştı kendini; böylece gençler ve de yaşlanmaya başlayanlar arasında pek yaygın olan sağlıklı yaşam modasına uymamış oluyordu.

Sancı ayrıca hiç istemediği halde Allahın cezası Renate'yi hatırlattı Rickie'ye, oysa gününün iyi geçmesi için artık onu aklından çıkarmaya karar vermişti. Bunun bir sebebi vardı tabii. Petey bıçaklanarak öldürüldüğünde, Renate sırf domuzluğundan ya da doğuştan var olan yalancılığından ortalığa pis bir dedikodu yaymıştı; sözde bir gece Rickie geç saatlere kadar atölyesinde çalıştığında Petey eve yabancı bir herif getirmiş de, Rickie'nin kendi yatağında bıçaklanmış. Polis kayıtlarında, gazete haberlerinde gerçek yazılıydı, ama kim takıyordu? Birçok kişi, örneğin Jakob'un oraya gelen yabancılar, bu gibi hikâyelerin doğruluğunu araştırmazlardı ki. Mahalledeki bazı kişilerin bu

dedikoduya inandıklarını biliyordu Rickie. Ursie, Willi'nin bu masalı orada burada anlattığını, balkona çıkan dış merdivenlerde bir yabancıyı –ya da Petey ile bir yabancıyı– gözleriyle gördüğünü, Petey'in ölümünün bu yolla gerçekleştiğini söylediğini işitmiş, Rickie'ye iletmmişti. Rickie sinirlendiği halde aldırma-mış gibi davranmıştı. Willi mi uydurmuş bunları? Ursie, belki de başka biri bu fikri onun kafasına sokmuştur, dediğinde Rickie lafı uzatmamıştı. Renate'den başka kim yapardı ki böyle bir şey?

Rickie tam saatine bakmıştı ki –on otuz– kapının zili çaldı. Gelen Mathilde olmalıydı, çünkü Rickie ona henüz anahtar vermemişti.

"Güüün aydın, Mathilde!" dedi Rickie dolgun bariton sesiyle. Tombul kız içeri girsin diye kapıyı tuttu.

"Günaydın, Rickie." Göz kenarları pembe pembeydi.

Rickie'nin içine sıkıntı bastı. Neyse ki kahve olmak üzereydi.

Mathilde kocaman kahverengi çantasını alçıdan hanımların oturduğu sıraya dik açılışturan bir başka sıraya bıraktı, beyaz hırkasını çıkarmadı. Rickie'ninkinin aksine Mathilde'nin hırkası temiz ve cepsizdi, vücudunu sıkıca sarıyordu. Çeşitli yuvarlaklardan oluşmuş bir gövdesi vardı Mathilde'nin. Kalçaları hem geniş hem yuvarlak, hırkası bunları iyice kavırıyordu arkadan. Rickie kızın böylece kıcını saklamaya çalıştığını, ama daha beter ortaya çıkardığını düşündü. Basen kemikleri –bu şişkinliklerin altında bir yerdeydiler– iyice yüksek ve çıkıktı. Arkadan bakan biri, ön tarafta gerçekten yuvarlacık ve kocaman memeler olduğunu pek tahmin edemezdi. Mathilde bütün bu yığını gözlerden saklamak amacıyla seçiyordu giysilerini mutlaka, ama tam tersi bir sonuç elde ediyordu.

Rickie içini çekti. "Kahve istersin, değil mi? Ben de içeceğim. Bugün açılacak yalnızca iki mektup var." Mutfakta iki fincan kahve doldurdu. Mathilde şekerli içiyordu. "Sonra da büyütme makinesini hazırlarsan –hani şu parfüm işi için? Franck ve Fischer. Onu bugün bitirmek istiyorum."

Mathilde kahveyi alırken titrek bir sesle "Teşekkür," dedi. Bir damla gözyaşı yanağından çenesine doğru aktı.

"Hadi, ama Mathilde. Kahveni büyük masaya götür." İki mektubu büyük masanın üstüne koymuştu Rickie, bu ikisinin de genel işler için kullandığı ortadaki masaydı. "Nen var, kızcağızım?"

Mathilde yaşlı gözlerle ona baktı; fincanı tabağın içinde tıkrıyordu. "Galiba hamileyim."

Rickie uzun bir soluk aldı. Aklına ilk gelen şey gebeliğin yapay olduğuydu. "Nereden anladın?" diye sormazdı. Saçmalık. Mathilde'nin hamile olabileceği fikri onu çok şaşırtmıştı. O parlak kırmızı boyalı ağız öpmek düşüncesi bile aklına cehen-nemi getiriyordu. Birinin daha da ileri gitme olasılığına gelince...

"Çok üzüldüm," dedi çünkü Mathilde çok üzgün görünüyordu. Boğazını temizledi. "Emin misin?" diye sormak üzereydi ki, bunun da aptalca bir soru olduğunu fark etti. "Peki ne yapacaksın?" diye sordu en yumuşak sesiyle, birden Mathilde'e inanmadığını anladı. Her zaman kendini dramatize etmez miydi? Belki de aktris olmalıydı. Ama gene de, belki. Daha otuzuna gelmemişti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi kız ürpererek ve gözle-rini uzaklara dikerek.

"Eh... öyleyse..." Rickie kıpırdandı. Üst katta oturan Framueller'in ikide bir sorduğu bir soru vardı: "Neden Mathilde'e yol vermiyorsunuz? Size yardımcı olmak şöyle dursun, işinizi zorlaştırıyor." Kadın haklıydı. Ama Mathilde'nin paraya ihtiyacı vardı. Ona bakarsanız, Aussersihl'de bir sürü insanın paraya ihtiyacı vardı ve çalışmaya, hazırlardı. "Pekâlâ, şimdilik—" Rickie mektuplara doğru yürüdü, ama onlara elini sürmedi. "Hiç değilse çalışmaya başlayalım. Belki – öğleden sonra aklına bir şey gelir."

"Ne gibi?"

"Bir fikir gibi. Ne yapacağına dair." Kız o sırada eve gitmek istediğini söyleseydi, Rickie onu vazgeçirmeye çalışmazdı. Mümkünse onu harekete geçirmek için, büyütme makinesini hazırlamaya başladı. Bu da Mathilde'e hiç değilse mektupları açma ilhamını verdi.

Mektuplardan birini Rickie'ye getirdi, çünkü cevap verilmesi gerekiyordu. Mektup Logo Pogo adlı bir firmadan geliyor-

du; üstünde pogo sopasına tutunmuş bir oğlan çocuğunu gösteren küçük bir desen vardı. Firma spor malzemeleri yapan bir şirketti, hazırlanmış bir kampanyanın resimlenmesi söz konusuydu. Bay Markwalder ilgilenir miydi acaba?

"Kabul ettiğimi söyle," dedi Rickie. Mathilde hiç değilse daktilo biliyordu, Almancası da fena değildi. Belki de telefonla halledebilirdi işi.

"Bir bira alabilir miyim, Rickie?"

"Mmmm – tabii." Saat on bur olmuştu; Mathilde her zamankinden fazla dayanmıştı, hem de bu acılı gününde.

Telefon çaldı. Rickie açtı. Arayan Philip Egli'ydi, Rickie'yi o gece evinde 'küçük bir parti'ye çağırıyor, mümkünse Lulu'yu da getirmesini rica ediyordu.

"Lulu'nun erken yatması gerek. Dün gece dışarıdaydı," diye karşılık verdi Rickie. "Gene de teşekkürler, Philip."

Philip yüksek sesle inledi. "Biraz düşün bakalım. Telefon etmene gerek yok. Gelebilirsen gel işte, tamam? Biz bizyiz. İki yeni çocuk var –genç çocuklar. Yani sırf *laflamak* için, anladın ya? Sana da iyi gelir. Yemek de var."

"Geçen seferki lazanya gibi mi?" Rickie ahbapça güldü, topuklarının üstünde denge kurarak. Geçen sefer biri Philip'in mutfağında yere kocaman bir lazanya tepsisi düşürmeyi becermişti. Philip ile konuklardan biri en üstteki bölümden tabakları doldurmaya çalışmışlardı. "Teşekkürler, Philip, bir düşünüyüm," diyerek telefonu kapattı Rickie, ama gitmeye niyeti yoktu.

Mathilde Logo'cuları telefonla aradı ve Rickie'ye bağladı; bir randevu ayarlandı, adamlar stüdyoya geleceklerdi.

"Böylece, yerimi de çalışmalarımı da görürsünüz," dedi Rickie, resmiyetten uzak, dostça bir tavırla. İş yaptığı kişilerle hep böyle konuşurdu başlangıçta. Buzların erimesini sağlıyordu, elbette, ama daha sonra, gerekirse Rickie'nin sıkı pazarlık yapmasına da yardımcı oluyordu. Rickie bu tavrı bilinçli olarak tasarlamamıştı, kendiliğinden oluşmuştu.

Gözü hâlâ yaşlı olan Mathilde bu arada büyütme makinesini hazırlama işini bitirmiş, kendisine küçük bir kadeh Dubonnet doldurmuştu. Buzdolabında süt, Coca-Cola, soda ve toniğin yanı sıra daha bir sürü içecek vardı. Domates suyu, iyi bir şişe

votka, Cinzano, bir de, dibinde az bir şey kalmış eski bir Steinhüger testisi. Bu sonuncusunun Hamburglu, sarışın hoş bir delikanlıyla ilgili anıları vardı, bu yüzden Rickie bundan içmez, konuklarına da ikram etmezdi.

Öğlen saat on ikiyi biraz geçe Rickie ikinci mektup için gerekeni yapmış, büyütme işini de tamamlamıştı ki, Mathilde kendini koyverdi. Korkunç hıçkırıklara boğuldu. Büyük odada sesi de yüksek çıkıyordu, klasik bir durum.

O sırada Rickie bir dudak boyası reklamına bakıyordu: Turuncu geri plan üstüne şimşek çakar gibi çizilmiş parlak kıvılcık bir çizgi –Rickie sevmemişti bunu ama dudak boyası yapımcıları bayılmışlardı–. Çizime bakmayı sürdürdü, işkenceye birkaç saniye daha dayandı, sonra kendini zorlayarak kızı teselli girişiminde bulundu.

Gene alışılmış bir sözle başladı. "Yani, emin misin? Anne ne söyledin mi?" Söylememişti. Söyleyecek miydi? Cevap yok. "Kim – yani, erkek arkadaşın kim?" diye sordu, bilinmeyene hatta inanılmaza doğru bir adım atarak. Hangi erkek kızı hamile bırakacak kadar arzulayabilirdi Mathilde’i? Bu soru, Rickie için kızın gebe olmadığının garantisi gibiydi.

Mathilde mutsuz ve umutsuz gözlerini Rickie’ye çevirdi. "Bir süredir görüştüğüm bir adam. Karl–"

"Kendisi biliyor mu?"

"Hayır–" Korkunç bir hüngürtü daha.

Rickie üstüne düşmemeye karar verdi. Ona neydi? Mathilde yalnızca üç aydır çalışıyordu yanında. *Tages-Anzeiger*’e verdiği ilandan sonra çıkagelmişti. Rickie’nin üç başvurandan Mathilde’i seçmesinin sebebi, kızın güler yüzlü, sağlıklı ve güçlü kuvvetli görünümüydü. Tümüyle doğru bir seçim yapmadığının farkına varmıştı sonradan.

"Bak şimdi, sen git, Jakob’un orada iyi bir yemek ye. Tamam mı, Mathilde söz veriyor musun?"

Mathilde’nin en sevdiği şeylerden biri yemek yemektir, hem Jakob’ta bir bira daha içebilirdi.

"Öğleden sonra gelmeyeceksen telefon et bana. Benim tavsiyem annene söylemendir –ve bir an önce ne yapacağına karar ver. Anladığım kadarıyla daha bir ay falan olmuştur." Rickie elinden geleni yapıyordu.

Lulu ilk büyük hüngürtüde sivri burnunu yerden kaldırmıştı, o andan beri de dikkat kesilmişti. Mavi minderinin üstünde kıvrılmış yatıyor, her kelimeyi izliyor, bir Rickie'ye bir Mathilde'e bakıyordu.

"Bana çok iyi davranıyorsun, Rickie." Mathilde yeniden gözyaşı üretmeye çalışır gibiydi.

Bundan sonra neyin geleceğini biliyordu Rickie ve bundan tiksiniyordu. Eşcinsel erkekler ne kadar iyi yürekli, ne kadar anlayışlıydılar. Öteki erkekler neden eşcinseller kadar iyi olamıyorlardı sanki? Aynen beklediği gibi oldu ve Rickie duymamak için kös dinledi.

"Hımmmm, tamam, tamam," dedi baştan savma bir havayla. "Şimdi benim de yemeğe gitmem gerek, yoksa öğleden sonraki işlerimiz aksar."

Bunun üzerine Mathilde hareketlendi. Büyüteçteki geniş beyaz kâğıda eleştirel gözle bir süre baktı Rickie: Bir sürü motosiklet –belki yirmi tane kadar– üst sol köşeden alt sağ köşeye doğru uçuyor, hepsi flu. Hız. Orası kesindi. Fena değil, diye düşündü Rickie. Mathilde'nin çıkmasını bekledi olduğu yerde. Sonra Lulu'nun tasmaına kayışı taktı, hayvan onun önüne düştü kapıya doğru.

Rickie'nin oturduğu apartman aynı sokak üzerinde birkaç metre ilerdeydi. Binanın önünde ve bir yanında bahçe vardı, içinde süs bitkileri, üç dört güzel ağaç bulunuyordu, kaldırım sınırında da fundalardan oluşmuş bir çit. Birinci katta oturan Rickie'nin bir de demir balkon vardı, bahçeden balkona merdivenle çıkılıyor, salonun camlı kapıları bu küçük balkona açılıyordu –ne yazık ki masa konulacak kadar büyük değildi, ama Rickie'nin bir arkadaşıyla orada yemek yediği olurdu.

İçeriye çamurcun mavisi hâkimdi. Duvardan duvara uzanan halı bu renkteydi, hemen hemen tüm odalar daha koyu mavi bir duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Hepsi ahşap olan mobilyalar özentisiz, klasikti. Duvarlarda Rickie'nin uçan-beyaz-kuş serisinden değişik boyutlarda en az altı yağlıboya tablo asılıydı. Kuşun açılmış narin kanatları, pek azı görünen gövdesine oranla upuzundu. Kuşun kafası, her tabloda ayrı bir yönde olmak üzere hafif dönüktü. Konu martılardı, ama tabloların birinde damlar üstünde süzülen beyaz bir leylek görülüyordu.

Petey Ritter de boy gösteriyordu duvarlarda, çerçevesiz ve çerçevesiz, renkli ve siyah beyaz fotoğraflarda. Altı ayda Rickie onlara bakmama, hiç değilse herhangi birine uzun uzuna bakmama noktasına varabilmişti, ama resimleri duvardan indirme noktasına gelmemiştir daha. Yoo, bir tanesini, en az güzel olanı, aylar önce indirmişti, şimdi hatırlıyordu. Daireye girdiğinizde Petey sol yandan kocaman kocaman geliyordu üstünüze, motosikletinin üstünde, gülümseyen, rüzgârda sarı saçları arkaya doğru uçuşan Petey. Çocuk bu resim için poz vermişti, ama motosiklet sanki viraj alıyormuş gibi eğik duruyordu. Rickie'nin çok sevdiği bir başka poz da bir kaldırım kahvesinde çekilmişti. Masada oturan Petey'in üstüne benekli gölge ve güneş düşmüştü, çünkü teras asma örtülüydü. Siyah-beyaz. İyi bir fotoğraf. Rickie bunu büyüttürmüştü.

Rickie küçük bir bira açtı, dün akşam yediği nefis peynir-domates soslu spaggettiden kalanları dolaptan çıkardı. Biraz daha tereyağı, bir yudum süt ekleyip sahana aktardı.

Petey'den bu yana ne kadar geçmişti? Rickie artık haftaların sayısını şaşırmış, yalnızca tarihi hatırlıyordu. Önemli olan onun yokluğu. Birlikte neler yapabilirlerdi! Birbirlerine yardım ederek mutlu olabilirlerdi. Önemli olan cinayetti. Cinayet ve uyuşturucular. Sahana bir göz attı, içindekiler fokurdamaya başlamamıştı daha. Elinde birasıyla balkon kapısına doğru yürüdü. Salonun yemek köşesi adı verilen yerdeydi balkona açılan kapılar. Altı kişinin rahatça sığabileceği, parıl parıl cilalı bir yemek masası vardı.

Balkon kapısının iki kanadını açtı, aslında kilidi yoktu. Kanatlar o kadar gevşekti ki –dışarıdan kapalıymış gibi dursalar bile– en ufak bir itelemeye yatay kanca gerilebilir, kapılar aralırdı, bu aralıktan bir elin sığması çok kolaydı. Onarılması gerektiğini düşündü Rickie.

Kanepeye oturup sehpanın üstünde yemeğe başladı. Bir dakika geçmeden kasetlerinin durduğu rafa gidip en sevdiği eski Amerikan şarkılarını söyleyen bir kadın şarkıcıyı seçti. Birkaç dakika sonra Petey'i çok fena hatırlatan bir şarkı başladığında yerinden fırlayıp teybi durdurdu, rewind'a bastı.

"Lulu! Bir bisküvi daha ister misin?"

"Lulu ses çıkarmadan ayağa kalkıp kuyruğunu salladı, tezgâhın üstünde duran bisküvi kutusuna baktı.

Rickie ona bir tane verdi. Sonra banyoya geçti. Duvarda bir boy aynası vardı, eni bir metreden az, boyu ise iki metrelik. Gömleğini pantolonundan kurtarıp yukarı sıyırdı.

Yara izine iyice bakmak için aynaya yaklaştı. Felaket bir görünüm. İz göğüs kafesinin altından göbek deliğine dek uzanıyordu, kötüsü *çok genişti* –sanki cerrah işi yüzüne gözüne bulaştırmış, belki de sarhoşmuş. Yara izi pembe-beyaz alacalıydı, başladığı ve bittiği yer sivriydi, sanki cerrah dikişe iyi başlamış, iyi de bitirmiş, ama arada ne yapacağını bilememişti. Gerçekten kötü bir iş yapılmıştı, bir-iki başka doktor da söylemişti bunu Rickie'ye. Öte yandan, dikiş atıldıktan sonra verilen korseyi dedikleri gibi giymemişti kendisi de, gece gündüz giymemişti, bunu itiraf ediyordu Rickie.

Bu yarık Petey'in ölümünden üç hafta kadar sonra olmuştu. Zürich'in barlar semtine gitmişti Rickie, rahat rahat içebilmek için arabasını almamıştı. Ama işin doğrusu içkiyi fazla kaçırmıştı. Olay birdenbire olmuştu; taksi bulmak amacıyla bardan kaldırıma adım attığı anda her şey kararmış, ayağı bir şeye takılmıştı. Ancak hastanede kendine gelebilmişti, saatler sonra, tan ağarırken gözlerini açan Rickie karşısında adını soran bir hemşire bulmuştu.

Esas önemli olan karnının iğrenç görüntüsüydü, herhangi bir kimsenin, bırakın bir âşığı, doktor ya da hemşirenin görmesi düşüncesi Rickie'yi ürpertiyordu. Oysa Petey'in gövdesine yapılanların yanında bu beceriksiz dikiş hiçbir şeydi! Birden içindeki kendi kendine acıma duygusunun çekildiğini, sanki boşaldığını hissetti Rickie. Daha dik durduğunu, kendini daha iyi hissettiğini fark etti. "*Hiçbir şey!*" dedi yüksek sesle.

O gece Philip Egli'nin partisine gitmeye, Lulu'yu da götürmeye karar verdi.

Ama önünde uzun bir öğleden sonra vardı, sulu gözlü Mathilde ile birlikte. Ona izin verip evine gönderse nasıl olurdu? Yoksa kız bunun kovulacağının bir işareti olarak görüp alınır mıydı? Jakob'un köşesinde yeni açılan kulübeden ona bir demet çiçek alsa mıydı? Orada bazen çiçek bulunuyor, bazen de bulunmuyordu. Nedense eşcinsel erkeklerin kadınları öteki er-

keklerden daha iyi idare ettiklerini sanırdı millet, oysa Rickie (kendi hesabına) bu işi hiç bilmiyordu. Evli erkeklerin kadınlar hakkında eşcinsellerden daha çok şey bilmeleri olağan değil miydi? Rickie kız kardeşini hatırladı, onunla her zaman iyi geçinmişlerdi, hâlâ da öyleydi.

Öğleden sonra kravat taksa mıydı? Neden olmasın? Açık mavi bir gömlek giydi, kırmızı çizgili mavi bir kravat seçti. Öğleden sonra bir iş randevusu olduğunu sanıyordu, ama atölyeye gidip deftere bakmadan emin olamayacaktı. Tabii bu gibi durumları Mathilde'nin ona hatırlatması gerekiyordu, ama nerde!

3

Rickie atölyesine vardığında Mathilde kapının önündeki basamaklara oturmuş, bekliyordu.

"Aaa, Mathilde, sen erken gelmişsin, ben de geciktim!" Rickie kızın gözlerine bakarak durumunu anlamaya çalıştı bir yandan cebinden anahtarlarını çıkarırken. Göz makyajı yenilenmişti. "Gel içeri. Yok, önce sen."

Sanki herhangi bir günmüş gibi davranıyordu Rickie. Gerçekten de saat dörtte bir randevusu varmış, tırnak cilası firması Perma-Sheen ile. Pençeler düşüncesi geçti içinden, hafif nahoş bir ürpertiyle. Temizlik, düzgün görünüm, kendi kendine özen göstermek –tırnakların manikürlü olması bütün bunları içeriyordu herhalde. Peki, ya günbegün birliktelikte? Ya yatakta? Adamın sırtını pençelemek? Ya da başka bir yerini? Hayır! Tabii, tırnak cilası sayesinde kendisi para kazanıyordu, imalatçı da, kuaförlerde çalışan manikürcüler de kazanıyorlardı. O gün belki üçüncü kez, kafasında beliren hayalleri silip atmaya çalıştı Rickie.

Rickie çaydanlığı ateşe koyarken Mathilde, "Hoş görünüyorsunuz," dedi.

"Saat dörtte iş görüşmesi var. Mathilde, bugün dışarıda yapılacak iki işin olacak. Bir, Foto-Flash'a gidip o renkli dialar alınacak. Hatırladın ya? Bir telefon açıp hazır olup olmadıklarını sorar mısın? Hazırsa, gidip alıver. Sonra da yüz valtlıklar. Altı tane daha gerekli. Not alır mısın, lütfen?"

"*Jawohl*, Rickie." Mathilde önce buzdolabına gidip Dubonnet'yi –şişenin içinde ne kadar kaldıysa artık– çıkardı.

Perma-Sheen ile yazışmalarını gözden geçiriyordu Rickie. Reklam kampanyası için kedili bir fikir gelmişti aklına, birkaç karakalem örnek hazırlamak istiyordu.

Mathilde alışveriş listesini yazdı, hırkasını giydi. Kız çıkıp gittiğinde Rickie rahat bir soluk aldı.

Perma-Sheen. Kedi fikri. Çeşitli cila renkleri, her reklam için farklı bir renk, ama aynı motif: Bir kedinin başını hafif hafif okşayan bir kadın eli –yakın plan. Her seferinde kedi de değişik olacaktı: Siyam, Burma, Van, turuncu tekir, gri tekir, siyah, beyaz, İran. Renkli boya kalemleriyle renk kattı desenlere Rickie. Sonunda, müşteriye gösterilecek kalitede dört tane bitirdi.

Başka bir fikir Elbette. Küçük kazalar, terslikler, kadının parmaklarını göstermek zorunda kaldığı durumlar. Çantası yere düşer, içindekiler her bir yana saçılır –sokakta ya da bir yemek davetinde. *Gene de güzelliğinizi sergileyebilirsiniz.* Halının üstünde dudak boyası, tarak, bozuk para çantası, belki de bir erkek eli, ceket kolundan gömlek manşeti görünüyor, hanıma yardım için uzanıyor, kadının tırnakları Perma-Sheen cilalı eli ise dağılan nesneler arasından kendi rujunu (rengi ojeninkine uygun olabilir) kavramış bile.

Mathilde dönünceye dek Rickie'nin keyfi yerine gelmişti. Lulu derin uykudaydı, kız içeri girince bile uyanmadı. "Başardık mı?" Kızın elinde biri büyük biri küçük iki plastik torba olduğunu gördü Rickie.

"Eeeveet." Ses titriyor. Telefon masasının üstünde duran masraf çivisine iki-üç fiş geçirdi Mathilde.

Rickie yüz valtlıkların torbasını açıp kızın uygun duylu ampulleri alıp almadığını kontrol etti (almıştı), sonra renkli diyalara göz attı, iyi görünüyorlardı. Mathilde yokken aklına rahatlatıcı bir fikir gelmişti. Mathilde'e 'durumu' hakkında bir kelime bile etmeyecekti. Bu tavrın kendisi adına incelik anlamına geleceğine de inanıyordu ki bu onu daha da rahatlatıyordu.

Mathilde de öğleden sonra konuyu hiç açmayıp işine baktı, birkaç mektup daktilo etti, ödenmemiş bir fatura için de uyarı mektubu yazdı.

Saat 4.25 olduğunda Perma-Sheen'in adamı kedi fikrini pek beğenmediğini, ama 'Gene de güzelliğinizi sergileyebilirsiniz' fikrindeki mizah duygusunu tuttuğunu ifade ederek çekip gitti.

Yarım saat sonra telefon çaldı, aynı adam ortağının kedi fikrini beğendiğini söyleyerek, Rickie'nin her ikisinden de mi-

zanpajlı (yüz kelimelik, belirtilen türde dizgiye uygun yer bırakarak) birer eskiz çizip getirmesini rica etti.

Gün iyi geliyordu. Gene de Rickie Mathilde'nin çevresinde parmak uçlarına basarak yürüyor gibiydi –sanki kız hastanede yatan biri ya da iddia ettiği gibi nazik bir durumdaydı. Peki ya hiç de hamile değilse –azıcık bile hamile değilse? Rickie için için gülümsedi. Dünyanın dönmesini sağlayan insanın kendi fantezileri değil miydi? İnsanın moralini yüksek tutan neydi ki? Aşk gibi, hırs gibi, umut gibi, uğraşmak gibi şeyler. Hepsi soyut, hepsi fanteziydi, ama ekmek kadar yaşamsaldı. Rickie böyle düşünüyordu.

Akşamüzeri çıkarken Mathilde'nin yüzünde beliren soluk gülümsemenin bile Rickie'nin gösterdiği inceliğe şükran niteliğinde olduğuna inandı adam. Birbirlerine iyi hafta sonu dilediler.

Rickie atölyede bir saat kadar daha kaldı, yalnızca tek başına olduğu zamanlarda yapabildiği gibi çalıştı, ortalığı düzeltti, dolandı, hayal kurdu.

Saat yediden önce evine dönmüştü. Zürich'te oturan, bir radyologla evli olan ablasına telefon açtı. İki kardeş önümüzdeki hafta annelerinin doğum günü partisine gitmek zorunda mıydılar gerçekten? Dorotea gidecek miydi? Gitmeyecekti. Telefon edecek, bir de armağan gönderecekti.

"İyi," dedi Rickie içi rahatlayarak. "Aslında ben arabayla gidebilirim, ama ağzımın suyu akıyor desem yalan." Çocukluklarından kalma deyim ablayı kıkırdattı.

"Rickie, şekerim, sen mi araba kullanacaksın –Annemin partisinden sonra, ha?"

"Yok, gece kalırım tabii."

"Gene de zor! Sen iyi misin? Her şey yolunda mı?"

Rickie bu sorulara olumlu cevap verdikten sonra, "Ya Elise?" diye sordu. Dorotea'nın kızıydı bu.

"Tezini hâlâ bitiremedi, bir de yeni sevgili buldu. Ümit etmekten başka yapacak şey yok." Dorotea burada güldü. "Yani, sıkı çalışıp tezini bitirsin diye."

Elise iş idaresi konusunda mastır yapıyordu ve Dorotea'nın tek çocuğuydu. "Hoşça kal, sevgili ablam. Ben kapatıyorum. Yeğenime sevgiler –Robbie'ye de." Bu sonuncusu Do-

rothea'nın kocasıydı. Telefonu kaparken ablasının son derece düzenli, ağır mobilyalı evi geldi Rickie'nin gözlerinin önüne: meşin koltuklar, koyu ceviz eşyalar, çoğu annesinin ve Robbie'nin ailesinin hediyesiydi. Eee, ne yapalım, toplumun üst düzeyleri böyledir.

Akşam saat dokuz otuzda, duşunu almış, aynı açık mavi gömleği giymiş, sırtına bir de yağmurluk geçirmiş olarak, Philip Egli'nin apartmanının dış kapısında, tablodaki yirmi zilden birini çaldı.

Mikrofona "Rickie!" diye bağırdı.

Biri yukarıdan zile basarak kapıyı açtı. Lulu işin içinde bir parti olduğunu sezmiş, yerinde duramıyordu, bir jet uçağı kadar enerji saçmaktaydı çevreye. Tabiatı böyleydi. Gösteri ruhu! Bir sirk köpeğiydi, sirk köpeklerinden gelmeydi soyu; iki-üç aylıkken annesinin bağrından çalınmıştı. Asansörden inen Rickie 4G numaralı dairenin kapısını çaldı.

Kapıyı Philip Egli açtı. Uzun boyluydu, ama Rickie kadar değil; dalgalı, açık kahverengi saçları, dürüst, uyanık bir yüzü vardı. "Hoş geldin, Rickie! Va *Lulu*! Dişi şeref konuğumuz! Ha-ha!"

Oturma odası ağzına kadar doluydu, yere oturmuş olanlar bile vardı, ama birkaç kişi de ayakta kalmıştı. Rickie ile Lulu girdiklerinde uğultu tümüyle kesilmedi.

"Bu Rickie Markwalder," diye başladı Philip. "Jeey, Kurt—"

"Ki tanıştırılması gerekmez," dedi Kurt.

Philip devam etti: "Heinrich."

Dirseğine dayanarak yere yarı uzanmış olan Heinrich ekledi: "Weber."

"Peter, Maxi, Fr—"

Köşeden bir ses, "Peter de burada mı?" diye sordu.

"Tamam, tamam," dedi Rickie, her zamanki gibi tanıştırmalardan sıkılmıştı. Zaten gruptakilerin yarısını az çok tanıyordu, geçmiş yıllarda bazılarıyla yatmıştı da.

Başka biri, "Evet, bu kadar yeter," dedi. "Rickie'ye içecek birşeyler ver."

Rickie birkaç kez gelmişti Philip'in dairesine. Duvarlar kitaplarla kaplı değildi, daha çok fotoğraflara —çoğu büyütülmüş— yer verilmişti: Yirmi yaşına varmamış delikanlılar, pek çoğu

çıplak, gözlerini dikmiş bakıyor, kimisi davetkâr biçimde gülümsüyordu. Başka bir resimde yan yana uyuyan iki kafa vardı, vücutlar çarşaf altında kalmıştı. Kitaplar, küçük bir karton kapaklılar bölümü dışında, kalın, kara ciltli ders kitaplarıydı, Rickie'nin hiç anlamadığı fizik ve mühendislikle ilgiliydiler, neşeli delikanlılarla ölümcül bir karşıtlık oluşturuyorlardı. Philip'in ailesi zengin değildi, Rickie biliyordu bunu, bu yüzden Philip eğitimini uzatmamak, dolayısıyla ailesine daha uzun süre yük olmamak için çok çalışıyordu. Rickie onun bu yanını çok beğeniyordu, çünkü İsviçre bir tez yazmak için yıllarını, hatta on yıllarını harcayan, ana-babasının eline bakan ya da faizsiz devlet borçlarıyla geçinen öğrencilerle doluydu.

Rickie bir kadeh Chivas Regal önerisini kabul etti. Pence-renin oradaki masanın üstünde birkaç şişe şarap ve iki su kova-sının içinde biralar vardı. "Teşekkürler," dedi Rickie. "Çok az su –tamam, yeter. Partinin sebebi nedir, Philip?"

"Hiçbir şey. Bugün cuma ya," dedi Philip, gömlek kollarını sıvayarak, konuklarına hizmet etmek için koşturmaya hazır du-rumda. "Yani, aslını istersen, Harry ile ikimiz fosladık –yolları-mız ayrıldı, anlayacağın. Ben de unutmak için parti veriyorum."

"Demek öyle," dedi Rickie en ciddi bariton sesiyle. Bir yandan da teselli sözcükleri arıyordu, ama o bir şey bulamadan Philip yok oldu. Harry kimdi acaba? Belki tanışmıştı onunla, ama gözünün önüne herhangi bir yüz gelmiyordu.

Rickie'nin Stefan adıyla tanıdığı genç bir adam, "Lulu!" di-ye seslendi. "Bu akşam numara yapacak mısınız?"

Rickie, titizlendiğini özellikle belli ederek, "Üstüne çok düşmezseniz," dedi. "Çok meşgul bir hafta geçirdi."

"Yani, sen de mi öyle?"

Rickie içkisinden bir yudum aldı. "Yeterince meşguldüm. Bu akşam şeker dağıtan kim?" diye sordu, başıyla odanın bir köşesini işaret ederek. Orada beyaz gömlekli, siyah yelekli bir genç bir-iki sıra kokain kesiyordu. İki başka genç de onu dik-katle izlemekteydiler.

"Adı Alex. Daha fazlasını bilmiyorum!" Stefan sanki bir espri yapmış gibi güldü. "Bilmek de istemiyorum."

Bu duyulmamış bir şeydi –Philip’in evinde uyuşturucu, ha? Alex’in incecik rulo edilmiş kâğıttan tüpleri yanındaki iki hayrana verdiğini gördü Rickie. Alex’in el hareketi, hadi, burundan çekin, der gibiydi. Sonra yemek tabağını kaldırdı, güneş ışınları gibi dizdiği ince ince sıralardaki tozlar daha kolay çekilebilsin diye. Elindë tabak, diz çöktü, ortaçağlardan kalma dinsel tablolaradaki bir figürü andırıyordu. Kokaini alanlar, belden hafifçe eğilmekten başka bir şey yapmak zorunda değillerdi.

Rickie hareketli, tedirgin, konuşkan kalabalığa şöyle bir göz gezdirdi, bu sırada ona bakan kimi adamlarla göz göze geldi. Bir tanesi oldukça yakışıklıydı, kısa kahverengi saçlı, ama yanındaki adamla daha çok ilgili gibi geldi Rickie’ye. Ortalama yaşın otuzun altında oluğu bu gruba kendisi nasıl görünüyordu acaba? Yanakları sarkmış, kendini koyvermiş, en az kırk yaşında bir moruk, genç gövde avına çıkmış hem de. İğrenç, utanç verici! Pis ihtiyar! Geçmişinin hayallerine sarılıp evinde otursa ya!

Mutfakta kendine bir içki daha koydu Rickie, çok sert olmasına dikkat etti. Oturma odasına döndüğünde adamlardan biri ya da ikisi keskin bir ısıklık çaldı ve birden ‘*Gaieté Parisienne*’i tutturdular, konukların hepsi birer ikişer katıldılar şarkıya ısılıkla, el çırparak.

Lulu havlayıp zıplamaya başladı.

"Hadi, salıver onu!.. Kayışı çıkar!"

Lulu serbest kaldı.

"Hey, Lulu! Bak, Lulu!" Genç bir adam elinde yatay olarak bir şemsiye tutuyordu.

Lulu üstünden atladı, bir daire çizerek geri döndü, yeniden atladı, hiç gürültü çıkarmadan, kolayca ve keyifle.

Kahkahalar! Ve müziğin ritmine el çırpılmaktan farklı olarak bazı alkışlar. İki adam ayağa kalkarak el tutuşup kollarıyla bir daire oluşturdular.

Rickie, "*Daha alçak!*" diye bağırdı. "Yoksa şuradaki bardaklara çarpar."

Lulu zıpladı, bir kez havladı, gene bir daire çizerek dönüp numarayı tekrarlamaya hazırlandı.

Onu seyrederken hep heyecanlıydı Rickie, çünkü Lulu'yu öylesine küçük almıştı ki bu numaraların hiçbir zaman ona öğretilmediğinden emindi. Köpeğin kanında vardı hepsi.

Sanki bütün oda ılık çalıyordu – gülmekte olanlar hariç.

Rickie araya girdi, "Yeter! Bu kadar yeter!" dedi, elini bir kez çırpı, iki kolunu iki yana açtı. "Lulu'nun dinlenmeye ihtiyacı var! Hadi, Lulu, seninle bir okyanus gezisine çıkıp rahatımıza bakalım. Tamam mı?"

Ceketinin cebinden bir güneş gözlüğü çıkardı, gidip yağmurluğunun koluna sokuşturmuş olduğu kırmızı kaşkolu getirdi. Kaşkolu Lulu'nun başına dolayıp boynundan bağladı, sonra güneş gözlüğünü Lulu'nun burnuna oturtup saplarını kırmızı kaşkolun altına yerleştirdi.

"Ohhoooo! Ha-ha!"

Yeni alkışlar.

"Enfes, Lulu!"

Köpek koltuğun biri üstüne kıvrılmış, kafasını havaya kaldırmış, sanki uzak ufuklara bakıyordu. Lulu'yu bu kılıkta çok görmüş olan Rickie bile gülümsedi. Gerçekten de bir gemi güvertesinde şezlonga kurulmuş, tanınmak istemeyen ünlü bir aktris havasındaydı hayvan. Geri plandaki disiplinsiz müzik Offenbach'ın aynı eserinden bir vals aldı bu kez ılığa.

Rickie bir an için kendini aynada gördü, beklenmeyen uçucu resim onu keyiflendirdi: mutlu görünüyordu, gömleği, kravatı, düz siyah saçları oldukça yakışıklı bir erkek görünümüne katkıda bulunuyordu. Daha saçına bir tek ak düşmemişti.

Birileri yemekten söz etmeye koyuldu. Spagetti yoldaydı. Küçük taslar içinde orada burada duran krakerlerin çoğu tükenmişti.

"Bu da nesi, Alex?" diye sordu Philip. "Para mı?"

Yakında duran Rickie bu sözleri duymuştu.

"N'oluyoruz? Bana bak, benim evimde satış yapılmaz. İkram ediyorsan başka." Philip ayağa kalkmıştı.

"Kimse ikram etmez," dedi Alex hafif sendeleyerek ayağa kalkarken. "Ben bile. Parekendeci dükkânım ben." Son cümleyi İngilizce söylemişti. Güldü.

"Özür dilerim, Philip. Yirmi frank, dedi benim de o kadar vardı, onun için—" Bunu söyleyen, yere diz çökmüş gençlerden biriydi. Rulo kâğıttan tüp hâlâ elindeydi.

"Tamam, geri veriyorum paranı," dedi Alex, ceplerini karıştırarak.

Bu kez Philip utanmıştı. "Yani, *satış* fikrine karşıyım –burada."

Rickie biraz daha yaklaştı. "Tabii, Philip haklı. Parti veriliyor burada, Philip içkileri satmıyor ki. Yani Philip bunlara–" tabakta kalan kokaini işaret etti, "–karşı değil, eminim," diye ekledi yatıştırıcı bir havayla.

"Elbette," diye birisi daha karıştı. "Yalnız, satmayacaksın, Alex."

"Tamam, kaldırıyorum!" Alex'in gözlerinden öfke ateşi fışkırıyordu, ona bakmakta olan en az altı kişi vardı.

"Darılmaca, bozulmaca yok," dedi arka taraftan hafif sarhoş bir ses.

Rickie bir bira almak için mutfağa yöneldi. Buzdolabı bira doluydu, bir de kocaman bir kâse patates salatası vardı. Gene de Rickie yerdeki kovanın içinden bir şişe aldı, şişeyi bir kurulama beziyle sildi, kapağını açtı. Derken, banyoyu ararken yatak odasının kapısını açtı, konuklardan iki gencin aynalı dolabın önünde durduklarını gördü. Aynaya bakmıyorlardı, öpüşüyorlardı, ama öylesine dikkatli, yeni bir havayla ki bunun onların ilk öpücüğü olduğunu düşündü Rickie. Sessizce geri çekilip kapıyı kapadı. Bir sonraki kapı aradığı yerdi.

Elinde bira şişesiyle banyodan çıktığında sessizlik hüküm sürüyordu, yalnızca bir tek öfkeli ses bağırarak, "Eee, birisi onu davet etmiş mutlaka," dedi.

"Ja-a... bu partiyi kim haber vermiş ona?"

"Bir eve girildiğinde şapkasını çıkarmayı bile bilmiyor!"

"Nesi var, esrar mı çekmiş? Dilsiz mi?"

"Peki, kim bu Allahın cezası?" diye sordu genç bir ses.

Oturma odasının eşliğinde çatık kaşlı bir genç duruyordu.

Rickie ona sordu: "Ne oldu?"

Genç adam omzunu silkti. "Kapı çalındı –sonra bu herif–" içersini işaret etti.

Rickie baktı, hayretler içinde kaldı. Oturma odasının tam ortasında Willi Biber dikilmiş duruyordu, her zamanki koyu renk pantolonu, işçi ceketi ve geniş kenarlı gri şapkası ile.

"Willi!" diye bağırdı Rickie.

Willi her zamanki salak havasıyla "Seelaaam," diye karşılık vererek işaretparmağını kaldırıp Rickie'ye doğrulttu – ama bu hareket bir suçlama mıydı yoksa selamlama mı pek anlaşılamadı.

Bir ses sordu: "Onu tanıyor musun, Rick?"

"Görmüşlüğüm var –bizim mahallede," dedi Rickie, içkiyi fazla kaçırmaya başladığını hissettiği zamanlar takındığı aşırı dikkatli edayla.

"Sen mi çağırdın onu?"

"Tabii ki *hayır!*" diye yüksek ve kesin bir sesle yanıtladı Rickie. "Şeref yemini ederim."

"Hadi, çocuklar, boş verin." Bunu söyleyen Philip'ti. "Aldırmayın siz, keyfinize bakın."

Yeni bir ses, "Baş belasıdır bu herif," dedi. "Jakob'un orada gördüm kaç kez. Saldırgandır."

Demek istediği, eşcinsellere saldırdığıydı.

Philip istenmeyen kişiye yaklaştı. "Bak, Willi, buradan çıkıp gidersen hepimiz memnun olacağız. Tamam mı? Bir taksi çağıralım ister misin?"

Biri "*Ja-a!* Bir taksi!" diye bağırdı.

"Kapı çalındı ben de açtım," diyordu bir başkası kendini savunan bir sesle. "Her geleni ben mi kontrol edeceğim, yani?"

Willi Biber olduğu yerde ağır ağır döndü, sanki gördüğü tüm yüzleri ezberlemeye çalışıyordu ya da odadaki adamlar arasında aradığı tanıdık bir yüz vardı. Gri gözleri anlamsızdı, sanki kamaşmış gibiydiler. Birden kollarını iki yana açtı, sonra dimdik havaya kaldırdı, "*İbneler!*" dedi.

Millet kahkahaya boğuldu, birkaç kişi alkışladı. "Biz de sana bayılıyoruz!"

"Tamam, bu kadar, bu herifi tanıyorum ben, şimdi *kapı dışarı!*" dedi kısa boylu, siyah saçlı bir adam yerinden kalkarak. Bir güreşçi tavrıyla ilerledi, Willi'yi dirseklerinden tuttu, kapıya doğru iteledi.

Bravo sesleri yükseldi! "Yaşa, Ernst, aferin sana!"

Birkaç kişi Ernst'e yardım etti. Willi'nin ayakları yerden kesildi. Biri kapıyı açık tutuyordu.

"Hadi, yallah!"

Şarap şişeleri elden ele dolaşmaya başladı, millet rahatlamıştı. Oturdular, gülüştüler. Philip spaghetti için su koymaya gitti.

Ernst ile yardımcıları geri döndüklerinde büyük tezahüratla karşılandılar.

"Taksiye mi koydunuz?"

"Yok, bıraktık yürüsün."

"Kapı bir daha çalarsa açmayın!"

Rickie üstüne bir önlük geçirmiş, daracık mutfakta Philip'e yardım ediyordu. Galiba yirmi dakika kadar süren bir film kopuşundan yeni uyanmış gibiydi —oysa gerçek anlamda sızmamış, hep ayakta dolanmıştı. Dairede kendisinden, Philip'ten bir de adını bilmediği bir adamdan başka kimse kalmamıştı. Philip çatal, bıçak ve kaşıkları çekmecedeki ayrı ayrı yerlerine dikkatle yerleştirmekteydi.

"Eeee, artık ben de kaçıyorum," dedi uzun boylu, sarışın genç adam, uzun bir atkıyı boynuna dolayarak.

"Tamam, Paul, bütün yardımların için tekrar teşekkürler," dedi Philip.

"*Bitte!*" Paul ile Philip birbirlerini yanaktan öptüler. "Yakında görüşmek üzere."

Adam çıkıp gitti.

Philip Rickie'ye gülümsedi, daha değişik, daha genç görünüyordu.

"Hadi gel, burada işimiz bitti."

"Doğru," dedi Rickie, önlüğünü çözerek. Kül tablalarını bile toplayıp yıkamışlardı.

Philip çekingen bir havayla ezilip büzüldü. "Şey... diyecektim ki... gece burada kalmak ister misin, Rick?"

Şaşkınlıktan Rickie'nin ağzı açıldı. "Ben mi?" Gülümsedi. "O kadar sarhoş mu görünüyorum?"

"Hiç sarhoş görünmüyorsun."

Gözlerini Rickie'ninkilere dikmiş olan Philip de hiç sarhoş görünmüyordu. İçinin derinliklerinde bir yerde gururunun okşandığını hissetti Rickie. Philip olsun olsun da yirmi üç yaşında olsundu, belki yakışıklı değildi, ama hiç de fena değildi, her şeyden önemlisi gençti. Gençlik çok kısa süren, çok değerli bir şeydi. "Çok nazıksın," dedi Rickie. "Biliyorsun, ben—"

Rickie duraksayınca Philip atıldı. "Biliyorum. Hâlâ Petey'i düşünüyorsun. Bunu bilmeyen yok. Çok da normal ayrıca. Olağanüstü şeker bir çocuktu."

"Öyleydi," dedi Rickie, Philip'in davetini kabul etmeyi aklından geçirdi bir an. Ama hayır. Yeniden yaşını düşündü, karındaki çirkin yara izini düşündü – yalnızca cerrahın beceriksizliğinden değil, kendi tembelliğinden, üşengeçliğinden, aldırmaazlığından dolayı şiş kalmış olan yara. Sonra bir de öteki konu vardı.

"İkimiz de –anlıyorsun ya– başka birini unutmaya çalışıyoruz. Hani Cole Porter'ın bir şarkısı vardı... neydi?"

"Evet, bildim," dedi Rickie, şarkının adını İngilizce söyledi ve hemen güldü. "Komik. Yani, şarkı demek istiyorum."

Philip başını iki yana salladı. "Rickie – Sen farkında değilsin belki, ama herkes seni seviyor. Hem de çok, yani. Neyse, görüyorum ki farkında değilsin." Philip yere baktı.

Tabii herkes seviyordu onu, çünkü yufka yürekli bir amca gibiydi onlar için, her an yüz frank borç vermeye sonra da unutmaya hazır. İnsanların dertlerini dinlemeye, bir içki daha uzatmaya, zor durumlarda yatacak yer vermeye –ki atölyesinde bile bir yatak vardı– amade... ama bu onun bir Adonis olduğu anlamına gelmiyordu! Rickie sırtını dikleştirdi, kravatını sıktı. "Böyle işte," dedi anlamsızca ve Philip'e bakmayarak. "Gitmem gerek. Acaba bir taksi çağırabilir misin, sevgili Philip?"

"Ne münasebet, ben götürürüm seni!"

Ve ısrar etti, onu vazgeçirmenin yolu yoktu, arabası hemen aşağıda, garajda duruyordu. Böylece Rickie ve Lulu Philip ile birlikte asansörle indiler. Philip garaj kapısını açtı, arabayı dik yokuştan geri geri kaldırıma kadar çıkardı. Garajın kapısı otomatik olarak kapandı.

Philip daha önce Rickie'nin evine gelmişti, ama yolu pek iyi hatırlamıyordu, bu yüzden Rickie ona yol göstermek zorunda kaldı. Kaldırımın kıyısına park ettiğinde, arabanın ışıklarını söndürdü Philip.

"Son bir içki için yukarı gelebilir miyim?"

Rickie bunun ne anlama geldiğini biliyordu, ama ertesi gün cumartesi olduğuna göre hayır diyemezdi. "Elbette!"

Dış merdivenleri tırmandılar. Anahtarlar.

Rickie iki viski doldurdu, sek, çünkü Philip öyle istemişti –Chivas Regal. "Prost," dedi Rickie.

"Prost," diye aynen karşılık verdi Philip. Kocaman, beyaz, çok rahat bir kanepede oturuyorlardı, keten kılıflar tertemizdi.

Duvarlardaki fotoğraflara bakarak, "Evet, çok yakışıklıymış arkadaşın," dedi Philip. "Ne... ne iş yapıyordu? Yoksa hâlâ okuyor muydu?"

Rickie içini çekti. "Petey fotoğrafçılık okuluna gidiyordu, ama öyle çıraklık falan yapmıyordu. Başka konular da okuyordu –edebiyat, İngilizce, Avrupa tarihi. Ah, Petey o kadar çok şeyle ilgiliydi ki!" Birden yüksek sesle konuştuğunu fark edip toparlandı. "Eminim bir yıl içinde... hayatına nasıl yön vereceğine karar verecekti. Belki fotoğraf sanatı... Daha yirmi yaşındaydı."

"Ne kadar oldu –öleli?"

"Bıçaklanalı. Altı yedi ay kadar." Rickie içkisinden bir yudum aldı. "Ocağın 12'siydi."

"Çok uzun zaman olmamış."

"Hayır."

Philip Rickie'nin şöminesine doğru bir göz attı, sonra yeniden ona baktı. "Rickie, hatırlar mısın, dört yıl kadar önce –hani burada bir parti vermiştin, hepimiz o kadar sarhoş olmuştuk ki soyunup öyle dans etmiştik –sonra birisi *sokakta çıplak* koşmak fikrini ortaya atmıştı!" Philip güldüğünde sesi çatladı. "Bazılarımız –giysilerini sokakta çıkarıp oraya buraya saçmıştı. Hatırladın mı?" Rickie hatırlıyordu, eski kararmış bir fotoğraf gibi, üstelik sokağa saçılan giysileri bir bir toplayıp buraya getiren de kendisi olmuştu. Ayakkabılar, pantolonlar, gömlekler, hepsini bir yığın halinde yere bırakmıştı. Her şeyi toplamak için en az iki kez dışarı çıkmış olmalıydı, ötekilerin kimisi uyuklamış, kimisi de şarkılar söyleyerek dolanmışlardı. "Ne güzel günlerdi –çok eski de değil."

"Aynen!" dedi Philip. "Alabilir miyim?" Viskiden söz ediyordu.

"Elbette, Philip! Hayır, bana koyma. Peki, azıcık öyleyse." Rickie bardağını uzattı.

Philip kendisine de az viski koydu. "Keşke... isterdim ki, ne kadar popüler biri olduğunu sana anlatmak isterdim. Herkes seviyor seni. Hep severler, seni tanıdığımdan beri."

Rickie güldü. "Topu topu altı yıldır, belki?"

"Yok daha fazla. Ayrıca şeyler de gördüm –neyse boş ver."

Belki de eski fotoğraflarımı görmüştür, diye içinden geçirdi Rickie. Evet, tabii, otuzundayken, otuz beşindeyken, uzun boylu, ince, yakışıklı bir adamdı. Bu gece partide gördüğü bazı adamları ilk tanıştığımda on yedi yaşında çocuklardı.

"Sorun nedir? AIDS'ten mi korkuyorsun? Ben temizim."

"Açıkçası—" Rickie bir an ne diyeceğini bilemeden sustu. "Henüz duymadınsa eğer –eminim dedikodusu yapılmıştır– ben HIV pozitif çıktım."

"Ne? Ne diyorsun, Rickie!"

"Evet. Doktorum– Yani, birkaç hafta önce kötü haberi aldım ondan." Rickie yudumladığı içkiyi yutmakta zorluk çekti. "Herkes söylemekten hoşlandığım bir şey değil bu. Yalnızca yatmak ihtimalim olanlara... zaten Petey'den beri kimseyle olmadım."

"Hayır, duymamıştım." Philip sempatisini kaşlarını çatarak belli ediyordu sanki. "Ama biliyorsun –yani, gene de yıllarca yaşayabilirsin –on yıllarca."

Başının üstünde bir kılıç, boynunda bir baltayla. "Malum. B-12 alıyorum, doktorun dediğine göre bol bol –akyuvarlarım varmış– enfeksiyonlara karşı."

"Bugünlerde herkes güvenli seks yapıyor zaten HIV olsa da olmasa da," dedi Philip daha neşeli bir sesle. "Biliyor musun, Rickie, hayatta yattığım ilk erkek sensin."

"Sahi... mi?" Rickie duyduğuna pek inanamıyor gibiydi, sarhoş kafasında söyleyecek birşeyler aradı. Philip ile ilk yattığı seferi hatırlayamıyordu. Birkaç kez yattıklarını biliyordu, ama onları da pek iyi çıkaramıyordu. "Eeee, işte böyle," dedi düşünceli düşünceli.

"Ben yanımda –prezervatif getirdim," dedi Philip, kelimeyi söylemekten biraz çekinerek.

"Hayır. Senin iyiliğini düşünüyorum." Şimdi de yaşlıca bir öğretmene dönüşmüştü Rickie. Gerçekten içtenlikle konuşuyordu. Philip gençti, sağlıklıydı, böyle risklere girmemeliydi. Rickie az biraz sendeleyerek ayağa kalktı. "Artık yatmam gerek, Philip. Saat kimbilir kaç olmuştur."

Philip terbiyelice ayağa kalktı. "İkiyi yirmi geçiyor," dedi kolundaki saate göz atarak. "İyi geceler, Rickie. Şimdi yapabileceğim bir şey var mı? Sana yardım edeyim."

"Hayır. Teşekkürler, Philip. Ve iyi geceler evlat." Rickie kapıya doğru yürüdü, ama oraya vardığında Philip gitmişti.

Rickie soyunmak, yıkanmak, yatağını açmak gibi işlere koyuldu, böylesine sarhoş olduğunda pek çok kereler yaptığı gibi ve her şeyin normalden iki kat uzun sürdüğünün farkındaydı. Yatmaya hazırlanma töreninin bir yerinde vazgeçti, yüzükoyun yatağa yuvarlanıp derin bir uykuya daldı.

Peter Ritter hayatta olsaydı, önümüzdeki çarşamba günü yirmi birinci yaşına basacaktı. Rickie Paris ya da Venedik'te uzun bir hafta sonu düşünmüştü ve Petey'e hangisini yeğlediğini sormayı tam da bıçaklanma olayının gerçekleştiği gece planlamıştı. Petey'in ana-babasına bir telefon açıp dostça birkaç söz söylemeyi düşündü Rickie. Ne de olsa tanışıyorlardı ve kendisine çok nazik davranmışlardı. Oğullarının kendi cinsinden kişileri yeğlemesini çok eskiden kabullenmişlerdi. Ama, bir kez daha düşündükten sonra, Rickie vazgeçti Herr ve Frau Ritter'e telefon etmekten, çünkü daha da derin bir hüzne boğulabilirlerdi.

Derken aklına Luisa geldi –kızın soyadı Zimmermann'dı galiba. Petey'in doğum gününde ona verecek bir şey bulabilirdi belki. Petey'in yaş gününü kızın bildiğinden değil, herhalde bilmiyordu, ama Rickie onu her gördüğünde –ki her seferinde Jacobs'un orada Renate ile birlikte görüyordu– öylesine mahzun bir görünümü vardı ki... Ama ne verebilirdi ona? Güzel bir kart hoş olurdu ve kendisi bunu kolaylıkla yapabilirdi. Ama bir armağan? Petey evde iki atkı, birkaç tane de süveter bırakmıştı. Ne yazık ki yüzük gibi bir şey yoktu, olsaydı bile yüzüğü kendine saklayacağını biliyordu Rickie. İki atkı. Biri koyu mordu, öteki incecik mavi-kırmızı çizgili, saf pamukludan ince ince dokunmuş bir şeydi ki Petey'e onu Rickie hediye etmişti. Tamam, bunu vereceğiz. Atkıyı ılık suda yıkadı, sonra burarak kurumaya bıraktı ki, pililer kaybolmasın.

Salı günü, geç bir sabah kahvaltısı için Jacobs'un oraya gittiğinde hâlâ Luisa ile karşılaşmamış, Renate'yi ise bir tek kez (pazartesi günü) görmüştü. Luisa'ya Renate aracılığıyla bir haber gönderecek değildi.

Derken, atölyesine doğru yürürken, Luisa'nın karşı kaldırımından Jacob'a yöneldiğini gördü. Önüne dikildi.

Kız durdu. Şaşkın şaşkın baktı ona.

"Merhaba," dedi, "Luisa," diye yineledi, çevrede Renate'yi aradı, ama göremedi. "Benim adım Rickie, hatırladın mı?"

Kızın genç yüzü gülümsedi, koyu renk, az uzun saçlarını eliyle geriye doğru attı. "Tabii hatırlıyorum."

Kız Renate'nin yanında ilk çalışmaya geldiğinde saçları kısaydı, kolay kolay ele gelmezdi, Rickie bunu hatırladı. "Bende bir şey var. Sana vermek istediğim bir şey. Önemli bir şey değil. Ama atölyemde kaldı."

"Bana bir şey mi vereceksiniz? Neden?" Fırlayıp kaçmaya hazırmış gibi iki ayağının üstünde yaylandı.

"Fikir benim. Yarın Petey'in yaş günü. Olacaktı yani. Atölyede kahve yapabilirim. Ama belki de bir randevunuz var." Renate'nin birkaç dakikaya kalmadan Jacobs'un oraya varacağını hatta belki de halen orada olduğunu düşünüyordu.

"Hayır, vaktimi ayarlarım," dedi kız. Omzunun üstünden, Renate'nin evinden yöne bir bakış fırlattı.

Hızlı hızlı yürüdüler, Rickie kıza ayak uydurmak için çaba gösterdi.

"Köpeğinizin adını unuttum,"

"Lulu," dedi Rickie. "Siz hâlâ Renate'nin yanındasınız, değil mi?"

"Evet, benden başka üç kız daha var." Kahverengi gözleri ışıltılı ve uyanık bir bakış fırlattı onunkilere.

Ne kadar güzel bir kız, diye düşündü Rickie, pırıl pırıl kahverengi saçları, pürüzsüz bir cildi vardı, gülümsemeye hazır dudakları biraz inceydi. Düzgün burnunu yüksek tutuyordu. Bugün kahverengi pantolon, beyaz gömlek, ceplerle, madeni düğmelerle dolu, kısa, siyah bir ceket giymişti.

"Geldik," dedi Rickie. Lulu önlerinden merdivenleri inmeye başlamıştı bile.

"Aaa! Bunu hatırlıyorum!" Luisa alçıdan yapılmış kadınları görmüştü. "Bir kez buraya gelmiştim, biliyor musunuz?"

Rickie unutmuştu. "Umarım," dedi babacan bir tavırla. "Kahve ister miydiniz?"

Hayır, istemiyordu, teşekkürler ve kolundaki saate bir göz attı. Rickie, ihtiyar cadı Renate'nin onu Jacob'ta beklediğini, hem de hemen beklediğini anladı.

"Yalnızca bu işte. Küçük bir şey," dedi altın yaldızlı kâğıda sardığı yassı paketi uzatarak. "Bir vakitler Petey'e aitti. P-peki değerli sayılmaz," diye ekledi.

Kızın ağzı şaşkınlıktan biraz açıldı. "Teşekkürler, Rickie... Paketi evde açayım istiyorum, sizce bir sakıncası yoksa."

Rickie güldü. "Elbette yok. Ev dediğin neresi?"

"Frau Hagnauer'in evinde bir odam var. Büyük bir—"

"Sahi mi? Orada mı yatıp kalkıyorsun?" Rickie ismi tanı-
mıştı.

"Evet," dedi Luisa, gözlerini ondan ayırmayarak. "Apart-
man dairesinden çok daha ucuz tabii, zaten daire tutmaya pa-
ram yetmez." Ve güldü.

"Çalışma saatleri konusunda çok sert olduğunu işittim,"
Burada da Rickie güldü. "Akşamları eve kaçta döneceğinize,
hatta sabahları kaçta kalkacağınıza karışmıyor mu?"

"A tabii. Saat onda dönmüş olmam gerek —arkadaşlarla
özel bir filme gidecek olursam başka. Sonra sabahları da—" Du-
dakları yukarı doğru kıvrıldı, gözlerini yere indirdi. "Yediden
önce kalkıyorum, orası kesin. Kimi kez çıkıp kızlara ekmek ve
çörek almam gerekiyor da, Frau Hagnauer'in ve kendimin kah-
vesini de yapıyorum. Üç yıllığına anlaşmalıyız. Ama öteki kız-
lar orada yatmıyor."

Gönüllü bir hapis cezası ya da eski zamanların balina gemi-
lerinde üç yıllık bir deniz yolculuğu gibi geldi bu Rickie'ye.
"Büyük bir daire herhalde," dedi.

"Evet, öyle. Odaları saysam —en az beş tane. Bir de dikiş
makinelerinin, masaların falan durduğu esas atölye var, duvar
yıkılıp iki oda birleştirilmiş. Floresan ışıklar—"

Rickie manzarayı gözünün önüne getirebiliyordu. O eski
binayı biliyordu, asansör bile yoktu. Floresan ışıkların altında
makinelerin ya da iğnelerin üstüne eğilmiş harıl harıl çalışan
dört genç kız... Artık ilik mi açıyorlar, kumaş mı biçiyorlar,
her neyse, bir yandan da Renate ince ve monoton sesiyle —Ric-
kie sesini duymuştu— kırbaç şaklatırcasına iş buyuruyor... Ür-
pertici bir görüntü. Öğlene doğru kafayı bulmaya başlayan, sal-

lapati Mathilde'i yeğlerdi Rickie, hiç değilse insana benziyordu o. "Kızlar—" diye başladı, ama devam edemedi. "Bir şey daha soracağım Luisa. Jacob'un oraya gelen şu uzun boylu adam var ya, hani hep eski bir şapka vardır başında. Will—"

Kızın gözlerinde tanıdığını belli eden bir ışık yandı. "Willi mi? Tabii."

"Geçen cuma akşamı bir dostumun verdiği partiden nasıl haberdar olduğunu merak ediyorum da. Renate sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Neden?"

"Bir nedeni yok. Renate'nin ara sıra Willi ile konuştuğunu görüyorum da. Renate çok iyi bir gözlemci."

Öyledir. Herkes hakkında her şeyi bilir. Nasıl beceriyor anlamıyorum." Bir an önce kaçmak için can atıyor gibiydi kız. "En iyisi ben bunu burada bırakayım. Şimdi nereden bulduğumu falan sorar. Onunla randevum var da."

"Sahi mi," dedi Rickie hiç şaşırmayarak. Altın yaldızlı kâğıda sarılmış paketi geri aldı. "Bir gün uğrayıp alırsın herhalde. Ben sizin eve getiremeyeceğime göre!" Sırıttı, fikrin komikliğinden gözleri yaşardı.

"Yooo, eve sokmaz," dedi Luisa gülümseyerek. "Hoşça kal, Rickie. Stüdyonun kapısında durup geri baktı. "Jakob'da karşılaşsak sana selam falan veremem, anlıyorsun ya."

"Anlıyorum." Kızın taş merdivenleri koşarak çıkışını seyretti, ayağındaki lastik koşu ayakkabılarını gördü.

Onu yeniden görmek istediğini fark etti Rickie. Bir yerde Petey ile bir bağlantı gibiydi. Atkıyı vermek bahanesiyle bir randevu ayarlamayı neden akıl etmemişti sanki? Neyse, her iki telefon numarası da adresi de rehberde vardı. Luisa'nın çok geçmeden telefon edeceğinden ya da habersiz çıkıp geleceğinden emindi. Onu beklemek hoş olacaktı.

Lulu ile birlikte çıktı. Bugün kahvaltı törenini kısa tutup Mathilde'i kapı önünde bekletmeyecekti. Bugünlerde bir gün anahtar da verecekti ona.

Bugün, Andreas yerine Tobi (takma adı pastırma-kafa) iş başındaydı. Uzun boylu, sarışın, yirmi yaşlarındaki Tobi Rickie'nin mönüsünü Andreas kadar iyi biliyordu.

"Günaydın, Rickie ve Lulu," dedi Tobi hafifçe eğilerek. "Her zamanki mi, efendim?"

"Evet. Appenzeller de çabuk gelsin," dedi Rickie, *Tages-Anzeiger*'i açtı.

Birkaç metre ötede, Rickie'nin karşı sırasında koyu renk ceketli Luisa bugün maviler (en azından belden yukarısı mavi) giymiş olan Renate ile birlikte oturuyordu. Onlara doğrudan bakmadı, Luisa'nın da rolünü iyi yaptığından emindi. Kız belki bir iki saniye ona dalgın dalgın bakmıştı bile, herhangi bir sa-bahmış gibi. Luisa ile aralarında bir sır varmış gibi hissetti ve bu his hoşuna gitti.

O sabahın büyük bir bölümünü bir deseni —eski Grek tipi kısa bir entari giymiş, koşan bir kadın figürü— düzeltmekle geçirmek zorunda kaldı Rickie. Bu şirket için daha iyi bir desen hazırlamıştı, ama adamlarla tartışmak hoşuna gitmiyordu, birkaç kez tartıştığı için müşteri kaybetmişti üstelik. Saat on ikiyi biraz geçiyordu. Rickie kurşunkalemle çizip sonra şurasını burasını silgiyle silmekten, sonra başka bir kâğıt alıp hemen hemen aynı şeyi çizmekten sıkılmıştı. Müşteri öğleden sonra dörtte gelecekti, Beat Scherz adında bir bey. Bu ad Rickie'nin komi-gine gidiyordu, çünkü *Scherz* fıkra demekti. Çizimlerden birini kurtarılmayacak kadar bozduktan sonra, eğlence olsun diye kocaman bir penis ekledi uzun saçlı, uzun bacaklı figüre.

Gülmesi tek bir "Hah!" şeklinde oldu. Köşede oturan Mathilde dönüp ona baktı.

"Bir şeyi bozдум da. Özür dilerim," dedi. Sayfayı yırttı.

"Güldüğünüzde seviniyorum," diye karşılık verdi Mathilde.

Rickie ona gülümsedi. Hamilelik hikâyesi iki gün önce mutlu sona ermişti: Bir şey olmuştu, Mathilde idrar testi yaptırdığını mı söylemişti? Rickie kadınlarla ilgili özel konuları düşünmeyi sevmediğinden kızın ne dediğini tam olarak hatırlamı-yordu. Her neyse, haberin önemli yanı hamile olmadığıydı.

İkinciye doğru Mathilde telefonda bir kadının aradığını söyledi, adı Luisa'ymış.

"Merhaba," dedi Rickie.

"Merhaba. Gazete almak için çıkmıştım da, bir bluz ilanı varmış," dedi Luisa az biraz gülererek. "Doğru. Ama—"

"Şimdi stüdyoma gelmek ister misin?"

"Gelemem. Düşündüm ki... altıya çeyrek kala evinize gelsem?"

"Pek tabii, o saatte evde olurum, Luisa." Mathilde'nin daktilo yazmayı sürdürdüğünü fark etti Rickie. Kadın tanıdıklarıyla ilgilenmiyordu.

Saat beşe doğru Bay Scherz desenlerden üçünü seçmiş, Rickie'nin en beğendiğini ise yeğlediğini belirtmişti ki, bu biraz beklenmedik bir şeydi. Mathilde de mektup ve fatura yazımında iyi iş çıkarmıştı, Rickie bunu ona söyledi.

"Teşekkürler Rickie. Sen iyi bir patronsun."

"Öyle miyim? Pis bir ihtiyar değil miyim?"

"Aaaa yooooo!" diye tembel bir çığlık bastı kız. "Sen mi? Asla! Ha-ha-haha!"

Bu bir iltifattı belki, ama bir an için Rickie kendini bir kastrato gibi hissetti.

Luisa'nın ne kadar vakti olacaktı acaba? Rickie parıl parıl masasının üstüne Dubonnet şişesini, bardakları yerleştirdi. Tabii evde Coca-Cola da vardı. Ve portakal suyu. Biraz hava almak ve belki de Luisa'nın gelişini görmek için küçük balkona çıktı.

Biraz sonra kız görüldü. Sağ taraftan, ağaç dallarının kaldırımı gölgelediği yönden, başı yukarıda, hızlı adımlarla geliyordu. Evin numarasına baktı, sonra Rickie'yi gördü balkonda, kolunu kaldırdı. Adam da aynısını yaptı. Kız demir bahçe kapısından girdi, yeniden başını kaldırıp balkona çıkan basamaklara baktı.

"Buradan mı?" diye sordu.

"Evet, mümkün," dedi Rickie gülümseyerek.

Kısmen sarmaşık kaplı beton merdivenlerden çıktı kız.

"Bir apartman dairesinin girişi olarak tuhaf!"

"Hoş geldin!" Rickie camlı kapıyı açarak onu önden geçirdi. Kız daha önceden buraya gelmemişi besbelli. "Öyledir. Üstelik bu kapanmıyor bile. Yani, kapanıyor da kilitlenmiyor." İki kanadı birbirine doğru itti, ama aralık bıraktı camı.

Luisa Petey'in neredeyse tam boyutta bir fotoğrafına dikmişti gözünü: belden yukarı çekilmiş resimde, Petey güneşten

yanmış, mavi gökyüzünün oluşturduğu bir geri planda, beyaz gömlekliydi ve gözleri neredeyse kapanmış gibiydi kareyi çekene –yani, Rickie’ye– bakarken.

"Bende pek çok Petey var tabii ki," dedi Rickie özür dilercesine. "Doğal bu."

"Evet, elbette."

"Gelelim senin meşhur armağancığına. Ama önce bir şey ikram edebilir miyim? Bir Dubonnet, Coca-Cola, meyve suyu, çay?"

"Fazla kalamayacağım."

Acı sözcükler. "Kim diyor? Yarım saatçik? Bir randevun mu var?"

"Yo, hayır," ceketinin önünü açtı. "Renate’ye bir-iki dakika yürüyüşe çıkacağımı söyledim de. Bütün gün oturdum."

"Gene otur öyleyse, ben de şeyi getireyim." Rickie paketi getirdi. "Oturmazsan vermem."

Kız gülümseyerek masanın yanındaki dik arkalıklı bir sandalyeye oturdu.

"Aç hadi. Öylesine basit bir şey ki, bu kadar büyötmeye değmez."

Luisa paketi açtı, uzun atkıyı çıkardı, elini kaldırarak baktı. "Petey’in..."

"Evet, burada unutmuş. Hoşuna gider diye düşündüm."

"Evet, çok güzel tabii." Kumaşı burnuna dayadı, sonra gene Rickie’ye baktı. "Teşekkür ederim. Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

Rickie gözlerini yere dikti. "Şimdi ben soğuk bir bira içeceğim. Sen de fikrini değıştirirsen..." Buzdolabından küçük bir Pilsner Urquell çıkardı. Bir bira ya da herhangi bir şey tutarsa elinde, daha rahat görüneceğine inanıyordu. "Neden?" diye başladı odanın bir köşesinde Petey ile ikisinin Ascona’da çektiydikleri daha küçük bir resme bakmakta olan kıza hitaben.

"Ne neden?"

Kızın gözleri yaşlı mıydı? Öyle olmadığını umdu Rickie. "Neden Renate seni bu kadar sıkı sıkıya tutuyor? Yoksa erkek arkadaşlarını mı kısıkanıyor?"

"Ha! Erkek arkadaşım yok ki –şu sırada."

"Ama eve belli bir saatte gelmeye zorluyor seni. Yemeklerini de onunla mı yiyorsun?"

"Akşam yemeklerini mi? Evet, genellikle." Adamın soruları karşısında sıkılğan gibiydi Luisa. "Çok iyi yemek yapar. O saatte ikimizden başka kimse de kalmıyor."

Rickie birasını yudumladı. "Ama örneğin, bu akşam benimle yemeğe gelmeni istesem. Dışarıda bir yerde yesek. Ona telefon edip—"

"Aa, tabii ona telefon ederim. Ama sizinle birlikte olduğumu söylemem." Aklına gülünç bir şey gelmiş gibi gülümsedi.

"Hayır." Rickie bunun nedenini anlamıştı elbette. "Bütün kızları senin kadar sıkı mı tutuyor?" Öyle olmadığından emindi Rickie.

"Hayır, ama ötekiler orada yatıp kalkmıyorlar yani. Kendi aileleriyle oturuyorlar."

Rickie bir an duraksadı. "Petey'in söylediklerinden hatırladığım kadarıyla evden kaçmışsın."

"Evet, benim ailem... işte... o konuda konuşmak istemiyorum."

Rickie onun kahverengi gözlerinin bir nesneden bir başkasına dolaşmasını seyretti. Kaçamak ararcasına değil de, sanki düşüncelerini toparlamak için birşeylerin yardımına gereksinim duyuyormuş gibiydi. "Annemle babam kavga ederlerdi. Gerçek annemle babam. Sonra boşandılar. Derken üvey babam —on iki yaşında filandım. Derken —fazla kavga etmezlerdi, ama üvey babam annemi döverdi, bazen beni de." Burada bir omuz silkme ve gülümseme denemesine girişti. "Sonunda kaçtım ben de. Tren binip Zürich'e geldim — geçen ekim ayında. Bir ara bulaşıkçılık bile yaptım. Nerede yatıp kalktığımı hiç sormayın."

"Peki, sormam." Rickie gülümsemeyi başardı.

"Tren istasyonunda *değil*." Bu kez kız gülümsedi. "Bulaşık yıkadığım yerde bir kızla tanıştım. Garsonluk yapıyordu, anne-siyle oturuyordu. Oturma odalarında yatmama izin verdiler. Belki bir Coca-Cola alırım."

Rickie buzdolabına gidip bir şişe ve bardakla geri döndü.

"Teşekkürler." Gene söylemek istediklerini toparlamak için güçlük çekiyor gibiydi. "Sonra çok fazla sıkıldım, depresyona girdim. Tren istasyonuna gittim, cebimdeki birkaç frankla

nereye kadar gidebileceğimi bilmiyordum ki. Daha da kötü oldum – orada yatıp kalkan gençleri görünce, biliyorsunuz, çoğu uyuşturucu kullanıyor. Ben de yürümeye başladım – Langstrasse tüneline. Siz orayı biliyor musunuz?"

Rickie biliyordu. Büyük İstasyonun demiryolunun altında bulunan Langstrasse otomobiller ve yayalar içindi, Aussersihl yöresine dek uzuyordu.

"Bir yerde kahve içiyordum, yemek yiyecek param olmadığından, kontuarda yanındaki taburede oturan kızla konuşmaya başladık. İş aradığımı söyledim ona –ne olursa olsun, tezgâhtarlık falan diye düşünüyordum. Herhangi bir *hüner*'im olup olmadığını sordu. Bazı insanlar bu kelimeyi *doktora* der gibi söylüyorlar. Ben de iki yıl kadar terzi çıraklığı yaptığımı söyledim, bu kız da mahallesindeki bir kadının dikiş bilen kızlar çalıştırdığını açıkladı. Renate'nin adını verdi bana, ama adresi tam olarak bilmiyordu." Luisa içini çekti, biraz Coca-Cola içti. "Neyse, sonunda Frau Hagnauer'in evini buldum. Ve ömrümde başıma gelen en şanslı olayın bu olduğunu düşündüm – hem iş hem de yatacak yer."

Rickie çok iyi anlıyordu. "Peki, ama sana neden bu kadar katı davranıyor? Sırf kimsen olmadığı için mi?" Ve çırak ücretiyle Luisa Zürich'te kendine bir yer tutamayacağı için diye düşündü Rickie. Bir tür sadistlikti bu.

"Eveet," dedi Luisa düşünceli bir havayla, "aynı zamanda bana durmadan birşeyler öğretiyor. Beni moda desinatörü yapmak istiyor –kabiliyetim olduğuna inanıyor." Luisa'nın sesinde gurur ile alay birbirine karışmıştı.

"Peki, ya sen? Bu fikir hoşuna gidiyor mu?"

"Evet. Giysiler icat etmek hoşuma gidiyor. Eğlenceli bir şey. Bir sürü şey çiziyorum. Aklıma yeni fikirler geldikçe. Atölyede yığınla ucuz kâğıt bulunduruyor Renate. Dikiş diktığı kadar çizim yapıyorum." Luisa güldü ve içeceğini bir dikişte bitirdi. "Şimdi gitmem gerek." Ayağa kalktı, gülüşü yüzünden silindi, sanki Renate'yle yüz yüze gelmeye hazırlanıyordu.

"Öteki kızlar seni kıskanıyorlar mı?"

"Hayır. Çünkü onlara ufak tefek yardımlarım oluyor. Renate bana özel ilgi gösterdiği için burnumun büyümediğini biliyorlar."

"Evli değil, değil mi? Renate yani..."

"Evliymiş. Yedi yıl evli kalmış. Sonra boşanmış. "Luisa ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi. "Rickie... Bir şey sorabilir miyim?"

"Evet?"

Kırmızı-mavi çizgili atkıyı iki eliyle yavaş yavaş burarak konuştu kız. "Burada oldu... değil mi... yani, Petey'in... yatak odasında... yani..."

Öfke ile çaresizlik aynı anda kabardı Rickie'nin içinde, her yanına sıcak bastı, kafası karıştı. "Sinemadan çıktığında sokakta bıçaklandı. Evine giderken kestirme bir yola sapmış, karanlık bir sokakmış." Sesini sakın ve alçak tutmak için çaba gösteriyordu Rickie. "Bazı insanlar... neden... onun burada öldürüldüğünü sanıyorlar, anlamıyorum. Bıçaklama olayını gazeteler de yazdı, *Tages-Anzeiger*, *Neue Zürcher*, hepsi, sokağın adını bile verdiler." Rickie'nin yüzü cayır cayır yanıyordu. "Onun burada öldürüldüğünü Renate söylemiştir belki."

"Evet. O söyledi. Bir gece, siz stüdyonuzda çalışırken, Petey buraya yabancı birini getirmiş."

"O kadın eşcinsellerden nefret ediyor. Sana bunu söylemem gereksiz herhalde." Rickie'nin öfkesi için için kaynıyordu. "Ama ne tuhaftır ki, her gün Jakob'un oraya geliyor. İstese evine çok daha yakın olan çay bahçesine gider —espresso makineleri var onların da, en güzel çörekleri, çok da mazbut bir müşteri kitlesi var."

Luisa gülümsermiş gibi dudaklarını büktü. "Biliyorum. Başkaları hakkında yorum yapmaya bayılıyor."

"Yorumdan da öte, anlaşılan kendi kafasından hikâyeler uyduruyor!"

Luisa utanmış gibi, kendinden emin değilmiş gibi duruyordu. Aralık olan balkon kapısına doğru yürüdü, temkinlice dışarı baktı, ağaç dallarından ötesini görmek için eğildi.

"Ne oluyor?"

"Willi ile karşılaşmak istemiyorum. En iyisi ön kapıdan çıkayım, Rickie. Teşekkürler."

"Benim için zevkti! Gene beklerim, Luisa." Dairenin kapısını açtı kıza.

"Hoşça kal." Binanın kapısını kız kendisi açtı, ön merdivenleri koşarak indi.

Rickie'nin evinin üç sokak kadar ötesinde Renate Hagnauer sinirli bir şekilde Luisa'yı bekliyordu. Kız biriyle mi konuşmaya başlamıştı yoksa, birinin kahve davetini daha mı kabul etmişti. Sağ ayağını sürüyerek pat, cart, pat cart, pat cart mutfığa yürüdü patatesleri kontrol etmek için, gazı söndürmüştü zaten; patatesler tencerede, sıcak suyun içindeydiler, tamam. Pat-cart. Yalnız olduğunda yürüyüşünün patırtısına hiç dikkat etmezdi Renate. Alt katta oturan çift bundan memnun değillerse, kendi bilecekleri iş. Utanmadan bir de şikâyetle bulunmuşlardı –özür-lü bir insana yapılır mı bu? Renate ağzına geleni söylemişti onlara, yerin dibine geçmişlerdi –inşallah!

Luisa iyi bir azar istiyordu. Geç kalacağını telefonla bildirmek zahmetine bile katlanmamıştı!

Nihayet kilitte dönen anahtarın sesini işitti Renate.

Yüksek tavanlı hole kaşlarını çatarak girdi Renate. Bir duvar boyunca palto askıları diziliydi, sanki evde bir bölük asker oturuyormuş gibi. Tabii hafta içinde çalışan kızlar için gerekiyordu bunlar.

Sert bir sesle, "Başına bir iş mi geldi?" diye sordu.

"Hayır. Biraz geciktiğim için özür dilerim."

"Biraz mı? Telefon edebilirdin."

Luisa sakın sakın ceketini kancalardan birine astı.

"Ne oluyoruz? Şişmanlıyor musun? Gömleğinin altında ne var?"

"Bir şey yok. Hava sıcak diye fanilamı indirdim. Şimdi bırak da elimi yüzümü yıkayayım." Atölyede sağa döndü, içinde tuvalet ve lavabo bulunan küçük bir odaya girdi, ellerini çabucak yıkadı, musluğu açık bırakarak gömleğini pantolonundan

kurtardı, atkayı çıkardı. İyice küçültmek için sıkı sıkı katladı, dışarıdan hiç ses duymayınca, bir koşu odasına gidebileceğini hesaplayarak çıktı.

Ama Renate holde duruyordu. "O elindeki nedir? Bir şey mi aldın?"

"Evet. Önemli değil."

Odasının kapısına dek kızın peşinden gitti Renate. "Neymiş bakalım?" Giysiler konusunda müthiş meraklıydı.

Luisa omzunu silkti. "Yalnızca bir eşarp." Elindekini yatağın üstüne fırlatıp kapıya doğru yürüdü.

Renate odanın içinde ilerledi. "Uzun bir atkı. Hem de bu mevsimde?"

"Ucuzluktaydı. Beğendim, aldım. Yemek hazırlamakta yar-dım edeceğim bir şey var mı?"

"Gömleğinin altında sakladığın bu muydu? N'oluyor? Şimdi de dükkânlardan hırsızlık mı yapmaya başladın yoksa?" Alman-Romen-Yahudi karışımı, sanki Orta Avrupa'nın bir pot-purisi olan konuşma tarzı iyice belirginleşmişti. "Hadi, çabuk ol, yoksa yemek berbat olacak."

Yemek sırasında esen hava serinceydi. Renate birşeylerden kuşkulanıyordu, ama ne olduğundan kendisi de emin değildi. Luisa bir oğlanla mı tanışmıştı? Onunla biraz önce bira ya da kola mı içmişti? Jakob'un orada ya da başka bir yerde? Çünkü Jakob'un orada Luisa'yı tanıyan çok insan vardı ve olayı Renate'ye haber verebilirlerdi.

"Bir *scallopina* daha al. Yarasın." Renate yerinden kalkmış, mutfak eldiveni geçirdiği eliyle tuttuğu demir tavayı masaya getiriyordu. Tahta spatül ile kaldırdığı lezzetli dana bifteğini Luisa'nın tabağına aktardı.

"Sahiden çok güzel olmuş," dedi Luisa tatlı bir sesle.

"Et iyi de ondan. En iyisini alırsan kazançlı çıkarsın her zaman – her şeyin en iyisini alacaksın, kumaş olsun, iplik olsun, makine olsun. Bunu hiç unutma."

Birkaç dakika sonra, Luisa yemek tabaklarını kaldırmış, tatlı servisini yapmıştı –Renate'nin özel limonlu merengi– ki Renate yeniden konuştu: "Saçın çok güzel duruyor. Sana yeni aldığım şampuan iyi, değil mi? Saçı iyice parlaklaştırıyor."

Renate eliyle yaptığı tatlının tadını çıkararak ağır ağır yerken gözlerini Luisa'ya dikmişti. Luisa'nın kendisine hafiften âşık olduğuna inanıyordu Renate. Yatmadan önce kıza kısaca sarılırsa, yanağından öperse, örneğin elini kendi iki eli arasına alıp sıkarsa kızın bundan hoşlanacağını, keyifleneceğini düşünüyordu. Renate bir ölçüde Luisa'nın annesinin yerini aldığının farkındaydı. O bencil kadın ikinci kocasına (Renate'nin anladığı kadarıyla yakışıklı bir serseri) ve ondan yaptığı erkek çocuğa (herhalde oğlan altı yaşına basmış olmalıydı) öylesine düşküncü ki zavallı Luisa'ya hiç aldırımıyordu. Kızcağızı kış soğukunda kapının önüne koyuvermişti – duygusal açıdan, yani. İyi de olmuş, diye düşünüyordu Renate, bu düşüncesini birkaç kez dile de getirmişti zaten. Luisa saçları konusunda Renate'nin yaptığı iltifata karşılık vermemişti. Bu akşam şaşılacak ölçüde dalgındı.

"Yeni bir oğlanla tanışmadın ya," diye başladı Renate, dalga geçer gibi, hafif bir havayla. Artan tatlıdan ikisinin de tabağına biraz daha koydu. "Belki birlikte kola falan içtiniz."

Luisa kesin bir sesle "Hayır," dedi, gözlerini Renate'ninkilere dikerek.

"Ben hiç bozulmam, biliyorsun. Neden bozulayım ki? İyi bir çocuksa eğer. Asıl sorun her yanı sarmış olan *homolar*. O kadar çoklar ki, sanırsın AIDS diye bir şey yok!" Zoraki bir kırkırdama. "Ne kadar da aptallar. Durmadan eş değiştiriyorlar. Daha doğrusu eşleri yok, *en masse* grup seks yapıyorlar. Kimle olursa olsun. Bir de kızlarla flört etmiyorlar mı? Kendilerini yakışıklı sanıyorlar." Renate, gözlerini hâlâ kendisinden ayırmamış olan Luisa'ya kısa bir bakış fırlattıktan sonra uzun ağızlığına bir sigara geçirdi, gümüş çakmağına uzandı.

"Benimle flört etmedikleri kesin," dedi Luisa, kadehindeki kırmızı şarabı bitirerek. "Bana hiçbir zararları yok. Seni endişelendiren nedir?"

"Endişeleniyor değilim," dedi Renate anında. "Homolar yüzünden ne diye endişelenecekmişim? Hah!" Sağ eliyle gümüş peçete halkasıyla oynamakta, döndürüp durmaktaydı. Bunu fark ettiğinde halkayı sertçe masa örtüsünün üstüne bıraktı. Aynı konuşmayı daha önce de yaptığını bilerek, ama kendisine engel olamayarak sürdürdü: "Senin tutkun olduğun o Petey'in ba-

şına gelenleri biliyorsun, değil mi? Seninle dalgasını geçti, zaten dikkat çekmeye bayılırlar—"

Luisa onun sözünü kesti. "Benimle dalga geçmedi," dedi. "Hiçbir zaman. Petey her zaman çok ciddiye. Ve dürüst."

"Gene de başına geleni gördün. İçi geçmiş erkek arkadaşı-nın yatağında bıçakla öldürüldü. Her türlü adamla düşüp kalkı-yorlar! Başka ne beklene—"

"Onu sokakta bıçaklamışlar," dedi Luisa, ortadaki sözcüğü söylerken sesi titredi. "Gazetelerde bile yazmış. Senin dediğini söyleyen birkaç kişi var yalnızca."

"Peki, *bunu* sana kim söyledi?"

"Kim mi söyledi? Şimdi hatırlıyorum, Ursie ile Andreas konuşuyorlardı. Petey o gece sinemaya gitmiş, evine dönerken keştirme bir yola sapmış, karanlık bir sokakmış." Luisa kararlı ve kendinden emin bir sesle konuşuyordu. Renate'nin ve birkaç başka kişinin, hatta belki Willi Biber'in yarattıkları tabloyu, so-kaktan bulduğu bir serseri tarafından bıçaklanan Petey tablosu-nu sözcükleriyle parçalıyordu. "Gazeteleri okumamıştım. Onun hakkındaki haberi *senden* duyduğumda şoke oldum. Sen-de gerçek bilgi olduğunu sanıyordum. Doğrusunu senin bildiği-ni sandım. Belki Rickie'nin kendisinden öğrenmiştir dedim hat-ta. Oysa doğru değilmiş. Sokakta öldürülmüş."

"Sen kim oluyorsun da benim ve komşularımın yalnız bil-diğini söylüyorsun, Luisa?" Çok sert bir sesle sormuştu bu soru-yu Renate.

"Eminim gazetelerin eski sayılarını karıştırırsam bulurum. Ocak ortasındaydı."

"Luisa, sen buralara daha yeni geldin. Mahalle hakkında, burada yaşayanlar hakkında ne biliyorsun ki? Suratını asmak-tan, bu beş para etmez homo oğlan yüzünden yas tutmaktan vazgeç." Renate yerinden kalkmak üzere kıpırdandı, bütün bu duygusallıktan tiksindiğini belirtmek istiyordu. "Beş para et-mez, metreslik yapan bir homo!"

"Petey metreslik falan yapmıyordu. Ailesinin yanında otu-ruyor, okula gidiyordu. Fakir değildi."

"Anlaşıldı, sen şu Rickie Mark mıdır nedir, o adamla ko-nuşmuşsun ya da onun çevresinden biriyle. Bir daha bu evde Petey'in adını duymak istemiyorum, anladın mı?" Renate ayağa kalktı.

Luisa da ayağa kalktı.

"Hadi, kahvemizi içelim, Luisa. Saçmalık bu—"

"Kahve istemiyorum. Birazdan gelip sana yardım ederim."

"Bulaşıkları bırak şimdi. Nereye gidiyorsun?"

"Odama!"

Renate ayağını sürüyerek gitti onun ardından, pat-cart al-dırmıyordu. "*Polis Dosyası*"nın son bölümü başlayacak – yirmi dakika sonra."

"Beni ilgilendirmiyor. Sağol."

Luisa elinde hafif bir yazlık ceketle göründü.

"Ne oluyoruz?"

"Nasıl, ne oluyoruz? Saat sekiz kırk, hava kararmadı bile. Yürüyüşe çıkıyorum!"

Kız yanından geçerken onu kolundan yakalamak istedi Renate. Luisa kendisinden güçlüydü, daha uzun boyluydu, o güne dek hiç fiziksel bir çekişmeye girmemişlerdi. "Nereye gidiyorsun?"

Luisa tahammülünün sonuna gelmişçesine derinden içini çekti. "Yürüyüşe! Nereye gittiğimi söylemek zorunda mıyım? Hiçbir yere!"

Dairenin kapısını çarparak çıktı.

Renate aceleyle yeniden açtı kapıyı. "Geri döndüğünde kapı sürgülenmiş olabilir."

Luisa'nın hızlı ayak sesleri aşağı doğru devam etti.

Renate kapıyı hem kilitledi hem sürgüledi. Luisa'yı izleyebilse, nereye gittiğini, ne tip yabancılarla konuştuğunu görebilse, kız sinirlerini yatıştırmak için biraz yürüdükten sonra bir yere uğrayıp bir kadeh şarap içmekten başka bir şey yapmasa bile, gözleri üstünde olsa çok mutlu olacaktı Renate. Ama sakat ayağı buna izin vermiyordu. Hem dikkat çekiyor, hem de yürüyüşünü yavaşlatıyordu. Gerçi durumunun teselli eden bir yanı da vardı, sık sık hatırladığı gibi – yabancılar ona özel ve ayrıcalıklı davranıyorlardı.

Willi Biber. O akşam Jakob'un oradaysa eğer Renate ona küçük bir görev verebilirdi: Luisa oraya gitmiş mi, gittiyse kimlerle konuşmuş? Gene de kararsızdı Renate. Kimi kez Jakob'un oraya telefon ettiğinde sesini değiştirirdi, o konuda yetenekli olduğuna da inanıyordu. Ama bu işi sık yapmamakta yarar vardı. Telefondaki sesin kendisine ait olduğunu Andy'nin anlamasın-

dan çekiniyordu. Gerçi kimi kez Ursie açıyordu telefonu, o da o kadar meşguldü ki, arayanın kimliğini değil, kimi ya da neyi istediğini öğrenmekten başka sıkıntısı yoktu. Willi? Adam oradaysa eğer Ursie gidip onu çağırırdı.

Ama Allah için, o geri zekâlıyla Renate'den başka kim konuşmak isterdi ki? İkisi, sanki bahtsız âşıklarmış gibi gizlice buluşup konuşmak zorundaydılar. Kendini birkaç saniyelik sinirli bir keyfe kaptırdığında küçük, çirkince yüzü buruştu, gözleri neredeyse kapandı.

İstese, Petey'i Rickie'nin yatak odasında bıçaklayarak öldürdüğüne bile inandırabilirdi Willi'yi. Balkon kapısının bozuk olduğunu Renate'ye aylar önce, aralığın ortasında, Luisa-Petey aşkı doruktayken haber veren Willi'ydi zaten. O sırada bu bilgi Renate'yi ilgilendirmemişti, ama Petey'in ölümünden sonra kendi kendine bir fantezi kurmuştu. Willi'nin İsviçre ordusunda kullanılan cinsten keskin bir bıçağı vardı. Artık homolara Renate'ninkini gölgede bırakacak bir tiksintiyle bakıyordu. Onu Yabancılar Lejyonunda bile savaştığına inandırmış olan Renate, Petey'in katili olduğuna da inandıramaz mıydı? Ama bunu yapmamış, yalnızca pek az kişinin bildiği gizli bir bilgiye sahip olduğuna onu inandırmakla yetinmişti: Bir gece Rickie stüdyosunda çalışırken daireye üçüncü bir erkek giriyor –onu Petey kendisi mi davet etmiş, artık onu kimse bilmiyor tabii– ve cinayetten sonra balkon kapısından kaçıyor. Willi'nin bu hikâyeyi Jakob'da birkaç kişiye anlattığını biliyordu –belki L'Eclair Pastanesindeki patronları Wenger çiftine de anlatmıştı. Pastanenin pasta, börek kalıplarını yıkar, çöplerini dökerdi Willi. Bu kadarı Renate'ye yetmişti – bu akşama kadar. Luisa'nın besbelli ya Rickie ile ya da gazetede çıkan haberlerin doğruluğundan emin olan biriyle konuşmuş olmasına çok canı sıkılmıştı Renate'nin.

Kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken, sinirli olduğunda sık sık yaptığı gibi melodisiz bir mırıldanma tutturdu. O akşam Jakob'a telefon etmemeye karar verdi.

"Hmmmm-mmmm-hımmmm-mmmm" diye mırıldanarak çevresini gözden geçirdi, makineye girebilecek her şeyi toplayıp toplamadığına baktı. "Hımmmm-mmmmm-mmmmm..." Bu gece Luisa'ya cezasını verecekti. Kapının önünde beklesin bakalım.

Hemen hemen aynı saatte, Luisa birkaç saat önce geldiği yoldan geriye, Rickie'nin evine doğru yürüyordu. Balkonda bir ışık göreceğini ummaktaydı. O zaman –cesaretini toparlayacağından emindi– kapısını çalacaktı.

Ama ışık yoktu. Balkonun camlı kapıları kapkaranlıktı.

Olsun, Jakob'un yeri de çok uzak değildi. Oraya birkaç kez tek başına gitmemiş miydi akşamları kahve içmeye? Elbette.

Gerzek Willi her zaman Jakob'un ön bahçesindeki uzun masada oturduğundan, Luisa arka bahçeye açılan yan kapıdan girdi. Arka terasa giden bir patika vardı. Asma kaplı ahşap çardaktan ışıklar sarkıyordu. Sesler, kahkahalar. Luisa'nın omuzları gevşedi, kaşlarının çatıklığı düzeldi. Bir ufak masa dışında her yer dolu görünüyordu. O küçük masada oturacak, Andreas ya da Ursie siparişini almaya geldiğinde kendini rahat hissedecekti. Güzel bir akşam geçirmekte olan insanlar arasında olmak çok hoştu –Renate Hagnauer olmayan, onun yaşadığından bile habersiz insanlar...

Tam oturacaktı ki bir erkek sesinin seslendiğini işitti, "Luisa!" Rickie, terasın öteki ucundaki kalabalık bir masadan yarı yarıya ayağa kalkmıştı, uzun boyu ve beyaz hırkası yüzünden hemen göze çarpıyordu. "Bizim masaya gelsene!"

Luisa o tarafa yürüdü.

"Hoş geldin," dedi Rickie, kız için bulduğu bir sandalyeye işaret ederek.

Masada beş-altı kişi vardı, bir tanesi kadındı. Kül tablaları arasında tek bir mum hafif bir ışık saçıyordu.

Rickie, kadını Evelyn Huber olarak tanıştırdı. "Ve Claus –Bruder, diye devam etti. "Philip Egli–"

"Yeter," dedi koyu renkli saçlı, biraz sarhoş bir genç gülümseyerek. "Benim adım Ernst."

Lulu, oturduğu iskemleden havladı.

"Ve Lulu," dedi Rickie.

Luisa gülümsedi. "Lulu'yu tanıyorum."

"Bu da Luisa –Zimmermann." Rickie kızın soyadını hatırlayabildiği için sevindi. "Ne içmek –ya da yemek istersin?"

"Şarap var. Kadehler nerede? Şunu versene..." Konuşan Ernst'ti, kolunu Rickie'ye doğru uzatmıştı.

Andreas geldi.

"Kola mı?" diye sordu Rickie yerine oturarak. "Şarap mı? Bu akşam şeftali turtası nefis." Yeterince içtiğinin, ama o âna kadar herhangi bir hata yapmadığının farkındaydı. "Bana bir espresso daha lütfen, Andy. Genç hanım içinse... ki kendisi bu geceki onur konuğumuzdur–"

"Bir kola lütfen," dedi Luisa.

Adı Philip olan adam, "Rickie," dedi "gözlükler nerede, komik olanlar!"

"Birazdan," dedi Rickie bir parmağını kaldırarak. Renate'yi görmek için çevresine bir göz attı, onu göremeyince sevindi.

"...hayır, bir terzihanede çırağım," diyordu Luisa Ernst'e.

"Sahi mi? Yani... sanatsal... dikiş işleri mi?"

Luisa Rickie'ye baktı. "Ernst beni manken sanmış."

"Çünkü güzelsin," diye karşılık verdi Rickie.

"Sizi burada daha önce gördüm," dedi Evelyn adlı kadın. Oradakiler arasında en ayık görünen oydu. "O terzi –modacı kadınla birlikteydiniz."

"Evet. Frau Hagnauer buraya sık sık sabah kahvesi içmeye gelir."

"Ve milleti gözetlemeye," diye ekledi Rickie hoşgörülle.

Luisa elinde olmadan kıkırdadı.

"Ha!" Philip'ti konuşan. "Yaşlı cadının yapacak başka ne işi var ki? Onu bunu izliyor tabii." iki elinin parmaklarını halka yaparak gözlerinin önüne, bir dürbünden bakarmış gibi yerleştirdi. "Rickie, gözlüğü Luisa'ya gösterebilir. Lulu'ya tak!"

Lulu kendi adını işitince bir kez havladı, beyaz patisini masanın kıyısına koyup talimat bekledi. Konuşmak için can atıyormuşçasına 'Ouuuu' gibi sesler çıkardı.

"Kahveyi bitirinceye dek oturduğun yerde otur, Lulu," dedi Rickie ve hayvan patisini masadan çekti.

"Evelyn, şatonu Luisa'ya gstersene," dedi Claus adlı genç adam.

Evelyn, kucağında duran rulo halindeki kâğıdı dikkatli açtı. "ocuklar için bu, anlıyorsun ya Luisa? Ben ktphaneciyim – bir okulda." Ayağa kalktı, Claus'un da yardımıyla kuleli şatonun siyah-beyaz resminin köşelerini tuttu.

Resim bir rüyadan ıkmuşmuş gibi geldi Luisa'ya, çocukken dinlediği, yarım yamalak hatırladığı masalları hatırlattı ona. şatoya bakarken, birkaç saniye için olsun, resimli kitaplara içindekilere inanarak bakan dört yaşında bir ocuk gibi hissetti kendini.

"Bir ğrencinin yaptığı resmin kopyalarını çıkardı bana Rickie – hani bir makinesi var ya," diye bağırdı Evelyn masadaki konuşmaların üstüne çıkabilmek için.

"Bunları duvara mı asacaksınız, yoksa ödül olarak mı dağıtacaksınız?" En az altı kopya var gibiydi.

Luisa yanıtı hiçbir zaman öğrenemedi, çünkü masada mt-hiş bir kahkaha yükseldi: Rickie komik bir gözlük takmış, elindeki espresso fincanıyla şaklabanlık yapıyordu. Luisa'nın kolası, birkaç bira daha gelmişti. Rickie'nin taktığı gözlüğün camları üzerine bir çift göz resmedilmışti; mahmur mahmur, aptal aptal bakan, mavi farla süslenmiş koyu renk gözler birbirlerine Rickie'ninkilerden daha uzak izilmışti.

"Lulu'ya tak şunu."

Lulu iskemlesinde yerinde duramıyordu.

"Kimsede atkısı var mı?" diye sordu Rickie.

Philip Egli ceketinin cebinden bir tane çıkardı.

Lulu'nun kışlık gemi yolculuğu tablosu yeniden canlandırılacaktı. Rickie çevrenin ricalarını kıramayarak gözlüğü Lulu'nun burnunun üstüne yerleştirdi.

"Ha-ha! şuna bakın! Haline baksanıza!"

Herkes Lulu'yu alkışladı. Rickie keyiften parlıyordu.

"Bir tur attırsana," diye haykırdı Ernst.

Lulu'nun kayışını taktıktan sonra, köpeği Jakob'un daha geniş, daha iyi aydınlatılmış iç salonuna götürdü. Bütün masalar dolmuştu orada. İnsanlar birer birer Lulu'yu fark edip birbirlerine gösterdiler.

"Şu köpeğe bakar mısın!"

"Selâm, Lulu."

"Ne kadar hoş!"

Ara sıra yükselen alkışlar.

"Merhaba Rickie!"

Kimileri Rickie'nin komşularıydılar, aynı binada oturuyorlardı. Lulu'nun kendinden emin önderliği sayesinde kayışını tutan Rickie de düzgün yürüyebiliyordu. Renate ile Luisa'nın genellikle oturdukları masanın önünden geçtiler, ağır ve keyifli bir yürüyüşle terasa döndüler.

Luisa, teras ile büyük salon arasındaki açık kapıdan seyretilmişti onları. İçten içe kahkahalarla sarsılırken gözleri yaşlanmış, hatta yaşlar yanaklarından akmıştı. Gülüyor muydu, ağlıyor muydu? Ne kadar da güzel bir akşama dönüşmüştü bu!

Rickie'nin, masadakilerden birine, "Petey'in arkadaşı," dediğini duydu Luisa. "Biliyorsun, yarın Petey'in doğum günü. Yaşasaydı yirmi birini bitirecekti," diye sürdürdü. "Bu geceki parti benden. Kimse hesap ödemeye kalkmasın."

Kütüphaneci Evelyn gülümseyerek inledi: "Yapma, Rickie."

"Teşekkürler, Rickie, başka bir sefere. Ben hesabımı bardağımın altında bıraktım. Tartışma istemiyorum."

Luisa'nın önüne bir Coca-Cola daha konmuştu. Saatine bir göz attı. Evden çıkalı bir saatten fazla olmuştu! "Rickie—"

Adam kızın solundaydı; tam o sırada gözlerini masanın üstüne devirerek yüzünü buruşturdu. Gözlerinin yaşlı olduğunu gördü Luisa. Yaşları elinin tersiyle çabucak sildi. Öteki elinde hâlâ Lulu'nun kayışını tutuyordu.

"İyi geceler, Rickie. Çok çok teşekkürler," dedi Evelyn, kolunun altında rulo edilmiş beyaz paketle ayrılırken. "Ayağa kalkma."

Gene de, hafif sallanarak ayağa kalktı Rickie.

Birkaç dakika içinde Rickie hesabı Andreas'a ödedi. Garson ona para üstü verdi, mutlaka doğru vermişti, çünkü dürüst

bir insandı Andreas. Tam Andreas iç salona doğru yürürken, Luisa aradaki kapıda Willi'nin dikildiğini gördü. Dosdoğru kıza dikmişti her zamanki gri, sabit, ama yansız bakışlarını. Burada olduğunu Renate'ye ihbar edeceğinden emindi Luisa.

Luisa ve Rickie'den başka bir tek Ernst kalmıştı masada. O da, "Teşekkürler, Rickie," dedi. "Seni evine bırakayım mı?"

"Ben bu genç hanımı *evine* bırakacağım," karşılığını verdi Rickie.

Luisa kolasından tedirgin bir yudum aldı. "Ama o kadar yakında oturuyorum ki. Beni eve götürmek zorunda değilsin, Rickie." Ara kapıya göz attığında, Willi'nin kötü bir düş gibi birden yok olduğunu gördü. Ayağa kalktı.

Rickie ile Ernst de kalktılar. Üçü birlikte, Luisa'nın geldiği yoldan, yani bahçeden geçerek yan kapıdan, çıktılar. İki erkek, iki yanında, onu iki dirseğinden tuttular.

"İşte refakat buna denir," dedi Luisa, hem keyifli hem de endişeli bir havayla.

"Bizim için bir onur. Biz şövalyeniziz," dedi Ernst.

Birkaç sokak ötedeki Aziz Jakob Kilisesinin çanı, saat on buçuğu belirleyen tek çınlamasını duyurdu.

"Ne şeker kız, değil mi?" diye sordu Rickie.

Ernst, "Evlenmeye yatkın tipler olmamız ne acı," diye rek içini çekti. "İngilizlerin tabiriyle 'uslanmaz bekârlarız' biz. Ha-ha! Bunun anlamıysa, Küçük g gibi bir şey, ama daha büyük!"

Nedense komikti, hem de zararsızdı dedikleri. Luisa, neden güldüğünü bilemeden güldü. İçinde yaşadığı beyazımsı eve yaklaşıyorlardı. Bir vakitler kocaman bir özel evmiş burası, çocukları çoğalan ve birkaç yatılı hizmetçiyi barındırabilecek kadar geniş bir aileye aitmiş. Hizmetkârlar yatmak için en üst kattaki, çatıya açılan küçük sivri pencereci odacıklara tırmanmak zorundaymışlar. Hizmetçi odalarının bir altındaki kattaki ışıklar yanıyordu. Orası, televizyonun durduğu oturma odasıydı.

"İkinize de teşekkürler. Teşekkür ederim, Rickie, harika bir akşam geçirdim." Luisa fısıldıyordu.

"Yakında görüşeceğimizi umuyorum," dedi Rickie. "Beni ne zaman istersen arayabilirsin."

"İyi geceler, Luisa."

Luisa anahtarıyla sokak kapısını açtı, dışarıda bekleyen ikiliye el salladı, öteki anahtar elinde hazır olarak merdivenleri tırmandı.

Önceden tahmin ettiği gibi, Renate kapıyı içeriden sürgülemişti. Luisa kapıya hafifçe vurdu.

Ama gelen olmadı, ses seda yoktu. Luisa'nın kafasında düşünceler birbirini kovaladı: Renate onu yarım saat, belki daha uzun süre bekletecekti. Sinirlenme, sakın ol, dedi Luisa kendi kendine. Sükûnetin Renate'ye karşı iyi bir savunma olduğunu öğrenmişti, çünkü kadın onun acı çekmesini yeğliyordu.

Yeniden vurdu kapıya. Renate'nin hiç de uzakta olmadığını, hatta holde durmuş çektiği sıkıntıları dinliyor olduğundan emindi. Zili kısaca çaldı, herhangi bir tepki alamayınca, umutsuz bir umutla anahtarını yeniden kilide soktu. Sürgü yerli yerindeydi.

Luisa dönüp merdivenin tırabzanlarına baktı, Rickie ile Ernst'in peşinden koşmak gibi delice bir fikir geldi aklına. Rickie'nin o gece onu evinde barındıracağından hiç kuşkusu yoktu. Bayağı kızmıştı artık, bir numara denemeye karar verdi. Merdivenleri epeyce gürültüyle inerek bir alt katta durdu, bekledi.

Ve bekledi. Bir iki dakika sonra sessizce yeniden yukarı çıktı. Anahtarını bir kez daha denedi. Sonra kapıya vurdu. Ve bekledi.

Sonunda, pat-cart, her zamankinden biraz daha ağırdan alınan, Renate'nin yaklaştığını belirten ayak seslerini işitti. Luisa sırtını dikleştirdi, kaslarını gerdi. Renate kapıyı gereksiz yere sürgüledi diye neden kendisi 'özür dilemek' zorunda olsundu ki?

Geceliğinin üstüne bir sabahlık geçirmiş olan Renate, "Demek sensin," dedi. "Bu gece biraz geciktik galiba."

İçeri girerken Luisa, "Teşekkürler," dedi. "Kapıyı neden sürgülediğini anlamadım. Geç kalacak değildim."

"Erkenden ziyade geç! Beni uykudan kaldırdın." Renate onu koklarmış gibi burnunu çekti. "Neredeydin?"

Holde karşılıklı duruyorlardı. Renate herhalde televizyon seyrettiği oturma odasının ışıklarını kapamıştı.

"Jakob'un orada Coca-Cola içiyordum," dedi Luisa, Willi'nin ertesi gün yapacağı ihbarın etkisini azaltmayı umarak. "Yürüyüş yaptıktan sonra, yani."

"Yürüyüşmüş! O kadar fazla enerjin varsa, yarın burada *Putzfrau* olarak işe başlayabilirsin demek?" Burada Renate gülümser gibi yaptı.

Fırtına dinmişti. Luisa odasına doğru yürüyebilirdi.

Neyse ki Renate onu odasına kadar izleyip aklına gelen yeni fikirleri dile getirmedi. Holün öteki ucunda Luisa'nın kendi banyosu diyebileceği bir yer vardı; küçücüktü, ama tuvalet, lavabo, duş ve sıcak suyu vardı. Beş dakika geçmeden duşunu almış, yatağına girmiş, ışığını söndürmüş, o akşam olanları düşünmeye hazırды.

Rickie, 'Cumartesi akşamı Küçük g'ye gel,' dediğinde ne demek istemişti acaba? Cumartesi geceleri –hatta yeterli kalabalık toplanırsa cuma geceleri de Jakob'un orada dans edildiğini biliyordu Luisa. Eski bir müzik kutusu, köşelerde de amplifikatörler vardı.

Ne kadar da güzel bir gece geçirmişti! Ne dost canlısı insanlardı hepsi de! Petey'in doğum günü yarındı –yani bir saat sonra. Rickie'nin gözlerindeki yaşları anımsadı Luisa, adamın Petey'i en az kendisi kadar sevdiğinden emindi. *Bir rüya!* Petey bir 'rüya,' idi, bunu biliyordu Luisa, çünkü kızlardan hoşlanmıyordu, yani romantik açıdan. Petey'in yakışıklı, pürüzsüz yüzünü, gözlerindeki endişeli ifadeyi çok iyi hatırlıyordu. "Bana âşık olma sakın," demişti. Şimdi bunun anlamını kavradığını, en azından daha iyi kavradığını hissediyordu.

Keyifli bir mahmurluk içinde dizlerini ta çenesine dek çekti, sonra bacaklarını upuzun uzattı, uyumak üzere yüzükoyun döndü. Rickie'yle yeniden görüşecekti, emindi bundan; yumuşak kulaklı, uyanık bakışlı beyaz köpek Lulu'yu da görecekti –masada oturmuş, her şeyi dikkatle dinleyen, sanki insanlardan biri... Luisa sessiz kahkahalarla sarsıldı. O gece çok önemli bir şeyin meydana geldiği duygusu vardı içinde, mutlu ve şanslı bir şey.

Çarşamba günü Luisa için sabah altı buçuk ile yedi arasında başladı. Mutfakta kahve içip bir çörek yedi. Saat yedi buçuğa doğru Renate'nin öteki 'kızlar'ı gelmeye başladı. Genellikle ilk gelen Vera olurdu, en yaşlıları oydu ve kalfa (çıraktan daha üst düzeyde) konumundaydı; sonra Elsie (ciddi ve çalışkan), sonra Stephanie, neşeli bir kızdı ve genellikle son gelen hep o olurdu. Stephanie Zürich merkezinden tramvay ile gelirdi. Ötekiler Aussersihl'de oturuyorlardı, en azından Vera genellikle yaya gelirdi.

Saat yedi buçukta çalıştıkları uzun salonun floresan ışıkları titreşerek yanmış olurdu. Altı adet büyük pencereden yeterli ışık girebilirdi, hele yazın kesinlikle, ama Renate çok parlak ışığa alışmıştı ve floresanların yanmasında ısrarlıydı.

"Merhaba Luisa," diye seslendi Stephanie 'fabrika'ya, yani atölyeye girdiğinde. Renate ile Luisa o gün yapılacak işler için gerekli malzemeyi kontrol ediyorlardı: makaslar el altında, o gün dikileceklerin iplikleri hazır. Özel bir müşteri için bir tayy r hazırlanmaktaydı, özel bir pembe ipliğe ihtiyaç vardı: Söz konusu tayy r Vera'nın projesiydi, ama Renate ona yardım ediyordu. Altı dikiş makinesi, bir buharlı, iki de normal  t  masası vardı.

D n  ğleden sonra Renate Luisa'nın son kreasyonunu göklere çıkarmıştı, sonbaharlık bu d piyesin çizimleri, pencerelerin dizili olduğu duvarın karşısındaki duvarda asılı tabloya iğnelenmişti. Yakası devrik olmayan, tersine dik duran bir modeldi bu; iki cebin kocaman kapakları, eteğin önünde ve arkasında iki pili vardı. Bugün Luisa modeli iki ayrı bedende biğecekti, ilk önce 'tek' olarak satılmak üzere. Dikiş makinelerinden    n n ken-

di masaları vardı, ötekiler altı metre uzunluğundaki bir masanın üstünde yer alıyorlardı. Masa, altı sopa üstünde duran birbirine yanaşık üç eski kapıdan oluşmuştu. Kırk iki-kırk üç yaşlarında olan Renate'nin yarı antika sayılabilecek, şık olduklarını iddia ettiğiniz takdirde şık kabul edilebilecek eski moda mobilyadan hoşlandığını tahmin ediyordu Luisa. Bu eski masa da öyleydi işte; bıçkı bıçaklarından kalma yaralar, ütülerden yanık izleri, hatta mürekkep kullanılan günlerden kalma kara lekeler (ama bunlar siyah çini mürekkebi lekeleri idi) taşıyordu.

Bu sabah kızların arasında dolaşırken, her zamanki gibi omuzlarının üstünden, ama onları sinirlendirmeyecek kadar uzaktan bakarken Renate'nin gergin ve tedirgin olduğunu hissetti Luisa. Renate genellikle kimi yorumlar yapar, kimi kez hoşnutluk belirten bir 'Hımmm,' kimi kez 'İyi oluyor,' gibisinden bir iltifat bahşederdi, elindeki büyüteç ile kızların işlerini incelerken. İlik açma konusunda özel bir itina isterdi.

Renate telefonlu radyoya giderek klasik müzik çalan üç numaralı düğmeye bastı. Çok yüksek sesli olmamak şartıyla klasik müzik dinlemelerine izin veriliyordu, ama Alman, İtalyan ya da Fransız kanallarınca çalınan pop müziği yasaktı.

Luisa modelini çizdiği döpiyesin ceketine dalmıştı ki, Renate, askeri bir havayla, "Tamam kızlar, şimdi güzel bir fincan kahve sırası."

Saat dokuz buçuğu geçiyordu. Luisa o sabah Renate (hâlâ soğuk) ile birlikte Jakob'a gitmek istemiyordu aslında, ama orada Rickie'yi, belki kütüphaneci Evelyn'i, dostça bakan yüzleri de görebilirdi. Kızlar mutfığa doğru ilerlediler, Vera çaydanlığı doldurdu. Süzme kahve yaparlardı hep. Renate her zamanki gibi bir tabağa kek ve yanına bıçak koydu. Kızların parmakları yapış yapış olursa mutfak musluğunda yıkayabilirlerdi. Yerlere kırıntı dökülmesi Renate'yi özellikle sinirlendirirdi, onun için sabah kahvesinden sonra Elsie'nin, öğlen yemeğinden (ki kızlar mutfakta, Renate ile Luisa da ön taraftaki oturma odasında yerlerdi öğlenleri) sonra Luisa'nın yerleri süpürmesi gelenek haline gelmişti.

O sabah, Luisa ile Jakob'un yerine doğru yürürken Renate hiç de hayra alamet olmayan bir suskunluk içindeydi. Luisa'nın

atkestanelerinin güzelliği üstüne yaptığı yorumu dalgın bir 'Hımmm' ile geçiştirdi.

Renate'nin her zaman tercih ettiği masa boş değildi, ama bir ucunda gazetesine gömülmüş olarak oturan ufak tefek adamla paylaşabilecekleri kadar büyüktü.

Neredeyse tam karşılarında Rickie ile Lulu oturuyordu. Rickie'nin önünde de gazete vardı, ama o Luisa'yı gördü ve çaktırmadan el salladı.

"*Morgan, meine Damen,*" dedi Andreas, komiklik olsun diye *Hochdeutsch* (Yüksek Almanca. Ç.N.) konuşarak. "Hanımlar ne isterler acaba?"

"*Guten morgen,*" diye yanıtladı Renate ve her zamanki siparişini, Luisa'ninkini de İsviçre Almancasıyla verdi. Kremalı espresso.

Luisa, Rickie'nin gerisindeki arka kapıdan Willi'nin girdiğini gördü. Salak, Renate'ye sözde gizli kapaklı, ama bir çocuğun bile fark edebileceği bir işaret yaptı, ama Renate onu fark ettiğini belirtmeye bile gerek görmedi. Willi, işçi tulumu giymiş iki adamın oturduğu masaya oturdu.

"Dün gece Willi'yi gördün mü?" diye sordu Renate.

"Sanmıyorum. Buralarda mı diye bakmadım."

Willi Biber'in yapmış olduğu işaretten –ki olağan değildi– Renate Luisa'nın yalan söylediğini tahmin etti. Luisa mutlaka Willi'yi fark etmiş ve kendisini Renate'ye ihbar edeceğini anlamış olmalıydı. Renate, Luisa'yı neredeyse bütünüyle kontrolü altında tutmaktan zevk alıyor, aynı zamanda bunun sadistçe bir yanı olduğunu da fark ediyordu. Kafasından özeleştirel düşünceler geçecek olduğunda ise, kendisini herhangi bir kusur ya da aşırı titizlikten arındırmak için Luisa'nın ilk geldiği günü hatırlaması yeterliydi: Üstü başı kir pas içinde, günlerdir yıkanmamış, tırnakları kırılmış, saçları kendisi tarafından berbat bir şekilde kesilmiş bir kızcağız. Evinden kaçmış, Brig'deki çıraklık anlaşmasından da kaçmış (o sorunu Renate halletmek zorunda kalmıştı) aynı zamanda, kendisine cinsel tacizde bulunan (Renate'nin bundan kuşkusu yoktu, ama bu konuda kızı sorguya çekmek istememişti) üvey babasından kaçmıştı. Hepsinden önemlisi, Renate birinci sınıf bir terzi, hatta moda-desinatörü olmaya hazırlıyordu Luisa'yı –tabii kız ona kulak verirse.

"Fransızca gazete, değil mi?" diye sordu Luisa, gazetelerin durduğu yere gitmeye hazırlanarak.

"Kendim alırım," dedi Renate.

Luisa onun arkasından baktı, bu gibi umumi yerlerde en kesin zorunluluklar dışında yürümeyi sevmediğini biliyordu. Renate *Le Matin*'i aldı, sopasıyla birlikte taşıyarak Willi'ye doğru yürüdü, onunla konuşmaya başladı.

Bu sırada Rickie, car car konuşan iki kişiyi canlandıran el hareketleri yapmaya koyuldu, mimikleriyle kahkaha çağrıştırarak oturduğu yerde hop hop zıpladı.

Luisa'yı bir sinir gülmesi tuttu, gözlerini boş kahve fincanına çevirerek kendini tutmaya çalıştı, neredeyse patlayacaktı. Willi ne anlatıyordu acaba? Bir kola içtiğini mi? Renate onun Rickie ile görüşmesini engellemeye çalışacaktı, bundan kuşkusu yoktu Luisa'nın, ama bu düşünce bile onun kendini tamamen toplamasına yetmedi.

Renate, başı dik, küçük küçük adımlar atarak masaya dönmektedir. Kahveleri için yeterli bozuk para bırakmıştı. "Ne gülüyorsun?"

"Hiiiç. Güldüğümün farkında değilim."

Renate'nin oturmaya niyeti yoktu. "Şimdi anlaşılıyor – dün gece pek keyifli bir partiye katılmışsın."

Luisa ayağa kalkmıştı. "Bir masada oturup kolamı içtim."

Renate, gazeteyi yerine asmaya gitti, Luisa, Rickie'ye bakmamaya dikkat ederek onun peşinden gitti.

"Birtakım tanıdıkların var anlaşılan –şu Rickie– ve başkaları."

Kapıdan çıkıyorlardı, Renate ön terası süpürmekte olan Ursie'ye kısaca kafa sallayarak veda etti.

"Rickie oradaydı, evet. Ötekilerse –onun birkaç arkadaşı."

"Bunların hepsi homo. Hep homolar," diye sürdürdü Renate yürürlerken. "Sende bir tuhaflik mı var?"

"Bende mi? Ne gibi? Dün akşam masada Evelyn adında bir kadın vardı –kütüphaneciymiş. Ötekiler de– hepsi işi gücü olan insanlar. Sırf konuşuyorlardı. Onlarla bir kola içmenin ne zararı var, anlayamıyorum."

"Bu gibi insanlar cinayetlere kurban giderler, soygunlara uğrarlar! Ne zararı var diye bana soruyorsun bir de!" Birden her yanını, dişlerini bile titreten bir öfkeye kapılmış gibiydi.

Luisa sesini çıkarmamaya karar verdi, ama bunun bir yararı olacağından da hiç emin değildi.

Gün böyle başladı.

O akşam, yemekten sonra Renate satranç oynamayı önerdi. Her zaman ön taraftaki oturma odasında oynarlardı, açılır-kapanır bir briç masası kapalı olarak duvara dayalı dururdu orada. Uçuk yeşil örtülü bir kanepede vardı. Kanepenin üstündeki duvarda, bir kış mantosu kreasyonu giymiş bir mankenin tam sayfa fotoğrafı asılıydı; sayfanın alt tarafında Zürih'in ünlü mağazalarından birinin adı çok büyük harflerle yazılmıştı. İnce yapılı, sarışın manken alaycı bir küstahlıkla bakıyordu. Luisa mankeni de, mantoyu da gerçekten *demode* buluyordu, ama manto da, şık bir dergide çıkan fotoğraf da zamanında Renate için bir zafer olmuştu.

Rastlantı bu ya, o akşam Luisa satrancı hiç de fena oynamadı. Aslında satranç oyununu pek sevmiyordu ve bu oyun sayesinde tabiat olarak, anlaşılan, saldırgan biri olmadığını da öğrenmişti. Kimi kez oyun sırasında Renate "Atağa geç!" diye haykırmıştı. "Her zaman atak yapmalısın!" Sonuç olarak Luisa bu oyunu da kaybetmişti, ama Renate'nin genellikle, sözcülere bile dökmeyen, ona hissettirdiği küçümsemeyi bu kez hissetmedi, çünkü bu gece Renate'yi bayağı zorlamıştı.

Biraz daha kahve? Luisa almadı. Renate gece yarısına kadar kahve içer, gene de şıp diye uykuya dalarlardı.

"Çalışmak, çalışmak, çalışmak zorundasın, bir yere varmak istiyorsan eğer. Saçmalayacak zaman yok, anladın mı?" Gözlerini Luisa'ya, sanki kız son bir saat içinde olmadık saçmalıklar yapmışmış gibi, sert sert dikmişti.

"Evet, tabii anlıyorum," dedi Luisa, bu kadar basit bir cümleyi anlamakta neden güçlük çekeceğini sorarcasına.

"O zaman, ona göre davranmaya dikkat et. Pratiğini geliştir, çizimler yap, yeni fikirler üret, bunları kâğıt üstünde dene, genç kuşağın nelerden hoşlandığını gözle -tabii onların zevkleri geçici olabilir, ama olsun..."

Luisa ciddi bir suratla, kimi kez gözlerini satranç tahtasına (günlerce olduğu gibi masanın üstünde kaldığı olurdu) indirerek, duvarlarda asılı ve gittikçe yaşlanan fotoğrafları da dikkat

çerçevesine sığdırarak dinliyordu. Renate'nin sıska, kahverengi saçlı kocası, oldukça yakışıklı, kalın kaşlı, uzun favorili, hoş bir gülümsemesi olan eski kocası: Kazablanka'da evlenmişler, Renate adamın yanında cüce gibi duruyor, beyazlar giyinmiş, başında da beyaz bir duvak var. *Beyaz!* Derken, Renate'nin esrarengiz ailesinin fotoğraflara yansımış görünüşleri, sayısız kuzenler, teyzeler, halalar, Romanya'da bir yerde bulan bir kır evinin duvarı önünde dizilmişler. Kadınların birkaçının kucağında beyaz kundaklara sarılmış bebeler var, erkeklerin hepsi koyu renkli takım elbise, beyaz gömlek giymişler.

"Bugünlerde gidip gazete arşivlerini gözden geçirmeliyiz," diye sürdürüyordu Renate. "Her şeyi kompüter ekranında görmekte yarar var. Modanın tarihi. Moda, tabak kadar metal düğmeler ya da kışına havlu sarmışın da belinden tutturmuşun gibi duran adi, kısa etekler değildir!"

Luisa, Petey Ritter ile randevulaştığı tek geceyi düşünüyor. Önce sinemaya gitmişler, sonra hamburger yiyip kola içmişlerdi. Onunla birlikte olmak gururlandırmıştı kızı. O hafta, kızın isteği üzerine, Petey ona kendi fotoğrafını vermişti. Pasaport boyutundan büyükçe olan bu resmi Luisa hâlâ cüzdanında taşıyordu.

Rickie Markwalder, Mercedes arabasıyla seyrana çıkmıştı. 'Merc' olarak sözünü ettiği bu arabayı elden düşme almıştı, ama gene de sahip olduğu araba Mercedes-Benz'di işte ve şimdi olduğu gibi yeni yıkanmış, parıl parıl parladığında esaslı bir izlenim bırakıyordu. Kimi cuma geceleri saat on birden sonra yaptığı bu tür 'gezinti'lerde kravat takıp ceket giymeyi de araba esinlendiriyordu Rickie'ye.

Trafik koşullarının izin verdiği ölçüde ağır ağır sürüyordu arabayı Rickie Limmatquai sahil yolunda, yalnız dolaşan, gözleri kendisinininkiler gibi çevreyi tarayan genç adamlar görebilmek için dört açmıştı gözlerini. Seyran yeriye bu yol, yayalar yaya bakınırlardı, arabadan bakınan tek kişi ise Rickie değildi elbette. Aynadan baktığında, arkasındaki arabanın durduğunu, sürücünün sırtarak pencereden dışarı eğilip konuştuğunu gördü. Bir başkasının araba radyosundan ise yüksek sesli pop müziği duyuluyor, karmakarışık sözler, sanki Afrika'nın derinliklerinden geliyordu. Gerçi sokaktan birini götürmek istediğinden değil, ama... Ya da, üzüm-değil-koruk türünden bir kıskançlık mı yaşıyordu? Sokaktan bir-iki iyi parça götürdüğü olmamış mıydı yani? Buralardaki herhangi bir sokak götürülebilecek oğlanlarla doluydu. Niederdorfstrasse yaya caddesiydi, arabalara kapalıydı, ama Bagpiper ve Carausel adlı barların bulunduğu Zehrerstrasse vardı. Ya da, keyfi yeterince yerinde olsaydı Spitalgasse'deki Barfuesser'e gidebilirdi. Camları açık olarak geziniyordu Rickie.

"Selam, babacık!" diye seslendi Rickie'nin –gerçekten de yiyecekmiş gibi baktığı– sarışın bir oğlan.

Çocuğun yanındaki iki kişi sarhoş sarhoş güldüler.

Rickie de gülümsemeyi başardı ve onlarla işi yokmuş gibi –onların da kendisiyle işi yoktu– elini salladı. Gene de canı yanmamış değildi. Ya bir de göbeğini görselerdi? Şimdi Barfuesser gibi bir bara girecek olsa, mesela? Altı, belki de sekiz aydır adım atmamıştı oraya Rickie. En gözde yerdı orası, en yeni, en genç oğlanlar düşerdi. Bir-iki kez Petey'i götürmüştü oraya –nasıl da gururla! Mercedes-Benz'in sağladığı gururdan çok üstün bir gurur!

Gece yarısını biraz geçe Rickie evine dönmeye karar vermişti. Nasıl da ziyan edilmiş bir akşam –en azından büyük bir kısmı. Böylece, biraz daha hızlanarak ışıklı kapıların önünden geçti, BAR CESAR, CAFE DREAMS, neon ışıklı bira markaları, CLUB HOTEL, kafalarına kutu bira dikerek ortalıklı dolaşan erkekleri geride bırakarak evine yollandı.

Gaza biraz sert basıyordu Rickie, ama her şeyin kontrol altında olduğunu hissediyordu, sarhoştan çok ayıktı kesinlikle, arabası da edepli davranıyordu. Bir yerlerde, karanlık bir sokakta –terk ettiği mekânların ışıltısına kıyasla her yer karanlık görünüyordu– Rickie hızını artırdı. Kendi kendine dikkatli olmayı hatırlattı ve bir sonraki kavşakta, trafik lambası olmayan, ama DUR işareti olan sakin, mahalle arası bir yerde Rickie durdu, sonra yeniden hareket etti.

Bir-iki dakika sonra siren sesi duydu ve arkasında yanar-söner ışıklı arabayı fark etti. *Benim* için olamaz, diye düşündü. Yavaşladı, ama suçlu olduğunu kabulleniyormuş kadar değil, yoluna devam etti. Evine neredeyse varmıştı. Bir büyük viraj daha alacak, yuvasına, stüdyosunun bulunduğu binanın altındaki özel garajına varacaktı.

Polis arabası, büyük virajı alırken peşinden ayrılmadı.

Yanar-döner ışıklar Rickie'ye durmasını işaret ediyordu. O da hemen kaldırımın kıyısına çekti arabayı. O kadar hızlı mı gidiyordu ki? Rickie kendini toparladı, bir saat önce içtiği iki duble viskiyi unutmaya çalıştı.

Kısa boylu polis memuru önce selam çaktı, sonra Rickie'nin ehliyetini rica etti. Rickie istenileni hemen uzattı. "Hız yapıyordunuz, farkında mısınız?"

"Hayır, fark etmemiştim. Özür dilerim," dedi Rickie, nazik ve nadim bir havayla.

Ufak tefek polis, bir elinde bloknot, bir elinde tükenmez-kalem, ceza makbuzu yazıyordu. Kopya kâğıtlı tabii ki.

Rickie bunun kendisine birkaç yüz franka mal olacağını biliyordu. "O kadar hızlı gittiğimin farkında değildim," diye yineledi uzatılan kâğıdı alırken.

"Mahalle içinde altmışı geçmiştiniz," dedi polis kendi arabasına dönerken. "Görüşürüz."

Rickie arabayı garaja koyduktan sonra, az ötedeki evine doğru yürüdü. Sıkkın, bezgin, yıldırdı. Kapısını açtığı anda Lulu'dan başka kimse karşılamadı onu. O da hayvanı yürüyüşe çıkardı.

Duşunu almış, pijamalarını giymişti ki kapı zili çaldı. Rickie hemen temkin kesildi. Hâlâ tamir görmemiş olan balkon kapısından dışarı baktı, ama ön kapıda duran herhangi birini göremezdi, çünkü yüksek bir çalı görüşü engelliyordu. Bina eski olduğundan mikrofonlu konuşma sistemi yoktu. Rickie sırtına sabahlığını geçirip hole çıktı.

"Kim o?" diye sordu kilitli bina kapısına.

Birkaç saniyelik bir sessizlik, sonra: "Polis. Açın."

Rickie'nin iç organları altüst oldu. Gene sorular, sorular, üstelik bir-iki yudum daha içmişti ve pijamalı, sabahlıklı haliyle kendini daha da zayıf hissediyordu. Kapıyı açtı.

Kısa boylu, sarışınca bir adam vardı karşısında, gülümsüyordu. Biraz önce Rickie'ye ceza kesen polisti, ama sivil giysiler içindeydi. "Selam. İçeri gelebilir miyim?"

Neydi bu şimdi? Gerçi Rickie'nin içinde birtakım kuşkular uyanmaya başlamıştı, ama gene de temkinli, nazikti. "Bu taraftan lütfen," dedi alçak sesle, aralık olan daire kapısını işaret ederek.

"Ne güzel, eviniz ne geniş," dedi polis içeri girdiğinde. "Adım Freddie." Hâlâ gülümsüyordu. Otuz beşinde falan görünüyordu, hiç de yakışıklı değildi, öyle bildiğiniz bir adam.

Rickie onu yineledi: "Freddie."

Lulu yerdeki yastık-yatağından sessizce izliyordu olayları.

"Bence oğlanlardan hoşlanıyorsunuz siz. Yoksa, o bölgede ne işiniz vardı? Yanıldım mı?" Polis efendi işin adını baştan koymaktan hiç çekinmiyordu. Mavi pantolonunun arka cebinden çıkardığı katlanmış bir kâğıt parçasını gülümseyerek yırttı.

"Kestigim cezanın makbuzu. Heh-heh-heh-heh!" Gerçekten eğleniyormuş gibiydi. "Eeee, canın çekiyor mu?" Kollarını iki yana açarak Rickie'ye doğru yürüdü.

Rickie düşündü, düşünmeye çalıştı. Bu bir tuzak olamazdı, çünkü polis memurunu şikâyet edebilirdi, ceza makbuzunun bir kopyası da kendi cebindeydi. Bu akşam başka ne yapacaktı ki? Bu polis, bu adam, *buradaydı* işte. "Yalnız bir şey var- HIV pozitifim ben... onun için..."

"Ben de öyle."

"Ama prezervatif kullanıyorum."

"Ben de öyle."

Beş dakika geçmeden, yarılanmış votka-soda bardakları yerde, iki adam da yatay biçimde Rickie'nin geniş yatağındaydılar. Rickie alçak bir yatağın daha seksi olduğu kanısındaydı. Freddie saat iki buçuk civarında ikinci duşundan sonra çıkıp gitti. Adını ve iki telefon numarasını bir kâğıda yazıp bırakmıştı, olur da Rickie'nin başına bir iş gelirse diye.

"Küçük bela olursa tabii," diye gülümseyerek kısıtlamıştı yardım etme kapasitesini.

Adı Freddie Schimmelmänn'di, Zürich'te Oerlikon yöresinde oturuyordu.

Cumartesi günü Rickie stüdyosunda ufak tefek işler yaptı, ortalığa bir çeki düzen verdi, kâğıt tomarlarını düzgün yerleştirdi, bir sürü şey attı. Sonunda, kapısının önünde bir metre yüksekliğinde bir karton, eski gazete, reklam sirkülerlerinden falan oluşan bir sütun oluşmuştu. Bunlar yeniden üretime sokulabilecek malzemelerdi, bir hafta kadar sonraki kâğıt toplama gününe dek Rickie'nin garajında duracaklardı. Kalınca bir sicimle bağladı hepsini. Ah, düzenli, tertipli, yasalara uyumlu İsviçreliler! Hepsi kabız. Nüfus oranına göre adam başı uyuşturucu kullanımında İsviçre'nin birinci olmasının başka nedeni var mıydı? Çok kabız olduklarından. Sonunda stüdyosunun kıyı köşesini bile süpürdü.

Saat öğleden sonra üçtü. O sabah süpermarkete gitmiş (Mercedesiyle) haftalık bira, tonik, süt, köpek maması, portakal suyu, kahve, göbek marul, biftek, taze ıspanak stokunu yenilemiş, iyi bir pastaneden de elma turtası almıştı.

Freddie'yi hemen hemen hiç aklından geçirmiyordu. O tür birliktelikler yaşamıştı daha önce de, hem de sayısını hatırlamadığı kadar çok kereler. Ama Petey'i tanıdıktan sonra bu gibi şeylere son vermişti. Dolayısıyla Freddie farklıydı ve bir bakıma hatırda kalacak türdendi. Gene de, Rickie'nin deneyimleri çerçevesinde bir dönüm noktası olmaktan çok uzaktı. Freddie evli olduğunu söylemişti Rickie'ye, bu bilgiyi kendiliğinden vermişti, sanki kendisine bağlanmaya kalkmaması için uyarıda bulunuyordu –oysa Rickie'nin böyle bir niyeti yoktu zaten. Belki günün birinde Freddie'ye telefon ederdi, ama büyük bir olasılıkla etmezdi.

Rickie evden çıkmak üzereydi ki, telefon çaldı.

"Alo?"

"Alo, Rickie?" dedi ablası Dorothea'nın sesi. "Öğleden sonra çalışıyor musun?"

"Hayır. Hayal kuruyorum, yerleri süpürüyorum, ortalığı topluyorum. Ha-ha!"

"Seni evde aradım, ama. Annemin şeyinden sonra telefon etmedin de."

Annemin doğum günü. "Çiçek göndermeyi unutmadım ama. Onu aradım da. Belki ertesi gün aramışımdır."

Evet, doğrusu buydu. Dorothea, Robbie ile birlikte Lausanne'a gittiklerini, ama kızı Elsie'nin onlarla gelmediğini söyledi, ki bu Rickie'yi şaşırtmadı. Anneleri yedi-sekiz kişilik bir yemek partisi vermişti, sağlığı gayet yerinde görünüyordu.

"Sesin kederli geliyor, Rickie."

"Kederli mi? Hiç de değil Dorothea! Neden öyle söylüyorsun ki? Konuşmuyordum bile."

"Belki de o yüzden kederli geldi bana."

Rickie güldü. Daha önce yaptıkları pek çok konuşmaya benziyordu bu da, Rickie'nin içini rahatlatırdı hep. Dorothea, Petey konusunu biliyordu elbette; durumun gerektirdiği sözcükleri, kendine göre inanarak da söylemişti. Ne de olsa, bir yıla yakın bir süre Rickie'nin yaşamını paylaşmıştı. Son derece yoğun, umut dolu aylar geçirmiş olabilirlerdi Rickie'ye göre, ama Dorothea'nın ya da herhangi birinin gözünde evlilik gibi değildi bu, Rickie gayet iyi biliyordu.

"Hadi, neşelen biraz. Bize gelsene. Yemeğe gel hatta, istersen bir arkadaş da getirebilirsin. Yani, anladın ya. Elsie de seni görmek isteyecektir." Durdu, güldü. "Onun yeni aşkıyla da tanışırsın, belki."

"Dört gözle."

"Dalga geçme, Rickie. Bir telefon aç, gel, tamam mı? Söz mü? Gece yatacak yerimiz de var biliyorsun."

"Söz veriyorum. Teşekkürler, sevgili ablacığım." Telefonu kapattılar.

Gözle görülür biçimde düzeltilmiş masalarına, krom öteberilerine, duvarlarda asılı büyütülmüş, çerçevesiz fotoğraflara, metal çöp sepetlerine, küçük lavabosuna ve ikili gazocağına, yani, tüm çevresine baktı. Kimi kez işyeriyle gurur duyardı Rickie, kimi kez de utanç. O anda, nedense utanç duydu.

Salakça bir küçüklük kompleksi, dedi kendi kendine. Burada yaşamıyordu ki, yalnızca çalışıyordu.

Ve bu gece... Küçük g'ye gidecekti gene, belki şeker Philip Egli, sınavlarına rağmen gelirdi, Ernst mutlaka gelirdi ve belki pek sevgili Luisa. Belki. Ve boktan Willi.

Willi'yi bir cumartesi gecesinde, kendisinden başka herkesin eğlendiği bir yerde gözünün önüne getirdiğinde kendi kendine güldü Rickie. Dışarı çıktı, evine doğru gezinircesine yürümeye koyuldu. Yolda bir komşusuyla karşılaşp selamlaştı. Yaşlı Frau Riester, stüdyosunun olduğu binada oturuyordu. İki elinde, eskilikten sarkmış iki file dolusu öteberi taşıyordu. Başında geniş kenarlı bir şapka, sırtında mor bir hırka vardı.

"Nasılsınız, hayat nasıl geçiyor, Frau Riester?"

Kırıksık, gülümseyen bir yüzle baktı ona kadın. "Fena değil, fena değil, Rickie. Ama bana *Ruth* diyecektin, unuttun mu?"

"Elbette. Hatırlıyorum—"

"Çamaşırlarını yıkamakta zorluk çekmiyorsun ya?"

Geçmişten, bir yıldan fazla öncesinden bir yerden anımsadı Rickie: Grip geçirdiği için birkaç gün yataktan kalkamamıştı ve Ruth Riester gelip çamaşırlarını almış, kendi makinesinde yıkamış, gömlekleri ve hatta çorapları bile ütülenmiş olarak geri getirmişti. "Evet, Ruth, inan olsun. Çok iyi ütü yapıyorum." Eliyle ütüleme hareketi yaptı Rickie. "Mahalle kahvesine, Jakob'un oraya daha sık gelmelisin." Ruth hemen hemen hiç uğ-

ramazdı oraya. "Keyifli oluyor." Rickie yavaş yavaş yoluna koyulmuştu.

"Benim keyfim yerinde, canım. Herkes öyle diyor." Kadın gülümsedi, ağır aksak yoluna devam etti.

O akşam, saat ondan biraz önce Jakob'un oraya gitti Rickie. Yeni bir beyaz ceket, lacivert yaz pantolonu ve iyice cıllanmış siyah lofer giymişti. Aslında lastik ayakkabıyı yeğliyordu, ama bu yaşında lastik ayakkabı giyerse genç görünmeye çalışıyor izlenimini uyandıracığını düşünüyordu. '*Bu gece sırf çevreye bakınacağım,*' dedi kendi kendine, Lulu önde, kendisi arkada içeri girerken. Lulu'nun açık mavi tasması Rickie'nin gömleğinin rengiyle asortiydi.

"Lulu!"

"Merhaba, *Lulu!* İyi akşamlar!"

"Selam, Rickie! Bizimle oturmaz mısın?" Bu çağrı, sabahları genellikle Renate ile Luisa'nın oturduğu altı kişilik bir masadan gelmişti.

Rickie erkeklerden ikisini şöyle bir tanıyordu, yanlarındaki sarışın kızı ise hiç tanı mıyordu. "Hemen değil, teşekkürler, belki daha sonra."

Genç bir kız ile oğlan, barın gerisindeki radyodan gelen müziğe uyarak dans ediyorlardı. Dans pistinin karşı köşesinde bir amplifikatör vardı. Rickie pistin kıyısından dolanarak arka terasa doğru yürüdü; oraya bir göz atıp kimlerin olduğunu görmek istiyordu.

"*Rickie!*"

Dip köşede Ernst Koelliker'i gördü Rickie, kendisine seslenirken yerinden doğrulmuştu. "*İyi akşamlar!* Belki birazdan!"

Tam arka terasa girmek üzereydi ki, sağından bir ses, "Hey, bu gece gemi yolculuğu var mı?" diye sordu.

Sesin sahibi olan adam otuz beş yaşlarında, blucinli, aynı kumaştan gömlekli, boş bakışlı, ama saldırgandı. Uyuşturucu almış bir tip. Rickie, yüzünde yansız bir ifadeyle yoluna devam etti.

"Hey, köpeğinin adı ne?"

Bunu hâlâ bilmiyorsa, canı cehenneme, diye geçirdi içinden Rickie.

Arka teras gürültülü ve oldukça sarhoştı. Ama Luisa vardı! Uzak bir köşede, kısa kollu gömlek giymiş, kahverengi saçlı bir adamla oturuyordu. Kız ona birşeyler söylüyordu, ama Rickie'yi gördü ve gülümsedi.

"Pek sevgili Luisa!" dedi Rickie kızın önünde selam vererek. Ve genç adama dönüp, "Benim adım Rickie," dedi.

"Uwe," diye karşılık verdi genç adam. Rickie'yi görmekten pek mutlu olmamış gibi duruyordu, ama mademki Rickie Luisa'nın dostuydu...

Luisa, "Oturmak ister misin?" diye sordu.

"Yooo... Lulu ile şöyle bir dolanayım da, daha sonra gelirim, teşekkürler." Rickie dönüp kapıya baktı, birkaç akşam önce Willi'nin orada durup sahneyi gözlediğini anımsadı. "Ortak dostumuzu gördün mü bu akşam?" Kızın duraksadığını, belki de Renate'den söz ettiğini sandığını gördü. "Willi," diye açıkladı gülümseyerek.

Luisa terasın ötesindeki karanlık bahçeye doğru başıyla işaret etti. "Biraz önce oradaydı -yani, oraya doğru gidiyordu."

"Ben içerde Ernst'in yanındayım. Sonra görüşürüz, Luisa." Rickie terası bir kez daha gözden geçirdi ve bahçeye çıkarak, kaldırıma açılan demir kapıya yöneldi. Kaldırım boyunca yürüdü, bu gece her zamankinden çok araba park etmişti. Sonra döndü, niyeti bir kez daha Jakob'un ana kapısından girmekti. Lulu ile ikisi daha oraya varmadan, arkalarında bir araba kapısı çarparak kapandı, beyaz pantolon ve gömlek giymiş iki genç yanlarından geçerek onlardan önce Jakob'un ön terasına girdiler.

"... ikimiz ... beyaz!" diyordu gençlerden biri hoşnutsuz bir sesle, sonra alçak sesle güldü.

Güzel çocuklar, diye düşündü Rickie, özellikle bir tanesi. Rickie ana kapıdan içeri girdiğinde, iki beyazlı barın bir ucuna yanaşmışlardı, ama tüm tabureler doluydu.

Müzik bir tango parçasına dönüşmüştü; pistte birkaç çift dansı becermeye çalışıyorlar, kimileri de komiklikler yapıyorlardı, esas salondan kahkahalar yükseldi. Rickie'nin canı fena halde bira istiyordu, ama barın gerisinde çalışan Andreas ve Ursie korkunç bir koşuşturma içindeydiler, biraz önce Rickie'nin gözüne ilişen Tobi ise şimdi ortalıkta yoktu.

"Dans eder misin?" Bunu söyleyen, yirmi beş yaşlarında, biraz kafayı bulmuş, ama yakışıklı sayılabilecek biriydi, kollarını ona doğru uzatmıştı.

"Daha *ilk* biramı içmeye uğraşıyorum," diye karşılık verdi Rickie gülümseyerek. "Belki birazdan –eğer benim *carnet de bal* tamamen dolmuş değilse."

Genç adam güldü. "Umudumu *kesmeyeceğim*..."

"Andreas!" Onun dikkatini çekebildi Rickie. Ne de olsa uzun boyluydu, göze batıyordu. "Ein bier bitte! Danke?"

"*Jawohl*, Rickie!"

Rickie bara yaklaştı, zar zor dirseğini sokacak bir delik buldu. Her an gözü Lulu'nun güvenliğindeydi. Hayvan genellikle ayak altından kaçmasını becerebiliyordu, ama Jabkob'un yeri imkânsız ölçüde dolduğunda, onu eve götürüp yalnız dönerdi Rickie.

O geceki müşterilerin yarısını şöyle böyle tanıyordu; yani, onları daha önce de görmüştü. Jakob'un kulaktan kulağa reklamı şaşırtıcı ölçüde büyük olmalıydı, cumartesi geceleri tıklım tıklım doluyordu. Birası, köpük düzeyi tam yerinde olarak geldi, bardağı önüne koyan Ursie, yeniden koşuşturmaya dönmenden önce ona kısaca selam verecek vakti buldu. Rickie, sağına düşen beyazlı iki genci incelemeye koyuldu. Biri yirmi beşinde gözüküyordu, kıvrıkcık sarı saçlı, güçlü yapıydı. Koyu mavi süveterinin kollarını boynundan bağlamıştı. Bira içiyor, sırtı Rickie'ye dönük olan arkadaşıyla sürekli konuşuyordu. Arkadaşı daha ince yapıydı, saçları siyah ve düzdü. Sarışın olanı ikide bir kapıya bakıyordu, sanki birini bekliyormuş gibi.

Lulu bir süre Luisa'nın yanında kalabilirdi, en azından yarım saat kadar. Lulu rahat bir soluk alırdı. Sonra belki onu eve götürürdü Rickie.

Rickie tam bira bardağını kaldırmıştı ki, oğlanlardan siyah saçlı olanı döndü, Rickie'nin omzunun üstünden kapıya baktı. Yüzünde endişe vardı. Ama ne kadar da yakışıklı bir yüzdü bu!

Ernst Koelliker, Rickie'nin öteki dirseğinin ucunda boy gösterdi. "Lulu'yu beş dakikalığına ödünç alabilir miyim? Ya da sen gelir misin?"

"Ne yapacaksın Lulu'yu?"

"Kara gözlüklerini getirdin mi?"

Rickie başını 'hayır' anlamına salladı. "Bu gece gözlük falan yok, hayır. Al götür istersen, ama kucağına al şuradan geçerken." Ve eliyle zıp zıp zıplayanlarla dolu pisti işaret etti. "Lulu? Hadi, Ernst ile git. Kalk!"

Lulu anında kalktı, Ernst onu bel nahiyesinden yakalayıp daha da kaldırdı, Lulu sükûnetini bir an bile kaybetmeden, artık daha iyi bir açıdan gördüğü kalabalığa göz gezdirdi.

Elindeki bira bardağıyla işaret ederek, "Luisa'yı alıp geleceğim," dedi Rickie. "O köşede misiniz?"

Ernst kafasını salladı, Lulu'yu alıp gitti.

Rickie kalabalığın arasından arka terasa doğru yürürken, Luisa'nın kendisine doğru geldiğini gördü. Kız da onu görmüştü. "Bu tarafa," diye işaret etti Rickie.

Ama Luisa bardan bir şey almak istiyordu, Rickie de onu bekledi. Kızın Ursie'nin dikkatini çekme çabalarını, biraz önce birlikte oturduğu gencin az çok süngüsü düşük, ama kararlı bir havayla onun peşinden gelişini, beyazlı iki oğlanın Luisa'ya bakışlarını gördü Rickie. Yakışıklı olanına biraz daha dikkatle baktı. Çocuk sarışın arkadaşına birşeyler söylüyordu. Her ikisinin de gözleri bir kez daha kapıya doğru çevrildi. Luisa elinde bir bardak kola ile çıkageldi.

"Ernst ile benim yanıma gelir misin? Şu köşedeyiz. Arkadaşına ne oldu?"

Luisa omzunu silkti, yeni arkadaşını yitirmeyi yeğlediğini belirten bir bakış fırlattı. "Daha yeni tanıştık."

O anda, omzunun üstünden bakan yakışıklı oğlanla göz göze geldi Rickie. Bir saniye sonra sarışın oğlan döndü, hızla dans pistine doğru yürüyerek gözden kayboldu. Derken, ön terastan iki polis memuru girdi, kepleri ve mavi üniformalarıyla hemen dikkat çektiler. Kalabalığı şöyle bir gözden geçirdiler.

Derken bir tanesi, "Zürich plakalı dört yüz altmış bir... yüz doksan bir numaralı arabanın sahibi burada mı?" Sesi yüksek, sözcükleri tane taneydi.

Barda oturan bazı müşteriler tepki beklercesine bakındılar, ama ses seda çıkmadı.

Sonra sarhoş bir erkek sesi, "Hatırlayamıyorum ki!" diye bağırdı.

Gülüşenler oldu.

"Lacivert bir Opel," dedi polis memuru, yeniden çevreyi gözden geçirdi, plaka numarasını yineledi.

Hiçbir tepki gelmedi. Memurlar dans pistinin kıyısına doğru yürüdüler. Müzik devam ediyordu, ama hemen herkes dansı bırakmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu bir kadın.

Memurlardan biri, elini sallayarak yanıt vermeyeceğini belirtti.

Beyazlı oğlanlardan kara saçlı olanının dans pistine, oradan da arka terasa doğru hiç acele etmeden yürüdüğünü gördü, Rickie.

"Birazdan görüşürüz," dedi Luisa'ya. "Ernst'in yanına git."

Rickie arka terasa çıktı, oğlanın da orada olduğunu sanıyordu, tabii dans pisti ile arka teras arasındaki tuvalete girmeydi.

Ama bütün masaları dolu olan terasta ne oğlan ne de sarışın arkadaşı vardı. Rickie karanlık bahçeye baktı, yalnızca kaldırıma açılan kapının orada ışık vardı. Bahçe kapısının yakınında beyazlı biri mi duruyordu, yoksa sokak lambasının bir ışık oyunu muydu? 'Bir dene bakalım,' dedi Rickie kendi kendine. Bira bardağını yakınındaki bir masanın kıyısına koydu. Bahçenin karanlığına adım atarken arkasından birinin "Çok sıkışmış besbelli," dediğini işitti.

Artık Rickie oğlanı iyice görebiliyordu. Belki oğlan da onu gördüğü için aceleyle kapıdan çıkıp sola döndü. Rickie peşinden gitti. Her iki genç de polisten mi kaçıyorlardı?

Beyazlı kişi koşmuyordu, ama hızlı ve amaçlı adımlarla yürüyordu. Rickie daha hızlı yürüdü.

"Hey, ben polis *değilim*," dedi Rickie çok yüksek olmayan bir sesle.

Oğlan olduğu yerde kalakaldı, kaşlarını çatı.

Rickie arkasına baktı: Kimse yoktu. "Merhaba. İyi akşamlar."

Oğlanın gözleri Jakob'un ışıklarında sabitleşmişti "Abend," dedi çocuk otomatik olarak. "Ben bastım gidiyorum. Beni rahat bırak, O.K?" Yeniden yürümeye koyuldu.

Rickie peşinden ayrılmadı. "Seni rahatsız etmek istemiyorum, ben—" Rickie kendi kendine güldü, çünkü onu rahatsız

ediyordu. "Benim adım Rickie ve – ve karşılıklı birer bira içemediğimize yanıyorum."

Oğlan birden durdu, Rickie'ye şöyle bir baktıktan sonra eğleniyormuş gibi gülümsedi. "Evet, elbette –anıyorum." Yeniden dönüp Jakob'un ışıklarına baktı. "O yerden uzaklaşmam gerek, bu yüzden–" Oğlan yürüdü.

Rickie de öyle. "Polisle ne alıp veremeyeceğiniz var?"

"Hiçbir şey. Ve bir şey olmasını istemiyorum."

"Ya arkadaşın? Polis onu mu arıyor?"

"Hepsinin canı cehenneme," dedi oğlan sinirli sinirli. Hâlâ hızlı hızlı yürüyordu.

Neredeyse Rickie'nin oturduğu binaya varmışlardı. Son bir kez daha dene, dedi Rickie kendi kendine. Yaklaşımlarının oğlanı hiç de tavlamadığı açıktı. Tam mahalle içi olduğu için iyice alçak sesle konuştu. "Burada oturuyorum ben, birkaç metre ileride." Anahtarlığını şıngırdattı. "Evde benden başkası yok, eğer içeri gelmek istersen – birkaç dakika güvenlikte olmak için."

O arada zaten bahçe kapısına varmışlardı, Rickie mandalı kaldırdı, oğlanın durakladığını, sonra Rickie'nin peşinden bahçeye girdiğini, yüksek, kara çalılar kendisini sokaktan sakladığı an gözle görülür biçimde rahatladığını gözledi.

"Bir-iki dakika sonra Küçük g'ye döneceğim. Köpeğim orada, bir arkadaşımın yanında kaldı." Rickie durakladı. "Aklıma bir şey geldi," diye fısıldadı. "Arkadaşım Ersnt'e evden telefon edeyim –Jakob'un orada şimdi– polis hâlâ duruyor mu, yoksa gitmişler mi ondan öğreniriz." Kapıya doğru yürüdü. "Olur mu?"

Oğlan onunla birlikte geldi.

Apartmanın girişinde bir tavan lambası vardı, genellikle gece yarısına kadar yanardı, şimdi de yanıyordu. Rickie kendi daire kapısının tık ederek kapandığını duydu ve şöyle düşündü: Bir düş sona erdi, Jakob'un Küçük g'sinde başlayan, yakışıklı bir oğlanın peşine düşmesiyle gelişen, onu eve almaya *ikna* etmesiyle süren harika dünyayı birkaç saniye önce geride bırakmıştı. Bir dakika sonra Rickie'nin dairesinin ışıkları yanacak, oğlan saatine göz atacak, Rickie onu daha iyi görecek (ya da tersi), gerçekliğin perdesi inecekti. Eğlencenin sonu, umudun sonu. Öykünün sonu.

Rickie dairesinde ufak bir ışığı açık bırakmıştı. "İçeri gel!"

Oğlan içeri girdi. Rickie kadar uzun boylu değildi. Pantolonunun arka cebini bir cüzdan şişirmişti. Bol, beyaz pantolonuna siyah bir kemer takmıştı.

"Şimdi... Yani..." Oğlanın Jakob'un orada görüldüğü kadar yakışıklı olduğunu fark etti Rickie. Parlak kara gözleri, zeki bir ağzı vardı. "Otur, istersen eğer. Dediğim gibi, Ernst ile konuşacağım. Ne kadar çabuk konuşursak, o kadar iyi, ne dersin?" Bunu dediğine pişman oldu anında, sanki oğlanın bir an önce gitmesini istiyormuş izlenimini mi uyandırmıştı? "Bu arada, adın ne? Söylemende bir sakınca yoksa."

"Georg," dedi çocuk aldırılmazca, arkasına, daha karanlık olan yemek bölmesine baktı. "Burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Aaa, evet. Burada benden başkası yok." Telefona doğru yürüdü Rickie. Jakob'un numarası o yılın rehberinin kapağında yazılıydı. "Bir bira alıp oturmak ister misin?"

"Yooo, teşekkürler."

Telefona elini uzatmışken tekrar döndü Rickie. "Polisler arkadaşını arıyorlardı, değil mi?"

Oğlan yerinde şöyle bir kıpırdandı, derin bir soluk aldı. "Bir bakma öyle. Bu gece birinin arabasını çaldı."

"Anahtarları mı ele geçirmişti?"

"Elektrik kontağı."

"Ya sen?"

"Onunla birlikte bindim arabaya. Neden bilmem."

"Yakın arkadaşsınız herhalde," dedi Rickie üstüne fazla basmayarak. Merak ediyordu, ama fazla sıkıştırmış gibi olmak istemiyordu.

"Hayır. Bizim mahalledeki erkekler jimnastik salonunda çalışıyor. Onu tanıyorum, o kadar."

"Ernst'i aramadan önce... bir bira açacağım. Hatta bir Chivas Regal, bu akşamki ilk viskim." Rickie şişeyi uzattı, ama Georg istemediğini belirten bir kafa işareti yaptı. Rickie kadehine az bir şey viski koyduktan sonra buzdolabından bir Pilsner Urquell çıkardı. Biradan oğlana da teklif etti.

"Peki o zaman, teşekkürler," dedi çocuk nazik bir gülümsemeyle.

Rickie Jakob'un numarasını çevirdi, işi başından aşkın Ursie telefonu açtı. "Alo, Ursula, ben Rickie. *Ernst*, lütfen!" Sesini duyurmak için bağırarak zorundaydı.

Ernst telefonu aldı, Rickie'nin sesini işitince şaşırdı. "Sen polisten mi kaçıyorsun?"

"*Ja, natürlich!* Hâlâ *oradalar* mı diye sormak için aradım."

"Yok. Beş dakika önce gittiler!"

"Mesele neymiş?"

"Biri araba mı ne çalmış, buranın yakınında park etmiş. Onun için buraya da bir göz atılar. Kimseyi bulamadılar. *Sen* neredesin?"

Lulu'nun keyfi yerindeymiş, herkes Rickie'nin de gelmesinden başka bir şey istemiyormuş.

Rickie telefonu kapatıp iyi haberi Georg'a aktardı. "Ben şimdi oraya gidiyorum. Sen de geliyor musun? Yoksa... Hâlâ korkuyorsan burada kalabilirsin. Ben bir saatliğine falan gideceğim."

Georg hiç de şaşırmış görünmedi; kaşlarını kaldırdı. "Hayır... yani... polisler gittiğine göre..."

"Arabayı *sen* çalmadın."

"Hayır."

"Arabada hasar var mı?"

"Hayır. Ama Hermie'nin kendi parmak izlerini silmediğine eminim. Ben sildim – silmeye çalıştım. Hermie peşimize düştüklerini sandı. Biz de arabayı bir yere park edip kaçtık – *Biergarten*'e girdik." Oğlan birasını kafasına dikip Rickie'ye göz attı. "En iyisi... tamam, oraya gideyim, biraz otururum. Sonra bir taksiye atlar eve giderim, saat çok geç olmuşsa."

Yani, saat on ikiyi geçmişse (çünkü tramvaylar o saatten sonra çalışmıyordu) demek istediğini anladı Rickie. Rickie'nin asıl çok istediği ise –birden kendini tutamayıp söyledi: "Bu geceyi burada geçirirsen çok sevinirim, eğer endişeleniyorsan." Neden endişelenecekti ki çocuk? Yalnızca onunla birlikte olmak istiyordu Rickie ve çocuğun eşcinsel olduğuna ya da kendisiyle yatmak isteyeceğine dair en ufak bir işaret almamıştı –Hermie'nin bir erkek jimnastik salonunda çalışıyor olmasının dışında!

"Hayır, burada kalacağımı sanmıyorum. Gene de... teşekkürler."

Rickie yatak odasına gidip dolaptan en iyi hırkasını (siyah kaşmir) getirdi. "Üşüyeceksin, bir tek gömlekle çıkmışsın bu gece."

"Teşekkürler. Ödünç alıyorum. Çok da güzelmiş. Mutlaka geri getiririm. Söz veriyorum."

Rickie Küçük g'ye yanında Georg ile girmekten öylesine büyük bir gurur duyuyordu ki neredeyse soluk alamayacaktı. Başı dik, gerçekte hiç kimseye bakmayarak en aydınlık bar bölümüne doğru yürüdü, bir-iki "Merhaba, Rickie!" selamına karşılık verdi ve Georg'a hem işaret edip hem de "Arka köşe," demeyi başardı.

Ortalık daha da kalabalıklaşmıştı; insanlar seslerini duyurabilmek için daha yüksek sesle bağırıyorlardı. Derken kalabalığın arasında ihtiyar Renate'yi görür gibi oldu Rickie; evet oydu, çingenepembesi bir bluz giymişti bu gece, uzun ağızlığına taktığı sigarayı içiyordu sakın sakın, üstelik her zaman oturduğu masada! Allah bilir birilerine masasını boşaltmalarını söylemişti o küstah tavırla. Masanın üstünde küçük bir resim defteri gördüğünü sandı Rickie, manyakların giydikleri kıyafetleri çiziktirivermek içindi herhalde.

Arka köşedeki masaya varabildiklerinde, kısaca "Georg," diyerek tanıştırdı çocuğu Rickie, böylesine yakışıklı bir oğlanla birlikteyken serinkanlı görünmeye çalıştı, hepsi hepsi yeni bir av, belki de çok nadir bir kelebek yakalamış gibi.

Masadakilerden bazıları Georg'tan gözlerini ayıramayarak onları selamladılar.

"Merhaba, iyi akşamlar," diye karşılık verdi Georg.

Rickie, "Luisa," dedi avucu açık elini ona doğru sallayarak, "Bu Georg."

Luisa gülümsedi, duyulmayan birşeyler söyledi.

Sandalye kalmamıştı, ama Rickie ayak altında kalmadıkça ayakta durmayı yeğliyordu. Birileri birkaç bira ısmarlamıştı, bi-

ralar geldi. Ernst'in Georg'u tepeden tırnağa incelemekte olduğunu gördü Rickie.

Georg, "Dans eder misin?" diye sordu Luisa'ya, kız ayağa kalkınca da bira bardağını büyük bir kül tablasının içine koydu.

Rickie'den daha yakında olan Philip Egli hemen bardağın yerini düzeltti. "Altın çocuğu nereden yürüttün?" diye seslendi Rickie'ye.

Rickie derin bir soluk aldı, tavana baktı ve gülümsedi, sanki her zamanki iyi şansının eseriymiş olay. Luisa ile oğlanın dans etmelerini seyretti, Georg zarif ve rahattı, Luisa mutlu görünüyordu. Bir Fransız parçası çalmaktaydı, oldukça hızlı bir ritmi vardı. Georg, Rickie'nin siyah hırkasının kollarını boynuna dolamıştı şimdi de. Kendini hantal hissetti Rickie, burada pek çok kişinin yaptığı gibi dansla onlarla bir üçlü oluşturmaya çekindiğini fark etti. Aslında kötü dans etmezdi Rickie.

Ernst'in yanında köşede oturan Lulu, Rickie kendisine bakınca beklenti içinde kıpırdandı.

"Bırak onu," dedi Rickie Ernst'e.

"Kayışını çıkarayım mı?"

"Ja! Kalk, Lulu!"

Lulu oturduğu yerden bir roket gibi fırlayıp masanın üstünden uçarak Rickie'nin kollarına attı kendini. İyi yakalamıştı doğrusu!

"Bravo, Lulu!"

Rickie omzuna aldı Lulu'yu, onu ayaklarından tutuyordu. Hayvan cansız bir atkı gibi bırakmıştı kendini. "*Dam-da-dam-dam-dam-da-dam-dam*," diye şarkı söyleyerek, kendi çevresinde dönerek dans etmeye koyuldu Rickie.

Solunda, uzağında, Renate'nin taş kesilmiş gibi Lulu ile ikisini izlediğini gördü. Kadın cici sevgilisinin bir oğlanla birlikte olduğunu fark etmemiş miydi daha yoksa? Rickie dans pistinin tam ortasındaydı, sambanın ritmine uyarak dans ediyor, melodiyi mırıldanıyordu. Lulu'nun da keyfinin yerinde olduğunu hissediyordu, kalabalık onu işaret ediyor, gülüyordu çünkü.

"Bu yılın en son modasına uyan iyi giyinmiş homolar," dedi Rickie gülümseyen bir çifte, "köpeklerini taşıyorlar."

Renate'nin geldiğini Luisa'nın bilmemesine imkân yoktu. Rickie onların arasında bir ozmoz, bir geçişme, sağlıksız bir

simbiyoz olduğunu düşünüyordu. Aradığı kelimenin de tam bu olduğundan emin değildi.

Birkaç saniye sonra her şey sona erdi, o şarkı, o dans. Bir eşcinsel erkeğin dans teklifini Georg'un kafasını iki yana sallayarak reddettiğini gördü. Masaya döndüklerinde ikisine de oturacak yer açılmıştı, çünkü bu arada bir çift gitmişti.

Rickie, "Renate ile oturmak zorunda değilmisin?" diye sordu. "Kurtulabilmen ne hoş."

"Oooo, mutlaka birşeyler söyleyecektir," diye karşılık verdi Luisa. "Ama ne hakkı var? Ne de olsa gün boyu..." bazı sözcükleri gürültüye gitti burada. "... sonra bütün gece de!"

"Bu Renate de kim?" diye sordu Georg kaşlarını çatarak.

"Kendisi bir... *couturière* oluyor, aynı zamanda Luisa'nın işvereni," dedi Rickie. "Renate buraya gözlem yapmak için gelir... ve gözetlemek ve senin benim gibi kişileri, aslında herkesi eleştirmek için."

"Luisa'nın işvereni mi?"

"Dört geç kızın işverenidir kendisi. Elbise dikecekler—" Rickie birden bir kahkaha koyverdi. O an Renate ona çok komik gelmişti, ama bunun nedenini sorsalar, canını alacak bile olsalar, söyleyemezdi.

En azından Georg ona gülümsüyordu şimdi.

Çocuk ikide bir arkasına bakmaktan vazgeçmişti, belki artık endişesi de yok olmuştu. Saat gece yarısını geçmişti, acaba Georg gerçekten bir taksiye binip gidecek miydi, yoksa?.. Derken Willi göründü; dökülen giysileri, kenarlı şapkasıyla, dans edenlerin kıyısından kıvrılan karanlık bir bulut gibiydi. Renate'nin oturduğu yönden geliyordu. Tanrıların Ulağı! Kötü haber getiren kötü kişi!

"Willi!" Rickie hâlâ omuzlarına Lulu'yu dolamış olarak duruyordu. "Kötü bir haber mi var yoksa? Luisa'yı mı istiyorsun? İşte orada! Ha-ha! Bu akşam hepimiz çok neşeliyiz!"

Willi'nin eski şapkanın altındaki asık suratında herhangi bir değişiklik olmadı. Eğilip Luisa'ya birşeyler söyledi, sonra savuşup gitti. Masadaki diğer kişiler Willi için yoktular sanki.

"Ne oluyor?" diye sordu Rickie.

"Renate kalkıyormuş. Onunla birlikte gitmemi istiyor."

"Senin kendi anahtarın var, değil mi?"

"Ohoo, iki kez kilitleyip üstüne sürgü çeker. Sırf beni—" Bu kadar konuştuğu için bile utanmış gibi sustu. "Tatsız şeyler olabilir," diye bitirdi sözlerini, zoraki bir gülümsemeyle.

"Benim evde sana her zaman yer var," dedi Rickie.

O zaman Luisa'nın yüzünde son derece sevimli ve hazin bir gülümseme belirdi, güzelim dişlerini, açık alnını, sakın kah-verengi gözlerini ortaya çıkaran bir gülümseme... Georg gözü-nü ondan ayıramıyordu. Luisa ayağa kalktı, elinde fişleri vardı, dikkatlice baktı onlara. "Dokuz yüz kırk." Küçük bir çantası vardı, ama pantolonunun cebine uzandı.

"Yoo, hayır," dedi Rickie. "Bırak lütfen."

"Merak etme, merak etme," Georg cebinden on franklık bir banknot çıkarıp masanın üstüne attı. "Seni evine götürebilir miyim?"

"En iyisi gelme," dedi Luisa. "Ama teşekkürler Teddie. Ve teşekkürler, Rickie."

"İhtiyar cadı kafanı koparır," dedi Rickie Georg'a -ve ar-dından Teddie'ye. "Ben seni Renate'nin yanına kadar götüre-yim."

Rickie kızın önüne düştü, masaların, dans edenlerin arasın-dan ona yol açarak ihtiyar cadının masasına doğru götürdü onu. Lulu, omzunda sükûnetle oturmayı sürdürüyordu, bakış açısı Rickie'ninkinden daha yüksekti.

"Lulu'ya bakın," diye bağırdı biri.

Rickie, Lulu'nun izin verdiği kadar eğilerek, nazıkçe, "İyi akşamlar," diledi.

Herhalde gerçek altından olan küpeler, ince bir kolye tak-mış olan Renate, çingenepembesi bluz ve saten etekliği -tabii ki uzun- içinde pek şıktı. Sigaralığını ağzından almaya gerek gör-medi. Rickie'yi ustaca görmezlikten gelerek ayağa kalktı ve ayaklarını masanın köşesine dek sürüdü. Masanın bara ve kapı-ya daha yakın olan ucunda Willi duruyordu, ama masayı biraz-cık kendine doğru çekip Renate'nin çıkmasını kolaylaştırmayı akıl edecek biri değildi.

Rickie en tatlı sesiyle, "*Bonne nuit*," dedi Renate'ye. "*Und schönen Sonntag!*"

Rickie'ye görünmez adam muamelesi yapmak Renate'nin tasavvur edebileceği en büyük hakaretti anlaşılan. Ama Luisa,

en azından, Rickie'ye kısaca gülümsemek fırsatını buldu Renate'ye kulak vermek zorunda kalmaktan hemen önce. Kapıya, oradan da besbelli eve doğru yürüyorlardı, kısa boylu, gergin Renate ile genç, çevik Luisa... kız büyük bir nezaketle Renate'nin homurdanmalarını dinliyordu.

Ve birden Dorrie Wyss görüldü! Yanında Rickie'nin tanımadığı bir kız vardı. Dans ediyorlardı. Kısa sarı saçlı Dorrie enfes bir enerjiyle hareket ediyor, sanki yay üstündeymiş gibi zıplıyordu. İnsanlar şarkı söyler gibi, "Bir-ki-üç-dört!" diye haykırıyorlardı.

"Dorrie!" diye seslendi Rickie, ama kız duyamıyordu. Yanındaki esmer bayağı güzeldi, yirmi yaşlarında falan, kulaklarında gümüş halkalar. Yeni bir aşk olmalı, diye düşündü Rickie. Dorrie her hafta gelmezdi Küçük g'ye.

Rickie masasına doğru yol alırken müzik sustu, o da yeniden Dorrie'nin dikkatini çekmeye çalıştı, elini kaldırdı.

Dorrie onu görünce şaşırdı, önce işaretparmağını, sonra başka bir parmağını kaldırdı güferek.

Rickie, nerede oturduğunu belirtmek için köşe masayı işaret etti, kız kafasını sallayarak anladığını işaret etti. Masada Rickie ile Lulu'ya yer açıldılar. Georg masanın öteki başında ayakta durmuş çevreye bakıyordu.

Ernst Rickie'nin kulağına fısıldadı: "Yakışıklı dostun bu gece meşgul mü -bütün gece yani?"

"Şimdiye dek öğrenemedin mi hâlâ?" diye karşılık verdi Rickie. "Ben yokken ne yapıyordunuz?"

"Her şey mümkündür. Benim parolam bu. Philip de ilgileniyor. Tuvalet kadar gitti."

"Philip ortalıkta fazla dolanıyor," dedi Rickie bilinçli bir tutuculukla. "Oysa sınavlarına çalışması gerek." Ernst'in bakışlarının baygın baygın yeniden Georg ya da Teddie'ye takıldığını gördü.

Dorrie yalnız geldi. "Rickie! Bak, geri döndüm! Seni görmeyeli..."

Philip masaya döndü, Rickie onu ve uzaktan Georg'u tanıttırdı. Dorrie Ernst'i zaten tanıyordu. Dorrie oturma havasında değildi.

"Yanındaki o güzel kız kimdi?" diye sordu Dorrie, Renate'nin masasına doğru işaret ederek.

"Yaaa, baksana, buraya yeterince sık gelmiyorsun işte!" dedi Rickie. "Burada ne güzel kızlarımız var—"

"Soruma yanıt ver!" Dorrie kızıl yeleğini hafifçe çekti. Bu geceki kıyafeti çekiciydi: Lacivert fitilli kadifeden pantolon, beyaz gömlek ve parlak pirinç düğmeli kızıl bir yelek.

"Luisa," dedi Rickie sonunda, Georg'un birden kendisine döndüğünü gördü.

"Bizden mi?"

"Kesin değil," dedi Rickie. "Ama hiç belli olmaz." Artık iyice gevşemişti, çevrenin gürültü patırtısı çok hoşuna gidiyordu.

Gümüş küpeli esmer güzeli yanında boy gösterince Dorrie onu tanıstırdı: "Kim," dedi. Dümdüz sarı saçlı, mavi gözlü Dorrie'nin hemen hiç süslenmeye gereksinmesi yoktu, ama Kim koyu bir dudak boyası sürmüştü. Bol jölenmiş kısa saçları tepesinde *en borosse* dimdik duruyor, kısacık kesilmiş yanları ise bir hapisane berberinin elinden çıkmışa benziyordu. "Kim şu sıralar benimle çalışıyor. Asistanım!" dedi Dorrie.

Rickie, "Ne kadar da uygun," diye karşılık verdi, Kim'in saçlarının ne kadar da ayakkabı fırçalarını andırdığını düşünerek.

Dorrie Wyss vitrin dekoratörüydü, serbest çalışıyor, Zürich'in en şık mağazalarından bazılarının vitrinlerini düzenliyordu. Ne manyak bir meslek! İnsanları ihtiyaçları olmayan şeyleri en yüksek fiyatlarla satın almaya teşvik etmek! Gerçi kendi mesleği de aynı değil miydi? Ama aynı şeyi o resim çizerek yapıyordu.

"Siz, dünya güzellerine birer içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu Rickie.

"Teşekkürler, Rickie, biz dans etmek istiyoruz," dedi Dorrie gülümseyerek. Sinirsel enerjisi onu gerginleştirmişti. "Görüşürüz!"

"Buraya geri dön!" diye bağırdı Rickie, ne demek istediğini kendi de bilemeyerek —bu gece mi, gelecek hafta mı, her ikisi de mi? Dorrie dönüp omzunun üstünden seslendi: "Sen de Luisa'yı getir!"

Saat sabahın birini biraz geçe, Rickie ile Teddie, Jakob'un çıkış kapısının önünde durmuş konuşuyorlardı. Çocuğun adı Teddie Stevenson'muş, annesi İsviçreli, babası Amerikalıymış, dediğine göre. Rickie'ye başka bir isim söylemiş –ünkü neden?– ünkü kimi kez başka biri olmak istermiş, kendisi olmayan biri...

"Bunu yaptığım da kimseye bir zararım dokunmuyor ki," dedi Teddie. "Birşeylerin üstünü örtmek, saklamaya çalışmak gibi bir çabam yok."

"Aaaa, anlıyorum," dedi Rickie pek bir şey anlamayarak.

O âna kadar Rickie'nin Teddie hakkında öğrendikleri şunlardı: Askerliğini yapmıştı, *Matura* derecesini elde etmişti, bir-iki ay, belki birkaç ay yan gelip yatmak, istediğini bu arada gelecekte ne yapacağına karar verebileceğini annesine söylemiş, buna tahammül edip evde oturmayı sürdürmesine izin vermesini rica etmişti. Hatta biraz sabır göstermesi gerekebileceğini de eklemişti Teddie. Annesi durumu kabullenmişti. Oğlunun ilerlemesini, hayatta başarılı olmasını isteyen bir kadındı Rickie'nin anladığı kadarıyla. Teddie'nin babası 'ticari danışman'dı, ki bu terim Rickie'ye pek bir şey ifade etmiyordu.

"New York'ta bir şirketi vardır, ama çok seyahat eder –Paris'e, Milano'ya hatta Miami'ye gider. Zürih'e bile gelir, ama burada olduğunda genellikle annemi görmez. Bazen telefonda konuşurlar. Ne de olsa boşandılar."

Jakob'un içinden sarhoş bağırtıları geldi.

Zaman kazanmak isteyen Rickie, "Aileniz kalabalık mı?" diye sordu. Teddie'nin her an bir taksiye işaret edebileceğini ya da içeri girip telefonla çağıracağını düşünüyordu.

Teddie kendisi ve ailesi hakkında konuşmaktan sıkılmış gibiydi. "Bir tek ablam var. Evli, Boston'da oturuyor."

"Bak ne diyeceğim.." Rickie derin bir soluk aldı. "Daha önce de söyledim ya... Teddie... bu gece bende kalmak istersen, bol bol yerim var."

Teddie yalnızca birkaç saniye duraksadı. "Pekâlâ öyleyse. Kalabilirim. Teşekkürler, Rickie."

Birlikte yürümeye koyuldular.

"*Rickie!*" Jakob'un oradan son bir sarhoş vedası. "Güle güle, Rickie – Lulu!"

Rickie karşılık olarak yarı yarıya dönerek elini havaya kaldırdı, Lulu da burnunu bağırان kişiye doğru çevirdi. "İstersen benim oradan annene telefon edebilirsin."

Teddie kafasını salladı. "Ederim."

Bir kez evin içine girdikten sonra Rickie çok zarif bir ev sahibi kimliğine girdi, eliyle havalı bir hareket yaparak telefonu gösterdi:

"İşte telefon."

Oğlan annesiyle görüşme konusunda yüzünü buruşturdu, ama gene de hemen gidip numarayla çevirdi.

Rickie onun konuşmalarını zar zor işitiyordu... "Geç olduğu için *çok* özür dilerim, ama... Gayet iyiyim... Evet... kesinlikle..."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Rickie oğlan telefonu kapattığında.

Teddie kafa salladı. "Gayet iyi. Sorun yok. Cumartesi gecesi –annem geç saatlere kadar kitap okur, onun için fazla bozulmadı."

Rickie temiz bir havlu ile bir elbezi çıkarmıştı. "Bunları banyoya koyuyorum," dedi o tarafa yönelerek ve döndüğünde sordu: "Karnın aç mı?"

"Hayır, teşekkürler."

Oysa yirmi yaşındakiler her zaman açtırlar. Hafiften kafayı bulmuş olan Rickie kendi çift kişilik yatağını Teddie'ye sunmaya karar vermişti. Kendisi oturma odasındaki geniş kanepede yatacaktı. Bu kararını Teddie'ye bildirdi ve yatağını bozarak, çocuğun nazik itirazlarına kulak asmayarak, inatla çarşafı değiştirilmeye koyuldu. Teddie duş yapmaya gitti. Bu fırsattan ya-

rarlanan Rickie pijamalarını giydi, oğlan için de mavi renkli bir takım çıkardı, çift kişilik karyolanın ayakucuna bıraktı.

Teddie banyodan çıktığında üstünde yalnızca iç donu vardı. İnanılmaz güzellikte bir vücut, hareket eden bir heykel sanki, çıplak ayaklı, kıvrak, Rickie'nin ısrarlı bakışlarına kayıtsız.

Derken Rickie de duş yaptı, pijamalı ve terlikli olarak çıktı banyodan.

Oğlan mavi pijamayı giymiş, gece lambasını yakmış, Rickie'nin çift kişilik yatağının kıyısına oturmuş birşeyler okuyordu. Ayağa kalktı. "İyi geceler dilemek istedim, Rickie. Ve teşekkürler. Böyle rahatsız olmayacağından emin misin?" Rickie'nin yatağını kastediyordu.

"*Elbette*," dedi sevecen ev sahibi Rickie. Mutfağa gitti, buzdolabından içinde dilimlenmiş *prosciutto* bulunan yağlı kâğıttan bir paket çıkardı, hepsini aynı tabağa koyup yatak odasına döndü. "Birer tane yiyelim," dedi Rickie. "Ev kutlaması –yatmadan önce bir lokma, bir–"

Teddie gülümsedi, eliyle bir dilim aldı, hafiften salladı, başını geriye atarak kuşkonmaz yer gibi ağzına attı.

Rickie tabağı tuvalet masasının üstüne bıraktıktan sonra aynı şeyi yaptı. "Güzel, değil mi?"

"Enfes!"

"Biraz daha?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Teddie.

"Bir kadeh şarap?" diye sordu Rickie. "Kola?"

"Hayır, çok yorgunum. Bir bardak su."

"Maden suyu? Soğuk mu olsun?"

"*Vom Fass!*" dedi Teddie sırtarak; gerçekten yorgun görünüyordu.

Rickie bir bardak musluk suyunu getirdi. "Süt ister misin? Bol bol var yani."

"Yok, sahiden istemiyorum. Pijama için de teşekkürler."

Rickie'nin bakışı ve görüşü biraz flulaşmıştı Altın Çocuğa (o gece Ernst mi, birisi söylemişti bu sözü) bakarken, "Senin... aynı şu andaki halinle çekilmiş renkli bir fotoğrafına sahip olmayı öyle isterdim ki," dedi bir solukta. "İyi geceler, Teddie!" Hafiften sendeleyerek ve kendini son derece asil hissederek odadan çıktı.

Lambayı söndürmeye uzanan Teddie, "İyi geceler," dedi.

Yan odadaki geniş kanepeye serdiği çarşafların arasına girdi Rickie, üstüne hafif bir battaniye çekti. Niyeti gecenin tadını çıkartmak, Teddie Stevenson adlı dünya güzeli gencin, kara, düzgün bakışlı, kara, kısacık saçlı (askerden yeni döndüğü için sanıyordu Rickie) gencin, Rickie'nin tanımlama gücünü aşan, etten kemikten bir şeyden çok bir sanat eserinin estetiğini arz eden vücuduyla bu düşsel yaratığın tam da yanı başındaki odada, kendi yatağında uyuduğunu ta iliklerinde hissetmekti. Kendini bu şahane bilince hatırlarken uyuyakaldı Rickie.

Şafak vakti uyandı ve çiçe gitme gereğini duydu –ve bu gereksinmeyi içerki odada *Teddie*'nin bulunduğunu hatırlamadan önce duydu! Sessizce yerinden kalktı Rickie, zaten her yer halı kaplı olduğundan gürültü yapmak biraz zor olurdu. Holden geçerken açık kapıdan görünen karyolasına bakmadı. Peki, ya Teddie'nin orada yattığını hayal ediyorduydu ya o yatağa yatırdığı bir fantezi idiyse? Ya da belki Teddie birkaç saat önce kalkıp gitmişti – balkon kapısından çıkarak! Çocuk gerçek miydi, değil miydi? Teddie'nin sevgilisi olma şansının düşüklüğü düşünülrse, çocuğun bir fantezi olup olmaması pek fark etmeyecekti zaten.

Rickie bir kez daha uykuya daldı, daha hafif bir uykuya ve rüyalara. Rüyaların birinde Teddie ile ikisi Venedik'teydiler. Teddie mavi-beyaz çizgili gofre kumaştan bir takım elbise giymiş, hasır şapka takmıştı ve öylesine çekici görünüyordu ki herkes ve her şey, güvercinler bile, dönüp dönüp bakıyorlardı ona. Teddie gondolun içinde ayakta duruyor, hasır şapkasını kaldırarak selam veriyordu.

Rickie uyandı. Perdeleri kapatmış olduğundan saatine gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı; sekiz yirmi beş. Teddie. Gerçekten Teddie mi? Gidip bakmaya, görmeye korkuyordu. Kahvaltı. En iyi kahveden. Evde ekmek, yumurta, akşamki *prosciutto* vardı. Kısa koridordan geçerek mutfağa gitti. Süzme kahve makinesini çalıştırdıktan sonra, üstüne giyecek birşeyler almak için yatak odasına geçti.

O zaman yatağa baktı. Evet, Teddie oradaydı, derin uykundaydı ve sanki ereksiyon halindeymiş gibi duruyordu. Çarşafın yükseldiği yeri görebiliyordu Rickie. Tabii, normaldir, diye dü-

şündü, özellikle o yaşlarda. O kocaman yatağa girmek, Teddie'yi uyandırmadan onu sevmeye başlamak, ona bir yerde tam uyanmadan sahip olmak ne harika olurdu! Rickie neredeyse deneyecekti bunu, giysilerini (elinde tuttuklarını) neredeyse yere düşürecekti, ama yapmadı. Her şeyi mahvedebilirdi böyle bir davranış, eğer mahvedilecek bir şey varsa tabii.

Rickie giyindi, banyoda tıraş oldu, kanepayı düzelterip normal haline getirdi, yemek bölümündeki parıltılı masaya tabaklar, peçeteler, portakal suyu yerleştirdi.

Teddie saat dokuzdan sonra uyandı, yatağın içinde doğrulup oturdu, açık kapıdan görünüyordu.

"Günaydın," diye seslendi Rickie. "Kahve?"

Evet.

Düş sürüyordu. Kahvesini yudumlayan Teddie birkaç dakikalığına banyoya girip döndü. İkisine de birer haşlanmış yumurta. Kızarmış ekmek ve Rickie'nin en iyi çilek reçeli, İngiliz marka. İşte, karşısında oturuyordu, sırtında Rickie'nin mavi pijamasıyla! Sağ yanağında küçük bir et beni vardı, kaşları Rickie'nin ilk algıladığından daha kalındı. Ama genel görünümü göz kamaştırıcıydı.

"Bugün için planların var mı?" diye sormayı göze aldı Rickie.

"Annemle birlikte – onun bir arkadaşı var da. Oraya öğlen yemeğine gitmemiz gerekiyor." Teddie gülümsedi, üst dudağın-daki kahve damlasını yaladı. "Söz verdim."

Rickie'nin gözleri çok hafif bir sakal gölgesine takılmıştı, Teddie'nin çene çizgisinde belirmiş daha koyuca kıllara. Rickie'nin tıraş olmasına gerek gördüğünü söyleyemezdi Rickie. Boğazını temizledi. "Memnun oldum – yani, anneni sevindirmek için birşeyler yaptığına." Birden kısa bir kahkaha attı, sesi de duyguları da özüne dönmüş gibiydi.

Oğlan da güldü. "Kimi kez," dedi omzunu silkerek, "okula gittiğim yıllarda bana hep iyi davranmıştır –tembel olduğumu söylemedi hiç babam gibi." Teddie kıpırdandı, saatine göz attı. "Pardon. Daha vaktim var, yani. Bir-iki dersten kaldım, yeniden okumak zorunda kaldım diye babam benden umut kesmişken... annem hep sabırlı davrandı."

"Ne güzel," dedi Rickie ve kendini aptal hissederek önündeki boş yumurta kabuğuna baktı. "Seni yeniden görmeyi umuyorum, Teddie. Bizim lokalimiz Küçük g'dir. Restoran rehberlerinde adı öyle geçer, yani tamıyla eşcinseller için değil, kısmen öyledir anlamına gelir bu. Esas adı, yıllar önce ölmüş sahibinin anısına Jakob'tur. En iyi gecesi cumartesilerdir, ama cumaları da fena değildir. Ve de... bir de stüdyomu görmelisin –orada çalışırım ben. Buradan iki adım ötede. Birkaç dakika vaktin varsa eğer."

"Stüdyo mu? Ressam mısın?"

Rickie kendini küçümseyen bir el hareketi yaptı. "Vasat biri. Bunlardan bazıları." Uçan beyaz kuşlarına işaret etti. "Kuşlar."

"Sen mi yaptın?"

Teddie'nin etkilendiğini fark etti Rickie. Oğlan ayağa kalkıp tabloları yakından baktı. Etkilendi, diye düşündü Rickie, çünkü resimler temiz yapılmıştı, istenilen amaca ulaşmış, başarılıydılar. Ama büyük sanat eseri değillerdi.

Derken, sanki aradan hiç zaman geçmeden, kendilerini kaldırımında buldular. Oğlan bir gece önceki beyazlarını giymişti ve hava iyice ısınmış olduğundan ne yazık ki bir hırka ödünç almak durumunda kalmamıştı. Teddie evine tramvayla dönecekti.

Klik!

Stüdyosunun kapı kilidini çevirdi Rickie, Teddie'nin ilk dikkatini çeken beyaz alçıdan yapılmış geveze kadınlardı.

"Heeey, çok sevdim bunları," diye geniş geniş gülümsedi.

Rickie o sırada üstünde çalışmakta olduğu işi –gene akrilik dudak boyası– büyütme makinesini, küçük mutfığı, onun ötesindeki küçük odayı (burada tek kişilik yatak vazifesi de gören bir kanepesi vardı) içinde duş bulunan banyo odasını gösterdi. Masadaki kutudan kartvizitlerinden birini çıkardı, kalemle ev telefonunu da ekleyerek uzattı. "Bu sende kalsın. Eğer hava değiştirmek isteyecek olursan... bir yemek yeriz... ya da bir akşam Jakob'da–"

"Teşekkürler." Teddie kartı arka cebine soktu.

"Cüzdanın yanında mı?"

"Aa, evet." Bu kez ön cebini yokladı Teddie.

"Paran yetecek mi? Taksiye falan bineceksen—"

"Yoo, gerek yok. Travay durağını gördüm..." Uçmaya hazırdı.

Alçıdan kadınların yanında oturan Lulu onları gözlüyor, dinliyordu.

"Ara beni," dedi Rickie.

"Tabii, tabii. Jakob'un orası ilginç bir yer. "Ağırlığını bir ayağından ötekine aktararak durduğu yerde duramıyordu.

"Yanağından öpebilir miyim –veda için?" Rickie oğlanın kısa ve utangaç gülümsemesini gördü görmedi, çocuk ona sarıldı, kollarında bir an sıktı ve Rickie ona karşılık vermeye vakit bulamadan kollarını gevşetip gülererek onu bıraktı.

"Teşekkürler, Rickie. Seni ararım."

Ve Teddie kendini dışarı atmış, beton merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu.

Rickie kapıyı kapattı, kendisini dikkatle izleyen Lulu'ya baktı, sonra gözlerini bomboş stüdyosunda gezdirdi. Bütün olanlar olmuşmuydu? Evet. Teddie biraz önce buradaydı. Teddie Stevenson. Teddie'nin ayağının bastığı yerleri ağır ağır dolastı Rickie, musluğun önünden geçti, tualete giden kısa kordondan gitti geldi, bir-iki masanın çevresini dolandı, beyaz sakı içindeki bambunun, merdivenlerin bir bölümünün görüldüğü pencerenin önünden geçti.

Birkaç dakika sonra evine dönmüştü, hayaller âlemindeymiş gibi ortalığı topladı, karışık yatağını en sona bıraktı. O çarşafı daha uzun zaman değiştirmeye niyeti yoktu.

Üstelik Teddie'nin telefonunu da almamıştı! Gerçi, Teddie'nin annesinin karşısına çıkmayı da istemezdi Rickie. Sesi bir delikanlınıninkini hiç andırmıyordu. Birden, Teddie'nin tam ayrılırken ne kadar sıkı sarıldığını hatırladı, uzun yola çıkacak –belki Kuzey Kutbuna ya da Matterhorn'a gidecek bir yoldaşın ötekine sarılması gibi. Seksi hiçbir yanı yoktu. Derken onun Luisa'yla ne kadar ilgilendiğini de hatırladı. Neyse, bu iyiydi. Luisa bu mahallede olduğuna göre, çekici bir öge olması iyi, Teddie'nin buralara yeniden gelmesi için bir sebep.

Rickie küçük bir bira açtı, her-işe-yatkın Star-Brite adlı bir sıvı deterjan konusunda vermek zorunda olduğu karara kafa yormaya zorladı kendini.

Çalan telefonun sesi sessizlikte öyle ürkütücü bir yükseklikte duyuldu ki Rickie neredeyse elindeki küçük şişeyi düşürüyordu. Birden düşüncesi yeniden Teddie'ye döndü, arayan oydu belki —eve varacak zamanı olmuş muydu? Elleri hafiften titreyerek açtı telefonu. "Alo?"

"Merhaba, Rickie," dedi bir kadın sesi. Ablası. "Ne yapıyorsun?"

"Şeey..." duraksamalı.

"Seni öğlen yemeğine davet etmek istiyorum... Hadi gel. Kronenhalle'de. Şöyle güzel bir yemek. Robbie, arkadaşı Rudi ile gölde motor gezintisine çıktı..."

Rickie'nin aklı yatar gibiydi. Ne de olsa günlerden pazardı, Dorethea'nın sesi de çok sıcak, dostluk doluydu. "Kronenhalle ha?" Kentin en şık, en pahalı lokantalarından biri. "Pek, Dorethea. Memnuniyetle. Kaçta diyelim?"

"Bir, iyi mi? Ben masa ayırtırım. Çok sevindim, Rickie. Biraz morale ihtiyacım var!"

Rickie ne olduğunu sormadı. Dorethea hiçbir konuda kendisini fazla üzmezdi. Hiç üzmemişti.

Gideceği yerin ağırlığı, bir de günlerden pazar olması nedeniyle, Rickie ikinci en iyi takımını giydi: Lacivert, yazlık bir kamgarn. Zaten yeni giydiği temiz gömleği çıkarmadı, kırmızı-krem çizgili bir kravat taktı, tutucu ve uygun bir kıyafet. Lulu'yu götüremeyecekti, teselli makamında hafif bir yemek hazırladı ona, veda etti.

Rickie yaya olarak çıktı yola. Kendisini enerji dolu, mutlu ve iyimser hissediyordu ve pis meraklı Willi Biber'in bölgesinden uzaklaşmaktaydı her attığı adımla, tabii Renate Hagnauer'inkinden de. Ceketinin önünü açıp yoluna devam etti. Mahalle sakinlerinden ikisi ile selamlaştı. Dükkânını devretmiş olan fırıncı Adolf ve Beata (soyadını unutmuştu), yaşlı köpeğini gezdiren bir dul. Bir süre sonra kaldırımın kıyısında durdu Rickie; alnında, gömleğinin altında birikmiş olan teri rüzgârın silmesini bekledi. Az ilerisinde, kaldırıma dizilmiş yüksek ağaçların ötesinde, kadının biri penceresinin içine oturmuş, camları parlatıyordu. Rickie yolun geri kalanını taksiyle gitmeye karar verdi, eğer boş bir tane geçerse ya da bir taksi durağı bulabilirse tabii. Ama daha önce bir tramvay durağına ulaştı, oto-

büs-tramvay kartını cüzdanından çıkardı, Bellevue'ye giden ilk tramvaya bindi.

Bildik sokaklar geçiyordu yanından, iyi ailelerin oturduğu mahalleler, pencerelerde saksılar, binaların gri beton yüzlerini benekleyen kırmızı sardunyalar... Derken kaldırım düzeyinde dükkânlar belirmeye, çoğalmaya başladı: çanak çömlek, tencere tava satan yerlere, ev aletleri, gelinlik giymiş mankenler, el çantası, valiz gibi şeyler satan dükkânlar, sonra erkek giyim eşyası satan bir yer. Rickie Bellevue'den bir önceki durakta indi. Buluşma saatine daha vakit vardı ve yürümek istiyordu. Öylesine harika bir gündü ki!

Çarpıcı bir erkek figürü yaklaşıyordu, otuz yaşlarında olduğuna karar verdi Rickie, krem renkli yağmurluğu içinde bir erkek modele benziyordu; kol düğmelerini kısmen açık bırakmıştı, sanki iliklerin gerçek olduğunu göstermek amacıyla, başında şapka, içinde Tattersall marka gömlek, sarı ipekten kravat, ayağında Gucci marka ayakkabılar. Rickie bir fotoğrafçı görmek için bakındı, ama yoktu öyle biri. Birkaç metre ötede uyuşturucu çekmiş bir çift –ya da parası olmayan, yıpranmış blucin ve kirli ceket giymiş iki genç– duvara dayanmış, titreyen parmaklarla bir şey paylaşmaya uğraşıyordu. Bir sigara mı? Bir tutam kokain mi? Kimsenin onlara aldıracağı yoktu. Biraz önceki iki-dirhem-bir-çekirdek erkek giyimi reklamına da aldırın olmamıştı. Zürich buydu işte.

Az daha ötede, bir adamın duvara dayalı bir merdivenin tepesinde, elindeki tornavida ile bir onarım yaptığını gördü Rickie. Kısaca duraksadı, merdiven altından geçmek her zaman çekici gelmişti ona; sakince yoluna devam etti, merdivene dokunmamaya özen göstererek altından geçti.

Onun bu yaptığını gören bir adam gülümsedi. Rickie arkasına dönüp baktığında, adam inerken merdivenin de binanın yüzeyinde yavaş yavaş kaymakta olduğunu fark etti.

Şrak! Merdiven kaldırımı iki seksek serilmişti. Düşüşün sertliği adamın da dengesini kaybetmesine neden oldu, o da sırtüstü yuvarlandı, sersem sersem baktı. Başka bir adam elini uzatıp kalkmasına yardım etti, daha başka biri merdiveni kaldırdı.

Rickie merdivene hiç değmemişti, bundan emindi. Ya kendisi geçerken düşüp kafasına inseydi?

Derken Kronenhalle'nin ağır kapısı, bronz kapı tokmağı, bir-iki basamaklık çıkış, lokanta alanı... Koyu, ağır, ahşap lamb-riler, bölmeler, ak keten örtülü masalar, tavanda gene koyu ah-şap kirişler –Jakob'un orada olduğu gibi tütün dumanından, şö-mine isinden kararmış değil bunlar, özellikle boyanmış. Gü-müşlerin parıltısı, ayaklı bardakların ışıltısı, pazar öğlen müşte-rilerinin alçak sesli uğultusu, Küçük g'deki cumartesi gecesin-den çok uzak bir iklim.

Kendisine yaklaşan siyahlar giyinmiş şef garsona, "Frau Keller," dedi Rickie. "Yer ayırtmıştı."

"Haaa, Frau Keller!" Bu lokantada Frau Keller'i tanıyorlar-dı, ama Rickie'yi değil. "Bu taraftan, efendim."

Salonun içine doğru yürüdüler, şık giyimli müşterilerin ya-nından geçerek, en dipteki korunaklı masaya doğru gittiler. Do-rothea onu görmüştü.

"Selam *Rickie*!"

"Dorothea! Nasıl gidiyor?" Rickie şef garsonun kendisi için çektiği sandalyeye oturdu. "Teşekkür."

"İyiym. Sense *çok* iyi görünüyorsun," diye karşılık verdi Dorothea. Beyaz pike biyeli, uçuk-mavi bir keten elbise giymiş-ti –klasik, taze ve cici– boynunda ise pek çok birbirine geçmiş altın zincirden oluşmuşa benzeyen ağır bir kolye vardı.

Aslında zincirlerin altın olmadığını biliyordu Rickie, ama bıraktıkları etki müthişti. "Sen de," dedi Rickie, "hiç moralsiz görünmüyorsun."

Ablası içini çekti. "Sorun gene Elise, ama o da her zaman işin içinden sıyrılmasını biliyor nasıl olsa." Dorothea yemekten önce içini dökmek amacıyla konuşmayı sürdürdü. "Zermatt'a gitti, erkek arkadaşının orada bir dairesi var. Sırf hava değişikli-ği olsun diye diyor. Gerçi çalışmasını da yanında götürdü, bili-yorum, ama..."

Hayır, yeni bir macera değildi, Elise hâlâ eski sevgilisi Je-an-Paul ile birlikteydi, ama gençler hiç durmadan dramatik olaylar üretiyorlardı. "Gerçi, genç demek de doğru değil artık. Elise yirmi beşinde, Jean-Paul ise otuz yaşında, bu yıl doktorası-nı tamamlayacak."

"Adını sevmedim. Jean-Paul. İnsanın aklına Papa geliyor." Dorothea güldü.

Rickie'ye sorarsınız ablasının kendisini görmekten hoşlanmasının sebebi buydu, onu güldürüyordu. Onun aile dertleri önemli şeyler değildi: Elise tezini bitirmeyi birkaç ay daha ertelemiş. Bunun neresi yeniydi?

"Bende de haberler var," dedi Rickie. "Dün gece—"

Bir garson, beyaz kartondan koskocaman bir mönü uzattı önüne, neredeyse eline tutuşturdu. Dorothea da aynı muameleyi gördü.

"Önce bir içki, Rickie," dedi kadın.

"Çok iyi olur. Bir Blodi Mari. Görüntüsü güzel —senin gibi."

"*Zwei Bloody Mary, bitt*," dedi Dorothea garsona tatlı tatlı gülümseyerek. "Yemeklerimizi sonra ısmarlarız. Ne diyordun, dün gece?.."

Koyu renk gözlerini Rickie'ye dikmişti. Saçları yüzünün çevresinde yumuşakça kabartılmıştı. Dorethea elli yaşını göstermiyordu.

Rickie derin bir soluk aldı, eleştiri ya da olumsuz bir tepki bekliyordu, ama anlatmaktan kendini alamıyordu. "Dünyanın en yakışıklı ... delikanlısıyla tanıştım. Sanıyorum, yani eminim yirmi yaşında vardı."

"Rickie..." Üzüntülü, ama öykünün gerisini duymaya hevesli bir ses. "Biraz fazla genç değil mi?"

"Kentte annesiyle birlikte oturuyor —ayrıca *schwul* bile ol-
mayabilir."

"Haaa, o zaman..." Dorethea sanki bir orji öyküsü dinlemeyi bekliyordu da düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"O kadar yakışıklı ki... Oldukça iyi bir ailenin çocuğu olduğundan eminim, *Matura* derecesini almış," diye sürdürdü Rickie, bir yandan da Teddie'nin bir araba hırsız ile birlikte dolaşmasının saygınlığa pek işaret etmediğini düşünüyordu.

"Ne iş yapıyor?"

Hep aynı hikâye ya da sorun; gençler oraya buraya savruluyor, kendilerini bulmaya çalışıyorlardı. Rickie bunu açıkça söyledi: "Bir savrulma halinde, kendini bulmaya çalışıyor."

Dorethea kafasını iki yana salladı. "Hepsi öyle değil mi?"

"Anlaşılan annesi duruma pek bozulmuyor. Dün gece ona telefon edip iyi olduğunu bildirdi, eve sabah döneceğini de. Ay-

rica, eklemeliyim ki, gayet iyi aile terbiyesi almış." Bunun Dorothea'nın gözünde bir artı olduğunu hemen anladı Rickie. Çok güzel hazırlanmış olan içkisinden bir yudum daha aldı. "Gece kaldı *-chez moi.*"

"Öyle mi? Gene de, hâlâ bilmiyorsun..." Dorothea'nın dudakları kışkırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Rickie oturma odasındaki kanepede yattığını, oğlana kendi yatağını bıraktığını açıkladı. Bu, ablasını daha da şaşırttı.

"Şey konusunda... anladın ya... dikkat ediyorsun, değil mi?"

HIV-pozitif meselesinden söz ediyordu. Rickie yanıt vermeye vakit bulamadan garson geri geldi, bu kez ne yiyeceklerine karar vererek söylediler.

"Evet," dedi Rickie garson çekildikten sonra. Son bir aydan biraz daha uzun süredir diye kafasında hesapladı.

"Vitamin haplarını alıyorsun."

"Evet, evet." Omzunu silkti. "Vitaminler, korunmalı seks. O la la! Daha fazlasını yapamam ki." Test sonucunda HIV-pozitif olduğunu öğrendiğinde ablasının ona her bakımdan destek olmasından dolayı büyük bir şükran duyuyordu Rickie. Bir ölüm fermanı gibiydi bu sonuç, tek bilinmeyen *ne zaman* gerçekleşeceğiydi. Bunu ikisinin de dile getirmesine bir sebep yoktu.

"Nasıl bir şarap?" diye sordu Dorothea, siyah bir kordona bağlı monoklünün yardımıyla şarap listesini incelerken.

Nedense Renate'nin Jakob'ta hesap ödmeden önce küçük fişleri inceleyişi geldi Rickie'nin gözlerinin önüne. Tatsız bir görüntü. Şarabı seçme konusu sonuçlandırıldıktan sonra, Rickie ablasına o sabah bir merdivenin altından geçtiğini, hemen sonra merdivenin düştüğünü anlattı *-Gümmm!*

Dorothea dehşete kapıldı, Rickie düşen adama bir şey olmadığını söyleyerek onu rahatlatı. "Gözlerimle gördüm, ayağa kalktı, gülümsüyordu."

"Rickie... hep tehlikeli işler yapıyorsun...Günün birinde-"

Garnitürlü kuzu pırzoları önlerine geldikten sonra aile konuları konuştular, Dorothea'nın Zürih Gölü kıyısındaki kır evinde olup bitenlerden söz açıldı. Robbie yeni yeni tropik balıklar aldığından oturma odasına bir akvaryum daha eklenmişti.

Rickie, koyu mavi ya da sütümsü ve saydam minik balıkları ışıklandırılmış cam dünyalarında, köpüren sular arasında seyretmekten hoşlanırdı.

"Robbie radyolog olduğundan belki," dedi Rickie, "belki X-ray çekmeye gerek kalmadan onların belkemiklerini görmek hoşuna gidiyordur."

"Haklı olabilirsin! Emekli olmaktan söz ediyor, ama yalnızca söz ediyor işte, girişimde bulunduğu yok. Elli dokuzuna geldi. Parasal bir sorun da yok. Ama hayır, sabahın köründe ayakta, arabaya atladığı gibi hastanenin yolunu tutuyor. Bütün tıbbi dergileri de okuyor. Neyse—"

"Neyse, ne?"

"Çok yumuşak huylu, hoşgörülü bir koca. İstedğim hiçbir şeye hayır demiyor. Bu da bir şeydir." Gülümsedi.

Ablasıyla geçirdiği bu dakikalar sırasında Rickie şu bilince, daha doğrusu kesin inanca vardı: Teddie'ye âşık olmuştu. Evet. Bu önemli deyişten başkası durumunu tanımlayamazdı. İnsanın her yıl başına gelmeyen, kimilerinin hiç tatmadıklarını söyledikleri duygu. Kişinin ne kadar güzel ya da yakışıklı olmasıyla orantılı olmayan o delilik, o esrarengiz güç —Rickie böylesi bir etki altına girdiğini anladı, hem keyifli hem de tehlikeli bir şey.

İşin pratik yanına bakacak olursak, Teddie'nin telefon numarasını bilmiyordu. Tabii rehberle bakabilirdi, İsviçre'de Stevenson çok da yaygın bir soyadı olmadığından, belki onu bulabilirdi de.

Aşağı yukarı aynı sırada, Luisa Zimmermann ile Renate Hagnauer de, Rickie ile ablasının bulundukları yerden yarım kilometre ötedeki Kunsthaus'da, 'Alman tablo ve desenleri' sergisini gezmekteydiler. Kunsthaus'un resim, heykel ve fotoğraf alanlarında sunduğu geniş kapsamlı sanat eserlerinden kendisi çok zevk aldığı gibi Renate, sanat dünyasının üst düzey yapıtlarını Luisa'ya göstermeyi, onu eğitmeyi görev bilmişti. Luisa'nın bilgisindeki eksikler —hem yalnız görsel sanatlar alanında da değil— inanılmazdı. Onu işiten, İsviçre'nin en derin vadilerinden birine sıkışıp kalmış cep köylerden birinde yetişmiş sanırdı —kimsenin kitap okumadığı, hiçbir yere gidemediği ve geçmişte aile içi evliliklerle soyunu berbat ettiği bir yer. Luisa'nın çocuk-

luğu böylesine korkunç değildi gerçekte, ama anasının da babasının da sanatla, okumakla, iyi müzikle en ufak bir ilişkileri olmadığı açıktı. Neyse ki, iyi klasik müziğe yatkın bir kulağı vardı kızın. Gerisini biraz kurcalamak gerekiyordu.

"Görüyor musun –şu Kandinsky– şu sarmalın inceliğine, kusursuz dengesine bak. Bunu tek denemeyle elde etmiş olamaz. Bir *makinenin* başaramayacağı cinsten bir kusursuzluk! Ressam başarmış, ama hem de yalnızca eliyle. Önceden kurşun-kalemle çizmediğine eminim."

Luisa yakından, dikkatle, takdirle bakıyordu, resimden büyük bir zevk de almıştı ayrıca; Renate'nin gözünden kaçmadı bu. Renate alçak sesle konuşmuştu, söylediklerini 'konferans' olarak niteleyip bozulabilecek kişileri rahatsız etmemek için.

Bir kadının bej elbisesini çabucak ve gizlice defterine çiziktirdi Renate. Salonun öteki ucunda olmasına karşın İtalyan ve el dikişi olduğunu anlamıştı, Luisa'ya da gösterdi, giysinin önünü görebilmek için sabırla kadının dönmesini bekledi. İlginç bir yaka, tek düğme, iki cep. Renate çiziktirdi durdu.

Birkaç dakika sonra, giriş katındaki kafe bölümündeki küçük masalardan birinde karşılıklı oturmuş *cappuccino* içiyor, elma turtası yiyorlardı. Küçük Luisa'ya Renate'nin yaptığı bir hoşluk. Kız bu gün gerçekten de neşeli ve rahat bir havadaydı, sergiyle ilgilenmiş, Renate en son salona dek gezmekte ısrar ettiğinde sabırsızlık belirtileri göstermemişti. Hayaller âlemine dalmış gibi de değildi. Yoksa aslında dün akşam tanıştığı gencin hayalini mi kuruyordu? Siyah saçlı, yakışıklı oğlan...

Renate ağızlığına bir sigara taktı, sigarayı yaktı. Konuyu yeniden nasıl açabilirdi? Doğruca lafa girip bildiklerini yinelemek en doğrusu olacaktı. "Bak, Luisa, dün akşam dans ettiğin o çocuğun hayalini kuruyorsan eğer–"

"Hiç de değil," dedi Luisa yeni uyanmış gibi. "Tamamıyla başka bir şey düşünüyordum."

"Sana daha önce de söyledim, sabaha karşı birde Jakob'tan Rickie ile birlikte çıktığını görmüş Willi. Rickie'nin oturduğu binaya girdiklerini söyledi Willi. Bütün gece birliktelerdi kuşkusuz." Renate sanki her şey boşmuş gibi içini çekti. "Eski hikâye aynen yinelenecek, eğer sen –sen bu çocukla bir yakınlık kuracak olursan. Ya da ona *âşık* olmak aptallığına düşecek olur–"

san!" Renate heyecanlanmıştı konuşurken, zoraki bir kahkaha attı. "Bir homo her zaman bir homodur."

Luisa gözlerini Renate'ye dikti ve dedi ki: "Tamamıyla... başka bir şey...düşünüyordum."

Renate plastik koltukta sinirli sinirli kıpırdandı. "Benimle ne biçim bir ses tonuyla konuşuyorsun? Hiç hoşuma gitmedi."

Pazartesi sabahı. Rickie'nin ilk yaptığı işlerden biri, balkon kapısının onarımı konusunda kilitçiye telefon etmek oldu. Dün Dorothea sormuştu da Rickie kilidi onartmak için girişimde bulunamadığını itiraf etmek zorunda kalmıştı. Dorothea dehşete düşmüştü, kardeşini altı ya da sekiz ay önce ziyaret ettiğinde kapının durumunu görüp şaşırıldığını hatırlattı ona, demek o gün bu gündür hâlâ aynı durumdaydı? Derken konferans başladı: Bugünlerde uyuşturucu bağımlılarının ne kadar büyük bir tehlike arz ettiklerini bilmiyor muydu –hükümet ve polis onları Platzspitz'den temizlediğinden beri? Hiç değilse orada satıcılarıyla rahat rahat buluşup en azından temiz iğneler kullanabiliyorlardı. Evet, evet, Rickie de biliyordu. Söz konusu park tam bir mezbelelik haline gelmişti aslında, satıcılar için bir cennet, ayrıca umumi tuvalet... Bu yüzden polise orayı temizleme emri verilmişti, bağımlıları otobüslere doldurup geldikleri yerlere –genellikle küçük kasabalara– geri göndermişlerdi. Ama pek çoğu uyuşturucu peşinde Zürich'e geri gelmişlerdi ve her tarafa yayılmışlardı artık, Rickie'nin geçenlerde işittiği haber bültenine bakılırsa her gün üç yüz bağımlı düşüyordu Zürich sokaklarına. Sokak soygunları, bıçaklamalar yeniden başlamıştı, Rickie biliyordu. Ayrıca görüyordu da, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde Aziz Jakob Kilisesinin orada birkaç tanesine rastlıyordu ya bir köşeye kıvrılmış uyuyorlar ya da sırtlarını bir binaya dayayıp kaldırım üstünde oturuyorlar, ayağa kalkıp dilecek kadar bile takatları olmuyordu.

Her neyse, saat sekiz buçuk olmadan Rickie kilidi yapan şirkete telefon açmış, o sabah saat on buçuk için randevu almıştı. İşin acele olduğunu söylemişti, çünkü akşam Dorothea'nın

telefon edip ne yaptığını soracağını biliyordu. Sonra Jakob'a gidip kahvaltısını yaptı Rickie, gazetesi ve Appenzeller eşliğinde, çoğu sabah olduğu gibi Renate ile Luisa saat ondan önce gelip her zamanki masalarına oturdular. Ayrılmadan önce Rickie çok üstü kapalı bir el sallamayı başarmıştı, Luisa ise tam o Lulu ile birlikte kapıdan çıkarken kocaman bir gülümsemeyle karşılık vermişti.

Star-Brite. Rickie'nin fikirleri. Yaptığı üç krokiyi masanın üstüne koydu. Birer karalamadan öte değillerdi, ama kimi kez asıl fikir bunlardan çıkardı. Bunlarda hareket vardı.

Mathilde mektupları açıyordu.

"Eğer *Star-Brite*'in adamı ararsa ona bir randevu ver, Mathilde. Bugün öğleden sonra herhangi bir saatte."

"Sahi? Ben de cumaya sanıyordum."

Kızın hatırlaması Rickie'nin hoşuna gitti. "Durumlar değişti. Eğer öğlene dek dönmezsem... sana telefon ederim, OK? Hadi, Lulu."

Kilitçi yalnızca beş dakika gecikti, bej renkli iş tulumu giymiş, elinde alet çantası, kırk yaşlarında bir adamdı. Rickie onu ön kapıdan içeri aldı, sorununu açıkladı –zaten gözle görülüyordu– kilidin içinde bir yer kırılmıştı; anahtar dönüyor, ama sürgü çalışmıyordu. Kilidi değiştirmek gerektiği anlaşıldı. Peki, öyle olsun.

Rickie, adam içeri girer girmez onu dalgın dalgın süzmüştü, her zaman yaptığı bir şeydi bu – eşcinsel mi acaba? Bu kez yanıt kesinlikle hayırdı Rickie'ye göre. Zaten yakışıklı bir tip de değildi. Çevrede o kadar çok eşcinsel vardı ki, Rickie ilk gördüğü herhangi bir erkeği incelemeyecek olursa tuhaf durumlar meydana gelebiliyordu, geçen akşam evine gelip kapısını çalan o eşcinsel polis memuru gibi örneğin. Bu adam eşcinsel olsaydı, hatta kendisine olumlu bir işaret çaksaydı bile Rickie onu geri çevireceğini düşündü, çünkü akli fikri Teddie'deydi.

İşin en az yarım saat süreceğini söyledi kilitçi. Rickie espresso yapmak için su ısıttı. Adam kahve istemedi. Rickie kendi kahvesini ayakta, yatak odasının penceresinden bakarak yudumlamaya koyuldu. Birden, meraklı Willi'nin sokağın tam karşısında durmuş, balkonda çalışan işçiyi seyrettiğini fark edince çok şaşırdı ve sinirlendi. Tabii, mahalleyi turlamaktan, şu-

nun bunun hakkında dedikodu toplamaktan başka yapacak işi yoktu ki bu geri zekâlının! Üstelik de milletin cebinden! Çünkü eşek herif mutlaka işsizlik ya da sağlık sigortasından yararlanıyordu.

Rickie öfkesini bastırmaya çalıştı. İyi ya, birkaç saate kalmaz, Rickie Markwalder'in balkon kapısının onarıldığını, dünyayı sarsacak bu önemli haberi Renate Hagnauer de duyardı! Tabii, eğer Willi işçinin ne yaptığını bile anlamayacak kadar salak değilse. Aşağıda kilitçinin kaptıkaçtı duruyordu, üzerinde beyaz üstüne kırmızı harflerle 'Schlosserei kobler' yazılıydı, belki bu Willi'ye bir ipucu verebilirdi!

Birden saldırganlık içgüdüğü ağır bastı, camı açıp ellerini pencerenin içine dayadı. "Selam Willi!"

Willi onu görmüş ve işitmişti, bunu çok iyi hissediyordu Rickie. Ama adamdan ne ses çıktı ne bir hareket geldi. Ağır kahverengi ayakkabıları kaldırımın üstünde kıpırtısızdı.

Rickie gözlerini ondan ayırmadı, katilin bu kırık kapıdan içeri girdiğini ortalığa yayanın Willi olduğunu hatırlıyordu. Ya da, öyküyü Renate uydurmuştu büyük bir olasılıkla da Willi yayılmasına yardımcı olmuştu. Willi adımlarını sürüyerek ağır ağır uzaklaşırken bakmayı sürdürdü Rickie, birkaç adım attıktan sonra, bir kez daha dönüp balkona göz attı salak, sanki o an Rickie'de yapılan onarımdan başka hiçbir şey ilgilendirmiyordu onu. Bir de haberi gereken yerlere ulaştırmak tabii. Bütün mahalleye yayacağını umuyordu Rickie.

İş aşağı yukarı tamamladığında kilitçi küçük bir birayı kabul etti. Derken aletler toplandı, yere dökülen parçacıklar Rickie'nin süpürgesiyle süpürüldü, adam gitti. Fevkalade! Kusursuz! Kendini gerçekten de daha güvenli hissediyordu ve ablasına sözünü dinlediğini bildirebilirdi.

"Hadi, Lulu!"

Lulu ayağa fırladı, kayışının takılmasına hazırdı.

Stüdyoya vardığında Mathilde, Star-Brite'ın aradığını, öğleden sonra saat üçte randevusu olduğunu bildirdi. Gayet iyi.

"Başka bir şey?"

"Bu fatura var... çek yazılması gerekiyor. Bir de Georg adında biri aradı, on bir buçukta falan. Tekrar ararım dedi."

Rickie önemsemez bir sesle, "Soyadı yok muymuş?" diye sordu, ama kalbi tıp tıp atmıştı.

Telefon çaldı, Rickie faturayı masanın üstüne bıraktı. "Ben açarım," dedi hiç acele etmeyerek. "Alo?"

"Alo, Rickie. Teddie. Ben...şey... Nasılsın?"

"*Gu-t, danke,*" diye yanıtladı Rickie. "Neredesin? Evde mi?"

"Jakob'un oradayım."

Rickie'nin gözünün önüne yarı-korunaklı yüksek telefon kulübesi geldi anında –tabii tuvaletin oradaki duvara takılmış, iki yanı omuz yüksekliğindeki bebe başlığı gibi bir şeye kulübe denilebilirse eğer. "Eveet, şey... yani... Hâlâ çalışıyorum da ben. Daha birkaç dakikalık işim var. Şöyle desek—" Mathilde'e göz attı, kız ona aldırıyor, masasında birşeylerle meşgul oluyordu. "Ev adresimi biliyorsun."

"Hayır, yalnızca telefon numaranı."

Binanın kapı numarasını söyledi Rickie. "Saat birde desek?"

"Tabii, Rickie. Teşekkürler."

Rickie gülümsedi. Telefonu kapatırken mutluydu. Ne terbiyeli çocuk, teşekkür etmişti bir de. Teddie'nin başının bir derde girmemiş olduğunu umdu ve anında belki de Teddie'nin kendisinden azıcık hoşlandığını düşündü.

Çekmecedan yedek anahtarı çıkardı. "Bu anahtarı sen al, Mathilde. Saat üçteki Star-Brite randevusuna dek dönerim, ama daha önce gelemeyebilirim. Öğleden sonra yapacak işlerin var sanıyorum."

Karşılık vermeden önce Dubonnet'sinden bir yudum aldı kız. "Evet, bir sürü iş var, Rickie. *Guten Appetit!*" diye ekledi daha neşeli bir sesle.

Rickie elini salladı, çıktı.

Oğlanı uzaktan gördü. Bir ağacın altında durmuştu, blucin, bej ceket, lastik ayakkabı giymişti. Derken Teddie de onu gördü, kolunu kaldırdı.

"Selam, Rickie!" Oğlan, sıkıca, erkekçe sıktı elini.

Rickie neredeyse titreyecekti. "Yukarı çıkalım mı? Öğlen yemeği yedin mi?"

"Hayır. Biraz laflamak hoş olur." Teddie neşeli bir havada görünüyordu.

Basamakları tırmandılar, Rickie'nin dairesine girdiler.

"Hoş geldin –tekrar!" dedi Rickie geniş bir gülümsemeyle.

Teddie kafasını salladı. "Teşekkürler. Bugün annemle konuştum. Kendimi daha iyi hissediyorum."

Rickie birden telaşlanır gibi oldu. "Ne hakkında... konuştun?"

"Hayatta ne yapacağım hakkında. Gazeteciliğe atılmayı düşünüyorum. Bu sabah birşeyler yazdım. İki sayfa, ama olsun, gene de bir şey."

"Çok iyi," dedi Rickie. "Oturmaz mısın? Birşeyler iç. Kola?"

Oğlan soruyu işitmemiş gibiydi. Parlak gözlerini Rickie'ninkilere dikmişti. "Seninle konuşmak istiyorum, o kadar. Bir sütuna başlayayım diyorum –belki haftada iki gün. Adını 'Georg'un Hıçkırığı' ya da öyle bir şey koyacağım. Hani, insanı hıçkırık tutar ya –gençler için bir köşe yazısı gibi, gerçi 'gençler' teriminden nefret ederim ama. Sırf olaylar yazacağım, yaptığım şeyleri yani."

Rickie ne demek istediğini anlıyordu. Ama, Hıçkırık! 'Georg'un Gözüyle' ya da 'Georg'un Serüvenleri' daha uygun olmaz mıydı?

"Serüvenleri... olabilir. Üstünde düşünürüm."

"Yazdığını getirdin mi?"

"Biraz önce gönderdim." Teddie gülümsedi. "Hem de *Tages-Anzeiger*'e. Gözüm yükseklerde!"

"Haaa, benim okuduğum gazete. Ama yazının bir kopyası vardır."

"Evde. Cumartesi gecesini yazdım. Önce araba gezintisi –haha!– hiç tanımadığım bir mahalleye düşüş, dost canlısı insanlarla dolu bir lokanta-bar Jakob gibi, sonra–"

"Jakob'un Yeri diye mi yazdın?" Nedense Jakob özel bir yerdi, bir kulüp gibi.

Teddie güldü. "Arthur'un Yeri diye yazdım... sonra senin gibi, ötekiler gibi dost insanlarla karşılaşmak –güzel bir kız tanımak, onunla dans etmek gibi şeyler. Yepyeni bir dünya."

Yalnızca yepyeni bir mahalle diye düşündü Rickie.

"Ayrıca, sonu gelmese bile," diye sürdürdü Teddie. "Bir gecelik serüven, dediğin gibi. Sanki bir episod, anladın ya."

"Evet," dedi Rickie, ama kafası karışmıştı. "Bak, seni bir şeyler atıştırmak için Jakob'a davet edebilir miyim? Evde ilginç bir şey yok."

Öğlenleri Jakob'a gittiğinde kendisini her zaman daha rahat hissedirdi Rickie, çünkü Renate Hagnauer'in düşman bakışlarıyla öğle saatlerinde hiç karşılaşmazdı, salak Willi de çok ender gelirdi, çünkü birkaç sokak ötedeki bir çayevinde çalışıyordu Rickie'nin duyduğuna göre ve herhalde yemeğini de orada yiyordu. Teddie ile birlikte sokağa açılan ön kapıdan girdiler, arka terasa doğru yürüdüler. Müşterilerin bazıları her zamanki gibi Lulu'yu ve kendisini selamladılar.

Teddie *braturst* ve *sauerkraut* ısmarladı, Rickie ise jambon ve patates salatası, biri kola, öteki bira. Gene harika bir gündü, tepelerindeki çardağı sarmış olan asma yaprakları arasından güneş vuruyordu.

"Luisa buraya öğlen yemeğine gelir mi arada bir?" diye sordu Teddie.

Rickie kendi kendine güldü, yemeğinin ve karşısındaki dünya güzeli imgenin –gerçek Teddie'nin tadını çıkararak. "Eminim Luisa öğlen yemeklerini evde, Renate ile birlikte yiyorur."

"Ya akşamları?"

Rickie birasından içti. "Yemeğe geldiklerini hiç görmedim. Daha sonra belki –kalabalık ilginçleşmeye başlayınca. Özellikle hafta sonlarında."

Teddie'nin kaşları endişe belirtiyordu. "İkisi hep birlikteler midir?"

"Hayır. Ama Renate sahiplenici bir kişidir. Sanırsın Luisa onun öz kızı." Ve ekledi: "Renate'nin çok kıskanç olduğunu duydum. Onun için dikkatli ol –eğer Luisa'yı yeniden görmek istiyorsan." Rickie'nin çok açık seçik anladığı bir şey varsa, o da Teddie'nin Luisa'yı yeniden görmek istediği ve burada bulunmasının asıl sebebinin o olduğuydu.

"Eee... şey... Renate neden bu kadar etkili?"

Rickie hemen yanıtlamadı. "Luisa... ailesi Brig'de galiba. Renate ona iş veriyor –çıraklığını sürdürmesine yardım ediyor–

sonra yatacak yer veriyor, bir yıl kadar önce – daha da az. Renate durumu istismar ediyor tabii, Luisa'ya her konuda zart zurt ediyor." Ve ilişkiyi açıklamak için yeterliymiş gibi, "Herkes biliyor bunu," diye ekledi.

"Çünkü... Luisa'yı yeniden görmek hoşuma gidecek," dedi Teddie gülümseyerek. Çatalıyla bıçağını boş tabağının üstüne çapraz koydu. "Yemek çok güzeldi, Rickie. Burası harika!"

Rickie hafifçe gülümsedi. Nedense zil zurna sarhoş olduğu bir geceyi hatırladı: Mercedes'in peşine polis arabası takılmıştı, eve varabileceği şüpheliydi. Arabayı Jakob'un önüne park edip savrula savrula içeri girmiş, Ursie de onu mutfağa saklamıştı. Evet, *saklamıştı*; bu arada polis memurları barı, yemek salonlarını gözden geçirmişler, onu bulamayınca çekip gitmişlerdi. İşin garibi, bu olaydan sonra postadan da bir trafik cezası bildirimi çıkmamıştı. Ne de olsa polisler plaka numarasını biliyorlardı, canları istese işin peşini bırakmazlardı.

"Bu Renate... rehberde telefonu var mıdır?"

Neredeyse bitmiş olan bira bardağına uzandı Rickie. "Herhalde. Ve sen Luisa'yı aramaya kalkarsan telefonu açacak olan herhalde Renate olacaktır." Güldü.

Teddie aldırmadığını belirten bir kafa hareketi yaptı. "Bir denerim. Kaybedecek bir şey yok ki."

Rickie saatine baktı. "Üçte bir randevum var da onun için bakıyorum," diye mırıldandı aklı başka yerdeymiş gibi. Gerçekten de aklı başka yerdeydi: Geleceği görmeye çalışıyordu.

"Annem arabayı istediğim zaman almama izin verdi," dedi Teddie, "Çünkü sicilim temiz. Bugün alamadım ama."

Luisa'yı arabada gezmeye davet etmek, kırdaki bir lokantada akşam yemeğine götürmek hoş olurdu, diye düşünüyordu Rickie. Teddie'nin yakışıklı genç yüzü, masanın eski tahtasını tırnaklarıyla döven sol eli kadar tedirgin görünüyordu. "Gazeteye köşe yazısı yazma fikrinde ciddiyim. Birkaç ay denerim. Yazdıkça daha iyi yazabilirim."

Rickie bir sigara yaktı. "Elbette... İnsan yazdıkça öğrenir. Bir sütun... bir köşe... kendi yaşındakiler için... *Tages-Anzeiger* yazını geri çevirirse, başka bir yeri denersin."

"Lisedeyken birkaç makale ve de kısa öykü yazmıştım. Edebiyat-dışı yazılarda daha başarılıyım. Yani, şimdiden çok

iyiyim demek istemiyorum, ama okuldayken bayağı övgü almıştım."

Teddie'nin onay arayan umut dolu gözlerle kendisine baktığını hissediyordu Rickie, sanki kendisi bir tür baba-imgesine dönüşmüştü. Kaşlarını çatarak masadaki kül tablasına devirdi gözlerini. "Biliyor musun, Luisa'ya telefon edeceğine mektup yazsan belki daha iyi olur, çünkü eğer telefona Renate çıkar-sa..." sanki ihtiyar cadı yan masada oturuyormuş gibi sesini alçaltmıştı..." kızla konuşmana hemen izin vermez. Adını sorar, işini sorar."

"Aman, bu kadar kötü yani!"

"Evet, Teddie."

Teddie ayağa kalktı. "Bir dakika izin ver. Bir bakayım. Telefon rehberine – Hagnauer."

Rickie, istemeye istemeye, "Evet," dedi. Sesi oğlanınki kadar alçak çıkmıştı. Sonra masanın üstünde dört küçük fişi aldı, cüzdanına uzandı.

Çok geçmeden Teddie döndü. "Adresi filan aldım!"

"Demek mektup yazacaksın."

"OK. Ama çok daha uzun sürecek."

Rickie gülümsemeden edemedi. "Kahve?"

"Yo, ben içmem, teşekkürler. Bu sabah çalışırken çok içtim."

Teddie kararlı bir şekilde fişlere uzandı. "Ben ödeyeceğim. Bana şans getireceğine inanıyorum."

Ursula görünürdeydi, Rickie işaret eder etmez geldi. Koyu mavi entarisinin üstüne kolasız, biraz kirlice bir önlük giymişti, minik defteri ve kurşunkalemi elinde hazırdı.

"Eveet, aziz dostum," dedi Rickie espri yaparcasına. "Ödeyeceğiz. Daha doğrusu arkadaşım ödeyecek hesabı."

"Haaa, cumartesi geceki dostumuz!" dedi Ursula sevimli bir havayla. Teddie'yi tanımıştı. "Hoş geldiniz."

"Sağolun," dedi Teddie.

Ursie'nin uçun mavi gözleri dikkati toplamaya yoğunlaştırdı, sonunda toplamı açıkladı.

"Çok teşekkür ederim, Teddie," dedi Rickie.

Bahçeden geçerek yan kapıdan çıktılar.

"Haaa, aklımdayken, Teddie, *senin* numaran rehberde var mı? Ya da anneninki?"

"Evet. K.J. Stevenson. Al." Ceketinin iç cebinden cüzdanını yeniden çıkararak küçük bir kartvizit uzattı. "Babamın eski kartlarından biri, ama adres doğru."

Zürich'in şık bir mahallesinin sokak adını ve posta kodunu tanıdı Rickie. "Sana telefon edeceğimden değil, tabii. Ama nerede olduğunu bilmek hoş."

"Bana telefon edebilirsin," dedi Teddie tümüyle gizemsiz bir sesle. "Neden etmeyesin ki?"

Tam o sırada, Teddie'nin omzunun üstünden Willi Biber'i gördü Rickie. Salak karşıdan karşıya geçiyor, besbelli Jakob'un ön kapısına doğru gidiyordu, geniş kenarlı gri şapkası kafasında, köpek bokuna basmaktan korkuyormuş gibi başı önündeydi. Willi kaldırırma ayak basınca onlardan yana bir göz attı. O geri zekâlı beynine algıladığını bilmek imkânsızdı; Teddie'yi kiminle gördüğünü ihbar ederse bunun kendi lehine olacağını kavramak Rickie'nin canını sıktı. Renate çifte güvenle uyaracaktı Luisa'yı, eğer Teddie ile çıkarsa bir eşcinsel ile ilişki kuracağına dair.

Teddie döndü, Rickie'nin kiminle ilgilendiğine baktı. Willi birkaç saniye boyunca gözlerini Teddie'ye dikti, sonra Jakob'un girişini süsleyen yeşillikler arasında kayboldu.

"Gene mi o herif!" dedi Teddie. "Cumartesi gecesini de burada değil miydi? Tabii. Renate'nin masasında. Tuhaf görünümlü bir tip."

Rickie işyerine doğru yürüyordu, Teddie onunla birlikte geldi. "Her köyün bir aptalı vardır herhalde."

Oturduğu binanın kapısına iyice yaklaşmışlardı ki, Rickie bir karara vardı. "Teddie, bir dakika içeri gelsene. Sana bir şey söylemek istiyorum, ama burada söyleyemem."

"Ne?" diye sordu Teddie gönülsüz bir sesle.

"İki dakikadan fazla sürmez. Ve önemli." Rickie anahtarlarını kararlı bir havayla çıkardı.

Oğlan onu izledi. Rickie'nin dairesine girdiler, Rickie kapıyı kapattı. Star-Brite randevusuna on dört dakika vardı.

"Bak... bu... Yani, Renate," diye başladı Rickie. "Luisa'yı sahiplendiğini söylemiştim sana. Benim genç bir erkek arkada-

şım vardı –Peter Ritter. Duvarlarda gördüğün bütün bu fotoğraflar o. Bu yılın ocak ayında öldürüldü. O–"

"Öldürüldü mü?"

"Bir gece sinemadan çıktığında bıçaklandı. Zürich'te. Bıçaklanıp soyulmuş. Hastaneye varamadan kan kaybından ölmüş. Ben yanında değildim. Yalnızdı."

"Korkunç bir şey, Rickie. Çok üzüldüm." Teddie'nin gözleri, Petey'in motosiklet üstündeki büyük resmine kaydı, geri döndü.

"Bunları sana anlatmamın *sebebi*, Luisa çok hoşlanıyordu Petey'den, belki de âşıktı. Birkaç hafta. Renate çok sinirlendi buna. Petey eşcinseldi. Tamam, şimdiki durum başka, biliyorum. Ama Renate Petey'in sokaktan getirdiği bir adam tarafından bıçaklandığını söylemiş Luisa'ya, adam ben burada yokken balkon kapısından girmiş sözde... onun burada, bu dairede bıçaklandığını söylemiş."

Teddie'nin kaşları çatıldı. "Bıçaklama olayı gazetelere yansımadı mı?"

Rickie kafasını salladı. "Ne zaman, nerede olduğu, hangi hastaneye kaldırıldığı bile. Manşetsiz küçük bir haberdir, herkes okumadı elbette. Zaten insanlar inanmak istediklerine inanırlar. Bazı insanlar. Willi gibi *moron* düzeyinde olanlar. Onu kontrol altında tutan ise Renate."

"Ya bu mahalledeki başka insanlar? Jakob'takiler?"

"Canım, Ursie, Jakob'ta çalışanlar falan gerçeği biliyorlar. Ama... bi bira içmek için uğrayanlar... herhangi bir yabancı... onlar benim evimde birinin bıçaklandığına dair hikâyeye inanırlar, çünkü neden? İlginç bir şey... dramatik bir olay. Eminim Renate, gerçekten inandırıcı bir biçimde anlatabiliyordur. Luisa'yı bile inandırmıştı. İşin gerçeğini *ben* anlatmak zorunda kaldım."

Teddie büyük bir ciddiyetle, "Renate'nin o kadar çatlak olduğuna inanmak zor," dedi.

Rickie bir an duraksadı. "Çatlak değil o, kurnaz. Belki açgözlü denilebilir. Şu sıra her şeyini Luisa üstüne yoğunlaştırmış durumda. Onu çok iyi bir moda desinatörü yapmak istiyor."

"O da mı eşcinsel? Renate, yani, lezbiyen mi?"

"Ha! Belki duygularını bastırmış gizli bir lezbiyendir. Ne olduğunu ben de bilmiyorum, her şeyi çarpık – eskiden evliymiş diye duydum, hem de yıllar yılı. Çocukları yok sanıyorum."

Teddie kafasını salladı. "Duygularını yüzde yüz bastırmış gizli eşcinseller olduğunu duydum. Hem erkek *hem* kadın."

"Willi Biber konusunda da uyarıyorum seni. Herkesi gözetler – hem de durmadan yalan atar. Bir vakitler Fransız Yabancılar Lejyonu'nda görev yaptığına inandırmış Renate onu – sözde yıllar önce. Ursie söyledi bunu bana!" Rickie gülümsemekten kendini alamadı. "Benim kulağıma gelmemiştii, ama anlaşılan pek çok kişiye böbürleniyormuş Willi."

Teddie bir adım geriye atıp güldü. "Fransız Yabancılar Lejyonu, ha? O bostan korkuluğu kılıkli herif mi?"

Rickie kapıya doğru yürüdü, anahtarları hâlâ elindeydi. Birlikte çıktılar, ön merdivenlerden indiler.

"Bu Renate senin yüzüne nasıl bakıyor, anlamıyorum."

"Bana bakmaz ki – genellikle. Henüz sen farkına varmadın. Beni tamamıyla yok sayıyor. İşte bizim fabrikaya geldik. Arada ara beni –ne zaman istersen, eğer istersen." Oğlanın üstüne düşmemek, rahat rahat gülümsemek Rickie'nin içinde bir asalet duygusu uyandırdı.

"Tamamdır. Eminim aramak isteyeceğim."

Rickie'nin stüdyosunun oradaki parmaklıkların yanında duruyorlardı. Merdivenleri indiği anda iş, disiplin, telefon ve Mathilde ile sarmalanacaktı.

"Ayrıca, 'Georg'un Serüvenleri' dizisindeki çabalarından birini de görmek isterim. Eğer bana bir kopya gönderirsen, okuduktan sonra geri gönderebilirim istersen."

Anlamı belirsiz bir el hareketi, mırıldanılan birşeyler, bir gülümseme... ve Rickie'nin kusursuzluk olarak gördüğü şey –sağlık, güzellik, cinsel çekicilik– döndü, hızlı adımlarla yeniden Jakob'un yolunu tuttu.

İki gün sonra, Luisa Zimmermann son derece temkinli ve tedbirli bir şekilde Teddie –kimi kez Georg– Stevenson ile ilk buluşmasına hazırlandı. Onunla bir sokak ötede, kendi yaşadığı sokağın öteki köşesinde buluşacaktı. Oğlanın arabası dört kapılı kahverengi bir Audiydi ve kız arabayı park edilmiş görmez ise, Teddie’nin kendisini oralarda volta atarken görecekti, sırtında açık bir ceketle.

Akşam yemeğinden sonraya kadar dışarıda kalmak için bir sebep uyduabilir misin? Hasta bir arkadaş? Görmek istediğim bir film, vb.? Gelmeyi başarsan da başarmasan da ben saat yedi on beşte oradayım ve bekleyeceğim –ne kadar mı? Çok uzun bir süre olacağından kuşku duyma.

O zamana dek
X.X. G.

Luisa’nın Renate’ye bir mazeret uydurması zordu, çünkü Luisa’nın arkadaş çevresi çok dar olduğu gibi, Renate olağandışı her şeyden kuşkulanıyordu. Tam da şu saatte *neden* yürüyüş yapmak gelmiş ki aklına? Çünkü bütün gün oturmaktan bacaklarım ağrıdı, diyebilirdi Luisa ve doğru söylemiş olurdu, ama Renate’nin gözleri kızın beynini doğramaya hazır bıçaklar gibi bakardı ona.

Bu sefer Luisa, büyük şeyler göze alarak, havanın çok sıcak olduğunu, saatin yedisinde yemek yiyemeyeceğini, önceden Sihl boyunca biraz dolaşmak istediğini söylemişti. Saat ondan önce herhalde döneceğini de eklemişti. *Cesaret* gerektirmişti bu, ama işte çıkabilmişti, *dışarıdaydı*; hem de yediye bir kala, duşu-

nu almış, kendi diktiği mavi keten kloş eteğini, uzun kollu beyaz koton bluzunu giymiş, küçük çantasına biraz para, anahtarlarını, kâğıt mendil ve tıraşını koymuş, koluna da daha sonra hava soğursa diye siyah hırkasını almış olarak yürüyordu sokakta. Renate'nin kendisine tuzak kurup kurmadığını da merak ediyordu Luisa. İpini iyice bol tutup uzaklaşmasına izin verdikten sonra en önemli anda pat diye geri mi çekecekti acaba? Renate'nin evine yerleştiğinden bu yana, neredeyse bir yıl oluyordu ve bu sırada kızın tanıştığı her genç adamda bir kusur bulmuş, onlara saldırmıştı kadın. İnsanı yerin dibine batıran sözler söylemekten kaçınmazdı Renate: "Kılıksızın teki," ya da "Topraksız köylülere benziyor," ya da "Bayağı sokak serserisi! Sırf yüzüne gülüyor, seni kola içmeye davet ediyor, diye onunla *buluşacak* mısın?"

Luisa yürüyerek evden uzaklaştı, Jakob'un önünden, Georg-Teddie ile buluşacağı noktadan geçti. Kendi 'arkadaş çevresini' düşünüyordu: Aynı mahallede oturan çiraklardan bir Elsie ona yardımcı olurdu mutlaka. Luisa ona telefon açıp (kız ailesiyle birlikte oturuyordu) "Bu akşam yemeğinde seninle birlikteydik, Renate sorarsa öyle dersin, tamam mı, Elsie?" diyebilirdi. Vera da onunla işbirliği yapardı. Ama böyle bir şeyi Luisa çalışma saatleri sırasında kesinlikle ayarlayamazdı, çünkü Renate her an yanlarındaydı. Luisa denemeyi bile göze alamazdı. Yerinin kulağı var deyimi o atölyeye tıpatıp uyuyordu; daha doğrusu, yürürken zorunlu olarak gürültü çıkaran Renate, nasıl beceriyorsa geldiğini kimseye duyurmadan her fısıltıyı işitmeyi başarıyordu. Luisa, Teddie'nin mektubunu el değmeden ele geçirebilmişti, ama bunun nedeni öteden beri postayı almaya kendisi indiği içindi.

Saat yediyi yedi geçiyordu. Belki Georg buluşma yerine gelmişti bile. Bir sonraki köşede sağa, belirlenen sokağa doğru döndü, çınar ve huş ağaçlarının gölgelediği kaldırımın altına gene ağır ağır yürüdü. İleride birkaç karaltı vardı, ama açık renk bir leke de gördü. Leke galiba bir ceketti.

"Merhaba, Luisa," dedi Georg-Teddie alçak sesle. "Demek başardın."

"Evet!"

"Araba bu tarafta." Hâlâ alçak sesle konuşuyordu. "Köşeyi dönünce. Yoo, tam köşede. Gelebildiğine öyle sevindim ki."

Büyük, parıl parıl ve Luisa'ya siyahmış gibi görünen bir arabanın kapısını açtı. "Lütfen."

Luisa arabaya bindi, geniş, bej döşemeli ön koltuğa oturdu; Teddie öte yandan dolaşp direksiyona geçti. Luisa yönetim panosunun karmaşıklığına baktı, kırmızı arklar, bir sürü saat gibi şey. Derken Teddie kendi tarafındaki kapıyı çekti ve motor kedi gibi mırıldandı.

"Ne büyük bir araba!"

"Öyle mi? Aslında değildir. Ya da, ben alıştım herhalde. Senin... eee... arkadaşının arabası... ne marka?"

"Renate'nin mi?" Luisa onun adını anmaktan hiç hoşlanmadı. "VW Golf. Freni ve pedalları özel yapılmış. Kendisi özür-lü de- *Klumpfuss*." Luisa, herkesin bildiği 'yumru ayak' terimini kullanmıştı, Renate'nin yeğlediği 'talipes' yerine. Renate sakat ayağını hep uzun etekler altında sakladığından 'talipes' sözcüğü-nün anlamını herkes merak etsin diye mi böyle yapıyordu? "Topalladığını fark etmişsindir belki," diye ekledi Luisa konu-nun burada kapanacağını umarak.

"Fark etmişsem bile unutmuşum," dedi Teddie hiç aldırma-dığını belli ederek. "Şişkebabı sever misin?"

"Aaa, evet."

"Çünkü iyi bir yer biliyorum. Oraya gidiyoruz. On... yok, sekiz kilometre kadar uzakta. Bir sakıncası var mı?"

Araba hiç sarsıntısız, uçarcasına ilerlerken yaz havası kızın yüzüne, kollarına vuruyordu. "Hayır, hiç sakıncası yok. Arap lokantası mı?"

"Galiba Fransız, ama iyi şişkebabı yapıyorlar. Chez Henri, diyorlar adına. Terası var, serin. Küçük bir orkestra da var." Teddie güldü. "Dans etmeyi sevdiğini biliyorum."

Kulaklarını dolduran rüzgâr, Teddie'nin sesinden daha yüksekti. Açık renk ceketinin düğmelerini açmıştı, Teddie; altına giydiği kırmızı yelege gördü Luisa ve cumartesi gecesi kırmızı yecele gelen Dorrie adlı kız geldi aklına. Gelecek cumartesi 1 Ağustos oluyordu, yani İsviçre'nin ulusal bayramı, yani Jakob'ta kutlanacak patırtılı bir gece. Renate yanında çalışan bütün kızları o akşam Jakob'a götürür müydü acaba? Şöyle ulusal

bir ziyafet çeker miydi? Luisa böyle bir şey yapmamasını yeğlerdi aslında, ama Vera'nın dediğine göre geçen yıl bayağı büyük bir kutlama yapmıştı Renate.

"Hiç sesin çıkmıyor. Bugün neler yaptın?"

"Doğrusunu söyleyeyim mi?" diye sordu Luisa.

"Elbette!"

"Rickie'ye telefon ettim – bizim *la fabrique* için birşeyler almaya çıktığımda. İşyerimize Renate'nin verdiği ad bu, *la fabrique*. Bu gece seninle çıkacağımı ona söylemek istedim."

"İyi. Memnun oldum." Teddie bir selekt atıp önündeki arabayı rampada solladı. "Geriye kalan zamanında ne yaptın?"

"Çalıştım. Bir süre de bu akşam nasıl çıkacağım diye kafa yordum, ne diyeceğim, nasıl kaçacağım diye."

"Kaçmak mı diyorsun? Akşam yemeğinde biriyle buluşamaz mısın, yani? Neden boyun eğiyorsun ona?"

Luisa'nın söyleyebileceği iki şey vardı ki, ikisi birbirinden beterdi – bir tür itiraf gibi, tabii söylemeye karar verirse eğer. Şöyle başladı: "Belki de söylemedim sana. Çok önemli olduğundan değil, ama ...Renate seni *schwul* sanıyor, Rickie ile birlikte gördüğü için. Daha doğrusu, Willi görmüş. Her şeyi Renate'ye ihbar eder."

"Ha! Ho-ho! Söyle ona, ben de kendisini çok ukala buluyorum. Hatta sürüngene benzetiyorum. Rickie o biçim olsa da hoşlanıyorum ondan. Ya da boş ver, hiçbir şey söyleme."

Luisa sesini çıkarmadı. O da hoşlanıyordu Rickie'den. Dost biriydi, insanın dosta ihtiyacı olduğunda onu yanında bulurdu –bunu hissediyordu Luisa. İkinci itiraf için sinirleri gerildi. "İkinci sebep ise," Luisa sesini daha rahat duyurmak için arabanın camını kapadı. "Çok bağımsız olamıyorum çünkü geçen yıl Brig'den kaçtığımda Renate bana iş verdi, yatacak bir yer verdi. Daha yirmi yaşında değildim, ama öyle olduğumu söylemek zorundaydım –bazı kişilere– yoksa beni eve geri gönderirlerdi. Ayrıca, Renate, Brig'de yarım bıraktığım çıraklık yüzünden yetkililere garanti verdi. Ana-babam –yani, annemle üvey babam– adresimi bilmiyorlar, ben de bundan çok memnunum. Zürich'te ve iyi olduğumu yazdım onlara, fazla soru sormak istemiyorlar anladığım kadarıyla. Neyse, küçük üvey kardeşimi

büyütmek zorundalar nasıl olsa. İşte bu kadar, Teddie. Yoksa bu gece Georg musun?"

"Bu gece Teddie'yim. Renate ile kontrat imzaladın mı?"

"Henüz imzalamadım. Nasıl olsa imzalayacağımı düşünüyorum. Brig'de çırağı olduğum kadından yasal olarak ayrılmam gerekiyor. Renate ona mektup yazdı, ama hiçbir şey kesinleşmedi. Renate durumdan memnun değil."

"İmzalama. Onunla hiçbir kontrat imzalama. Kadın manyağın biri. Üstelik yalancı da. Rickie bana birşeyler anlattı. Ona inanıyorum."

Luisa da Rickie'ye inanıyordu. "Şey... Rickie'nin arkadaşı Petey hakkında mı demek istiyorsun."

"İyi bildin. Ben... dün gidip gazete arşivlerini karıştırdım. Özellikle baktım. Peter Ritter –ocak ayında Zürih'te sokakta bıçaklanmış, hastaneye vardığında ölmüşmüş. Renate gibi sözde akli fikri yerinde bir insanın ölüm hakkında yalan söylemesi ne demek? Haaa, şimdi dikkatli olmam gerek, yoksa lokantayı geçeriz. Yolun karşı tarafında bir yerde olacak." Teddie dikkatini yola yoğunlaştırdı.

Teddie haklıydı, Rickie haklıydı, Luisa bunu biliyordu.

Luisa'nın okumaya fırsat bulamadığı küçük beyaz bir tabelayı görünce geniş bir dönüş yaptı Teddie, dar bir yolda bir-iki viraj döndüler, bir düzlüğe çıktılar. Tek katlı, uzun bir lokantanın ışıkları bir terası ve park yerini aydınlatıyordu. Teddie on-on beş arabanın durduğu bir park alanına arabasını bıraktı.

Luisa yeni pembe entarisini giymediğine üzüldü, ama o giysiyle evden kaçmasına imkân yoktu.

Şef garson terasa çıkarak onları karşıladı.

Teddie, Stevenson adına iki kişilik yer ayırtmıştı, ayrıca şef onu tanıyormuş gibi davranıyordu. "Terasta mı oturacaksınız?"

Teddie Luisa'nın ne istediğini sordu.

Elbette.

Oturduktan sonra "Ne içersin?" diye sordu Teddie. "N'olur bir şey iç. Kutlayalım!" Sanki ikisinden birinin yaş günümüştü gibi konuşmuştu. "Bugün çok güzel bir gün geçirdim. Şimdiyse sen – yani, seninle birlikteyim!"

Luisa'ya bir cesaret geldi. "Cin-tonik içerim," dedi.

"İyi. Ben de sana tonikle katılırim." Teddie garsona siparişi verdi.

"Araba kullandığında içmiyorsun herhalde." Luisa iltifat anlamında söylemişti bunu.

"Yoo, içebilirim, yani. Hiç değilse bir kadeh. Ama anneme söz verdim." Teddie ciddi bir suratla mönüyü inceledi. "Neyse, şişkebabın iyi olduğunu biliyorum. Ama hemen ısmarlamayalım. Belki ikinci cin-toniğini içersin. Bugün bir sütun daha yazdım," dedi Teddie. "Üçüncü ya da dördüncü oluyor. Şimdilik yazıların adını 'Georg'un Serüvenleri' koydum. *Tanges-Anzeiger*'in ilk ikisini geri çevirdiğini itiraf ediyorum. Yani, üçünü de."

"Ne tür bir sütun?"

"Şey hakkında –kendim gibi biri. Öyle ufak tefek olaylar. Neler oluyorsa– neler düşünüyorsak. Bu geceki randevumuz bile. Kimbilir?"

Öylesine bir randevu. Teddie Stevenson'un genç bir milyoner gibi şık göründüğünü düşünüyordu Luisa –siyah papyon, koyu beyaz ceket– kendisi ise bir şişe süt almaya çıkmış gibi giyinmişti. Neyse ki tırnakları temizdi, ojesi yoktu o başka. Gene de Teddie kendisinden hoşlanıyormuş, onunla birlikte olmanın memnunmuş gibi davranıyordu.

"Pazartesi günü Rickie'ye de söylediğim gibi, bu gazetecilik işinde birkaç ay sıkı çalışmak istiyorum. Annem yazdıklarımın bir yerlerde yayınlanma şansı olduğunu düşünüyor. Daha doğrusu, öyle söyledi. Hadi şerefe."

İçkiler gelmişti.

"Sana, bize," dedi Teddie içinde bir dilim limon bulunan tonik bardağını kaldırarak.

"Bize," dedi Luisa ve bir yudum içti. Cinin tadını hemen ayırt ettiğini sandı. "Senin–"

"Sen," diye sözünü kesti Teddie gülümseyerek. "Atkestanelerini hatırlatıyorsun bana," diye kararlı bir havayla devam etti. "Her yanın parıl parıl."

"Atkestanesi mi?" Luisa başını eğdi, nedense utanmıştı. "Senin Amerika'ya gitmişliğin vardır, herhalde."

"İki – yok, üç kez. New York. Bir kez de California. Atkestanesi, dedim, çünkü saçlarının ısıltısı–"

Garson geri geldi, nazikçe siparişlerini sordu. Şişkebabın hazırlanması uzun süreceğinden Teddie hemen ısmarlamayı uygun buldu. Yanında pilav. Sarmısaksız mı? Eh, biraz olsun. Yeşil salata. Matmazel için yarım şişe kırmızı şarap, iyisinden. Teddie şarap listesine baktı.

"Bir kadeh!" dedi Luisa.

"Hayır, hayır! Yarım şişe." Kesin konuşmuştu Teddie. "Ve biraz da havyar belki?"

Havyar. Evet. Renate – onu düşünmeden edemedi Luisa, geçen yıl Noel yakınlarında Luisa'ya havyar ikram ettiği, bunun çok ender bir lüks olduğunu belirtmekten geri kalmadığı geldi aklına.

"Şimdi dans edebiliriz," dedi Teddie, "eğer sen istersen."

Luisa alçak topuklu ayakkabı giymişti: Renate'ye yürümek niyetinde olduğunu söylemek zorundaydı ya. Teddie'nin giysileri ile kendisinininkiler arasındaki karıştıktan bir kez daha utanmıştı. Ama çocuk beline sarılıp sağ elini tuttuğu an özgüveni geri geldi.

"Vals çalarken, valsten başka yapılacak bir şey yok," dedi Teddie.

Her şey eski moda, çok şık ve çok güzeldi. Teddie dans ederken dimdik duruyor, başını yüksek tutuyordu. Masalarda oturanlardan kimilerinin onları seyrettiğinin farkındaydı Luisa. Bir düştü bu ve aynı düşlerde olduğu gibi kız uygun olmayan giysiler giymiş, Teddie'nin yanında çirkin kalmıştı, kendisine sorarsanız. Gene de insanlar her ikisine de gülümsüyorlardı.

Derken masalarına döndüler, Teddie kızın sandalyesini tuttu, oturuncaya dek başında bekledi.

Garson havyarı getirdi.

"Bir cin-tonik daha lütfen. Bir de sade tonik. Teşekkürler."

"Hayır, Teddie, içemem! Bu yeter." Daha ilk içkisini bitirmemişti.

Teddie ısrar etmedi, siparişi iptal etti.

Havyar. Lüksün sembolü.

Teddie, on beş yaşındayken merak sardığı tüplü dalış sporundan söz etmeye koyuldu. Luisa birden kendi on beş-on altı yaşındaki halini hatırladı, hatta siyah-beyaz bir filme bakarcasına açıklıkla gördü: Garajda çalışanlarınkine benzeyen, çirkin,

gri bir iş tulumu vardı sırtında, saçları kısa ve biçimsiz kesilmişti, motosikletini çekiştirerek dikleştirirken kafasını geriye atıyor, mahallenin oğlanlarıyla birlikte kahkahalar savuruyordu. Meydanda toplanmaktaydılar, son birini bekliyorlardı –her zaman geç kalan Franz’ı olsa gerek– sonra mümkün olduğu kadar çok gürültü çıkararak, dar sokaklarda yola koyuluyorlardı, evlerin önünden yıldırım hızıyla geçiyor, sokak kedilerini ürkütüyor, oto sürücülerinin öfkeyle selekt atmalarına sebep oluyorlardı. Yabancılar kendisine dönüp dönüp baktıklarında, sanki ‘Acaba bu kız mı erkek mi?’ diye merak ettiklerini düşünüp müthiş bir ‘başarı’ duygusuna kapıldığın hatırlıyor Luisa. O vakitler kabadayıcı bir yürüyüş tarzı, başını sertçe geriye atışı, motosikletine erkekçe, saldırgan bir binışı vardı. Tırnakları yenmiş –ve pis! Elbette! Ama bu numaralarla üvey babasından kurtulmuştu – daha doğrusu bunların da az çok yardımı olmuştu. Adam onun bu tavırlarıyla alay etmeye kalkmıştı önceleri, ama kızın kararlılığını yenememişti. Özgürlük! Evden uzakta!

Şimdiyse, gerçekten güzel bir şarkı eşliğinde Teddie ile dans etmekteydi. Teddie’nin düğmeleri açık olan ceketi, beyaz beyaz uçuyordu, aynı rugan iskarpinleri gibi.

Tatlı olarak ikisine de birer frambuaz dondurması. Teddie ısrarlıydı.

Derken Luisa, "Birazdan gitmem gerek," demeye başladı. "*Mutlaka.*"

Saat on bire on vardı. Kızın tüm gerginliği geri gelmişti. Bu gece bir dans daha etmemesi gerektiğini biliyordu. Göze alamazdı bunu. Zaten son dansı zor göze almıştı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Teddie sabırla, ama aynı zamanda sinirliydi sesi.

Kabul ettirebileceğim şeylerin bir sınırı var, demek istedi Luisa, ama kendini tuttu.

Arabaya bindiklerinde, Aussersihl’e doğru büyük bir hazla ilerlerken sanki hiç vakit geçmemişti, çünkü aralarındaki hava gerçekliğin katılığına bürünmüştü. Renate kendisini sorguya çektiği takdirde vereceği yanıtları hazırlıyordu Luisa. Çok yorumlu, tramvay beklemiş, tramvay gecikmişti. Hayır. Kız yalan söylemeye kalktığında Renate hemen anlardı.

Arabayı durdurup motoru ve ışıkları kapattı Teddie, "Seninle eve kadar yürüyeceğim," dedi cesaretle. O akşam Luisa'yla buluştukları yere yakın park etmişti.

"Hayır, olmaz, Teddie. Ya pencereden bakar da seni görürse?" Luisa, ağaçlar altındaki karanlık kaldırımı boydan boya gözden geçirdi. Kimse yoktu – arabanın kapısını açmaya uzandı.

"Öper misin beni – iyi geceler dilemek için?"

Oğlan önce çabucak öptü onu, sonra daha uzun uzun, ama gene de sevecenlikle, dilinin ucunu onun dudakları arasına iterek. Kızın elini aralarında kalan döşemeye bastırdı. Luisa kapıyı açtı, bir an sonra Teddie yanında, ona kapıyı tutmaktaydı.

"Geri dön, bin arabaya," dedi kız beyaz ceketinin uzaktan da görüleceğini düşünerek. "Burada vedalaşalım. Teşekkürler, Teddie."

"*Ben* teşekkür ederim. Madem mecbursun – git!" diye fısıldadı, komik bir edayla kolunu kaldırarak.

Luisa yürüdü. Teddie'nin arabasının yanından geçip gitmesini bekledi bir-iki saniye – U-dönüşü yapmadığı takdirde buradan geçmesi gerekiyordu. Köşeden sağa döndü, oğlan görünmemiştir, bu kez Renate ile karşılaşmak olasılığına karşı dikleştirdi gövdesini. Kadın geç saatte yürüyüşe çıkmış ya da Jakob'ta bir espresso içmiş dönüyor olabilirdi, tabii asıl amacı kendisini ve yanında kim varsa onu yakalamak! Sokak lambasının altına varınca saatine bir göz attı Luisa. On biri yirmi iki geçiyor. Dehşetengiz değil, ama yeterince kötü. Sihl boyunca bir yürüyüş, ha? Olmayacak bir şey de değildi hani, eğer bir büfe-restorana oturup sosis falan yemiş, bir kola içmişse örneğin. Havyar ve şişkebabı! İçtiği cin-tonik ve şarabın etkilerini hâlâ hissediyordu galiba Luisa.

Birden kendini evin ön merdivenlerinde buldu. Jakob'un yönünden gelen bir karaltıya endişeyle baktı –erkek, ama tanıdığı biri değildi. Yukarı baktı bu kez, TV odasında ışık yanıyordu. Anahtarları elindeydi. İyi. Ön kapıyı açtı.

"Merhaba, Luisa!" Bunu söyleyen Francesca'ydı, elli yaşlarında, tombul bir kadın. Renate kimi kez onunla konuşurdu Jakob'ta. Francesca köpeğini gezmeye götürüyordu.

Luisa merdivenleri tırmandı. Beyaza boyanmış ahşap kapı kolayca açıldı. İçeriden televizyonun sesi geliyordu, konuşan bir erkekti.

Renate TV odasının kapısında göründü; sırtında yere kadar uzun pembe-beyaz sabahlığı, yüzünde tasalı bir ifade vardı, saçlarını arkadan bağlamış, ensesinden aşağı bırakmıştı. "Eveet... buyrun... uzun bir yürüyüş. Peki, Sihl nasıldı?" Özellikle düşmanca bir havası yoktu.

Luisa bu orta-karar tavrı daha önce de görmüştü. Sonunun nereye varacağı hiç belli olmazdı. Omuzlarını dikleştirdi, kendini güçlü hissediyordu. "Çok hoştu. Hafif bir rüzgâr vardı. Bir kola ile *wiener* yedim."

"Öyle mi? Nerede?"

"Birtakım yerler var ya işte. Biliyorsun sen de. Bir büfe, önüne bir-iki masayla sandalye koymuşlar." Söz konusu yeri gözlerinde canlandırabiliyordu. Her zamankinden daha emin hissetti kendini.

"Neredeydin *gerçekte*?" Renate'nin gergin, ince, Luisa'ninki kadar uzun olmayan vücudu, Luisa ile gitmek istediği koridorun arka bölümü arasına girmişti.

Luisa duraksamadı. Güldü ve dedi ki "Gerçekten – yürüyüş yaptım. Ve çok keyiflendim! İzin verirsen, Renate."

Luisa onun yanından geçti, koridorun ucundaki banyoya yürüdü. Biraz önce Renate'nin yüzünde yeni bir anlam gördüğünü, sesinde yeni bir tını duyduğunu kavradı. Basit bir kararsızlıktan ya da her zamanki sorgulamadan farklı bir şeydi bu, daha çok korkuya benziyordu. Amma tuhaf düşünce! Renate korkusuzdu. Bunu öyle çok tekrarlamıştı ki – hem de böbürlenerek değil, evrensel bir gerçeği dile getirircesine.

Evet, Teddie Stevenson ile buluşmuştu, ne olacak yani? Ayrıca, cumartesi akşamı Jakob'da da görüşecekti onunla! Randevulaşmamışlardı ama, çocuğun geleceğini biliyordu. Jakob'un yeri herkese açıktı, ne de olsa, içeri kimin alınıp kimin alınmayacağını Renateye soracak değillerdi. Luisa Teddie ile dans edecekti belki, ya da o başka bir kızla dans edebilirdi. Neden olmasın?

Luisa nefis ılık bir duş yaptı. Renate televizyonun karşısına dönmüştü.

Yıkanmış, taranmış olarak yatağa attı kendini, kafası Teddie ile doluydu – dans pistine çıkmadan önce elini yumuşakça tutuşu, annesiyle tanışması gerektiğini (neden?) söyleyişi, onu gülümseten, şimdi bile gülümseten bir sürü söz... Teddie şimdi ne yapıyordu acaba? Onu daima atkestanesine benzetecek miydi? Daima ne kadardı? İki ay mı?

Cumartesi gecesi. Günün büyük bir bölümünü stüdyosunda yalnız çalışarak geçirmişti Rickie, sessizlikte iyi de çalışmıştı. Saat dört gibi yağın hafif bir yağmur havaya nefis bir serinlik getirmişti. Saat sekizi geçinceye dek Star-Brite'ın işleri üzerinde çalıştı. Sonunda yorgun düşerek birkaç dakikalığına arka odadaki tek kişilik yatağa uzandı, ellerini başının arkasında kavuşturdu.

Teddie bu gece Küçük g'ye gelecek miydi acaba? Evde birşeyler yapacağına yemeği geciktirip orada mı yeseydi akşam? Teddie gelirse Luisa'yı bulmaya gelecekti, belki randevulaşmışlardı bile. Gayet, normal, dedi Rickie kendi kendine. Onların birlikte dans edişlerini seyredebilirdi. Kendisi Teddie ile dans edemeyecekti, hayır. Teddie böyle bir şeyden hoşlanmazdı ve elbette Rickie teklif edecek değildi. Teddie Stevenson hakkında gerçekte karışık bir fantezi kurarak –Teddie çırılçıplak olarak kendi kendine dans ediyor, işitilmeyen bir şarkı söylüyor– uykuya daldı Rickie.

Kafasını yastıktan kaldırıp da saatine baktığında, daha dokuz beş geçiyordu. Dükkânı kapattı, Lulu'yu kayışına taktı, evinin yolunu tuttu. Burada Lulu'ya yemeğini verdi, Dietrich'in bir kasetini koydu –'Johnny, wenn du Geburtstag hast'a bayılıyordu– duşunu yaptı ve giyindi. Bu gece için sarı keten bir ceket, güzel bir beyaz gömlek, boynuna şık bir fular, mavi-koton, kendinden ütülü pantolon seçmişti. Çok şık değil belki, diye düşündü Rickie, ama *düzgün*; bu İngilizce kelimenin (*neat*) pek çok nüansı vardı Rickie için: ustaca, temiz, havalı, biraz da kayıtsız bir yerde. Avlanmak için giyinmediğini düşünüyordu bu durumda, gene de bir fırsat çıkacak olursa...

Tam kapıdan çıkacakken telefon çaldı, Rickie geri döndü.

"Alo?"

"Merhaba, Rickie! İki kez aradım, bulamadım seni. Ben Freddie. Freddie Schimmelmänn. Hatırladın mı?" Derin bir kahkaha. "Hani, aynasız!"

Rickie'nin beyni birkaç devir döndü. Haa, tabii, Freddie, trafik cezasını geri getiren aynasız. Aman Allahım, bu adamla yatmıştı! "Freddie, elbette – nasılsın?" Adamın ufakça bedeni, babacan ve neşeli yüzü, gözlerinin kıyılarındaki kırışıklar canlandı Rickie'nin belleğinde.

"İyiyim. Bu akşam boşum, sen ne yapıyorsun diye merak ettim. Ne yapıyorsun?" Freddie'nin gülümseyen sesi, çılgın eğlenceler çağırıyorlardı.

Rickie çabucak düşündü –düşünmeye çalıştı. "Şey... ben..." O akşam belki Teddie'yi görebileceğini, hatta kesinlikle göreceğini düşündü. Freddie'ye bağlanmak istemiyordu, onun Küçük g'ye gelmesini önermek istemiyordu, çünkü milletin aklına türlü şey gelebilirdi... "Doğrusunu istersen bir randevum var."

"Ha, anladım, benim de katılabileceğim bir şey değil mi? Daha geç bir saatte görüşebiliriz, dolu musun?"

Rickie birinci soruya hayır, ikincisine evet demek zorundaydı. Aynı zamanda Freddie'ye iyi davranmak da istiyordu, çünkü Freddie ona iyi davranmıştı ve de ileride başı derde girerse Freddie'nin yardımını dokunabilirdi. "Başka bir zaman – daha rahat olduğumda, mutlaka. Şu sıralar çok meşgulüm, Freddie. Bütün gün çalışıyordum, evde bulamamanın sebebi bu."

Neyse bu işten kolay sıyrılmıştı. Freddie, kartının, ev ve iş telefonlarının hâlâ durup durmadığını sordu. Duruyorlardı.

Rickie dışarı çıktı, ağır adımlarla Küçük g'ye doğru yürüdü. Freddie dünya güzeli sayılmazdı kesinlikle, bu yüzden mi kolay kolay kimseyi bulamıyordu da kendisine (Rickie'ye) telefon açıyordu? Ya da kendi kendisini küçümseyen (gene) Rickie miydi? Göründüğünü sandığı kadar yaşlı ve çirkin değildi belki gerçekte. İyimser bir havaya büründü, kafasını biraz daha kaldırdı Jakob'un ana kapısından girerken. Ön tarafın altı masası hemen hemen tümüyle doluydu. İpe geçirilmiş küçük İsviçre bayrakları asılmıştı ağaçtan ağaca, kırmızı üstüne beyaz haçlar. İyice uzaklarda bir yerden, sanki karanlık bir dağın tepesinden,

havai fişekler atıldı. Küçük g'nin kahverengi-bej iç dekorasyonunu değiştiren daha başka kırmızı-beyazlar vardı içeride. Daha büyük bayraklar, ama sayıları daha azdı.

Barın yanında ayakta duran biri bağırdı, "Selam, *Rickie*!"

"Rickie ile Lulu! Hoşlar geldiniz!"

Her zamanki gibi. Rickie tanıdıklarına üstünkörü selam vererek o sırada boş olan dans pistine doğru yürüdü, çevreleyen masalardan, bölmelerden mırıltılar, bağırtılar, kimi şarkılar yükseliyordu. Philip ya da Ernst'i görmek için bakınan Rickie çaktırmadan 'Renate'nin masası'na da bir göz attı. Evet, oradaydılar, Renate bu gece beyazlar giyinmişti, Luisa ise—

Kız onu gördü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı, sağ elini çabucak kaldırdı, Renate besbelli her zamanki gibi Luisa'ya konferans çekmekte olduğundan Rickie'yi fark etmemişti —ya da adam öyle umdu. Renate'nin öte yanında Rickie'nin tanımadığı bir kadın oturuyordu.

"Hey, Rickie! Bu taraftayız!" Seslenen Ernst'ti. Küçük bir masadan yarı yarıya ayağa kalktığı anda sırtındaki çizgili Fransız denizcisi süveteriyle dikkat çekmemesi olanaksızdı. Philip Egli ile Claus Bruder de aynı masadaydılar, yanlarında yeni yakalanmışa benzeyen sarışınımsı bir oğlan vardı.

Duvara yaslı sırada Rickie'ye de yanında Lulu'ya da yer vardı. Bir bira. Karşılıklı selamlaşmalar. Herkes nasıl? Claus'un yeni oğlanının adı René'ydi, gençlerin şu sıralar pek tuttukları biçimde kesilmişti saçları: Yanlar kazınmış, tepe çalılar gibi ayaklanmış. Rickie'ya sorarsanız aptal bir görünüşü vardı, ama belki de dürüst bir çocuktur. Tabii, Rickie de Bahnhof'a kadar uzansa yeni bir oğlanla boy gösterebilirdi bu gece, ama o gibileri kim isterdi ki? Bu işi para için yapacak cinsten bir oğlan, ilk fırsatta cüzdanındakileri de çalmaktan geri kalmayacak bir tip. Petey'den sonra bu kadar alçalabilir miydi insan? Hayır, Rickie'nin aranmaya çıkmayacağı bir yer varsa o da Banliyö trenleriydi. Bahnhof'quai bile daha iyiydi, oradaki gençler kendisine yüz vermeseler bile! Freddie Schimmelmänn'i yeğlerdi hatta.

"Yiyecek birşeyler, Rickie? Ne istersin?" Besbelli kendisine sipariş veriyordu Ernst, Andreas elinde defteriyle yanı başlarında duruyordu.

Çok geçmeden ızgara beyin, çavdar ekmeği, bir kavanoz hardal ve bir yeşil salata geldi Rickie'nin önüne. Saat on bire yaklaşıyordu.

Renate hırsızlama çizimlerine başlamıştı, Rickie'nin gördüğü kadarıyla kadının dikkatini çeken, turuncu pantolon üstüne uzun siyah bir tunik giymiş olan, pistte dans eden bir genç kızdı. Renate'nin beyaz elbisesini omuzdan bele uzanan iki geniş kırmızı bant süslüyordu; etkili ve genellikle tutucu kıyafetlere bürünen Renate için cesur bir giysiydi. Ah, işte Willi Biber de görünmüştü, bu gece şapkası elindeydi nasıl olduysa. Luisa ile öteki kadına sırada kaymalarını işaret etti Renate, böylece Willi kendi yanında oturacak ve kalabalığa karşı olabilecekti.

Rickie'nin sağına doğru iki masa öteden bir adam seslendi: "Hey Rickie! Kızın gözlüğünü getirdin mi?" Lulu'yu işaret ediyordu.

"Kızın gözlüğünü mü? Hayır!" diye karşılık verdi Rickie azıcık gülümseyerek. "Kusura bakmayın!" O masadakileri tanı-mıyordu, görmüşlüğü bile yoktu.

Bayram olduğundan kalabalık daha yoğun, daha gürültü-cüydü. Rickie'nin gözleri Dorrie Wyss'i aradı, Zürich'te gidecek iyi bir parti bulduysa buraya geleceği şüpheliydi. Rickie yemeğini bitirmişti, sigarasını yakıp bir bira daha ısmarlamıştı ki Teddie'yi gördü, yüreği yerinden oynadı. Uçuk mavi ceket, papyon kravatıyla öylesine yakışıklıydı ki Teddie, herkesin Altın Çocuğu olabilirdi. Rickie'nin, kızların, oğlanların, annesinin Altın Çocuğu. Rickie gözlerini indirdi, sigarasının külünü tablaya silkti. Gözlerini yeniden kaldırdığında tam da Teddie ile Luisa'nın birbirlerini gördükleri ânı yakaladı –ya da ona öyle geldi. Aralarında birkaç kişi dans ediyordu, Rickie Teddie'nin olduğu yerde durduğunu, başını kaldırıp gülümsediğini, Luisa'nın masasına doğru gidecekmiş gibi harekete geçtiğini gördü, ama oğlan son anda Rickie'nin masasına yöneldi. Luisa gözlerini Teddie'den ayırmadı.

Rickie kolunu kaldırdı, "Teddie?" diye seslendi.

Oğlan o âna dek Rickie'yi görmemişti.

Rickie ona yer açtı, açıkçası adamlardan birine kendisine bir sandalye bulmasını rica etti, Lulu'yu öte yanına kaydırды ki

Teddie sırada tam yanına oturabilsin. "Eeee, Teddie, hemen herkesi tanıyorsun, sanıyorum."

Kafa sallamalar, merhabalar.

"Bu gece pek şıksın," dedi Rickie.

Teddie omzunu silkti. "Annemle yemeğe çıktık, biri daha vardı... yani, isim annem," dedi Teddie gülerek. "Adam gibi giyinmek gerekiyordu. İsim annemin yaş günüydü. Şey... yazımı... aldın mı, Rickie?"

Bir an önceki heyecanının yerini tam karşıtı bir duygu aldı, Rickie'nin içi kararır gibi oldu. Teddie'nin bir buçuk sayfalık yazısını okumuş ve beğenmemiştir. Motosiklete binmek konusunda, bir arkadaşıyla yarışması falan... "Eee... evet..."

"Beğendin mi?" Bir çocuk gibi içten ve doğrudan sormuştu. Sonra durdu. "Ok... Açık konuşabilirsin."

"O zaman... açıkçası... Pek çok kişiyi ilgilendireceğini sanmıyorum. Motosikletçileri, elbette... Ama, hız, gürültü konusunda yazdıklarının... Tehlike üstüne de..."

"Tabii, anlıyorum."

"İlginç aslında," dedi Rickie kendini zorlayarak, "ama okur çoğunluğunu düşünüyorum, sevmeyeceklerdir."

Teddie gülümsedi. "Neyse, haklısın. Bu sabah geri gönderdiler. Adresli, pullu bir zarfla birlikte yolluyorum her seferinde, yoksa geri göndermeye zahmet edecekleri yok." Zoraki bir gülüş.

"Editör yorum yapmış mı?"

"Eh işte... 'ilgi alanı sınırlı', 'iyi işlenmemiş' filan gibi şeyler. Çabuk çabuk yazdığımı kabul ediyorum – havamdayken yazayım istemiştım, anlarsın ya."

Rickie rahatça bir soluk aldı. "Ne içmek istersin? Kola mı?"

"Mecburen kola. Arabayı aldım bu akşam."

İşte bu kadar. İyi, diye düşündü Rickie. Kolunu kaldırarak Andy ya da Ursie'nin dikkatini çekmek istedi. Belki Tobi de çalışıyordu bu gece. Ama hiçbirisi görünürde yoktu. Claus Bruder yeni arkadaşının üstüne eğilmişti, oğlan sol dip köşede, sırtı duvara dayalı olarak oturuyordu, bir ayağını sıraya dayamıştı.

"Luisa'yı dansa kaldırmak isterdim, ama ihtiyar cadı tam yanında," diye kısaca güldü Teddie.

"Gene de kaldır, ne olacak?" diye biraz saldırganca konuştu Rickie, içtiği içkiler etkisini göstermeye başlamıştı galiba. "Luisa'nın –hem de Jakob'ta– dans etmesine kim karışabilir?"

"Luisa geçen haftaki buluşmamızdan söz etti mi sana? Çok güzel bir randevuydu," dedi Teddie gözle görülür bir gururla.

"Yooo. Onu her gün görmüyorum ki. Neredeydi randevunuz?"

Bang! Derken birkaç saniyelik bir sessizlik. Tabanca mı atılmıştı?

Ses Rickie'nin ve bölmenin arkasındaki salondan gelmişti. Yarı yarıya kalktı yerinden. Başkaları da kalktılar.

"Tabanca kimin?" diye haykırdı tiz bir kadın sesi.

Birisi güldü, derken bir öfke patlaması duyuldu. Küfürler uçuştı. Birileri yumruk-tekme dövüşüyordu.

Ursie barın oradan bağırdı: "*Hugo!*"

Önce uzun boylu, sarışın Tobi göründü, arkasından da iri-yarı bir adam olan aşçıbaşı Hugo. Günlük pantolon-gömleğinin üstüne uzun bir önlük takmış olarak dans pistini yarıp geçti, adamlardan birini koltuk altlarından yakaladı. O sırada Rickie sıranın üstünde ayağa kalkmış olduğundan bölmenin öte yanını görebiliyordu. İki adam sürüklenerek dışarı atıldılar.

"Fişekler patlıyor bu gece," diye bağırdı biri. Başka birileri güldüler.

"Yabancılar," dedi Rickie yeniden yerine oturarak. Onları tanımamıştı. Sarhoş yabancılar. Lulu sükûnetini bozmamıştı, Rickie onun beyaz başını ve sırtını okşadı.

Teddie iyimser bir sesle, "Luisa'ya dansa kaldıracayım," dedi.

Salonun öteki ucunda, Luisa Teddie'nin kalabalığın arasından yaklaşmasını izledi. Oğlan hafifçe eğildi.

"İyi geceler," dedi bütün masaya. "Dans eder misin, Luisa?"

Yerinden kalkarken Luisa fark etti ki Willi Biber'in gözleri –uçuk mavi, küçücük gözler– Teddie'ye oklar gibi saplanıyor, Renate ise taşlaşmış gibi bakıyordu.

Hızlı bir parçaydı. Teddie kızın iki elini birden tuttu.

Burada olduğuna inanamıyorum, demek istiyordu Luisa, ama bunu ancak aptal ve dünya görmemiş birinin söyleyeceğini düşündü.

Teddie onun giysilerine bakarak, "Ulusal renkler," dedi "Mahsus mu?"

Kızıl bir gömlek ve beyaz koton pantolon giymişti Luisa.

"Çarşamba gecesi azar işittin mi?" diye sordu oğlan.

"Hayır! İnanılır gibi değil. Çok şansım vardı."

"Bizim hakkımızda birşeyler yazdım dün – ve bu sabah."

"Yani, nasıl 'bizim hakkımızda?'"

"Çarşamba gecesi, o güzel akşam. Yani, *benim* için güzeldi. Bir buçuk sayfa. *Tages-Anzeiger*'e gönderdim."

Luisa korktu. "Yayınlanmayacak, değil mi?"

"Kimbilir," dedi Teddie hayallere dalarak. "Sana J. adını verdim. Yalnızca J harfi. Eee, yanlış bir şey yapmadık ki." Sesi çatladı, güldü.

Yanlış bir şey yapılmamıştı, yalnızca onunla birlikte oluşu yeterliydi. Renate'nin de Willi Biber'in de ikisine sanki uzaydan gelme yaratıklarımış, eciş bücüş insanlarmış gibi baktıklarının farkındaydı kız.

"Gel gidelim–" diye başladı.

"Nereye istersen," dedi Teddie elini bırakmayarak.

"Bara kadar canım."

Ön kapının yanındaki bara doğru, Teddie önde, zar zor yer açarak ilerlediler. Kalabalıktan dolayı bara ulaşamadı çocuk, ama şimdi ayakta duran insanlar Renate ile aralarında bir duvar oluşturmuştu.

Tam o sırada Renate, olayla zaten ilgilenmeyen Francesca'nın duyamayacağı bir sesle Willi'ye şöyle diyordu: "Kıza nasıl baktığını gördün mü? Tch-tch!" Ve kafa iki yana sallanıyor. "O güzel oğlan homonun teki –Rickie'nin arkadaşımıyş. Sen de biliyorsun."

Willi kafa salladı ve barın çevresindeki kalabalığa aptal aptal bakmayı sürdürdü, insanların arasına karışan Teddie ile Luisa artık görülmüyorlardı.

Renate devam etti, "Aynı hikâye yeni baştan başlayacak –Petey ile olduğu gibi, hatırlıyorsun ya? Bu oğlanlar neden yaparlar böyle şeyler?" Renate'nin genellikle kalın olan sesi bu soruyu sorarken tizleşti, neredeyse bir haykırışa dönüştü.

Willi Biber ona baktı, sesin tınısı onu da şaşırtmıştı. İnce dudakları kıpırdar gibi oldu, sonra bira bardağını kaldırıp içti.

"Kendini beğenmişliğinden, sırf caka satmak için. Kızlardan beter bunlar!" Sinik bir gülümsemeyle bitirdi sözlerini. "Bunu iyice korkutmak gerek." Kafasıyla bara doğru bir işaret yaptı, Luisa ile oğlan oradalar mı yoksa ön terasa mı çıktılar, bilmiyordu. Sağırmış gibi oturan Francesca'ya bir göz attı —çevrede çok gürültü vardı— yeniden Willi'ye döndü. "Onu iyice korkut bu gece, Willi. Takip et. Arabalı mı genellikle?"

Willi hemen yanıt vermedi. "Galiba... genellikle."

Renate Willi'ye yüzde yüz inanmadı. Hiçbir zaman inanmazdı. Onunla iş görmenin kötü yanı da buydu. "Çok fena korkut, Willi. Ne yapacağını bilirsin sen. O oğlandan daha irisin."

O sırada Luisa ile Teddie, barda bir dirsek yeri edinemişlerdi, ama birer kola alabilmişlerdi. Ellerinde birer şişe, karşılıklı dikiliyorlardı.

"Sonunda yalnız kalabildik!" dedi Teddie bayılıyormuş taklidi yaparak. Saatine baktı. "Saat birden önce evde olmalıyım. Araba bende."

"Keşke geçen çarşamba gecesi olsaydı şimdi."

"Biliyor musun," Çevredeki gürültü yüzünden Teddie bağırarak zorunda kalıyordu, "iyi bir sütun oldu, bu son yazdığım."

"Belki kabul ederler." Yükselen bir iyimserlik dalgasına kapılmıştı Luisa, bunun hiçbir nedeni yoktu, ama her şeyin daha da iyiye gideceğine inanıyordu. Peki, her şey neydi? Buna yanıt vermek çabasına girişmek istemedi. Teddie kendinden emin görünüyordu, onun özgüveni kıza da bulaşmıştı.

"Daha bir saatim var, bir tur atabiliriz istersen.— kısa bir tur. Sonra seni buraya bırakırım."

"Araban nerede?" Arabayla dolaşmak güzel olurdu, ama kısa bir tur bile olanaksızdı. Renate ne yapar yapar öğrenir, avaz kıyamet bağırdı.

"Aynı yerde. Çarşamba akşamı koyduğum yerde. Gidelim mi?" Kola şişesini bir yere bırakmaya hazırdı.

Luisa başını iki yana salladı.

Teddie kendini topladı. "Arada bir benimle çıkmak istediğini söyleyemez misin ona? Hapiste değilsin ya."

Luisa ezilip büzülüyor, ezilip büzüldüğü için kendi kendinden tiksiniyordu. "Öğrenir, nasıl olsa, şimdi seninle çıkacak olsam. Bu gece Rickie'nin masasına gittiğini de gördü."

"O cadı yanıdayken doğruca sana gelemezdim ki! *Seninle* oturmayı yeğlemediğimi mi sanıyorsun?"

Tam o sırada, yüzü Jakob'un ön kapısına dönük olan Luisa, Willi'nin yandan yandan yürüyerek dışarı çıkmakta olduğunu gördü, teras varınca eski püskü şapkasını koca eliyle tepesine bastırdı.

Rickie'nin masasında bazı kişiler Almanya'ya göç konusunda, pek de zekâ alametleri göstermeyen bir tartışmaya girişmişlerdi. Bir tanesi hep aynı soruyu soruyordu, "Tamam da, Almanya neden böyle bir yasayı kabul etsin? Neden herkesi içeri alsın?" Ötekinin yanıtı da aynıydı: "Almanya savaşı kaybetti. O sırada başka bir şey yapamazlardı..."

Bu kişiler yeni gelmişlerdi, Rickie adlarını bilmiyordu. Claus Bruder René'yi dans pistine çıkarmıştı, boylu boslu bir çift oluşturluyorlardı. Uzun boylu sıska oğlan sanki kollar ve bacaklardan ibaretti. Rickie, içtiği biraların hafiften başını döndürdüğünü hissetti. Zarafetten ne kadar uzak, *bira* sarhoşu olmak, diye düşünüyordu Rickie, Jakob'taki gürültü patırtı birden daha da yükseldiğinde.

Gece yarısı! Uzaktan fişek sesleri! İçeride bulunanlardan anlamı belirsiz bir kükreme!

Teddie ile Luisa'nın ortadan kaybolduklarını fark etti Rickie. Andreas masaya yaklaşıyordu, arkasından Dorrie ve Kim. Kızlar oturmak istemediler, içki de istemediler.

"Senin küçük arkadaşının çok yakışıklı bir erkek arkadaşı var," dedi Dorrie.

"Luisa'nın mı?"

"Baska kim olabilir?"

Dorrie onu iğnelemeye mi çalışıyordu? Geçen sefer Teddie kendi erkek arkadaşı olarak nitelenmişti. "Yorum yok," dedi Rickie.

"Bakıyorum utangaçlaşmaya başladın, Rickie!" diye dalga geçti Dorrie. "Hiç olmuyor!" Parmağını salladı. "Bu durumda balık avlayamazsın!"

Rickie birasının kalanını bitirdi.

Arabasının bulunduğu iki yanı ağaçlı yolda, yarı-karanlıkta yürüyordu Teddie, anahtarlarını çıkarmak için pantolon cebine el attı. Birkaç sokak ötede, biri tanınması olanaksız bir şarkı söylemeye koyuldu, sonra vazgeçti, güldü.

Teddie elini cebinden çıkarmamıştı ki sırtına bir darbe indi, bir çekiç vuruşuydu sanki, tam belinin biraz üstüne indi. Tüm soluğunun gittiğini, iki büküm olarak öne doğru yuvarlandığını hissetti Teddie. Kolları düşüşünü hemen hiç yumuşatmadı. Önce göğsü, sonra yüzü kaldırıma ve bir ağaç gövdesine çarptı, her şey bir anda oldu. Teddie soluk almaya çalıştı, göğsünde büyük bir acı duydu. Ama sırtı daha beter acıyordu, sancu bir ateş gibi yayılmıştı. Ne olmuştu? Bayılmamak için çaba gösterdi, ağzından soluklar alarak. Yanağını ağaç gövdesinden kaldıramıyordu. Bu acının deneceği yok, diye düşündü, ya kanıyorsa? İç, dış ya da her iki türlü kanama? Yardım istemek için seslenmeye çalıştı, bir inilti çıkarabildi ancak.

Birtakım sesler duydu. İki erkek. Sorular.

"Hey, ne oldu?"

"Sarhoş mu sence?"

Onu ite kaka, beceriksizce kaldırdılar, ayakta durmasını sağlamaya çalıştılar, Teddie yeniden inledi, gözleri acıyla kapandı. Tek başına ayakta durması imkânsızdı.

"Biri saldırdı," dedi. Bunu göremiyorlar mıydı?

"Nerene?"

"Sırtıma vurdular."

"Nerede oturuyorsun?"

Teddie o an evi düşünmedi, Jakob'un yerini düşündü, orası daha yakındı. Jakob'un orada arkadaşları vardı, oraya dek gitmesine yardım edebilirler miydi?

Tabii, Jakob'un yerini biliyorlardı. Sürüklenmeye benzeyen bir yürüyüş başladı, Teddie adım atmaya uğraşıyordu. Derken adamlardan biri "Sen kendini bırak," dedi. Dirseklerinden tutuyorlardı, bu da acı veriyordu, ama sırtındaki sancu kadar değil. Bir de uzun yoldan gidiyorlarmış gibi geldi Teddie'ye, köşeyi dolanarak. Işıklı, gürültülü yere yaklaştıklarında, Teddie, "Arka terastan," dedi, "Daha çabuk olur. Teşekkürler, çok teşekkürler."

Adamlardan biri buna güldü. "Arkadaşların neredeler? Adları ne?"

"Rickie—"

"Rickie mi? Köpekli Rickie mi?"

"Rickie, ha!" dedi öteki. "Gidip onu getireyim." Birkaç saniye sonra Rickie'ye şöyle diyordu: "Baksana, terasta seni isteyen bir arkadaşın var. Yaralanmış —bir şekilde."

"Kim?" dedi Rickie ayağa kalkarak. "Yaralanmış mı?"

"Bu taraftan."

Teddie bir iskemlenin üstünde, hiçbir yeri tutmazmışçasına oturuyordu, çevresinde üç-dört kişi vardı. Yanağı pislenmiş, galiba yarılmıştı, kanıyordu. "Neler oluyor? Teddie! Ne oldu? Soyguncular mı?"

Teddie gözlerini Rickie'ye çevirmeyi başardı. "Hayır... sırtıma bir şeyle vurdular. Tuğla mı, bilemiyorum." Birinin ağzına tuttuğu bir bardak sudan bir iki yudum aldı.

"Kan kaybediyor..." dedi bir erkek sesi.

"... arabanın yanında," dedi Teddie. "Tam arabanın yanında oldu."

Teddie'nin arkasındaki adam, "Burası kanıyor," diye devam etti. "Baksana, şu ceketini çıkarabilir misin?"

"Ben yardım edeyim." Bu ses bir kadından gelmişti.

Rickie o akşam Küçük g'de bir doktor olup olmadığını merak etti. Kadınla adamın Teddie'nin kolunu yavaşça ceketinden sıyırmalarını seyretti. Teddie'nin beyaz gömleğinde, kemerinin hemen üstünde kan lekesi vardı, belinin altında, beyaz pantolonunda da biraz kan görünüyordu.

Teddie kafasıyla belli belirsiz bir hareket yaptı. "Tamam, gömleği çıkarın."

Bu kez Rickie de yardım etti. Teddie biraz toparlanmış gibiydi, gömleği çıkarılırken kolunu çekebildi.

Yara, Teddie'nin belkemiğinin üç-dört santim solundaydı, görünüşte derin değildi, küt bir nesneyle vurulmuştu.

"Amaaan! Koca bir taşla vurmuşlar sanki!" dedi genç bir adam.

Rickie içeri girdi, dans pistine doğru yürüdü. "Aramızda doktor var mı?" diye bağırdı. Sonra daha yüksek sesle, "Burada doktor var mı?"

Dans edenler birer ikişer durdular.

"Birisi bayılmış!" diye haykırdı sözde bir komedyen.

Soldan küçük bir ses yükseldi. "Ben varım. Ben doktorem," Elli yaşlarında bir adam Rickie'ye doğru geliyordu. Gözlerinde gözlük vardı, sırtında ceket yoktu. "Ne oldu?"

"Gelin," dedi Rickie.

Doktor gözlerini kısarak baktı. Teddie öne doğru eğildi ve bir acı çığlığı koyverdi.

"Amma da indirmişler," dedi doktor. "Temizlenip sarılması gerek. Aletlerim yanımda değil."

"Kendi doktorumu arayabilirim," dedi Rickie çabucak. "Bu yakında oturuyorum. Sanırım doktorum gelir – ya da hastaneye gideriz."

"O da olur, o da," dedi doktor. "Benim aletler Regensdorg'ta. Size yardımcı olmamı ister misiniz?"

Rickie doktorun numarasını ezbere bildiğini söyledi.

Bu arada, arka terastaki gruba Ernst Koelliker de katılmıştı. Dr. Oberdorfer'in numarasına telesekreter yanıt verdi, Rickie yüksek sesle okkalı bir küfür savurdu, tam o sırada bir kadının sesi araya girdi; doktorun karısı mıydı? Rickie'nin aldıracağı yoktu, ses ayıktı ve doktora mesaj iletmeyi kabul ediyordu. Rickie kimliğini bildirdi, durumu anlattı.

"Çok rica ederim! Sanırım durumu acil. Dr. Oberdorfer adresimi biliyor. *Ev* adresimi." Ne olur ne olmaz diye bir kez daha yazdırdı adresini Rickie.

Doktorun çok kısa bir süre sonra gelebileceği anlaşıyordu: Zürih'te bir partiye gitmiş, ama tabii evine uğrayıp aletlerini alması gerekecekti.

Terasa döndüğünde Ursie'nin bir fincan çayı Teddie'nin önüne koyduğunu gördü. "*Teşekkürler*, Ursie!"

Kadın, "Ne oldu çocukçağıza?" diye sordu.

Willi! diye düşündü birden Rickie. Birkaç dakika önce şöyle bir kuşku geçmişti içinden, ama suçlunun Willi Biber olduğu birden gerçek olarak dank etmişti kafasına. "Saldırıya uğramış," diye kaşlarını çatarak yanıt verdi. "Buradan bir-iki sokak ötede." Hem de Willi'nin oturduğu yöne doğru. Willi'nin çıktığını görmüştü Rickie, koca şapkasının kalabalığın üstünden ilerlediğini. Zaman da uyuyordu.

Ursie işlerini başına döndü. Teddie gömleğini yeniden giymişti, ama düğmeleri açıktı. Boynunda ince altın bir zincir vardı.

Rickie emirler yağdırmaya başladı. "Benim oraya gidiyoruz," dedi. "Hadi bakalım!"

"Ne kadar uzakta... taksi ister! Ben çağı -"

"Benim arabam şurada," dedi başka biri sokağı göstererek.

Yardım etmeye hazır pek çok kişi vardı. Teddie'yi ayağa kaldırdılar. Oğlan başını arkaya atıp gözlerini kapadı. Biri güçlü kuvvetli Ernst Keelliker olmak üzere iki adam Teddie'yi dirseklerinden kaldırıp ayaklarını yerden kestiler. Philip Egli de yanlarındaydı şimdi. Başka bir adam yürüyerek gelecekti.

Rickie arabanın yanında dikildi, Teddie'nin ön koltuğa olabileceğince rahat yerleştirildiğinden emin olduktan sonra arka koltuğa oturdu, Lulu'yu kucağına aldı. Kimin arabasındaydılar?

Rickie'nin evine vardıklarında, Teddie'yi merdivenlerden yukarı birkaç adam taşıdı. Bunlar hiç durmadan yakında iyi olacağını yineliyorlardı çocuğa, Rickie'nin sinirine dokundu.

"Yatağa! Buraya!" dedi Rickie kendi yatağını açarak.

Teddie yüzükoyun uzanmak zorundaydı tabii. Birisi gömleğini çıkarmıştı, başka biri pantolonu da çıkmasını istiyordu, daha başka biri ise pantolon çıkmadan da doktorun yarayı gayet iyi görebileceğini söyledi. Kemerin altındaki arka cep beyazdan kızıla dönüşmüştü, ama kanama hemen hemen durmuş gibiydi.

Rickie bir bardağa koydu Chivas Regal'den iki yudum almış, başka içen olursa diye şişeyi odaya getirmişti ki, kapı zili çaldı. Dr. Oberdorfer güleç yüzüyle, biraz şaşkın, Rickie ile birlikte içeri doğru ilerledi.

"İyi akşamlar! Ne oldu Herr Markwalder?"

"Buyurun... lütfen. Arkadaşlarımdan biri..."

Herkes doktora yol açtı, adam elinde kahverengi deri çantasıyla yaklaştı. Temiz bir havlu ve su istedi. Rickie'nin havluların durduğu dolabı göstermesi üzerine Philip Egli koşturdu. Rickie suyu bir maşrapa içinde getirdi.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu doktor. "Kötü bir ezik." Gri gözlerini gözlüğünün üstünden Rickie'ye dikti.

"Bir sokak soyguncusu!" Teddie'nin cüzdanının yerinde durup durmadığına bakmayı akıl etmemişti Rickie. "Teddie adamı görmemiş."

Ellerini mutfak musluğunda yıkamış olan Dr. Oberdorfer, şimdi hafif dokunuşlarla yarayı temizliyordu. Teddie kasıldı, yüzünü buruşturdu.

"... metal ya da kalın bir odun parçası." Rickie'nin duymadığı bir soruya karşılık söyledi bunu doktor.

Gazlı bezden kare biçiminde bir bandaj beyaz flasterlerle tutturuldu. Teddie'nin koluna daldırdığı anti-tetanoz iğnesi çocuğu hoplatınca doktor bey özür diledi. Kemerini açtılar, lekeli pantolon, sonra da lekeli don çekilip çıkarıldı. Doktor çarşafı çocuğun üstüne çekti, bir de battaniye örttü. İki hap uzattı.

"Biri ağırı kesici, öteki de uyumana yardım etmek için," dedi Rickie'nin koşturduğu bir bardak suyu elinden alarak.

Teddie ikinci hapi çarşafın üstüne düşürdü, sonra alıp suyla yuttu, yüzünün sağ yanını yeniden yastığa gömdü. Üstünde bir takım sıyrıklar olan sol yanağını doktor yıkamıştı.

Teddie'nin adını ve yaşını Rickie'den sordu Dr. Oberdorfer. Yirmi ya da yirmi bir. Adres?

"Şimdilik benimkini yazın. Zürich'te oturuyor, ama adresini ezbere bilmiyorum."

"İdrarda kan görecekt olursa... beni arayın, Mr. Markwalder."

"Anneme telefon etmem gerek," dedi Teddie birdenbire ve yüksek sesle, sanki haplar onu uyandırmıştı. "Saat kaç oldu?"

Ernst yanıt verdi: "İkiyi on üç geçiyor."

Rickie telefonun yanına gitti. "Numarayı bana söyler misin Teddie, kordon oraya ulaşmıyor."

"Hayır!" diye haykırdı doktor. "Oturmanıza izin veremem, kanama tekrar başlar!"

Rickie birden yatağın yanındaki telefon prizini hatırladı, kordonu oturma odasındaki fişten çekip getirdi. Bu prizi kullanmayalı aylar olmuştu, çünkü telefonu yatağın yakınında durması ona Petey ile gece konuşmalarını hatırlatıyordu. Teddie'nin birer birer söylediği rakamları Rickie dikkatle çevirdi.

"Önce ben konuşabilir miyim?" dedi kararlı bir sesle.

Teddie'nin annesinin sesi tiz ve endişeli geliyordu.

"Frau Stevenson? Ben Rickie Markwalder. Oğlunuz gecikti, ama kendisi gayet iyi ve de—"

"Araba da iyi," dedi Teddie. "Ver şunu bana."

Rickie alıcıyı uzattı.

"Alo, Anne... Şey... Biri sırtıma ağır bir şey indirdi de... Ne bileyim, *Bir Ağustos* ya... Hayır... *Fena* yaralanmadım... Yo, ane, ciddi bir şey değil... inan ki... gene de bu akşam yerimden kıpırdamasam iyi olur... Evet, doktor geldi, Rickie'nin doktoru."

Dr. Oberdorfer, konuşmayı kısa kesmesi için Teddie'ye işaretler yapıyordu. İki elini iki yana açarak, *huzur, sükûnet!* demeye getiriyordu.

"Pansuman yaptı... küçücük bir sargı bezi koydu... Anne, arabaya binmemiştim bile."

Doktorun telefonu alması Rickie'yi rahatlattı. Çocuğun sırtında bir ezilme olduğunu, yaranın derin olmayıp daha çok sıyrık olarak nitelenebileceğini söyledi. İsim ve adres teatisi. Doktor notunu aldı, oğlunu ertesi gün göreceğine, kendisine haber vereceğine dair Frau Stevenson'u temin etti.

Bu arada Rickie kahve için su ısıtıyordu. Doktor kahve içmeyeceğini belirtti.

Teddie gözlerini kapamış, belki de uykuya dalmıştı.

Doktor, "Gidiyorum, Herr Markwalder," dedi. "Lambanın yanına iki hap daha koydum. Ağrı kesici. Bir-iki saat sonra sancıdan uyanabilir. İki hap arasında dört saat geçmesi gerek."

Ve doktor gitti.

Doktor ile birlikte herkes oturma odasına dolmuştu. Bir-iki saniyelik bir sessizlik oldu, derken Ernst gülümseyerek Rickie'ye baktı, "Ne şans değil mi?" dedi.

"Rickie! Tanrım! Amma da çılgın gece!"

"Doktor *iki* iğne yaptı ona, değil mi?"

Kahkahalar. "Mahalle kötü, canım..."

Rickie otoriter bir sesle, "Şışış, susun! Hepiniz! Bu patırtı içinde kim uyuyabilir? Şışışış."

Adamlardan biri izin isteyip gitti. Rickie ile Philip dışında kimsenin canı kahve istemiyordu.

Rickie Ernst'e döndü, "Gece henüz genç! Ne dersiniz, birkaçımız Willi Biber'i ziyaret edelim mi? *Bir* Ağustosunu kutlarız, olmaz mı?" Derin bir kahkaha savurdu. Willi şu anda *ne* yapıyordu acaba?

"Nerede oturuyor? Ben hazırım." Ernst'ti bunu söyleyen.

"Şu çay salonunun arkasında bir kulübede, adı neydi?"

"Kontesin Çişi!" diye haykırdı biri tiz bir sesle. Philip Egli'ydi belki, çünkü kahve fincanını havaya kaldırmış sırtıyordu.

"Teddie'ye *birisi* saldırdı. Willi'ye bir soralım bakalım, kimmiş? Nasıl fikir?" diye sordu Rickie.

"İyi," dedi Ernst, Rickie'nin önerisi kesin bir mantık içeriyormuşçasına. "Seninleyim, Rick!"

"Demek ki..." Bu arada Philip'ten ses çıkmamıştı. "Philip, sen burada kalır mısın? Teddie'ye göz kulak olma açısından. Kanepeye kıvrılabilirsin uykun gelirse..."

"Elbette, Rickie. Kalırım. İşiniz ne kadar sürer – aşağı yukarı?"

"Bilmem ki... bir saat. Belki daha az. Ve eğer –belki doktorun dediğini duydun– Teddie'nin idrarında kan görülecek olursa doktora haber vermek gerek. Yani, uyanırsa Teddie'ye söyle-yiver."

"Tamam," dedi Philip.

Philip uyuklayabilir, okumaya dalabilirdi, ama ona güvenilirdi. Yani, Rickie, Ernst ile birlikte hızlı adımlarla Jakob'un yerine doğru yürürken böyle düşünüyordu. Orada hâlâ pek çok ışık yanıyordu, ama havasından belliydi ki yavaş yavaş kapanacaktı artık. Ön terastaki masaların hepsi boştu, ama barın yanında daha birkaç kişi vardı. Willi orada mı diye bir bakmayı düşündü Rickie, ama vazgeçti. Willi hiç bu kadar geç kalmazdı dışarıda.

"Adamın yerini nasıl bulacağımızı biliyorsun ya, Rickie?"

"Çay salonunun yerini biliyorum. Willi orada çalışıyor. İş de çayları demlemek değil."

Ernst sıırttı. "Demek çayevinin sahiplerini uyandıracaksınız?"

"Herifin nerede oturduğunu... onlara sormamız gerek. Belki orada kalıyordur."

L'Eclair –çay salonunu adı buydu– karanlıktı ve camlı kapısı herhangi bir gözle görülür eve yakın değildi. Rickie kapıyı vurmaya koyuldu, her seferinde daha yüksek vuruyordu, sonunda bir de tekme savurdu.

Ernst endişeli endişeli güldü. "Adamlar bize bayılacaklar!"

Rickie yeniden vurmaya başladı, bu kez tekme atacağına "Kimse yok mu?" diye bağırdı.

Sonunda, birinci katın karanlık penceresinden bir kadın sesi duyuldu: "Kim o?"

Rickie bir polis memuru sertliğiyle, "Markwalder," dedi. "Bir soru sormak zorundayım, Madam, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Willi'nin nerede oturduğunu söyleyebilir misiniz bana? Willi Biber."

"Yoksa... kötü bir şey mi yaptı?"

"Hayır, Madam! Birkaç soru soracağız, o kadar."

"Willi'den ben sorumlu değilim, yani. Bunu bilin de. Solunuzdaki aralıktan geçeceksiniz, sağdaki ikinci kapı – oradaki duvarda."

Karanlık aralığa iki basamakla iniliyordu, ikisi de az daha düşeceklerdi.

"Keşke yanımıza fener alsaydık," diye mırıldandı Ernst.

Rickie çakmağını çıkardı. Aralık bayağı dardı, ikinci engel, yolun yarısını kaplayan iki büyük çöp tenekesiydi. Rickie ikinci kapıyı gördü, çakmağını bir kez daha yaktı. Kapının sol yanında tek kanatlı karanlık bir pencere vardı, kapalıydı, tozlu görünüyordu.

"Williiiiii? Bir Ağustosun kutlu olsun! Açsana!" dedi Rickie sesine dostça bir tını vererek ve Willi'nin onu tanımayacağından emin olarak.

"Williiii," diye seslendi Ernst.

Sessizlik.

Rickie kapıya yumruğuyla vurmaya dendi. Artık çevreyi daha iyi gördüğünden çakmağını çakmamıştı.

"Kim var orada?" Willi'nin epey tiz çıkan sesi sordu.

"Aç kapıyı!" Rickie kapının alt bölümüne sert bir tekme salladı, ahşabın çatırdadığını duydu.

"Heeeey!" diye bağırdı Willi.

Rickie kapı tokmağına asılıp omzuyla vurdu. Kapı çatırdamakla kaldı.

Ernst çöp bidonlarından birinin kapağını alıp kapıya karşı saldırıya geçti.

Kapı son bir çatırdamadan sonra açıldı. Gene karanlığın içine düşmüşlerdi ve çakmağı kullanmak gerekti. Solda bir kapı daha vardı, gözlerinin önünde kapandı. Ama anlaşılan bu kapının kilidi yoktu, Rickie şöyle bir itelemeye açtı.

"Işığı yak, Willi," dedi Rickie. Çakmağını çaktı gene ve Willi'nin yatağın içinde büzülmüş, gözlerini korkuyla açmış, Munch'un tablolarındaki delileri andıran görünümünü bir an gördü. Dağınık yatağın yanında bir lamba vardı. "Işığı aç, dedim."

Willi lambayı yaktı.

Oda yüzyıl kadar eski göründü Rickie'ye. Lambanın bej abajuru lime limeydi, halı çuvalımsı hale gelinceye dek aşınmıştı, koltuğun kırıkları dışarı fırlamıştı. Ortalık ter ve toz kokuyordu. Sıska Willi, kısa paçalı donu ve tarif edilemeyecek gömleğiyle dikilmiş, tir tir titriyordu.

"Bu gece bir çocuğa saldırdın, değil mi, Willi?" diye sordu Rickie sağ yumruğunu hazır tutarak. "Hani, mavi ceketli çocuğa? Arabasının yanında bekledin, ha, Willi?"

"Bbburraya bbbböyle giremezsiniz, kapımı kırdınız, pis homolar! İpneler! Ev sahibine söyleyeceğim!"

Rickie bir kahkaha savurdu. "Ona neyle vurdun, Willi? Koca bir odun parçasıyla mı? Madeni bir şeyle mi?"

"Ölmedi ya! Ne geliyorsunuz –def olun! Eeeevimden ddddef olun.

Yumruklarını sıkmış olan Ernst her ikisini de seyrediyordu. "Rickie, ev sahibi kadın... polisi arayabilir, yani." Alçak sesle, çabuk çabuk konuşmuştu.

"Renate'nin emrinde misin sen, ha? Ondan mı emir alıyorsun, Willi? Hem de para, değil mi... az bir para?"

"Az bir para," diye onu yineledi Willi, bu kadarıyla paçayı kurtaracağını umarcasına.

"Hadi, gidelim, Rickie," dedi Ernst, "henüz fırsatımız varken."

Rickie yumruğunu salladı, ama vurma niyetiyle değil. Willi korkudan sıçradı, arkaya doğru sendeleyerek, ortası çökmüş yatağın üstüne yuvarlandı.

"Ona saldırdığını itiraf ediyorsun," dedi Rickie.

"Ja." Ve birkaç saniye sonra, "Nein! Nein!"

Ernst kapıya yöneldi, Rickie istemeyerek onu takip etti.

"Yakında gene görüşeceğiz, Willi," dedi.

Dışarısı sessizdi, aralıktaki iki basamağı hatırladılar ikisi de. Evin yolunu tuttular, Rickie'nin oraya gidiyorlardı. Küçük g'nin sıcak ışıltısı göründü gene –ışlıtı azalmıştı, ama hâlâ duruyordu. Oysa şimdi de Rickie'nin canı bir şey içmek istemedi, isteseydi Andy ya da Ursie onu kırmazlardı. Bir tuhaf hissediyordu kendini, bayağı güçlü gibi. Ama tam o sırada sendeledi, Ernst onu yakalamak zorunda kaldı.

"Duydun onu, ha, Ernst? Adamımız o! Willi!"

İkisi de polis arabasının sirenini işittiler. Uzaktan geliyor gibiydi, derken yaklaştı, arkalarına doğru, çay salonu yönünde.

Eve varmışlardı.

Kanepenin üstünde uyuyan Philip gözlerini açtı.

"Teddie nasıl?" diye sordu Rickie.

"Hâlâ uyuyor." Kendisi de hâlâ uyuklayan Philip alçak sesle konuşmuştu. "Annesi aradı... Telefon numarasıyla adresin doğru olup olmadığından emin olmak istiyormuş. Siz neler öğrendiniz?.."

"Boktan Willi – itiraf etti! Nasıl itiraf etti, ama değil mi Ernst?" Rickie zafer kazanmış gibi baktı Ernst'e. "Renate Hag-nauer'den 'azıcık bir şey' para da aldığı söyledi."

"Benim elimi yüzümü yıkamam gerek, Rickie. Baksana!" Ernst avuçlarını açarak ellerini uzattı, sanki kömür ellemiş gibi simsiyah iki de.

Rickie kendi ellerinin de aynı durumda olduklarını fark etti. Yatak odasının kapısından baktı, oğlan bıraktığı gibi, yüzü duvara dönük olarak yatıyordu. Gece masasının üstünde soluk bir ışık yanıyordu. "İşemeye kalktı mı?" diye fısıldadı.

Philip başını iki yana salladı.

Ernst mutfak musluğunda yıkandı, sonra sıra Rickie'ye geldi. Biri çaydanlığın altındaki elektrikli ocağı yakmıştı.

"Peynirin var mı, Rickie? Ya da kek?" diye sordu Ernst.

Rickie gururla, "İkisi de var," dedi.

Ernst kahve kupalarını getirdi, Philip de öteki şeyleri. Hepsi kahve sehhasının üstüne kondu.

"Peki, Rickie, bu Willi manyağını ne yapacaksın? Sahiden manyak değil mi? Parti verdiğim gece benim eve gelen de o değil miydi?"

"Evet. Polise şikâyet edeceğim," dedi Rickie kendinden emin bir havayla. "Artık polis bildiği gibi yapsın. Yarın, gün ışı-sın da bir kez."

Ernst kafasını pencereye doğru salladı, "Bir şey duyuyor musunuz?"

Hepsi hafif bir polis sireni işittiler.

"İşler kızışmadan gitsem iyi olur galiba," dedi Ernst kahve kupasını sehpanın üzerine bırakarak.

Rickie biliyordu ki polis kendi adını Willi'nin ev sahibesinden öğrenmiştir, ama Ernst'inkini değil.

Ernst kapıdan döndü. "Hayır. Kalıyorum, Rickie –eğer polisler geliyorsa."

Philip sordu: "Willi'nin orada ne oldu?"

"Kapısını kırdık," diye karşılık verdi Rickie.

Dışarıdan gelen seslerden polis arabasının kaldırım kıyısında durduğu anlaşılıyordu. Sinirli sinirli saatine baktı Rickie. Dördü geçiyordu.

Kapının zili çaldı. Rickie eliyle saçlarını düzeltti, göbeğini içeri çekti, oturma odasına bir göz attı.

"Hepimiz saygın görünüyoruz," dedi Philip ciddiyetle, oturmuş kahve içmekte olduklarını göz önünde bulundurarak.

Kapının önünde polis memurları kimliklerini gösterdiler; Rickie de kendi kimliğini doğruladı.

Rickie iki polis memurunu içeri alırken olayın nereye varacağını aklından geçiriyordu. Kapıyı kırdığı için para cezası yiyecek ve ödeyecekti. Teddie'ye o kötü darbeyi vuran orospu çocuğuna elini bile sürmüş müydü? Hayır.

Rickie dairesinden içeri girdi, polisler onu izlediler, Ernst ile Philip'e kısaca kafa salladılar.

"... L'Eclair Çay Salonunda, bir saat kadar önce..."

Rickie sükûnetle her şeyi itiraf etti: Kapıları çalıp gürültü yapmış, huzuru bozmuştu, bir de kapı kırmıştı.

"İki kapı."

"Öyle olsun. Willi Biber ile konuşmak istiyordum. Beni içeri alacağını sanmıyordum."

"Frau Wenger'in tanıklığına göre yanınızda bir adam daha varmış."

"Ben arkadaşım ile birlikteydim," dedi Ernst, adını ve adresini verdi.

"Gene de tüm sorumluluğu ben üstleniyorum," dedi Rickie polislere. Biri birşeyler yazıyor, öteki de aval aval bakıyordu.

"Hasarın sorumluluğunu yüklenebilirsiniz, Herr Markwalde, ama bu... Willi... Biber'i tehdit etmek suçlaması için hâkim karşısına çıkmanız gerekebilir.

Rickie kaşlarını çatı. "Tehdit mi?"

"Onu itelediğinizi, vurduğunuzu söyledi. Yatağının üstüne düşmüş, öyle diyor."

Ernst lafa karıştı. "Ben *oradaydım*. Arkadaşım ona dokunmadı. Geri geri giderek kendi kendine düştü. Onu neden görmeye gittiğimizi sorsanıza. Bu gece bir saldırı—"

"Ernst—" Rickie birden Teddie'yi koruması gerektiğini düşündü, Willi'yi harekete geçiren güdülerini polisin anlayabileceğinden de kuşkuluydu.

"Ne saldırısı?" diye sordu memurlardan biri.

"Eee, göstereceğine onlara Rickie," diyerek kapısı yarı açık olan yatak odasına işaret etti Ernst. "Eğer izah etmezsen—"

"Peki. Gelin bakın öyleyse. İçeride genç bir adam var — doktora gösterdik." Rickie'nin canı çok sıkılmıştı.

Ernst önlerine düştü, polisler Teddie'nin uyumakta olduğu odaya dek izlediler onu. Ernst çarşafı Teddie'nin beline dek sıyırıp bandajı gösterdi.

Polisler çok etkilenmiş göründüler.

"Hâkim karşısına çıkacak olursam," —Rickie yatak odasını işaret etti— "bu saldırıdan da söz edeceğim.

"Çocuğa darbeyi bu Willi'nin mi yaptığını söylüyorsunuz?"

"Suçlu olduğuna inanmak için sebeplerimiz var. Teşekkürler, beyler," dedi Rickie adamlara kapıyı gösterircesine.

Polis memurları şaşkıncı gülümsediler, ayakları üstünde kıpırdandılar, yüzlerini sıcak basmış gibiydi, her yanlarını sıcak basmıştı sanki. Serinlemek için keplerini çıkarmışlardı gerçi, gene de ter içindeydiler. Gecenin ilerlemesi havayı pek serinletmemişti zaten.

Memurlardan biri defterinden bir sayfa kopardı, anlaşılan bir şeyin karbon kopyasıydı, "Bu sizde kalsın," diyerek uzattı. "Önümüzdeki günlerde burada mı olacaksınız? Evinizde?"

"Aaa, evet. Ayrıca işyerim de bu sokağın üstünde. Orada bir stüdyom var. Ayrıca adımla telefon rehberinde bulabilirsiniz, tabii."

Ve gittiler.

"Bitkinim," dedi Ernst. "Bir taksi çağırırsam iyi olacak, Rickie."

Yatak odasından bir inilti geldi: "Oooof!"

Önde Rickie, arkasından Philip odaya daldılar.

"Oturman yasak, Teddie, unuttun mu? Sancın var, burada bir hap var."

"Sancı mı! Tanrım, hem de nasıl!" Teddie yavaş yavaş uzandı yeniden. "Çişim var."

Rickie bunu da düşünmüştü. "Bir saniye," diyerek mutfığa gitti. Dolaptan litrelik bir İtalyan şarabı şişesi alıp geldi. "Buna yapmayı başarabilir misin, Teddie?"

Teddie gözlerini acıdan kapatarak, az biraz zorlukla başardı.

Rickie şişeyi aldı, baktı. Temiz, diye düşündü, ama banyoya girdiğinde ışığa tutup bir kez daha inceledi, sonra tuvaletin içine boşaltıp sifonu çekti. Temiz.

Teddie uyanıktı, Rickie pek fazla zorluk çekmeden onu bir ağrı kesici almaya ikna etti.

Bu arada Ernst telefonu kapamıştı. Taksiyi sokakta bekleyeceğini söyledi. "İyi şanslar, Rickie. Araşırız."

Philip biraz daha kalacağını söyledi. "Koltukta biraz kestirim. Kanepede sen yat." Lambalardan birini söndürdü, yeterince ışık vardı zaten. "İtiraz dinlemem. Ben kanepenin üstünde epey uyudum zaten."

Rickie tartışmaya girmede. Ağzının içinde, "Kusura bakma," diyerek pantolonunu çıkardı, bir sandalyenin arkasına astı, kanepeye uzandı. Philip'in bir kupa getirip kahve sehпасının üstüne koyduğunu, "Su," dediğini belli belirsiz fark etti.

Rickie ertesi sabah kapıyı açtığı anda karşısında kırk yaşlarında, koyu renk saçlı, ince biçimli bir kadın buldu. Kadın ahududu renkli keten bir pantolon takım ve sandaletler giymişti, yanında kendi yaşlarında açık kızıl saçlı bir kadın daha vardı. Frau Stevenson ikinci kadını Jessica bir şey diye takdim etti.

"Memnun oldum," dedi Rickie.

Frau Stevenson, "Çok erken geldiğimiz için özür dilerim," dedi. "Ama Jessica da erken davranmış, o getirdi beni."

"Hiçbir sakıncası yok, dairem bu tarafta, buyurun."

Bu kez Philip ile tanışıldı, ama çok kısa bir karşılaşma oldu, çünkü Rickie hemen, "Teddie sizi bekliyor," dedi.

"Teddie!" diye haykırdı annesi, oğluna şaşılacak ölçüde benziyordu ya da tersi tabii. "Neyse, bakıyorum yemek yiyebiliyorsun! Neyle saldırdılar sana?"

Her iki kadın da odaya girmiş, Teddie'nin sırtındaki on beş santimetre karelik bandaja bakıyorlardı. Teddie sağ dirseği üstünde yükselmiş, sol eliyle tuttuğu çatalla yiyordu.

"Arkadan vurdukları için, görmem olanaksızdı, anneciğim." Çıplak olduğundan, çarşafı belinden aşağı kaydırmamaya dikkat ediyordu Teddie.

Jessica sordu: "Dikiş attılar mı?"

"Dikiş falan yok, değil mi Rickie?"

"Hayır. Kötü bir ezik, deriyi yırtmış. Doktorum bu bandajı dün akşam koydu. Bugün de gelip Teddie'yi göreceğini biliyorum."

"Demek o sırada tam arabanın yanındaydın, Teddie," dedi annesi.

"Yürüyordum, anne, tam arabanın kapısını açacaktım. Ortalık karanlıktı. Derken güüüm, öne doğru düştüm. Galiba bir an kendimi kaybettim."

Frau Stevenson kafasını iki yana sallayarak Rickie'ye baktı, sonra arkadaşı Jessica'ya döndü. "Dedim ya bu mahalleden hiç hoşlanmıyorum. Doktor belirli bir saatte mi gelecek, Herr M—"

"Markwalder. Hayır, Madam. Benim kendisini aramamı bekliyor, şu sırada aramam gerek aslında. İsterseniz—"

Kapı yeniden çalındı.

Rickie küfretmemek için kendini zor tuttu. "İzninizle," diyerek çıktı. Frau Stevenson'un Teddie ya da Philip'e "Polisin olaydan haberi var mı?" diye sorduğunu duydu.

Ön kapıda Luisa duruyordu. "Selam Rickie. Teddie nasıl?"

"Daha iyi," dedi Rickie, kızın girmesi için kapıyı açık tutarak. "Kahvaltı ediyor."

"Bu sabah Ursie söyledi. Biraz önce Renate ile oradaydık, biliyorsun ya." Hole girdi Luisa. "Bıçak yarası mı?" diye sordu alçak sesle.

Onun Petey'i aklından geçirdiğini tahmin etti Rickie. Dairesine doğru yürüdüler. "Hayır, sert ve küt bir cisimle vurulmuş. Deriyi yarmış, ama."

"Ya Willi," diye fısıldadı kız. "Ne oldu orada? Olayı senden duymayı yeğlerim."

"Onu görmeye gittim, Ernst ile birlikte." Dairesinin kapısının tokmağı Rickie'nin elindeydi. Kapı kapandı.

"Onun kapısını kırmışsınız, Ursie öyle söyledi."

"Evet, öyle. Açmaya niyeti yokmuş gibime geldi."

"Ve dövmüşsünüz onu, " diye fısıldamayı sürdürdü kız, dayak fikri hoşuna gitmişti sanki.

"Ona dokunmadık bile, yemin ederim, Luisa! Teddie'nin annesi burada şimdi, onu eve götürmek istiyor."

"Yaaa?" dedi Luisa birden gerginleşerek. "Ama ona bir merhaba diyebilirim belki."

"Herhalde, değil mi?" Rickie kapıyı açtı. Oturma odasına girdiler. "Philip, Luisa geldi."

"Merhaba, Philip," dedi Luisa.

"Philip, çok büyük bir şekerlik yapmak ister misin? Lulu'yu bir dışarı çıkarsana. Kayışı şurada, sandalyenin üstünde duruyor."

"Tabii, Rickie."

"Lulu, hadi Philip'le git. Yaramazlık etme." Kapısı aralık duran yatak odasına doğru yürüdü Rickie, kapıyı tıklattı.

Teddie'nin annesi temiz bir beyaz pantolon koymuştu sandalyelerden birinin üstüne, şimdi de çocuğun açık mavi ceketini eline almış evirip çeviriyordu. "Şuna bakar mısınız? Bunu hemen—" Frau Stevenson Rickie'nin yanında Luisa'yı görünce sustu.

Rickie bir kez daha tanıştırma işini üstlendi: "Frau Stevenson, Luisa Zimmermann."

"Selam, Luisa!" Teddie'ydi konuşan, kızı görmek için bir yandan bir yana dönmüştü. "Kıpırdamam çok zor, kusura bakma!"

"Memnun oldum, Frau Stevenson," dedi Luisa.

"Sana sözünü ettiğim kız bu işte, anne," dedi Teddie.

"Evet, Teddie. Memnun oldum, Luisa. Herr Markwalder, bunu gördünüz herhalde." Uçuk mavi ceketin arkasındaki L-biçimli yırtığı gösteriyordu.

Yırtığın kıyılarında grimsi bir leke vardı, besbelli pis bir cismin bıraktığı iz. Bunu görmek Rickie'ye acı verdi. "Dün gece, Teddie için o kadar telaşlanmıştık ki..." Frau Stevenson'un dedektifçilik oynadığını, kendi fark etmediği şeyleri oraya çıkarmaya çalıştığını düşündü.

Rickie, şimdi komodinin üstünde duran telefona yöneldi hemen, doktorunun ev numarasını çevirdi. Neyse ki makine değil doktorun karısı açtı. Rickie kendi kendini tanıttı. "Kendisini bu sabah bekliyorduk da. Acaba—"

"Çıktı, ama bu sabah sizin eve uğrayacağını söyledi."

Rickie içi rahatlamış olarak telefonu kapattı, odadakilere öğleden önce doktorun uğrayacağını açıkladı.

Teddie, "Rickie," dedi.

Rickie ona yaklaştı, çünkü Teddie fısıldaşmak istiyordu. O daha ağzını açmadan sorunu anlamıştı Rickie ve odaya ikinci açıklamasını yaptı: "Teddie tuvalete kadar yürüyemeyeceğinden, ona benim... bir şey getirmem... gerekiyor..."

Odadaki üç kadın mekânı öylesine seri bir şekilde boşalttılar ki, Rickie'ye bir bale sahnesini hatırlattılar. Zaten gece masa-

sının yanında, yerde duran litrelik şişeyi Teddie'ye veren Rickie, kapıya doğru yürüdü, kapıyı kapattı.

Birkaç saniye sonra Teddie, "Tamamdır, Rickie. Çok teşekkürler, kusura bakma," dedi.

Hole açılan kapıdan çıkan Rickie, ötekiler görmeden banyoya ulaşabildi. Şişeye iyice baktı, ama kan izi göremedi. Şişeyi yıkayıp geri getirdi.

"Yürüme düşüncesi bile titretiyor beni, inan Rickie..." Yeniden yavaş yavaş yatağa uzandı Teddie, yanağını yastığına dayadı.

Oturma odasından gelen seslere bakılırsa doktor da gelmişti. "Sana birkaç tane daha ağrı kesici alabilirim artık, Teddie. Doktor burada," dedi Rickie ve dışarı çıktı.

Doktor da yatak odasına doğru yürürken Rickie'yi selamladı. "İdrarı nasıl?"

"kan yok. Yoksa arardım sizi."

Önce bir ağrı kesici, Rickie bunu sağladı. Dr. Oberdorfer neşeli bir hava içindeydi: Evet tabii ki sancı vardı, ama her gün biraz daha azalacaktı. Bugün en kötü gün olacaktı. Frau Stevenson ile Jessica da girmişlerdi odaya, ötekiler oturma odasında kaldılar.

Bandaj yavaş yavaş açıldı, Teddie birkaç kez acı belirtileri gösterdi.

Annesi yarayı görünce korkuyla içini çekti.

Yaranın ortasındaki kızarıklık da çevresindeki pembelik de koyulaşmıştı ve bütünüyle sürrealist bir çiçeğe, belki de bir gelinciğe benziyordu. Dr. Oberdorfer yaranın üstüne beyaz bir toz döktü, yeni bir bandaj hazırlayıp flaster ile yapıştırdı.

Frau Stevenson doktor ile konuştu. Evet, oğlu elbette bugün evine gidebilirdi, ama araba yolculuğu acısını artıracaktı, çocuğun burada kalması daha iyiydi doktora göre.

"Bugün bütün gün boşum," diye lafa girdi Rickie. Kadının bir palmiye ağacının yanında durmuş, gülümseyen Petey Ritter'in büyük boy fotoğrafına yan yan baktığını gördü Rickie ve onun neler düşündüğünü hemen anladı.

Sonunda bir uzlaşmaya varıldı: Frau Stevenson arabayı alıp evine gidecek, akşam yedide Teddie'yi almaya gelecekti. Böylece çocuk bütün gün dinlenmiş olacaktı.

Frau Stevenson oğlunun dün akşam giydiği pantolonla gömleği aldı. "İyice dinlen, evladım. Yemek konusuna gelince—"

Rickie atıldı: "Buraya çok yakın bir lokanta var. Birşeyler getiririm ben —*ne olursa*. Teddie canının istediğini söyleyin, yeter."

"Teddie, arabanın nerede olduğunu..."

"Tabii, anneciğim." Teddie tarif etti, Rickie dinledi.

Feldenstrasse değil miydi? Luisa orası olduğunu doğruladı, Teddie arabayı geçen gece buluştukları yerde bıraktığını söyleyince, iyice emin oldu. Rickie, eğer izni olursa Frau Stevenson ile birlikte gitmek istediğini belirtti, çevrede saldırı silahına benzer bir şey olup olmadığını araştıracaktı.

"Ben çıkıyorum, Herr Markwalder," dedi Dr. Oberdorfer. "Oradaki kutunun içinde dört ağır kesici daha bıraktım. Unutmayın, dört saate bir verilebilir ancak. Ağrının en kötüsünü atlatması için yeterli olacaktır. Herkese iyi günler!" Arkasını dönüp yalnızca Rickie'yle konuştu: "Size telefon edeceğim. Belki yarın ya da öbür gün. Söyleyeceğim şeyler var." Sesi yansızdı, ama dedikleri bir tuhaftı.

Rickie'nin yüreği hopladı. *Ne gibi* bir haber söz konusu olabilirdi ki? İyi bir haber olsa, hemen şimdi, holde yalnızlar-ken söyleyebilirdi.

Frau Stevenson sakın ve ciddi bir sesle sordu: "Polislerin ne yapacağı hakkında bir fikriniz var mı —örneğin? Herhangi bir şey? Onlarla konuşabilirim."

Rickie derin bir soluk aldı, kadının insanı tedirgin edecek kadar Teddie'ninkilere benzeyen kara gözlerine bakarak bir süre duraksadı. Sonunda konuştu: "İlk iş bana gelecekler gene, dün gece birinin kapısını kırdığım için. Yanımda bir arkadaşım da vardı. Aslına bakarsanız, dün gece buraya polis memurları geldi."

"Kimin kapısı?"

Luisa kulak kabartmıştı.

"Bu işi yaptığından kuşkulandığım birisi. Şöyle diyeyim..." Rickie gereken sözcükleri ararcasına tavana kaldırdı gözlerini. "Neler olduğunu görmediğim için, şu sırada hiçbir şey söylemem daha akıllıca olur." Luisa'ya bir göz attı. Kız sesini çıkarmadı.

Rickie bundan memnun kaldı. Komşuluk dayanışması buydu işte.

Frau Stevenson'u arabasına kadar Jessica götürecekti, Rickie'yi de götürmeyi önerdi. Luisa da onlarla gelip gelemeyeceğini sordu, ama fazla kalabalık olacaklarsa yürüyebileceğini ekledi çekingen bir havayla. Jessica gülümsedi, arabasının yeterince büyük olduğunu söyledi.

Philip, Teddie'nin yanında kalacaktı.

Jessica'ya ait olan koyu kırmızı, rahat bir BMW'ye bindiler, Jakob'a doğru hareket ettiler. Rickie bir an duraksadıktan sonra dedi ki: "Şu köşede gördüğünüz yer –Jakob'un yeri– bizim yörenin bira bahçesi ve lokantadır, dün gece Teddie de oradaydı."

Frau Stevenson şöyle bir baktı ve "Öyle mi?" dedi renk vermeyen bir sesle.

"Şimdi sola dönün lütfen," dedi Rickie, "üç sokak ötede olmalı."

Bir sol daha yaptıktan sonra Audi'yi gördüler. Az ötede park yeri buldular, geriye yürüdüler. Luisa'nın aşırı merakı, Stevenson arabasına doğru yürüyenlerin en başında gitmesine yol açmıştı.

Hepsinin başı önde, kaldırım kıyılarına, büyük ağaçların çevresindeki toprak parçalarına bakıyorlardı.

Rickie arabanın kapısının yakınındaki bir ağacı göstererek, "Burada olmuş, herhalde," dedi. "Teddie yüzünün bir ağaç gövdesinin dibine çarptığını söylemişti." Rickie kan izleri de aradı, ama bulamadı. Asıl önemlisi silah, diye geçirdi içinden.

Luisa az ötede kaldırım kıyısını inceleyerek yürüyordu. Rickie, arabanın öteki yanından, Willi'nin evi yönünde yürüyerek aynı şeyi yapıyordu. Birkaç yaprak ve çakıl taşından başka bir şey yoktu. Geriye baktığında Luisa'nın ona doğru geldiğini, bu kez alçak bahçe duvarlarına, bahçe yollarına baktığını gördü. Duvarın birinin üstünden gevşemiş bir tuğla aldı, sonra yerine koydu.

İki kadın arabanın yanında durmuş konuşuyorlardı, Luisa yanlarından geçti. Birden bahçelerden birinin patikasında, bir

metreden kısa, sarı, yer yer paslanmış bir metal parça gördü. Sopamsı parçanın bir ucundan kırık bir başka parça sarkıyordu. Luisa eline aldı bunu, aklına hemen parmak izleri geldi, ama artık çok geçti.

Elinde tuttuğu nesneyle, en az bir kilo ağırlığındaydı, seslendi kız, "Rickie!"

Frau Stevenson da ona bakıyordu. "Nerede buldunuz onu?"

"Birkaç metre geride, bir bahçenin ön patikasında."

Rickie, kızın elindekinin bir uçayağın parçası olduğunu anladı. Birine vurmak için kullanılabilecek bir şeydi kesinlikle. Onu Luisa'nın elinden aldı. Bayağı ağır bir şeydi. "Bir olasılık, değil mi?"

Herkes aynı görüşteydi. Evet.

Luisa bahçe yollarına, kaldırım kıyısındaki duvarların arkasına bakmayı sürdürüyordu, kadının birinin bir pencereden onu merakla izlediğinin farkında bile değildi.

Frau Stevenson kaşlarını çatmış, üçayak parçasına bakıyordu. "Bunu emin bir yerde saklarım, hiç kuşkunuz olmasın."

Rickie kadının uzanan eline teslim etti parçayı. Kadın bir elinde o ağır metal sopa olduğu halde, Rickie'nin yardım önerisini geri çevirerek, arabanın kapısını açmayı becerdi. Luisa yakında oturduğunu, eve yürüyerek döneceğini bildirdi.

"Peki, şu kapısını kırdığınız ev nerede?"

"Şu tarafta," dedi Rickie, arabanın dönük olduğu yönü göstererek. "Buradan göremezsiniz, ama" Rickie hatırladı ki o sabah Frau Stevenson Teddie'nin ceketinin cebinden oğlanın cüzdanını çıkarmış, banknotları yarı yarıya dışarı çıkarıp sonra geri itmişti. Willi bir de soygun yapmaya kalkmazdı, diye düşündü, bir an önce olay yerinden uzaklaşmaktan başka bir kaygısı olamazdı.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Luisa," dedi Frau Stevenson.

Nazik vedalaşmalardan sonra Rickie ile Luisa kızın evine doğru yürümeye koyuldular.

"Willi Biber bu sabah Jakob'un orada mıydı?"

"Hayır," dedi Luisa. "Daha doğrusu, ben onu görmedim."

"Ya Renate? Nasıl davranıyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, olayı önceden bilmiyormuş gibi mi davrandı?"

Luisa anlamıştı. Düşünce korkunçtu, ama bu sabah –daha Willi'nin kapısının kırıldığını duymadan– Renate'nin Willi'yi Teddie'ye saldırtmış olabileceği Luisa'nın da aklına gelmişti. "Yani... evet!.."

Renate ile Luisa'nın oturdukları evin kapısına varmak üze-reydiler. İkisi de aynı anda kafalarını kaldırıp yukarı baktılar.

Kızın eve dönmesi gerektiğini, o merdivenleri tırmanıp Renate'nin yerine gideceğini biliyordu Rickie. Çok öfkelen-di, küf-redesi geldi.

"Eğer Renate bu işi Willi'ye yaptırmadıysa, iddiaya girerim ki adamın işi kendi başına yaptığına inandıracaktır onu." Sesini alçaltıp fısıldadı: "Benimle teması kesme. Anlıyorsun ya?"

Luisa biliyordu. Renate'nin nasıl davrandığını, neler dediğini öğrenmek istiyordu Rickie. "Biliyorum. Şu anda, senin nasıl her türlü kabadayıyla düşüp kalktığını söylüyor. Bir de dün gece senin çok sarhoş olduğunu. Gitmem gerek, Rickie. Daha sonra seni arayabilir miyim? Belki uğrayabilirim de hatta."

"Elbette."

Ayrıldılar. Rickie Jakob'a doğru devam etti.

Saat neredeyse bir olmuştu. Öğle yemeği müdavimleri orayı doldurmuşlardı mutlaka. Ursie'nin aşçısı Hugo pazar günleri müthiş bir gulaş yapardı. Rickie ana kapıdan girdi.

Barın gerisinde Ursie vardı, gözlerinin kıyılarından yor-gunluk akıyordu. "Merhaba, Rickie. Arkadaşın nasıl?"

Rickie bara yanaştı, iki dirseğini de kontuara dayadı kısaca, sanki kendine yer ayırıyormuş gibi. "İyileşiyor," diye yanıtladı. "Güzel bir bira alabilir miyim lütfen, Ursie, köpüğü yerinde olsun. Ve de – gulaş nasıl bugün?"

"Aaa, harika, ama hava çok sıcak diye fazla yapmadık. Soğuk ıstakoz salatamız var."

"Üç porsiyon gulaş istiyorum, eve götüreceğim," dedi Rickie birden müthiş bir açlık hissederek. "Yanına da biraz erişte, vardır umarım."

Freddie Schimmelmänn'i aramanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu Rickie. Gerçi Aussersihl adamın alanına girmiyordu, ama gene de bir yardımı dokunabilirdi. Boktan Wil-

li'nin kapısını kırdığı, bir de 'huzur bozduğu' için kaç para ceza keseceklerdi acaba? Canları cehenneme! Olayın kendisine kaç patlayacağı hiç umurunda değildi. Teddie'nin başına gelenlerle bir kapının kırılması nasıl kıyaslanabilirdi? Darbe çocuğun böbreğine inseydi şu anda hastanede olabilirdi. Rickie birasını bitirdiğinde kocaman plastik bir torba konulmuştu önüne: Öğle yemeği. Barın üstüne otuz frank bıraktı.

"Teşekkürler, sevgili Ursie! Andreas'a selamlar."

"Bugün izinli," diye sırttı Ursie. "Güle güle, Rickie!"

Rickie arka terastan çıktı, bu yol evine daha yakındı, arada birkaç kişiyle selamlaştı, her zamanki gibi dostça bir havayla.

Eve vardığında, binanın girişinde anahtarını kullandı, ama dairenin kapısını keyifle çaldı. İçeride açacak birilerinin olması hoşuna gidiyordu.

"Birşeyler işte," dedi elindeki torbayı Philip'e vererek. "Çok iyi bir gulaş. Ben çabucak bir duş alayım, Philip, sen de bunu ısıt, olur mu? Hastamız nasıl?"

Philip'in yüzü aydınlandı. Dünkü gömlek ve pantolonu içindeydi, ama yeni duş yapmış, saçlarını yıkamış gibi görünüyordu. "Donunu giydi. Üstünü başını silsin diye ıslak elbezi verdim ona -görürsün."

Teddie yatakta, tek dirseğinin üstünde doğrulmuştu, daha mutlu görünüyordu, banyoya kadar gidip gelmeyi başardığını söyledi.

"Çok iyi." Rickie, kendi keten sabahlıklarından birinin yatağın üstünde durduğunu gördü. Philip koymuştu anlaşılan. "Umarım açsındır, çünkü yemek getirdim."

Duşun altına giren Rickie önce bir süre soğuk su akıttı başına, sonra saçlarını ve bedenini daha ılık suda yıkadı, gene soğuk suyu açtı. Holdeki dolaptan temiz gömlek ve pantolon seçti.

"Philip -sen bir pırlantasın! Evlen benimle," dedi Rickie, yemek bölmesinde Philip'in hazırladığı sofrayı gördüğünde. Parıl parıl bardaklar, sarı peçeteler... ve mutfaktan ağız sulandıran bir gulaş kokusu. "Üç kişilik mi?"

Teddie denedi, ama uzun süre oturamayacağını kabul etmek zorunda kaldı.

Rickie briç masasını yatak odasında açtı, böylece hep birlikte yiyebileceklerdi. Teddie'ye yattığı yerde bir tepsi verdiler. Teddie dahil hepsi bira içtiler. Et o kadar yumuşaktı ki, bıçak gerektirmiyordu.

"Bi aynasızla tanıştım," dedi Rickie Philip'e.

Philip kendi kendine güldü. "Bana yeni bir şey söylesene, Rickie. Nerede? Nasıl?"

"Hımmmm –söylemesem daha iyi. Yalnızca bir trafik polisi olabilir, ama gene de öğleden sonra onu bir arayayım diyorum. Bu olayı anlatayım. Dost biri."

Philip'in mavi gözleri ilgiyle parlamıştı. "Bir zararı olmaz, herhalde. Madem arkadaşın."

Arkadaş. Babacan gülüslü Freddie gerçek bir arkadaş olabilir miydi? Rickie onu şöyle bir yoklamaya, ama tedbirli davranmaya karar verdi. "Sol elinle nasıl gidiyor, Teddie?"

"OK. Alışıyorum. Ama galiba bu kadarı yetti," dedi çatalını tabağın üstüne bırakarak. Yavaş yavaş çarşafların arasına gömüldü.

Rickie yerinden kalktı. "Tabağını alayım. Ursie fazladan lahana salatası koymuş, ekstra, bedava, eminim. Biraz yer misin?"

"Belki daha sonra, teşekkürler."

Philip lahana salatasından aldı. "Ben birazdan kaçacağım, Rickie. Sen saat yediye kadar idare edebilirsin, değil mi?" Philip'in gülümsemesinde az biraz hınzırlık vardı.

"Hiç merak etme. Uyumak niyetindeyim –kütük gibi– dışarıdaki kanepede."

Telefon çaldı.

"Haa, Ernst'in arayıp haber sorduğunu söylemeyi unuttum," dedi Rickie. "Belki gene o arıyordur."

Arayan Frau Stevenson'du. Teddie'nin daha iyi görüldüğünü bildirdi Rickie. Oğluya konuşmak ister miydi?

Oğlan rahat konuşsun diye Rickie ile Philip oturma odasına geçtiler.

"Jakob'un orada bir şey öğrendin mi?" diye sordu Philip. "Yani, Willi hakkında?"

"Hayır. Onun kapısını tekmeyle kırdığımı bilen birkaç kişi var, anladığım. Haa, bir de Luisa –yatak odasından daha da uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü– saldırı aleti olabilecek bir

şey buldu. Madeni bir parça." Rickie parçanın uzunluğunu elle-riyle gösterdi. "Fotoğraf makinelerinin konduğu uçayaklardan bir parçaya benziyor. Bir evin bahçe yolunda buldu Luisa. Ted-die'nin annesi alıp götürdü."

"Parmak izleri vardıysa bile yok olmuştur."

"Doğru. Ama görseydin eğer... pas içindeydi. Yani, biçimi de parmak izi barındıracak gibi değildi." Ya da olabilir miydi, forensik teknikler durmadan ilerleme kaydettiğine göre? "Yani, kullanılan silah o olabilir en azından."

Philip, "İlginç," dedi, sonra gülümseyerek, "Willi'ye bir göster bakalım." Süveterini ve dünden beri yanından ayırmadığı ciddi görünüşlü, ince defterini aldı. "Herhangi bir şey kanıtlaya-bilecek misin, merak ediyorum. Willi'nin manyak olması bir tür avantaj, yani. Willi için demek istiyorum."

"Biliyorum."

Philip gitti. Rickie pijamalarını giydi, televizyonu Ted-die'nin yatak odasından seyredebileceği biçimde ayarladı, çalar saatini yediye çeyrek kalaya kurmaya hazırlanıyordu ki telefon çaldı. Luisa'ydı.

"Fazla vaktim yok, Teddie ile konuşmam mümkün mü?"

Elbette. Arayanın Luisa olduğunu Teddie anlamıştı zaten. Rickie öğle yemeğinin artıklarını toparlamayı sürdürdü. Mut-faktayken, Teddie'nin seslendiğini işitti. "Bak sen! Hey, Ric-kie!"

Rickie yatak odasının kapısına geldi. Teddie'nin dediğine göre Luisa aniden kapatmak zorunda kalmıştı, çünkü Renate bir yerlerden gelmişti.

"Düşünsene! Benim burada olduğumu öğrenmiş, Luisa'yı evden dışarı bırakmıyormuş."

"Yeni bir şey değil. Bir hap daha ister misin, Teddie? Ağrı kesici?"

Çalar saatin sesi Rickie'yi derin bir uykudan uyandırdı. Anında Frau Stevenson geldi aklına. Daha Freddie Schimmelman'ı da aramamıştı. Yatak odasına bir göz attı, Teddie yüzükoyun yatmış, çenesini kollarına dayamış, TV seyrediyordu.

"Giyinmen gerek, Teddie."

"Biliyorum. Acaba bana pantolonumu uzatır mısın lütfen, Rickie?"

Rickie istenileni yaptı. Hava hâlâ sıcaktı, pencereler açıktı, ama en ufak bir esinti yoktu. Rickie temiz bir elbezini soğuk suyla ıslatıp sıktıktan sonra Teddie'ye getirdi. "Buna ihtiyacın olabilir mi?"

Teddie şükranla inledi: "Teşekkürler. Hem de nasıl." Yüzünü buruşturarak ensesini sildi, bir ayağını kaldırmaya çalıştı, ama vazgeçti. Göğsünü ve uyluklarını sildi.

"Bana bırak," dedi Rickie ve elbezini alarak oğlanın ayaklarını çabuk çabuk sildi.

"Lastik ayakkabılarım nerede olduğunu biliyor musun, Rickie?"

Aslında lastik değil, siyah deri ayakkabılardı, Rickie onları dolaptan alıp geldi. "Çorapla uğraşmaya gerek yok. Ayakkabılarını da ben giydirim, sen önce—"

Kapının zili çaldı.

Frau Stevenson. Adını söyledi. Yanında aşağı yukarı kendi yaşında bir adam vardı, onu David Bilmemkim olarak tanıstırıldı.

"Sanırım hastamız kendini daha iyi hissediyor," dedi Rickie.

Kadının kolunda mavi bir gömlek vardı. "Biz hallederiz," dedi omzunun üstünden, hafif bir gülümsemeyle, Rickie'ye gereksinme duymadığını ifade edercesine.

Böylece Teddie'nin giyinmesine yardımcı olan David Bilmemkim oldu.

"OK, ama yavaş, lütfen. Aaaay!" Teddie'nin sesi. "Tamam, ben yaparım."

Annesinden uyarıcı bir mırıltı, David'den anlaşılmayan birtakım sözcükler. David Frau Stevenson'un erkek arkadaşı mıydı, âşığı mıydı? Kimin umurunda? Frau Stevenson ile David'in -ince bir tip, sarımtırak saçlar, çerçevesiz gözlük- Teddie'nin her iki yanında, onu kısmen dirseklerinden destekleyerek ilerleyişlerini seyretti Rickie. Yardıma hazırdı, ama anlaşılan gereksizdi. Teddie David'i iyi tanıyor gibiydi.

"Rickie'nin bana çok emeği geçti, anne. Arkadaşı Philip'in de."

Frau Stevenson gülümsemek için kendini zorluyor gibiydi. "Size derinden teşekkür ederim, Herr Mark—"

"Markwalder."

Kadının gülümsemesi ısınır gibi oldu. "İsminizi hatırlamakta güçlük çekiyorum, neden bilmem. Oğluma çok iyi davrandığınızı biliyorum. Gerçekten şükran borçluyum size."

Rickie eliyle şöyle bir hareket yaptı. "En doğal şey. Olay benim mahalleimde meydana geldi - ne yazık ki."

İki yandan destek olan Teddie ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı.

"Bir şey sorabilir miyim - bugün polisten herhangi bir haber aldınız mı?" diye sordu David.

"Hayır." Bugün bütün ev halkı Teddie'nin derdine düşmüştü, demek geldi Rickie'nin içinden. "Sabah dört sularında iki polis memuru geldi, ama Frau Stevenson'a da söylediğim gibi, ben birinin kapısını kırdığım için gelmişlerdi."

"Haa, evet, kuşkulandığınız birinin kapısı, bu sabah öyle dediniz," diye lafa girdi Frau Stevenson.

David sordu: "Adı nedir?"

"Willi Biber. Ama elimde fazla bir delil yok," Gönülsüz konuşuyordu Rickie. "Benimki daha çok bir tahmin."

Teddie, "O Willi'yi bir görsen, anne," dedi. "Ürkünç, ama nasıl bir tip!"

Frau Stevenson, "Birinden kuşkulandığınızı söylediğinizde polise başvuracaksınız sanmıştım," dedi. "Bizim başvurmamızı mı yeğlersiniz yoksa?"

Rickie kafasını çalıştırmaya çabaladı. Frau Stevenson birinin Willi'nin saldırı ve dayak attığından kuşkulandığını polise söylese, polis harekete geçer miydi? "Bence Willi sorgulanmalı, sizin aldığınız o metal parçası kendisine gösterilmeli."

"Bize adresini verebilir misiniz?" diye sordu David.

"Telefonla öğrenebiliriz onu," dedi Frau Stevenson. "Bir an önce eve gitmek istiyorum."

Rickie üsteledi: "İşin doğrusu şu ki, Willi'nin kötü bir şey yaptığını gözlerimle görmedim."

Frau Stevenson arkadaşına baktı. "Bence polisle konuşmamız gerekir, David. Sen ne dersin?"

David birşeyler mırıldandı. Hareket halindeydiler.

"Sizi geçireyim." Dış kapının anahtarları cebinde, Rickie onlarla birlikte kahverengi Audi'nin yanına kadar geldi. Teddie daha uzun adımlar atıyordu. Frau Stevenson arabanın kilidini açtı, arka kapıyı da açtı. Teddie'nin alnı ter içindeydi, alt dudaklarını ısıırıyordu.

"Öteki taraftan binsem daha kolay olacak, anne. Sağıma yaslanmak zorundayım, yani."

Arabanın öteki yanındaki kapıyı Rickie açık tutuyordu, sonunda Teddie'nin sol elini tutarak arka koltuğa zor bela yerleşmesine yardım etti.

"Aaaay! Ooof, çok fena!" diyordu Teddie perişan bir sesle.

Çocuğu ille de eve götürmekte ısrar eden Frau Stevenson'du, diye geçirdi içinden Rickie. Sonunda, birkaç teşekkür, birkaç gülümseme daha ve gittiler.

Rickie kendi dairesine geri döndü, kapısını kapattı ve kocaman bir boşluk, alışkın olduğu derin bir yalnızlık hissetti. Elleriyle yüzünü, gözlerini kapadı bir an, ama boşluğu yatağın üstündeki dağınık beyaz çarşafların görüntüsünü değiştirmedikaranlık.

Freddie'yi bir ara, dedi kendi kendine. Başına ne iş açıyordu acaba? Polislerle ilişki her zaman tehlikeliydi. Başlangıçta

dostluk gösterecekler de sonra... Gidip Freddie'nin kartını buldu, çalışma masasının üstündeki küçük kutunun içinde en az on tane daha kart vardı. *Çalışmaya bak*, diyordu içinden bir ses. Yeni aldığı iş var – hani kuru cilt meselesi. Piyasaya kuru ciltleri yumuşatmak için yeni bir ürün daha sürülüyor olabilir miydi? Evet, öyleydi işte. Rickie gözünü telefona dikmişti, nedense David'in ince beli canlandı gözünün önünde. Adamın kemeri kırıldı. Sağlıklı yaşam. Para. Mevsimine göre yüzme ya da kayak sporları ve yağsız bir yemek rejimi. Elbette. Kendisi de böyle bir yaşam tarzı yürütebilirdi aslında, yemek ve giyim bölümüyle en azından, ama bunu istemiyordu ki.

Lulu ayaklandı, mızımızlanarak elini yaladı.

"Biliyorum, meleşim, haklısın! Çabucak bir telefon edeceğim önce."

Rickie numarayı çevirdi.

Bir kadın yanıt verince Rickie şoke oldu, sonra Freddie'nin evli olduğunu hatırladı. "Freddie şu sırada dışarıda, ama yarım saate kadar dönecek sanıyorum. Bir mesaj–"

"Ben tekrar ararım. Teşekkürler."

Rickie, Lulu'yu dışarı çıkardı.

Bir daha aradığında Freddie evdeydi, arayanın Rickie olmasına şaşmış ve sevinmiş gibiydi.

"Bir sorunu var da," dedi Rickie. "Yalnız mısın? Yani, konuşabilir misin?"

Freddie bir kapıyı kapatacağından söz etti.

Dün gece Teddie'nin yaralı olarak, iki yabancı tarafından Jakob'un oraya getirildiğini anlattı Rickie. Sonra da Willi'nin kırılan kapısını. "Bu Willi'yi adamakıllı korkutmak gerekiyor – işini bilen aynasızlar. Ya da bir tane," diye tamamladı sözlerini.

"Willi konusunda *emin* misin? Onun yaptığından, yani?"

"Yooook, yüzde yüz emin değilim – ama neredeyse. İşin içinde başka şeyler de var. Olgular, demek istiyorum. O kadını *iyi* biliyorum. Şey diyordum... acaba bu akşam seninle görüşebilir miyim?"

Freddie o sırada karısıyla birşeyler atıştıracaktı, daha sonra, saat dokuzda falan Rickie'ye uğrayabilirdi.

Bu Rickie'nin işine geldi. Yanında not defterini de getirmesini söyledi Freddie'ye. "Ya da adı neyse işte, ceza keserken kul-

landığın şey. Otantik görünsün. Belki bu gece birini ziyaret ederiz."

Telefonu kapar kapamaz ikinci görevi geldi Rickie'nin aklına: Dr. Oberdorfer'ı aramak. Adamın kendisine söylemek istediği neydi acaba? Adı anılmayan konuyla ilgili kötü bir şey mi? Yeni bir gelişme mi? Yarın.

Saat dokuzu çeyrek geçe Rickie'nin kapı zili çalındı. Sivillerini giymiş olan Freddie Schimmelmänn gülümseyerek dikiliyordu kapının önünde; tuhaf, kırışık gözleri, çekingen gene de güvenli havasıyla. Ceza defteri, siyah pamukludan pantolonunun arka cebinde bir şişkinlik oluşturuyor, hatta kısmen cepten taşıyordu.

Rickie sordu: "Heineken mi Hopfenperle mi?"

Hopfenperle. Yemek masasına oturmuş, biralarını içerlerken Rickie onu Renate'nin Teddie'ye karşı takındığı tavır ve kadının Willi üstündeki kontrolü konusunda aydınlattı.

"Eğer Willi Teddie'ye saldırmadıysa, Renate onu saldırdığına inandırabilir –saldırdıysa ise saldırmadığına."

"Adamın nesi var?"

"Moron diye bir şey duymuşsundur. Zekâ özürlü desek daha nazikçe olur belki."

"Sen ise kafayı Teddie'ye takmışsın."

Rickie mutlulukla ezilip büzüldü. "Kafayı takmış değilim de. Çok şeker bir oğlan. Benden de hoşlanıyor, sanıyorum."

"Olabilir, ama Luisa'ya âşık. Rickie, başına dert alıyorsun."

"Keşke alabilsem!" diye güldü Rickie.

Birasını bitirmiş olan Freddie, elleri ceplerinde geniş oturma odasında dolanıyordu. "Bu kim demiştin? Güzel sarışın?"

Rickie derin bir soluk aldı. "Petey Ritter. Ben—" Petey'in nasıl öldüğünü ona anlatmıştı, çünkü Freddie eve ilk geldiği gece de fotoğrafları sormuştu. "Sana söyleyeceğim bir şey daha var," dedi ve Renate'nin uydurduğu hikâyeyi –Petey'in sokakta bulunduğu biri tarafından burada, Rickie'nin odasında öldürüldüğü hikâyesini anlattı.

Freddie kafasını ciddi ciddi salladı. Onun kaşlarını çatıldığını ilk kez görüyordu Rickie, sanki kendini aşan bir sorunla karşılaşmış gibiydi.

"Hadi, çıkalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Jakob'un oraya diye düşünmüştüm. Küçük g. Bu arada, kimliğin yanında ya? Polis kimliğin?"

"Evet. Neden?"

"Çünkü seni bir dostum olarak tanıştırmak istiyorum. Polis teşkilatındaki dostum – eğer bir sakıncası yoksa."

Freddie bir süre düşündü. "Yok. Olabilir, herhalde. OK, Rickie!"

Jakob'un yerine yaklaştıklarında bir laternacının çaldığını işittiler. Evet, oradaydı, Jakob'un arka terasındaki ağaçların arasından görülebiliyordu da.

"Laternaci! Çok ender gelir, Freddie, olağanüstü!" Zaten her bakımdan olağanüstü bir gün geçiriyordu, bozuk para çıkarmak için elini cebine attı. 'Mavi Tuna!' Ne kadar banal! Rickie beş franklık çıkardı, ağır bir para. "Maymun yok mu?" diye sordu parayı teneke tabağın içine atarken.

Freddie de birşeyler verdi.

"Sağ olun, beyim! *Schö'n Sonntag!*"

İçeri girdiler. Rickie'nin niyeti barda durmaktı. Freddie aynasız benziyor muydu? Bugün benzemiyordu, sırtında kahverengi ceket vardı, başında kep yoktu.

"Rickie! Gene mi geldin? Gulaş nasıldı?" diye sordu barın gerisinde duran Ursie.

"Harikaydı, Ursie. Sense uykusuz kalmayı sürdürürsen, günlerden bir gün pat diye düşüp öleceksin."

Sanki komik bir şey söylenmiş gibi güldü Ursie. "Beyler ne içecekler?"

"Bana küçük bir bira, lütfen. Sen, Freddie?"

"Aynı."

Kadın bira musluklarına yönelmeden önce Rickie, "Sana polis memuru arkadaşımı tanıştırayım," dedi. "Freddie Schimmelmann. Bu da Ursie – Jakob lokanta ve bira bahçesinin kraliçesi."

Ursie'nin yüzünden etkilendiği ya da şaşırdığı okunuyordu. "Memnun oldum. Polis memuru, demek?"

"Göster ona, Freddie."

Freddie cüzdanını çıkardı, açtı. Küçük plastik pencereden Freddie'nin kepli resmi görünüyordu, bir resmi görünüşlü yazı

ve imzanın üstünde. Ursie'nin uçuk mavi gözleri büyümüş, neredeyse normal boyutlara ulaşmıştı. "Yaa, gerçek işte," dedi Rickie.

Usie musluktan biraları doldururken, "Genç arkadaşın evine gitmiş, ha? Ruth öyle dedi."

"Evine götürüldü. Neredeyse kucakta taşınarak. Ama iyileşmeye başladığı doğru." Sol omzunun üstünden Renate'nin masasına doğru baktı: Ne Renate ne de Luisa vardı. Willi Biber de yoktu görünürde.

Biraları önlerine kondu. Rickie, Freddie'nin itirazına rağmen, paraları ödedi.

Bir süre sonra, Ursie gene yakınlarına geldiğinde, Rickie dedi ki: "Biz şimdi *Willi*'yi görmeye gideceğiz – evindeyse eğer. Öğleden sonra buraya geldi mi?"

Gelmemişti, yani, Ursie'nin bildiği kadarıyla, "Onu görmeye mi gideceksiniz?" Rickie, yanında polis memuru olduğu için kadının meraklandığını anladı.

"Küçük bir ziyaret. Freddie kendisiyle tanışmak istiyor," dedi Rickie sakince. "Çay Salonunu işletenlerin adı neydi – Waengler mi?"

Ursie bir an düşündü, eli bira musluğunun üstünde, pembemsi gözlerini kapadı, sonra açtı. "Wenger." Ve yeniden koşuşturmaya koyuldu.

On beş dakika sonra, Rickie ile Freddie, L'Eclair adını taşıyan çay salonuna yaklaşmaktaydılar. Gölger içinde karanlık bir yer.

"Willi arka tarafta oturuyor," dedi Rickie. Derken birinci katın ön pencerelerinden birinde çok hafif bir ışık gördü. Çay salonu sahipleri evdeydiler demek. "Bu aralıktan," diyerek yol gösterdi.

Aralığa açılan birinci kat pencerelerinden birinde daha parlak bir ışık görülüyordu, ama Willi'nin oturduğu yerde hiçbir ışık yoktu. Freddie dolmakalem boyutlarında bir el feneri çıkardı. "Hay sen çok yaşa," dedi Rickie. Alt bölümü kırık olan kapıyı çaldı. İçeriden hiç ses gelmedi. Rickie tomağı çevirdi, kapı hemen açıldı. Gene o karanlık hol. Rickie soldaki kapıyı işaret etti. "Belki uyuyordur." Kapıya vurdu. "Willi? Konukların var! Biri seni görmek istiyor!"

Herhangi bir yanıt gelmedi. Rickie tam bu kapıyı da açmayı deneyecekti ki, bir kadın sesi, ıııklı pencerenin yönünden seslendi. "Kim var orada?"

Rickie gene de denedi kapıyı. Kilitliydi. Freddie ile ikisi aralığa çıktılar. "İyi akşamlar, Frau Wenger. Willi ile konuşmak istiyoruz, lütfen."

"Görüşmek isteyen kim?" Frau Wenger ellerini pencerenin içine dayamıştı.

"Markwalder. Yanımda bir polis memuru var. Willi evde mi?"

Bir duraklama. "Bugün öğleden sonra bir şey mi yapmış? Biz ondan sorumlu değiliz – ne kocam ne ben."

"Hayır, Madam. Polis onu görmek istiyor. Yanınızda mı?"

"Ben polisim, Madam," dedi Freddie, cüzdanındaki kimliği göstererek. Rickie elindeki fenerle kimliği aydınlatmıştı, ama o kadar uzaktan Wenger'in bir şey anlaması olanaksızdı. Gene de yeterince etkili oldu.

"Yukarı gelin, öyleyse," dedi.

Yukarıdan zile basarak onların hole girmesini sağladı. Oduka iyi döşenmiş bir antreydi burası; bir masa, bir ayna ve yukarı çıkan halılı merdiven vardı. Basamakları tırmandılar, Freddie'nin kimliği elinde hazırıldı.

Elli yaşlarında tombul bir sarışın olan Frau Wenger besbelli Rickie'yi tanıyor ve ondan hoşlanmıyordu. Rickie için ise kadının yüzü bile aşına değildi.

"Memur Schimmelmänn," dedi Rickie. "Ve Frau Wenger."

Ve işte Willi Biber oradaydı. Korkmuş bir bostan korkuluğu. Kanepenin kapıya uzak köşesinde ayakta durmuş, gözle görülür biçimde titrek, sarkık mavi gözleri yorgunluktan içine çökmüş bakıyordu. "Willi Biber," dedi Rickie, Freddie'ye.

Herr Wenger Willi'nin öte yanında duruyordu. Rickie ile karşılıklı "İyi akşamlar," dileklerinde bulundular. Rickie, Freddie'ye dönerek, "Dün gece hakkında, gece yarısı ve gece yarısından biraz sonra yaptıkları hakkında bir şey sormak istiyorum."

Frau Wenger'in dili çözöldü birden, "Herr Markwalder, dün gece sabaha karşı ikide ya da üçte evimin iki kapısını kırdınız. Ayrıca—"

Rickie barışçıl bir sesle, "Bedeli neyse ödeyeceğim," dedi.

"Willi'ye yumruk attınız, onu korkuttunuz–"

Böylesi bir suçlamayla karşılaşabileceğini Rickie önceden söylemişti Freddie'ye. "Tanığım var – dün gece Willi'ye dokunmadığıma dair," diye karşılık verdi Rickie.

Frau Wenger sordu: "Kapıyı kırmanıza yardım eden adam mı? O güvenilir bir tanık olabilir mi?"

Kadının bir yerde hakkı vardı belki de. "Willi'ye bir tek şey soracağım, bir metal parçası hakkında ne bildiğini" – Rickie Willi'ye dönerek sözlerine devam etti. "Şu uzunlukta, Willi? Biraz paslanmış, sarıya boyalı? Teddie'ye onunla mı vurdun?"

Willi'nin kendini toparlamak için çaba gösterdiği belliydi, ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı, biraz gülümsedi, Frau Wenger'e, sonra da Rickie'ye baktı. "Görmedi bile onu."

"Büyük arabasının yanındaydı, Willi, hani ağaçların altında? Açık mavi ceketli bir delikanlı –hatırladın mı? Feldenstrasse'de. "Rickie eliyle işaret etti, sokak oradan fazla uzak değildi.

"Bbben... Ben dün gece Jakob'un oradaydım." Willi başparmaklarını pantolon kemerine takıp dümdüz belinden yukarı çekti.

"Ben de oradaydım. Gece yarısından birkaç dakika sonra senin çıktığını gördüm. Ana kapıdan, Willi. Ön kapıdan."

Frau Wenger, sanki sözlerini bir çocuğun duymasını engellemek istercesine ağzının içinde konuştu: "Herr Markwalder, aklına olmadık fikirler sokuyorsunuz." Freddie'ye döndü: "Bakın, Memur bey, Willi... çok... çok yetenekli biri değil, ama onun da hakları var. Bir şey yapmışmış gibi telkinde bulunulmamalı –yapmadığı bir şey, yani, anlatabiliyor muyum?" Keskin keskin bakıyordu Freddie'ye.

Memur Schimmelmann, "Anlıyorum, Madam," dedi. "Aynı soruları birtakım başka kişilere de soracağız ama. Belleklerini zorlamaları için. Sorgulama tarzımız böyle." Ceza defterini çıkarmış, not alıp duruyordu Freddie.

Kapı zili çaldı, Frau Wenger iki elini havaya kaldırıp yenden iki yanına salıverdi, sanki bu akşamki olaylar daha şimdiden onu aşmış gibi. "Herhalde bu da..." kocasına kuşkulu bir ifadeyle baktı...

"Ben açarım, Therese," dedi yumuşak huylu Herr Wenger ve ön taraftaki hole, zile basmaya gitti.

Dairenin kapısında birtakım mırıltılar... Derken Rickie'yi çok şaşırtan bir şey oldu. Gül pembesi ve maviden oluşan sinirli bir bulut gibi Renate girdi içeri; uzun, kloş bir entari giymişti. "Bak, Therese—" O anda Rickie'yi gördü, Herr Wenger'e bir göz attı, donmuş gibi duran Willi'ye baktı. "Bu gece misafirleriniz var, demek?"

"Aaa, evet. Dün gece de vardı," dedi Therese Wenger. "Size söylemiştim ya, Willi'nin kapılarını kırdılar."

"İşte bu çok denk düştü, Memur Schimmelmänn," dedi Rickie. "Komşularımdan birini, Frau Hagnauer'i tanıştırayım. Madam –Polis teşkilatından Memur Schimmelmänn. Willi'yi görmeye geldik."

Freddie kafasıyla kısaca selam verdikten sonra bir kez daha açık cüzdanını gösterdi.

Renate, resimdeki adamla karşısındaki adamı kıyaslayarak, dikkatle baktı kimliğe. "Yaaa, demek Willi'yi görmeye geldiniz? Gelmişken bir de Frau Wenger'in kapılarına bakın bari. Anlaşılan Herr Markwalder ile bir dostu dün gece kutlamanın ipini kaçırmışlar. Kapıları tekmeyle kırmak ne demekse. Sarhoş vandalizmi!"

"Ama Renate, sana söyledim ya," diye lafa girdi Herr Wenger, "Herr Markwalder onarım masraflarını ödeyecek."

"Memnuniyetle," dedi Rickie ve Renate'ye döndü. "Willi'ye bir soru sormaya gelmiştik, Madam. Genç bir adamın dün gece yaralanmasıyla ilgili herhangi bir şey biliyor mu acaba – aslında bu sabah da sayılabilir, gece yarısını geçmişti çünkü. Olay Feldenstrasse'de meydana gelmiş. Teddie Stevenson adlı genç sırtına kötü bir darbe yemiştir." Bakışını Renate'den ayırmayan Rickie, kadının mor rimelli gözlerini Willi'ye çevirişini izledi.

"Peki, sen diyorsun, Willi?" diye sordu kadın.

Willi başını ağır ağır iki yana salladı. "Hiç görmedim – o çocuğu. Hangi çocukmuş? Yooo." Kafasını 'hayır' anlamına sallamayı sürdürdü.

Renate başını onaylarcasına sallamaya başlamıştı ki, kendini tuttu. "Suçluyu başka yerde aramalısınız –kendi biraz tuhaf tanışlarınız arasında– Herr Markwalder. İnsanları ve özel mülklerini rahat bırakın. Yoksa başınıza iş açmaktan başka bir şey başaramazsınız." Artık kendini daha iyi hissediyordu Renate,

saldırıya geçmişti ya. Çok da saldırgan olmamalı, tam kararında olmalı, diyordu kendi kendine: Düşmanın dengesini boz, yeter. "Memur bey –Herr Markwalder'in kendini yasalardan üstün tuttuğuna inanası geliyor insanın. Anlaşılan Willi kapıyı açınca-ya dek sabredememiş, tekme-ye basmış!"

Rickie arkasına düşen iki pencereye bir göz attı, ince perdeler kıpırdamıyordu bile ve avucunun içiyle terden sıırılsıklam olmuş alnını sildi. "Belki Peter Ritter diye birinin adını duymuşsundur, Willi... ya da kendisini de hatırlıyordursunuz? Hani, genç bir adam... bıçaklanmıştı? Yedi... hayır sekiz ay önce öldü."

Willi aptal aptal bakmayı sürdürdü, bakışlarının boşluğu biraz öncekinden ne daha az, ne daha çoktu. Ağırlığını bir ayaktan ötekine aktardı.

"Neden onun aklına olmadık fikirler sokuyorsunuz?" diye sordu Renate sabırsızca. "Birtakım isimler..."

"Aynı şeyi söyledim daha demin," Frau Wenger sırtını dikleştirerek devam etti. "Willi'yi kötü bir şey yaptığına inandırmak kolaydır... Ya da suçu *olmadığı* halde suçlamak..."

Rickie bir fırsat yakaladığını sezdi. "Evet. Belki siz de biliyorsunuz, Frau Wenger, kimi kişiler arkadaşım Peter Ritter'in *benim* dairemde bıçaklandığını sanıyorlar. Willi herkese böyle bir hikâye anlatıyor, oysa gazetelerde de çıktı, arkadaşım Zü- rich'te bir sokakta bıçaklanmış olarak bulundu." Rickie Wengerler'e ve Willi'ye baktı.

Renate başını dikleştirerek Wengerler'e döndü, erkek Wenger kaşlarını çatmış dikkatle dinliyordu. "Görüyorsunuz ya bir tür fantezi söz konusu burada, Karl. Willi bir *bıçaklanma* olayından söz açmış olabilir mi?" Bu fikir komikmiş gibi gülümse- di. O dönemde Rickie'nin balkon kapısı aylarca onarılmadan durmuştu (kapıların tam kapanmadığını Willi bile fark etmişti). Renate Willi'ye böyle bir hikâye anlatırken pek fazla riziko gö- ze almadığını biliyordu, adam yalanı olduğu gibi yutmuştu! Bu, kadına çok keyif vermiş, Rickie'nin burnunu sürtmek hoşuna gitmişti –öyle ya dairesi ayaktakımına açık bir adam! Dediko- dunun yayılacağını düşünmüştü Renate, yayılmıştı da –çok de- ğilse bile yeterince. Renate sahte bir neşeyle güldü, sıska yanak- ları bir an için çizgilendi. "Düşünebiliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Herr Wenger, kaşları hâlâ çatıktı.

"Benim demek istediğim de bu," diye lafa girdi Rickie, "Willi'nin kafasına olmadık fikirleri kim sokuyor? Fransız Yabancılar Lejyonuymuş –kahramanlıkmuş– Bunları ona siz mi söylediniz, Frau Hag–"

"Tabii gittim," diye birden uyanarak söze karıştı Willi. "Fransa'daydım! Yabancılar Lejyonuna katıldım." Kendinden emin bir şekilde kafasını öne salladı. "*Jawohl. Mein Herr?*" Sanki Lejyondaki üstlerinden birine hitap ediyordu.

Rickie sordu: "Frau Wenger, Willi Yabancılar Lejyonundan söz eder mi hiç?"

"Bir kez... evet, galiba söz etti."

"Siz de ona inandınız mı – orada görev yaptığını?"

Frau Wenger haliya bakarak gülümsedi. "Hayır, doğrusunu isterseniz inanmadım. Ama Willi'nin nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Bütün bunların, Herr Markwalder'in Willi'ye kendi evinde saldırmasıyla ne ilgisi var?" diye sordu Renate.

"Oturmak istemez miydiniz, Renate?" dedi Frau Wenger. "Hepimizin böyle ayakta durması çok saçma."

Renate sanki onu duymamıştı. Bakışlarını kendisinden ayırmayan ve kanepenin alt yanındaki yarı-katatonik duruşunu sürdüren Willi'ye şöyle bir göz attı. "Teşekkürler, Therese. Herr Markwalder'in dedikleri bir fanteziden ibaret –hatta iftira, bana sorarsanız. Bu gece burada bir yasa görevlisi bulunduğuna çok memnun oldum. Renate döndü, kapıya yöneldi; dönerken eteği kalktığından bilekten bağcıklı botları görüldü. Ama kadın odadan çıkmadı.

Karl Wenger bir adım öne çıkarak, "Herr Markwalder," dedi, "sanırım, bu geceki asıl önemli şey, bir polis memurunun bizim kırık kapımızı görmüş olması –öyle sanıyorum."

"Evet, gördüm, efendim," dedi memur Schimmelmann.

"Ve Herr Markwalder onarım masrafını ödemeye hazır olduğunu bildirdi. Bence bu gece görüşülecek başka konu yok –en azından *bizim* açımızdan." Sesi nazikti.

Rickie kaşlarını çatı. "Beyefendi, *ben* buraya Teddie Stevenson hakkında bir soru sormaya geldim." Karl Wenger'e hitap ediyordu. "Bu sabahın erken saatlerinde. Sırtında çok kötü bir yara var. Buradan iki sokak ötede meydana gelmiş olay."

"Ama, bu işi Willi'nin yaptığını nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu Frau Wenger.

Çünkü Renate Hagnauer tarafından Teddie'den nefret etmeye yönlendirildi, demek istedi Rickie, ama bu insanlar ona inanacaklar mıydı? Rickie, kendisinin her bakımdan haklı olduğu bir davada doğru dürüst bir açıklama yapamadığı, kendisini iyi ifade edemediği duygusuna kapıldı. "Şunu söylemek istiyorum: Willi, Frau Hagnauer'in dediklerinin müthiş etkisi altında kalıyor, ben ise Frau Hagnauer'in Peter Ritter'i hiç sevmediğini biliyorum, şimdi de Teddie Ste—"

Renate sözünü kesti. "Saçmalık! Luisa'nın yeni yetme erkek arkadaşları! Onları sevmemekle *vakit* mi harcayacağım, yani?"

"Willi'nin de onları sevmemesini sağlayabiliyorsunuz," diye iddiasını sürdürdü Rickie.

Bu sırada Karl Wenger kafasını iki yana salladı, sanki Rickie'nin iddiasının çok özel ve yersiz olduğunu ifade etmek istiyordu.

"Memur Bey, ne yazıp duruyorsunuz siz? Bunlar gerçek değil ki!" dedi Renate.

"Görevimi yapıyorum, Madam. Sizin adresinizi alabilir miyim, Madam?"

"Tabii, neden saklayayım? Nasıl olsa telefon rehberinden de kolayca bulabilirsiniz." Renate adresini verirken Therese Wenger'e destekleyici bir gülümseme gönderdi.

"Herr Markwalder, kocam ve ben hoşgörüyü inanan insanlarız," dedi Therese Wenger. "Kendi işimize bakarız, başkalarına da karışmayız. Eğer olayı dikkatle—"

Rickie onun sözünü kesti: "Ben sizden söz etmiyordum, Madam. Frau Hagnauer'den söz ediyordum. Takındığı tavırdan."

"Tavır mı? *Tavır mı* takınıyormuşum şimdi?" Başını geriye doğru silkti, kapıya doğru küt bir adım attı. Herr Wenger, belki de ona kapıyı açmak için peşinden seğirtiyordu, ama kadın yeniden onlara döndü. "Şunu da eklemek isterim ki, Memur—"

"Schimmelmann."

"Memur Schimmelmann, Willi'nin ağzından ne çıkacağı belli olmaz. Bir ölçüde özürdür —siz de görüyorsunuz." Son

sözleri yumuşak ve sevecen bir havayla söylemişti, sanki zayıf birini korumaya çalışıyormuş gibi.

"Evet, Madam, farkındayım."

Sonunda Renate çıkıp gitti. Kapının kapanmasını izleyen sessizlikte Rickie derin bir soluk aldı.

"Frau Wenger – bu gece bize bu kadar çok vakit ayırdığınız için teşekkür ederim."

Rickie ile Freddie hole açılan kapıya varmışlardı ki, Frau Wenger sordu: "Bir şey sorabilir miyim, Herr Markwalder? Arkadaşınızın, Peter adlı arkadaşınızın, sizin evinizde bıçaklandığı hikâyesini nereden duyduğunuz acaba?"

Kadının sesinin, Willi'nin işitebileceği kadar yüksek olduğunu fark etti Rickie. "Jakob'un orada, bir yabancından sanırım – katilin yakalanıp yakalanmadığını sormuştu bana. Willi, *sen* de biliyorsun o hikâyeyi, değil mi? Sözde benim balkonumun kapısı kırıkken biri içeri girmiş."

Willi, her zamanki sükûnetiyle, "Evet," dedi.

"Anlatılan hikâye şu," diye sürdürdü Rickie: "Benim bir dostum ya da eskiden dostum olan biri Petey'i bıçaklayarak öldürmüş." Son sözcükte soluksuz kalmıştı.

"Evet," diye yineledi Willi.

Rickie 'Gördünüz ya' dercesine bir hareket yaptı Frau Wenger'e. Boğazını temizledi. "Bunu sana kim söyledi, Willi? Hatırlıyor musun?"

Kafa ağır ağır sallanmaya başladı gene.

Sanki bu hareketi ona Renate öğretmiş, uzun uzun provasını yaptırmıştı: Ne zaman kadının adının geçme tehlikesi olsa kafayı sallıyordu. "Belki de bir yabancı, ha, Willi?"

Willi bu kez öne doğru, 'evet' anlamına salladı başını.

Rickie sanki kendi kendine gülümsedi. "Benim de yabancı-sı olduğum biriydi, Frau Wenger. Böyle bir hikâyeyi o ona anlatıyor, sonra o buna, öyle ki bir süre sonra havanın içine dağılıyor, gözle görülmeyen bir gaz gibi. Ama Luisa'nın kimden duyduğu belli –Renate'den." Rickie kapı tokmağına uzandı. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Freddie de.

Azıcık serinlemişti dışarıda hava, Rickie'nin evine doğru yürümeye koyuldular.

Rickie sağındaki bir binanın üst katlarına göz attı, Hagnauer'in dairesi olduğunu sandığı yerde ışık gördü. "Orada oturuyor, işte."

"Kim?"

"İhtiyar cadı. Renate. Luisa'yla birlikte. Söyledim ya sana. Terziler fabrikası."

Freddie ses çıkarmadı. Jakob'un köşesine vardıklarında, "İçeri bir göz atalım mı?" dedi.

"Yok. Ölü gibiyim."

"Seninle eve kadar yürüyeyim."

Freddie Rickie ile birlikte içeri girdi, tuvaleti kullanmak istediğini söyledi. Çıktığında ise şöyle dedi: "Bu gece kalabilir miyim, Rickie?"

Rickie aslında hiç sevmediği türden bir güçlülük göstermek zorundaydı. "Hayır, kusura bakma, Freddie. Bitkinim. Sonra... bu gece Petey hakkında konuşunca..."

"Sırf uyumak için. Yemin ederim. Karım buraya telefon etmez."

Rickie'nin onun karısının telefonuna aldırıldığı yoktu. "İnan ki, bu gece tek başıma kalmak istiyorum."

Nasıl olduysa birbirlerine sarıldılar. Birkaç saniye içinde sıkı sıkı tutuyorlardı birbirlerini ve Rickie'yi bir şükran dalgası kapladı, sanki Freddie'nin diri, tıknaz gövdesinden gelen akım onu da güçlendirmişti. Freddie bu gece gerçek bir dost gibi davranmıştı. Geçen cumartesi gecesi, Teddie Jakob'un yerine gelecek diye ya da daha yakışıklı biriyle tanışmak umuduyla Freddie'yi atlattığını utançla hatırladı.

"İyi geceler, Rickie. Ne zaman istersen ara beni." Freddie çıkıp gitti.

Ertesi sabah, saat sekize gelmeden telefonun sesiyle uyandı Rickie.

Luisa'nın sesi dedi ki: "Rickie, bu kadar erken aradığım için özür dilerim. L'Eclair'deki kulübeden arıyorum. Alışverişe çıkmıştım da. Dün akşam Renate dışarı çıktığında Teddie ile konuştum."

"Eeeee?"

"Bir kez, annesi artık Aussersihl'e gelmesini istemiyormuş."

"Bunu tahmin edebilirdim. Frau Stevenson polisle temasa geçmiş mi?"

"Evet! polisi eve çağırmış, o metal parçasını göstermiş, nerede bulduğumun adresini vermiş. Anlaşılan orada kimse oturmuyormuş ya da oturanlar seyahatteymiş neymiş. Polisler çevrede dolaşanlar hakkında bilgi istemişler."

Rickie kaşlarını çatı. "Polislerin şimdi ne yapmak niyetinde olduklarını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Bir haber olursa sana ulaştıracağını söyledi Teddie. Rickie, artık gitsem iyi olur." Telefon kapandı.

Demek Teddie artık bu mahalleye gelemeyecekti; en azından annesinin arabasıyla gelemeyeceğinden emindi Rickie, belki arabasız bile gelemezdi. Gene de aşk bir çare bulurdu, her zaman olduğu gibi.

Rickie bir saat daha uyumak niyetiyle yatağına döndü. Lulu sıçradı, pembe diliyle havayı şöyle bir yaladıktan sonra yanına atlayıp üst çarşafın üzerine uzandı, gözlerini kapadı. Alt çarşafta, beş frank büyüklüğünde, koyu kırmızı, yuvarlak bir leke vardı. Teddie'nin kanı.

Gene telefon sesiyle uyandı.

"Dorrie Wyss," dedi bir ses ve Rickie'nin gözlerinde kırmızı yelekli, kısa sarı saçlı, jokey kılıklı kız canlandı. "Dün akşam da aradım, yoktun. Sevgili oğlumuz nasıllar?"

Rickie kızın kendisinden söz etmediğine emindi. "Fena değil. Evine gitti, anneciği bakıyor artık." Dorrie'nin geç saatlere kadar arka terasta bulunduğunu, Teddie'yi yaralı olarak Jakob'a getirdiklerini gördüğünü hatırladı Rickie.

"Ya Luisa?"

"Bu sabah haber verdiğine göre, Teddie'nin annesi oğlunun bir daha bizim buralara gelmesini istemiyormuş."

"Nedenini anlıyorum. Rickie, bak aklıma ne geldi. Teddie'yi ziyarete gidemez miyiz? Sen, ben ve Luisa, çiçek de götürürüz. Numarası kaç? Ben ararım. Sen arayamazsın herhalde ya da aramasan iyi olur." Küçük bir kahkaha. "Benim bir BMW 'hatch-back' var, biliyorsun. Bugün saat beşten sonra gelebilirim, hep birlikte benim arabayla gideriz."

Planlarını yaptılar. Rickie ne edip edip Luisa'ya ulaşacaktı. Dorie Küçük g'nin önünde ya da yakınında park edip onları bekleyecekti. Saat altı civarında Teddie'ye uğrayıp uğrayamayacaklarını da Frau Stevenson'a Dorrie soracaktı. Dorrie'nin iş numarasını aldı Rickie, kendi stüdyo numarasını da ona verdi.

Rickie vakitlice eve gidip üstünü değiştirebilmek için o gün dükkânı beşten önce kapadı. Duşunu yaptı, siyah koton pantolonunu giydi. Hâlâ temiz olan sarı ceketini seçti gene. Beyaz gömlek, kravat yerine iyi bir ipek fular taktı boynuna.

"Elveda Lulu, sekizden önce dönerim nasıl olsa." Bir an düşündü, onu neden götürmesindi? Onlar Teddie'yi ziyaret ederken köpek Dorrie'nin arabasında bekleyebilirdi. Lulu sıkılmazdı.

Rickie saat beşi yirmi beş geçe Jakob'a yaklaştığında Dorrie'nin parlak siyah arabasının orada park etmiş beklediğini gördü. Derken Luisa da göründü, caddenin öte yanından bu yanına geçiyordu, Rickie'yi görünce gülümsedi.

"Neler oluyor?" diye sordu kız.

"Teddie'yi görmeye gidiyoruz! Üçümüz birlikte," dedi Rickie. "Dorrie sana söylemedi mi?"

Luisa çok şaşırmış gibiydi. "Benim kabahatim. Telefonu öyle çabuk kapatmak zorunda kaldım ki."

"Teddie'nin evine gidiyoruz. Fikir Dorrie'den çıktı," dedi Rickie. "Merhaba, Dorrie meleşim! Hadi yakalanmadan kaçalım!" Renate'nin her an karşısına dikileceğinden korkuyordu.

Rickie yanında Lulu ile arkaya yerleşti, Luisa önde Dorrie'nin yanına oturdu, kent merkezine doğru yola koyuldular.

"Rickie, adresi biliyorsun, değil mi? Yolu tarif edeceksin!" dedi Dorrie.

Rickie stüdyosundan ayrılmadan önce kent haritasını incelemişti, yolu tarif etmekte güçlük çekmedi.

On katlı, büyük bej bir apartmana vardılar, önünde ağaçlar vardı. Bir sokak ötede park etmek zorunda kaldılar, Rickie kapının kilitli olduğunu ve Lulu'ya yeterince hava gidip gitmediğini kontrol etti. Araba güneşte değildi zaten. Yolda bir çiçekçiye uğramışlardı, Rickie bir kendisine, biri de Luisa'ya olmak üzere iki buket yaptırmıştı.

Camlı kapılardan geniş lobiye girdiklerinde "Pek şıkmiş!" dedi Dorrie. Asansörle dokuzuncu kata çıktılar, tam vaktinde gelmişlerdi.

Onlar asansörden inerlerken 9B'nin kapısı açıldı. Teddie blucin, beyaz tişört ve sandalet giymiş olarak karşılarındaydı.

"Hoş geldiniz onurlu konuklar, buyurun!" Ve Rickie çiçekleri eline tutuşturduğunda, "Durun bakalım, daha ölmedim," dedi Teddie.

Frau Stevenson salonda ayakta durmuş, konukları gülümseyerek selamladı. Çok geniş camları olan daire klimalıydı, köşede küçük bir konser piyanosu duruyordu, duvarlardan biri boydan boya kitaplarla kaplıydı.

"Dorrie Wyss," diye tanıştırdı Rickie, "ve Frau Stevenson."

İkisi aynı anda, "Memnun oldum," dediler.

Dorrie'nin bayağı şık görüldüğünü düşündü Rickie, küçük yeşil küpeler takmış, iyi kalite bir gömlek ve dar, siyah pantolon giymişti.

"İzin verir misiniz, Frau Stevenson," diyerek Luisa elindeki demeti Teddie'nin annesine sundu.

"Aaaa, çok teşekkür ederim, Luisa! Bir dakika, bir-iki vazo getireyim."

"Ben getiririm, anneciğim," dedi Teddie, elindeki çiçeklerden kurtulmak için fırsat ararcasına.

"Teddie, öyle hoplayıp zıplama! Söz verdin." Kaşları hafif çatık bir annenin ağzından çıkmıştı bu sözler.

"Zıplamıyorum, anneciğim. Lütfen oturun hepiniz –nereye isterseniz," dedi Teddie sakın olma çabasıyla. "Ben anneme yardım edeyim. İzninizle."

Teddie odadan çıkarken, tişörtünün altındaki bandajın kabartısını gördü Rickie. "Eğer hanımlar oturmayacaklarsa–"

Hanımlar gülümsediler. Salonu incelemekteydiler.

"Ben oturayım bari."

"Ben senden önce," dedi Dorrie kendini en yakın koltuğa atarak, Rickie kahverengi meşin kanepeye değmeden önce.

Çiçekler vazolar içinde geri geldiler. Ardından buzlu çay ve limonlu pasta izledi.

Frau Stevenson Dorrie Wyss'in ne gibi bir iş yaptığını sordu. Ona Dorrie diye hitap etti.

"Mankenleri giydiriyorum," dedi Dorrie. Gülererek ekledi: "Pozlarını ayarlıyorum. Çoğu dişi –ama her zaman değil. Sonra, geri plandaki perdeleri hazırlıyorum –Bert adlı bir adamın yardımıyla."

Rickie ayaklarını yere sürttü. Bert! Rickie onu gözünün önüne getirebiliyordu: Ya uzun saçlı, ya kazınmış kafalı, kaşlar da büyük bir ihtimalle yolunmuş.

"Zürich mağazalarında?.. Mesela hangileri?"

Dorrie Bahnhofstrasse'de birkaç mağaza adı saydı. "Serbest çalışıyorum."

Rickie lafa girdi: "Frau Stevenson... o metal parçası hakkında polis ne dedi?"

"Haaa!" Birden dikkat kesildi kadın. "Alıp götürdüler. Açıkçası pek iyimser değiller. Parmak izi bulacaklarını da pek sanmıyorlar. Ama saldırı silahı olarak kullanılmış olabileceğini düşünüyorlar. Teddie'nin ceketindeki gibi bir yırtık ve sırtındaki gibi bir yaraya yol açabilirmiş." Bir an durakladı, sonra devam etti: "Ama böyle bir şeyin tam arabanın yanında meydana gelmesi, hem de gece yarısından hemen sonra gibi erken bir saatte! Belki de mahalleli Teddie'den hoşlanmıyordu –birileri hoşlanmıyor– çünkü ne de olsa *orada* ait değil Teddie."

Luisa ile Rickie bakıştılar. "Aslında tehlikeli bir muhit sayılmıyor, Frau Stevenson," dedi kız, inandırma hevesiyle. "Gerçekten. Hepimiz birbirimizi az çok tanıyoruz. Tabii Ulusal Bayram gününün akşamıydı. O gece Jakob'un yerinde bir sürü yabancı vardı."

Willi'nin uzun sıksa gölgesinin Jakob'taki kalabalığın arasından süzülerek çıktığını –tam da Teddie'ye saldırmaya hazır olduğu saatten– yeniden görür gibi oldu Rickie. Silahı daha önceden Teddie'nin arabasının yakınına bir yere koymuş muydu? Belki de Willi her zaman yanında küçük bir el feneri taşıyordu – yaşadığı yerdeki karanlık aralık düşünülürse... "Madam, siz..."

Aynı anda, "Başka bir konu konuşamaz mıyız," diye söze başlamıştı Teddie. Çay bardağını iki eliyle tutarak koltuğunda öne doğru eğilmişti. "Özür dilerim, Rickie."

"Evet. Öh... öh... diyecektim ki, Frau Stevenson... burada sizi görmeye gelen polis memurunun adını aldınız mı acaba?"

"Eveet," dedi Frau Stevenson, sanki bazı şeyleri paylaşmaya yanaşmayacaktı. O da oğlu gibi sık sık kaşlarını çatıyordu.

"Sormamın sebebi, polis örgütünde bir arkadaşım var da," dedi Rickie az biraz gururlanarak. "Bir yardımı dokunabilir – işi sıkı tutmalarını falan sağlar. Dostum, soruşturmanın ne aşamada olduğunu sorabilir en azından." İki dizinin arasında kavuşturduğu ellerini bir an için açtı Rickie. Çay bardağı kahve sehpasının üstünde duruyordu, kek almamıştı. Canı sigara istiyordu, ama yakmaya korkuyordu.

"Bir dakika lütfen." Frau Stevenson kalkıp antreye doğru yürüdü. Orada bir telefon masası olduğunu görmüştü Rickie. Kadın elinde bir kartla döndü.

Rickie kartın üzerindeki bilgileri not etti: "Thomas A. Senn, 73'üncü karakol, Zürich, Eggstr. (01) 275-4556./5." Kartı kadına geri uzatarak yerinden kalktı. "Teşekkürler."

"Peki, sizin arkadaşınızın adı ne?"

Rickie özenle yanıt verdi, "Friedrich Schimmelmänn. Sanırım şu sıralar trafik bölümüne geçti, ama Zürich'te görevli. Ona ulaşmak kolay."

Frau Stevenson o anda pasta tabağını yeniden sunmaya karar vermişti. Tabağı Dorrie ve Luisa'ya uzattı. "Birazcık daha

almaz mısınız?" dedi Luisa'ya, kız aldı. "Sen, Teddie? Sormaya bile gerek yok."

Teddie eliyle bir parça alıp tabağına koydu. "Benim ikram etmem gerekti, anneciğim. Özürler."

"Sen... *otur*," dedi annesi yumuşak, ama kesin bir sesle, sanki son bir-iki günde aynı uyarıyı yüzlerce kez yapmışçasına. Rickie'nin oturduğu kanepeye döndü yeniden, gözleri gene bilinmezle uğraşır gibiydi. "Polisin yapacaklarına, daha doğrusu, yapabileceklerine güvenmiyorum açıkçası. Ha, evet, bugün öğleden sonra telefon ettiler, Teddie'nin o gece arabayı bıraktığı yerin çevresinde beş-altı evde soruşturma yapmışlar, karşı kaldırımdakilerde de, insanlara bir şey görüp görmediklerini, bir şey duyup duymadıklarını sormuşlar. Korkarım herhangi bir sonuç yok. İlle de cezalandırsınlar istediğimden değil, ama bu gibi şeyler yapan kişilerin kimlikleri belirlenmeli, ikaz edilmeli. Anlamsız bir saldırı. Soygun amaçlı bile değil! Böyle birine karşı ne yapabilir insan?" Kendi kendisine, kendi güçsüzlüğüne gülme hazırdı.

Birkaç saniyelik bir sessizlik.

Luisa piyano çalıp çalmadığını sordu Teddie'ye.

"Evet, ama harika değilim. Annem çalar."

"Luisa, ne zaman kalkmamız gerektiğini sen söyle," dedi Dorrie. Frau Stevenson'a dönüp kısaca gülümsedi. "Şoförlük görevi yapıyorum da bugün."

"Gitmek lafı da nereden çıktı?" dedi Teddie bozuk bir sesle. "Hiç değilse odamı görmeni istiyorum, Luisa – yani hepiniz." Ayağa kalkmış, ısrar ediyordu.

Dorrie de ayağa kalktı, meşin bir koltuğa gömülmüş olan Luisa'ya ellerini uzattı. Luisa uzatılan elleri tuttu, Dorrie onu çekerek ayağa kaldırdı.

Frau Stevenson olduğu yerde kaldı. "Eminim oda her zamankinden daha topludur," dedi.

Dördü bir koridordan geçerek açık bir kapıya yöneldiler.

Oda Luisa'ya İngiliz donanmasını çağırtırdı: Renkler mavibeyaz, çizgiler kesin ve sert. Bir deniz subayının odası belki. Dörtte üçü duvara dayalı olan karyolanın lacivert örtüsü gergindi.

Rickie bir kez gözlerini kırptırdı. Gözüne ilk ilişenler bir CD player, karyolanın yakınında, bir rafın üstünde Dünya Alıcısı, teknik konularda oldukları anlaşılan kitaplar, yeniymiş gibi duran koyu kırmızı bir Olivetti daktilo makinesi, kurşun ve tükenmezkalemlerle dolu bir bira kupası...

Dorrie etkilenmiş gibiydi, "Pek havalı," dedi.

"Bak, Luisa, beni arayacak olursan, buradan görüşeceğiz," dedi Teddie, özel telefonunu göstererek.

Rickie sordu: "*Tanges-Anzeiger*'den ses çıktı mı, Teddie?"

Teddie kafasını eğdi. "İyi bir haber yok, eğer onu soruyorsan."

Odadan çıkıp salona döndüler, teşekkürler ve vedalaşmalar giriş holünde yapıldı.

Luisa, "Eviniz harika," dedi Frau Stevenson'a. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Teşekkürler, Frau Stevenson. Klimanızı çok takdir ettim," dedi Dorrie Wyss gülümseyerek. "Kendine iyi bak, Teddie."

Rickie eğilerek selam vermek, "Teşekkür ederiz," demekle yetindi. Teddie'ye, annesinin önünde, yarın kendisine telefon etmesini söyleyemeyecek kadar ürkmüş –aradığı kelime bu muydu?– olduğunu kavradı.

Asansörle inerlerken kimse bir şey söylemedi, derken kaldırırma çıktıklarında gülmeye başladılar.

"Aman da aman, demek zenginler böyle yaşarlarmış," dedi Dorrie.

"O ooo kadar da değil, yooo," dedi Rickie. "Orta halli zenginler..."

Siyah BMW'ye vardıklarında Rickie Lulu'yu dışarı çıkarıp biraz yürümesine izin verdi. Sonra sıcak arabaya bindiler. Dorrie bir vantilatörden ibaret olan soğutma sistemini açacağını söyledi, daha iyisi elinden gelmezmiş.

"Ama oda harika değil miydi, yani?" dedi Dorrie. "Teddie'ninkini diyorum. Ne kadar büyüktü! İddia ederim benim bütün dairem Teddie'nin odasına sığar."

Luisa'nın aklı saatteydi –yediyi yirmi geçiyordu– ve yemeğe geç kaldığı, en azından hazırlanmasına yetişemediği için Renate'ye ne diyeceğini düşünüyordu. Jakob'a uğradığını söylese,

Renate oraya baktığını (bakmamış bile olsa), kendisini göremediğini söyleyebilirdi.

"Haa, bak, Luisa, Teddie'nin oraya gitmek için vesaite ihtiyacın olursa, hiç düşünme, seni ben götürürüm. Seni Ausser-sihl'den alıp buralara getirmek benim için hiç dert değil," dedi Dorrie. "Jakob'un oraya vardığımızda unutturma, sana kartvizitimi vereyim."

Kartviziti de eksik değilmiş, diye düşündü Rickie. Dairesi küçük de olsa besbelli yükselmekteydi Dorrie!

"Dönüşte, Teddie seni taksiyle eve bırakır, herhalde," diye sürdürdü Dorrie. "Taksiden inmemek şartıyla tabii!"

Rickie sormak istediği soru konusunda kararsızdı, ama sonunda sormayı göze aldı. "Luisa, Renate dün gece hakkında bir şey dedi mi? Willi vesaire konusunda?"

Luisa şaşırmıştı sanki, dönüp Rickie'ye baktı. "Hayır. Ama bu sabah Wengerler'den birşeyler duydum –hani sana oradan telefon ettim ya. Seninle arada bir konuştuğumu biliyorlar. Yanında bir polis memuruyla oraya gittiğini söylediler."

"Bizce – yani, bence, Willi, Luisa'nın bulduğu o metal parçasıyla Teddie'ye vurmuş olabilir. Ama kesinlikle emin olmadığımızdan..."

Luisa buldukları üçayak parçasını Dorrie'ye tarif etti.

Dorrie sordu: "Willi ile konuştunuz mu?"

"Evet, oğlanı hiç görmediğini söylüyor," diye yanıt verdi Rickie. "Teddie'yi tanımıyor, onu ne cumartesi gecesi görmüş, ne de herhangi bir başka gece."

"Tabii Wengerler'e sorarsan, başka kimseyi bulamadığımız için suçu Willi'ye yüklediğimize inanıyorlar," dedi Luisa.

"Biliyor musunuz, Willi gibi geri zekâlı biri söz konusu olduğunda, durum neredeyse tümüyle imkânsız," dedi Rickie.

"Nasıl imkânsız?" diye sordu Dorrie.

"Özürlü birini... normal biri gibi suçlayamazsın. Elimde, hatta polisin elinde daha fazla kanıt olsaydı bile," cesareti kırılmış bir sesle konuşuyordu Rickie, "Willi'nin itiraf etmesini sağlamak herhalde olanaklıydı. Şimdi az çok suçluymuş gibi davranıyor, ama sanki programlanmış bir makine gibi oğlanı hayatında görmediğinde ısrar ediyor."

Bir sessizlik daha.

"Renate bugün her zamankinden daha sinirliydi. Bana da öfkelenip durdu. Geç kaldığım için fena patırtı kopacak bu gece." Luisa gergin bir bakış fırlattı Rickie'ye. "Her zamanki problem."

Dorrie sordu: "Çıraklığının bitmesine ne kadar zaman var?"

"Altı ay kadar."

"Başka bir atölyeye geçemez misin? Yasak mı?"

"Yasak olmasına yasak *değil*," diye yanıtladı Luisa, "Ama Renate bana mümkün olan en kötü sicili verir. Onu iyi tanırım." Renate'nin onu bırakmaya hayatta yaşayamayacağını eklemek istemedi, fazla dramatik bir açıklama olurdu bu. Birden mahalleye vardıklarını fark ederek sarsıldı Luisa, hayal kurmayı bıraktı. Jakob'a, Rickie'nin stüdyosuna yaklaşmışlardı. "Birkaç sokak yürüyebilirim. En iyisi öyle yapayım, Dorrie."

"Nasıl istersen. Jakob'un kapısının oradan dönüş yapayım bari." Birkaç dakika sonra Dorrie sordu: "Teddieler'in oraya gitmek için birinin arabasına bindiğini, onu görmek istediğini söyleyemez misin bu Renate'ye? Hadi eşcinsel düşmanı olduğunı anladık, erkek arkadaşlara da mı antipatisi var?"

"Aslında... evet," dedi Luisa.

Araba durdu, Luisa indi.

"Aaa, bir dakika, kartvizitim!" Dorrie bir evrak çantasını karıştırdı, sonra arabanın penceresinden eğilerek kartı Luisa'nın eline tutuşturdu. "İyi şanslar, şekerim. Ne zaman istersen ara beni!"

Rickie, Freddie Schimmelmänn'in da aynı sözü söylediğini hatırladı. "Beni de ara," diye seslendi. "İhtiyar cadıyla Tanrı kolaylık versin." Luisa'nın hızla Renate'nin evine doğru yürüyüşünü gözledi Dorrie arabayı döndürürken.

"Eve mi gidiyorsun, Rickie?"

Rickie'nin niyeti buydu, Dorrie de saat sekiz buçuktaki randevusuna yetişeceğini söyledi. Rickie'nin oturduğu binanın önünde ayrıldılar.

Rickie hemen Freddie'yi aradı, onu evde bulduğuna şaşırdı. Polisin uçayak parçasını silah olarak kabullenme eğiliminde olduğunu Freddie'ye anlattı, Thomas Senn hakkındaki bilgileri aktardı.

Hemen hemen aynı sırada Luisa Renate'nin sorularını cevaplandırıyordu. Bu saate kadar neredeymiş? Renate akşam yemeğini yalnız yemiş. Yarın iş g n y m ş, belli bir rutinin izlenmesi gerekiyormuş.

"Bana telefon edebilirdin, herhalde, değil mi?" diye sordu Renate. Sesinin tınısı, gerçekten öfkeli olduğu zamanlara kıyasla bayağı yumuşaktı. Kırmızı-altın renklerinin karışımı, geniş kol ağızlı bir Çin kimonosu vardı sırtında. Mutfakta çalışırken de giydiği halde bu giysiyi tertemiz tutmayı başarıyordu nasılsa.

"Teddie'nin evindeydim. Onu görmeye gittim, çünkü beni arabayla götürecek biri vardı," dedi Luisa sakin bir sesle.

" yle miii! Onlarda telefon vardır, herhalde! Kimin arabasıyla gittin? şu Mark mıdır Walder midir, her neyse adı, o mu götürdü?"

"Hayır... bir kadın."

"Kim?"

"Adını bile bilmiyorum... Beatrix galiba."

"O herifin arkadaşı mı? Kendisi de geldi mi?" Renate yüzünü buruşturmuştu.

"Evet," dedi Luisa kendini çok cesur hissederek. "Yemek istemiyorum, hava çok sıcak. Belki bir bardak süt içerim."

"Yi-ye-cek-sin!" dedi Renate, kesin bir şeye odaklanmaktan memnun kalarak. "Bütün gün çalıştın, yarın da çalışacaksın, beslenmen gerek. Domuz pirzolası var. Ve patates salatası. Kendin alırsın artık!"

Luisa'nın canı hiç yemek istemiyordu, ama bu yüzden kavgaya çıkarmaya değmezdi.

Aradan birkaç gün geçmişti, bir sabah Rickie Jakob'ta oturmuş ayçöreğinden ilk lokmayı ısırmaktaydı ki, gözü onu duraksatan bir isme takıldı: Georg Stefan. Neden aşına geliyordu bu? Rickie *Tages-Anzeiger*'in bir sayfasına bakmaktaydı. Georg Stefan, 'Yepyeni Bir Dünyada Eski Moda Bir Randevu' adlı bir makale yazmıştı, Rickie okumaya başladı. İlk anda şok oldu, düşünceler kafasının içinde dolandı, sanki biri başını tam bir daire şeklinde döndürmüştü, yazıyı yazanın Teddie, anlatılanın da Luisa ile gittikleri dağ lokantasında olanlar olduğunu kavradı: yıldızların altında dans, güzel bir kızla ilk randevu, Sindirella gibi, hatta daha beteri, on birden *önce* ya da az sonra evine dönmek zorunda olan bir güzel. Annesine ait olan büyük araba, bir tek kadeh şarap bile içmemek üzere verdiği söz, o sırada kızın yanında olmaktan duyduğu keyif –ama onunla ikinci kez buluşacak, buluşabilecek miydi? Teddie kızın 'babası'nın çok sert, disiplinli biri olduğunu yazmıştı, Rickie buna gülümsedi. Havyar, kızın cesaret gösterisine dönüşen cin-tonik, gözleri ve saçları parlak at kestanelerini andıran kız.

Yalnız, yapayalnız sözleriyle sona eriyordu yazı, kente dönüp kızı (adı geçmiyordu) sağ salim evine bıraktıktan sonraki duyguları dile getirerek. Gazetenin yazıyı yayınlamasına şaşıtı Rickie; gene de naifliği, yalın yoğunluğu çok şey kazandırıyor-du parçaya, doğru. Bu sabah Teddie'nin gururdan dört köşe olacağını düşündü Rickie. Geçen pazartesi Teddie'nin yazının kabul edildiğini gerçekten bilmediğine inanıyordu.

Ayçöreğinin kızarmış kabuğundan bir parça koparıp masanın altından Lulu'nun sivri ağzına veren Rickie, başını kaldırdığında Luisa ile Renate'nin içeri girmekte olduğunu gördü; aynı

anda Andreas Appenzeller'ini getirmişti. "Thank you, my good man," dedi Rickie yaşlı bir İngiliz centilmeni taklidi yaparak.

"Do manşın it, sür," diye karşılık verdi Andreas.

Bir ara Luisa'nın gözlerini yakalayıp gülümsedi, başıyla hafifçe selam verdi Rickie, bu uzaklıktan selamın Renate'yi de kapsadığı düşünebilirdi, ama kadın ondan yana bakmıyor ya da bakmıyormuş gibi yapıyordu uzun ağızlığına sigarasını yerleştirirken. Rickie gazeteyi işaret edip Luisa'nın merakını uyandırmak istiyordu, ama Luisa da başka yana bakıyordu o anda. İkinci bir yudum almak için içkisini kaldırmıştı ki, Freddie Schimmelmänn sırtında üniformasıyla içeri girdi. Gün çok iyi geçeceğe benziyordu!

"Freddie – günaydın!" Polis üniformasına Renate'nin şaşkın şaşkın baktığını fark eden Rickie'nin keyfine diyecek yoktu. "Otur, dostum. Görevde değilsin galiba?"

"İki saat önce devrettim." Freddie bir iskemleye oturdu. "Gene trafik, sabah saat altıya kadar aralıksız yirmi iki saat. Kola iş değil." Kepini çıkarıp masanın üstüne koydu. "Evine uğradım, kapıyı açan olmadı, bir de buraya bakayım dedim."

"Kahvaltı. Hemen her sabah buradayım."

"Bu sabah Thomas Senn ile konuştum, görevli olduğu karakola gittim," dedi Freddie. "Ciddi bir adam. Evin numarasını, olay yerinin fotoğraflarını falan gösterdi."

"Dedektif mi?"

"Onun gibi bir şey. Bi timle çalışıyor. Kimin yaptığını bulmak konusunda pek ümitli değil. Ama..." Freddie sesini alçalttı, "Willi'den söz ettim ona ve zihin özürlü birinin nasıl sorguya çekilebileceğini sordum. Belki bir hekim eşliğinde?" Freddie'nin mavi-gri gözleri Rickie'ye keskin keskin bakıyordu. "Bu Senn denilen adama göre onu sorguya çekmenin yasal bir engeli yok, yanlarında bir hekimin olması da iyi fikir diyor – ama sessiz bir tanık olacak, anladın ya. Doktor zavallı Willi'ye herhangi bir baskı yapmadığımızı, onu zorlamadığımızı doğrulayabilir."

"Doğru," diye mırıldandı Rickie, ama işin içinde bir başka pürüz daha vardı. O sırada Ursie, Freddie'nin siparişini almak üzere yaklaşıyordu.

"Oooo, polis memurumuzmuş! Günaydın, efendim."

"Günaydın," dedi Freddie. "Bir cappuccino, lütfen."

"Dostumuz," dedi Rickie, Ursie'nin Memur Schimmelmänn'a sempati göstermesi hoşuna gitmişti. Kadın uzaklaşınca devam etti: "Willi ile bir buluşma ayarlamak iyi de, Renate Hagnauer'in öğrenip burnunu sokmasını nasıl engelleyeceğiz?" Sesini iyice alçaltmıştı.

Freddie, "Arkamda oturduğunun farkındayım," dedi, yüzlerce yara taşıyan, ama gene de cilalı eski masanın yüzeyine bakarak. "Birbirlerine o kadar yakınlar mı?"

"İşte... Onun koruyucu meleği numarasında. Eğer Willi polislerle görüşeceğini bir saat önce bile öğrense ona söyler ya da Wengerler'e."

"Onu hazırlıksız yakalamalıyız öyleyse. Senn ve karakola bağlı bir hekimle birlikte."

Bunu düşünmek bile Rickie'yi mutlu ediyordu. "Fred... başka bir konuya geçelim. Arkadaşım Teddie *Tages-Anzeiger*'e bir makale satmış, ne dersin buna?" Gazeteyi söz konusu sütun iyice göze batacak biçimde katlayarak uzattı.

Freddie gazeteyi alırken, "Gazeteci mi?" diye sordu.

"Olmak istiyor - şu sıralar. Luisa ile çıktıkları ilk randevuyu anlatıyor. Biraz naif, ama çok sevimli."

Freddie yazıya bir göz attı. "Rickie, çok boktan olsa bile sen sevimli dersin."

"Olabilir. Ama çok boktan olsaydı *Tages-Anzeiger* yayınlamazdı."

Rickie stüdyosuna vardığında Mathilde de yeni geliyordu.

"Bugün mutlu görünüyorsun," yorumunu yaptı kız.

"Eh işte... iyice bir haber aldım da," diye yanıtladı Rickie kapının kilidini açarken. Mathilde'nin meraklandığını fark etti, haberin ne olduğunu sormasına fırsat vermek istemedi. "Arkadaşım Teddie, hani o yaralanan çocuk. Onun bir yazısı bugünkü *Tages-Anzeiger*'de çıkmış. Biraz önce Jakob'un dükkânında okudum."

"Kendi mi yazmış? Şu kadarcık çocuk, ha? Ne hakkında?"

"İlk randevu. Georg Stefan imzasıyla yazıyor."

"Okurum. O gazete bize geliyor."

Kahve. Her zaman bir kahve daha. Mathilde postadan çıkan zarfları açmaya koyuldu.

Rickie'nin neşeli olmasının başka bir sebebi vardı: 'Kuru cilt' konusunda bir fikir gelmişti aklına, hoş olabilirdi. Doğrusu şu ki bazı şeylerin kurusu daha iyiydi, şampanya gibi, bazı beyaz şaraplar gibi, Martini kokteyller gibi, ama cildiniz için söylenemezdi bu. Rickie'nin düşündüğü desende insan olmayacaktı, yalnızca çekici şarap ve kokteyl kadehleri. Kahvesiyle sigarasını içerken çizmeye başladı.

"Hey, Rickie, burada çok hoş olmayan bir şey var." Mathilde yanına gelmiş, ona bir kâğıt parçası uzatıyordu.

Bir faturaydı bu, yanına Wengerler'den biri tarafından el yazısı ile yazılmış bir not iliştilmişti. Borcunu en kısa zamanda ödemek isteyeceğini düşünmüşler. İki bin altı yüz kırk frank tutarında bir ön fatura... Willi Biber'in iki kapısı özel olarak yaptırılacaktı, çünkü ev antika sınıfına giriyormuş.

"İki kapı mı? Kızlarına soksunlar üçkâğıtçı herifler," diye homurdandı Rickie, sonra Mathilde'nin kendisini işittiğini fark edince sırtıttı. "Herhangi birinin tek tekmeyle kırabileceği iki dayanıksız kapı ki ben kırdım!"

İkisi de güldüler.

"İnsan keyfinin bedelini ödemeli, yalan mı? Şunlara bir çek yaz, lütfen Mathilde. Ben imzalarım." Ve işine döndü.

Bir süre sonra, epeyce yıpranmış bir adres defterinde Dorrie'nin numarasını arıyordu. Üç adet numara buldu, Bahnhofstrasse'dekini çevirdi. Burada Dorrie'yi tanıyorlardı, başka bir mağazada bulunma olasılığından söz ederek öteki mağazanın adını verdiler. En azından bir mesaj bırakabilirdi; lütfen beni ara.

Dorrie öğleden biraz önce aradı.

Teddie'nin makalesinden söz etti Rickie. "Luisa'ya haber vermek istiyorum, ama orayı aramaya korkuyorum." Evet, komik, ama gerçek, korkuyordu.

"Ben telefon açarım! Tabii önce yazıyı okuyacağım," dedi Dorrie gülerek. "İhtiyar cadının soyadı neydi?"

Dorrie'nin açtığı telefonun zili Hagnauer'in evinde çaldığında, Renate ile Luisa oturma odasında öğle yemeği yemektedirler. Kızlardan biri, Vera, holdeydi, dolayısıyla telefona daha yakındı, ama Renate acele ederek alıcıyı kaldırdı.

"Dorrie mi?" dedi Renate.

Luisa anında ayağa fırladı.

"Şu anda öğlen tatilindeyiz," dedi Renate, bir teyp mesajını andıran soğuk bir sesle.

"... bir dakikalık bir, ey... bir *mesaj*," diyordu Dorrie'nin sesi.

"Bence siz Herr Markwalder'in arkadaşısınız. O zaman rica edeceğim, burayı bir daha *aramayınız*." Renate telefonu kapattı. "Terbiyesiz insanlar... *en plus!*" diye terslendi Luisa'ya, patır kütür adımlar atarak yerine dönmeye koyuldu.

"Kısa bir mesaj diyordu," diye başladı Luisa.

Renate yerine oturup yemeğine devam etti. "O telefon tekrar çalarsa eğer—"

Tam o sırada telefon yeniden çaldı.

"*Sen aç madem!*" diyerek ayağa kalktı Renate, Luisa'yla gelmeye hazırdı. "Söyle o şahsa, bir daha burayı aramaya kalkmasın. Söyle!"

Stephanie, Vera ve Elsie'nin yemeklerini yemekte oldukları mutfağa ürkünç bir sessizlik çökmüştü, Luisa onların önünden geçti, telefonun alıcısını kaldırdı. "Alo?"

"Merhaba, *şekerim!* Bugün *Tages-Anzeiger*'de Teddie'nin bir yazısı çıkmış! İmzası—"

"*Söyle ona!*" diye haykırdı Renate.

"Dorrie—"

"...nı Georg Stefan olarak atmış. Anladın mı? Seninle geçir—"

"Dorrie, söylemek zorundayım ki... bir daha burayı arama. Bunu isteyen—"

"Söylemene gerek yok! Söyle ona kışına soksun!" dedi Dorrie yüksek sesle. "Sana mektup yazarım... ya da işte... Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

"Kapat!" buyurdu Renate.

Luisa kapattı. Dorrie'nin sözlerini Renate'nin duymuş olduğunu umuyordu. Oturma odasına döndü, artık bir şey yemek istemiyordu, ama izin istese Renate dırdır ederdi.

"Umarım ağzının payını almıştır," dedi Renate. "Ne küstahlık! Ne kendini bilmezlik!"

Neden bu kadar kızdığını merak etti Luisa. Birini öğle saatinde aradığı için mi? Teddie'nin yazısını da merak etmişti, bir

bakımdan da okumaya korkuyordu. Dağ lokantasında geçirdikleri akşam ile ilgili olduğunu biliyordu; Teddie böyle bir şey üstünde çalıştığını söylemişti.

"Yemeğini bitir."

Luisa çaba gösterdi, boğazında düğümlenen lokmaları yutmak için üstüne buzları erimiş buzlu çay içti. Ne tuhaf, Teddie'nin yazısı gün içinde aşılacak yeni bir badire oluşturmuydu. Renate artık gözlerini ondan ayırmıyordu. Rickie ile konuşmak özlemini duydu kız – ya da gerçekten duyuyor muydu? Adamın yapabileceği ne vardı ki? Dosttu, anlayışlıydı, ama ne yapabiliirdi?

On beş dakika sonra dikiş makinesinin başına oturmuştu Luisa, kendi çizdiği tayyörün eteğini dikiyordu Renate'nin talimatıyla. Ceketin beli ve küçük, alışılmışın dışında yakası için birkaç övgü sözü sarf etmişti Renate. Arada bir Luisa'ya 'bir şey yaratmasını' söylerdi Renate, isterse gecelik olsun. Luisa bir keresinde bir gecelik yaratmıştı. Kızların çantalarını ve başka özel eşyalarını koydukları sıraya bir göz atmış ve *Tages-Anzeiger*'in o günkü sayısını görmüştü Luisa. Renate'nin odadan çıktığını anı kolladı ve kalkıp gazetenin durduğu yere gitti.

"Şuna bir dakika bakabilir miyim? Kimin?"

Gazetenin kendisine ait olduğunu belirten Stephanie, elbette bakabileceğini söyledi.

Luisa, temkinli bir aceleyle, kızların kullandığı tuvalete giden koridoru geçti. Gereken sayfayı buldu, çabuk çabuk okumaya koyuldu ayakta, o kadar çabuk okudu ki, bir-iki paragraftan sonra baştan aldı, anlayabilmek için. Teddie ile karanlıkta bulunduğu o gecenin bütün sinirli heyecanı yansımıştı yazıya: Annesinin kocaman arabası, arabayı alabilmek için verdiği içki içmeme sözü. Yaz gökyüzünün altında dans edişleri, Teddie'nin ince ceket, jilet gibi ütülenmiş pantolonu ve rugan ayakkabıları içinde nasıl şık ve gerçektir görüldüğü... Ve bir kız! Luisa okumaya zorluyordu kendini. Gülümsemeden edemiyordu. Okuyan, peri masalından fırlama bir prenses sanırdı onu –güzelliği, ışıldayan gözleri. Sesi bile harikaymış, hem de çok iyi dans ediyormuş. (Bunları okuduğunda Rickie mutlaka gülmüştür, diye düşündü Luisa.) Yedikleri yemek de sanki cennet taamı gibiydi

ve kendi içtiği şarap ve erkenden, daha her şeyin ancak tadına vardıkları sırada kente dönüşleri, kendisini zamanında eve ulaştırma çabası. Kısacık öpücük. Georg ile birlikte uçarcasına uzaklaşan Audi, yalnız yatağına dönen Georg.

Renate bunu okusa gerçeği anlayabilir miydi? Luisa pek ihtimal vermiyordu buna. Aman, okursa okusun! Kötü olan ne vardı ki?

Hiç düşünmeden tuvaletin sifonunu çekti Luisa, gereken ses efektini elde etmek için. Gazeteyi kolunun altına sıkıştırıp ellerini musluğun altına tuttu. Yalnızca soğuk su akardı bu musluktan, kışın ise buzlu su, ama şimdi kıza iyi geldi. Luisa dışarı çıktı.

Gazeteye eski yerine koyarak Stephanie'ye teşekkür etti.

Renate de aynı anda büyük salona girdi.

Vera alçak sesle, "Yeni bir iş mi arıyorsun?" diye sordu Luisa'ya doğru eğilerek. Omuzları için için bir kahkaha ile titriyordu.

Luisa gülümsedi. Başka bir iş. Evet, fena fikir değildi galiba. Yeniden işinin üstüne eğildi.

Renate kızların arasında dolaşarak işleri denetliyordu, birşeyler söylüyor, arada bir fikir veriyor, bir eleştiri yapıyor, ender olarak övücü bir yorum yapıyordu. O sabah Luisa odasında uyandığında birkaç dakika öylece yatmış, kendini (kendi deyişiyle) umutsuzluğun derinliklerine bırakmıştı.

Bir kez Renate'nin Teddie'ye karşı düşmanca tavrı vardı, oğlanı hiç tanımadığı halde. Sonra, Luisa Teddie'nin çok şık evini gözlerinin önünde bütün ayrıntılarıyla canlandırıyor ve şimdilik nazik davranan annesinin Teddie'in kendisi gibi bir kıızı ciddiye almasına göz yummayacağını düşünüyordu. Teddie *Matura*'sını kazanmıştı, Amerika'ya en az iki kez gitmişti, üst düzey evlerde yemek yemişti – çocuk bunu söylemiş değildi gerçi, ama o tür sofralarda nasıl davranılacağını mutlaka biliyordu. Oysa Renate hâlâ sık sık Luisa'yı sofradaki şu ya da bu hareketi konusunda, özellikle de Renate'nin doğum gününde gittikleri iyi lokantalarda eleştiriyordu. Böyle şeyler sırf çaba göstermekle telafi edilemiyordu ki. Hem ayrıca, Teddie'nin ilgisi ne kadar sürecekti? Belki çıraklık döneminin bitmesine kalan

altı ay boyunca sürmeyecekti, hatta bu sürenin yarısı kadar bile.

"Bayağı iyi olmuş," dedi Renate, Luisa'nın bitirmekte olduğu fermuar pilisine doğru eğilmişti. "Çook güzel." Ve dolaşmasına devam etti.

Öteki kızlar bej ve mavi pantolon-cekete takımları üstünde çalışıyorlardı, hepsi aynı model. Ürün numarası: dört, üç ayrı beden.

Teddie havalarda uçuyor olmalıydı. Belki bugün telefon etmeyi göze bile alırdı. Etmemesini yeğliyordu Luisa.

Dorrie'nin telefon numarası vardı ya, hem de iki tane. Bu içini rahatlatıyordu. Konuşacak, dertleşecek biri! Rickie gibi. Bir bakıma daha bile iyi, çünkü Dorrie kadındı. Hem de ne kadar neşeliydi! Luisa'nın hoşuna gidiyordu bu. Dorrie ile ne zaman temasa geçebilirdi acaba? Ve nereden? En yakın genel telefon L'Eclair'deydi.

Belki bugün öğleden sonra üç sıralarında... Renate kimi kez onu akşam yemeği için ekmek almaya ya da kızlara çayda ikram etmek için kek almaya L'Eclair'e gönderirdi. Belki o akşam bile görebilirdi Dorrie'yi. Harika! Anında her zamanki soru belirdi kafasında: *nasıl?* Yani, Renate'ye ne gibi bir bahane uydurabilirdi?

Dorrie ile Rickie'nin evinde buluşmak daha kolay olabilir miydi? O zaman iki kız birlikte arabaya atlayıp bir kafeye falan giderlerdi, soğuk birşeyler içer, hiç değilse yarım saat konuşurlardı.

"Luisa... Bugün hayaller âlemine dalmışsın!" Stephanie, Luisa'ya doğru eğilmiş, üstünde çeşitli renklerden iplikler olan bir tepsi uzatıyordu.

"Ha? Ha! Siyah bir makara alayım. Teşekkürler, Stefanie."

Telefon her çalışta Luisa'nın yüreği hopluyordu. Renate genellikle ötekilerden daha çok ayakta olduğundan, telefona çoğu kez o bakardı. Dördüncü telefonu da Renate açtı, sonra atölyeye döndü.

"Luisa, seni arıyorlar," dedi.

Luisa koridora çıktı, gözlerini ondan ayırmayan Renate peşinden gitti, telefonda iki metre kadar ötede durdu.

"Luisa!" dedi Teddie, sonra sesini alçalttı. "Makalemi okudun mu?"

"Evet. Biliyorsun –şu anda konuşmam zor– yani..."

"Bu akşam birlikte yemek yiyebilir miyiz? Şehirde bir yerde. Saat yedi gibi taksiyle gelsem? Lütfen!"

"Hiç de o kadar *kolay* değil."

Renate elini havada sallayarak arkasını dönerken, "Kısa kes!" dedi, ama uzaklaşmadı, yeniden dönüp dinlemeyi sürdürdü.

"Hayır... *mümkün* değil," diye içini çekerek konuştu Luisa. "Rickie'yi bir dene!"

İletişim açısından o anda aklına gelen tek çıkar yoldu bu. Telefonu kapattı, Renate'nin yüzüne gözlerini kırpmadan baktı, kadın da ona aynı şekilde bakmaktaydı. Derken Luisa gözlerini tam karşıya dikerek Renate'nin yanından geçip atölyeye yöneldi.

"Rickie'yi bir deneymiş! Onun *birlikte* otursun daha iyi!" Renate sert, ama alçak sesle konuşmuştu, atölyedekilerin duymalarını istemiyordu.

Luisa duymazlıktan geldi. Rickie, evet. Luisa sığınabileceği bir kale gibi görünüyordu Rickie'yi. Herhalde Renate her ne sebeple olursa olsun Rickie'nin evine ya da stüdyosuna adım atmayı reddeder, diye düşünüyordu Luisa, çünkü Renate oraları mikrop dolu pis yerler olarak algılardı.

O gün öğleden sonra önemli bir randevusu varmış Renate'nin; Zürich'in pahalı mağazalarından birinin satın alma müdiresi Frau Huttman gelecek, pantolon-cekete takımlarına bakacaktı saat dörtte. L'Eclair'de bulunabilecek en iyi turtayı –pastanın bütünü, dedi Renate– seçmekle Luisa görevlendirildi. Bu fırsatı kullanan Luisa numarasını ezbere bildiği atölyesinden aradı Rickie'yi.

"Teddie'ye randevu vermemişsin," dedi Rickie.

"Veremezdim, Renate burnumun dibinde her sözcüğümü işitiyordu! Rickie, bu akşam seninle görüşebilir miyim? Belki... yemekten önce? Kaçmaya çalışacağım."

"Elbette, sevgili Luisa. Stüdyoya mı gelirsin?"

Luisa bir an duraksadı. "Seninle yalnız görüşmek istiyorum." Bu söz kulağa öylesine romantik geliyordu ki, gülünçtü. Hem de çok tutkulu bir sesle söylenmişti.

"Altıda gelirsen, eve gelebilir misin? Sana daha yakın."

Luisa çayı yaptı, fincanları hazırladı, kızlar için de fincan çıkardı, artı tabakları, çatalları ve kocaman mavi peçeteleri yerleştirdi.

Saat kaplumbağa hızıyla değil, tavşan hızıyla ilerleyerek beş kırk beşi buldu. Stefanie ile Elsie çıkmışlar, yalnız Vera kalmıştı. Frau Huttmann da toparlanıyordu. Luisa boş çaydanlığı götürdü. Vedalaşmalar, büyük bir zevktiler, yakında görüşürüzler –yani sipariş verilecekti.

Kapı Frau Huttmann'ın arkasından kapanır kapanmaz, Luisa "Ben birkaç dakika çıkıyorum," dedi.

"Nereye?" diye sordu Renate.

"Biraz hava alacağım," dedi Luisa, sanki başka hiçbir niyeti yokmuş gibi, yanına para almadan, eli kolu boş çıktı.

"Luisa!"

Ayağındaki lastik ayakkabılarla uçarcasına koşarak indi merdivenleri. Renate ona seslenmiş miydi? Rüya mı görüyordu, karadüş mü? Neyse ki Renate ona yetişmeye kalkmazdı, böyle bir denemeye girişmezdi bile.

Rickie'nin evde olduğunu azıcık aralık duran balkon kapısından anladı Luisa. Zili çaldı.

Birkaç saniye sonra Rickie binanın ön kapısını açtı. Birden ona sarılmak istedi Luisa, kendini zor tuttu. Sarılmak yerine adamın sol eline sıkıca yapıştı, kapıya doğru yürürlerken sıktı.

"Luisa ~~neler~~ oldu kuzum?"

"Hiçbir şey!" Lulu'ya gülümsedi. "Merhaba, Lulu!"

"Hav!" Lulu kızı tanımıştı, onu kendince selamlıyordu.

"Soluk soluğa kalmışsın," dedi Rickie.

"Koştum da. Bir tür... Gösteri yaptık. Önemli bir alıcı geldi Renate'ye... çay falan. Çayı yapmak, pastayı sunmak işi bana düştü."

Ona dikkatle baktı Rickie. "Başka?"

"Hiçbir şey! Seni görmek istedim. Koşa koşa geldim!"

"Anlıyorum... Onurlandım, doğrusu. Otur... bir yere. Kola?"

"Hayır, teşekkürler. Yani, peki içerim. Teşekkür ederim."

Luisa geriye, kanepenin yastıklarına yaslandı, derin bir soluk aldı.

Rickie elinde bir kola ve kendisi için buzlu İskoç viskisi ile döndü. "Sağlığına," diyerek bardağını kaldırdı. "Bugün Teddie ile konuştun mu?"

"Telefon etti. Akşam yemeğini birlikte yememizi istedi. Renate tepemde durmuş, her sözü iştirmeye çalışırken bir şey *ayarlayamadım!* Reddetmek zorunda kaldım tabii. Beni taksiyle alabileceğini söylemişti. Belki annesine bir yalan uyduracaktı, çünkü Aussersihl'e gelmesini istemiyor biliyorsun. Yaşam neden bu kadar karmaşık?"

Rickie omzunu silkti. "Başkaları yüzünden," dedi sakın bir nesle. "Altı ayım daha var demiştin, değil mi –Renate'nin yanında?"

Luisa başını salladı. "Evet. Bazen yüzyıllar gibi geliyor bana."

Rickie bir sigara yaktı, elinden geldiğince bilinçli bir nesnel tavır takınarak teker teker konuştu: "Ama neredeyse on dokuzundasın. Başka bir yerde oturman gerek, Luisa."

"Ve Renate'nin yanında çalışmayı sürdürmek mi?" Luisa güldü. "Renate'nin verdiği üç kuruşla bir daire tutmam da imkânsız zaten."

Rickie bunu biliyordu. Luisa'nın burada, kanepede yatmasına dünden razıydı, ama kıyametler kopardı. Renate polise başvurup olmadık tuhaf hikâyeler uydururdu. "Biliyor musun, benim stüdyomda bir yatak odası, duş ve mutfak var. Geceleri hiçbir zaman yatmam orada, gündüzleri ise nadiren biraz kestirdiğim olur. Başımın üstünde yerin var, Luisa! Para falan istemem yani."

"Teşekkürler, Rickie." İçtenlikte teşekkür etmişti, ama sesinin biraz zayıf çıktığını düşündü. "Ne harika olurdu... sırf onunla karşılıklı yemek yemek zorunda olmamak bile. Ama ne de olsa orası gene senin yerin. Sana ait..." Birkaç saniye düşlere daldı Luisa: Rickie'nin atölyesinde yaşamak, onun romanlarını, orada gördüğü koca resim kitaplarını ödünç almak, akşamları Renate ile satranç oynamak zorunda *kalmamak*, akşamları atölyeyi kendisinin saymak... Bağımsızlık! Üstelik Rickie'nin stüdyosu çok da güzeldi: bembeyaz duvarlar, iyi ışıklandırma, duvarlarda adamın çizdiği desenler, karikatürler.

"Ama gene de bir *düşün*," dedi Rickie.

"Öfkeden çılgına döner! Üstelik beni kovabilir de, çünkü ilişki kurduğum insanların... belki suçlu değil ama... eşcinsel olduğunu ileri sürer."

"Doğru. Renate'nin beni yatakta bir kızla yakalaması epey zor olur."

İkisi de güldüler. Böyle bir şeyi gözlerinin önüne getirmek birden Luisa'ya komik geldi.

Rickie onun güldüğünü gördüğüne sevinmişti, ama atölyede kalması fikrinin geri çevrildiğine üzülmüştü. Orada çalışması gereken saatlerde Luisa zaten stüdyoda olmayacaktı ki.

Teddie hakkında konuşmak isteğiyle gelmişti Luisa, Renate'nin yanındaki çıraklığı devam ettiği sürece onunla buluşmaya uğraşmanın kendisine neden anlamsız geldiğini anlatacaktı. Ama bunun Petey hakkında da konuşmasına yol açacağını biliyordu, şu anda Rickie'ye Petey'i hatırlatmak istemiyordu. Hâlâ Petey'e âşık olduğundan değil, ama Petey için hissettiklerinin binde birini Teddie için hissetmediği bir gerçektir. O, dünyasının tümüyle değiştiği duygusunu uyandırmıştı içinde; soluduğu hava, içinde yürüdüğü uzam farklılaşmış, özelleşmişti; küçük, büyük, kafasına koyduğu her şeyi kolaylıkla başaracağına inanmıştı. Âşık olmak buydu işte, bunu yalnızca Petey ile hissetmişti.

Kapı zili çaldı.

Luisa'nın aklına ilk gelen: Renate beni buraya kadar izledi, savaş çıkacak, derken Renate'nin burayı pis addeceğini, adını bile içeri atmayacağını hatırladı.

"Sana söylemeyi unuttum, Dorrie içkiye gelecekti," dedi Rickie ayağa kalkarken. "Gülümse bakalım," diye ekledi göz kırparak. Kapıları açmaya gitti.

İçeri girdiğinde, "Aaa, Luisa, bu ne güzel sürpriz!" dedi Dorrie.

"Sürpriz, evet," dedi Rickie. "Luisa kötü bir gün geçirmiş, ama şans *binden* yana, çünkü beni ziyarete geldi. Ne içersin, sevgili Dorrie?"

"Her şeyden önce bir bardak su, lütfen, Rickie." Dorrie Luisa'ya döndü. "Teddie'nin yazısının yayınlanması ne hoş, değil mi?"

"Hoş... evet," dedi Luisa.

"Renate bugün *kırbacını* fena şaklatmış," demek gibi bir ilham geldi Rickie'ye. "Hadi, dök içini, sevgili Luisa."

"Benim dertlerim, hep *benim* dertlerim söz konusu," dedi Luisa, utanarak. "Yeterince konuştum ben."

"Stüdyomda bedava oturması önerimi geri çevirmek zorunda hissediyor kendini Luisa," dedi Rickie, bilinçli olarak kitabi bir havaya girerek, "çünkü Renate o biçim insanları sev-

mezmiş. Luisa bu akşam kaçıp koşa koşa bana geldi. Bunu büyük bir iltifat addediyorum. Ama umarım anahtarın yanındadır, Luisa."

Anahtarlarının yanında olmadığını Luisa çok iyi biliyordu. "Çantamın içindeler, evde."

"İyi. Burada da bir yatak var sana, stüdyomda da," dedi Rickie. "İstedğini seçebilirsin."

"Bende de fazla bir tane var! Kamp yatağı gibi bir şey ama olsun. Eder üç yatak. Yani, orospu karı seni eve almamaya mı kalkar diyorsun? Neden?" diye sordu Dorrie.

Luisa bir soluk aldı. "Çünkü şu anda evde olmam, akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmem gerek."

"Telefon aç. Bu gece yemekte biriyle buluşacağını söyle. Ne dersin, Rickie?"

İkisi bir arada olunca uyguladıkları baskı işe yaradı. Luisa kanepenin ucunda duran telefona uzandı, numarayı çevirdi ve konuştu: "Alo, Renate?" demesine kalmadı.

"Nereden arıyorsun?" Kısa ve öfkeli.

"Bu gece yemeği dışarıda yemek istiyorum. Bir—"

"Kiminlesin?"

"Eve... on birden önce dönerim." Luisa her yanını hafif bir ter kapladığını hissetti gene.

"Nereden çıkıyor bunlar?"

Luisa, Renate'nin sorusunun orta yerinde "Hoşça kal," diyerek telefonu kapattı.

"Bravo! Aferin sana!" dedi Dorrie. "Kadının sesi bana kadar geliyordu! Ve senin nerede olduğunu bilmiyor, ha?"

"Hayır. Belki şüpheleniyordur."

"Bakın ne diyorum, Teddie'yi de arayalım, hep birlikte klimalı bir yere yemeğe gidelim. Arabam yanımda. Teddie'nin numarası kaç?"

Rickie numarayı biliyordu, ama Dorrie ile Luisa'nın birlikte çıkmalarının daha iyi olacağını söyledi, yapması gereken birtakım hesap kitap işleri varmış da. Tabii Teddie'yi buradan arayabilirlermiş.

"Aslında ben Teddie'yi görmek istemiyorum... bu gece," dedi Luisa.

Rickie bunun nedenini soracaktı ki, kendini tuttu. Luisa'nın da kendine göre ruh halleri olduğuna göre, bu dediğinin de bir sebebi vardı mutlaka.

Dorrie şaşırmış görünüyordu. "OK, üçümüz gidelim. Hadi, Rickie."

"Olamaz. Olmaz."

Ve işte, Luisa BMW'nin içinde Dorrie ile birlikteydi, Zürich merkezine doğru yol alıyorlardı. Der Fang adında bir lokanta bildiğini söyledi Dorrie.

"Şoğuk ıstakoz salatası... spesiyaliteleri," dedi.

Ayaklı beyaz şarap kadehlerini kaldırdılar. Lokanta klimalıydı ve masalar arasında belirli bir uzaklık vardı ki bu bir lüks-tü. Dorrie kıza ailesi hakkında, Renate ile nasıl tanıştığı hakkında sorular soruyordu, ama bir sorgulama değildi bu, hiç üstüne varmıyordu.

"Peki, ya üvey baban?"

"Oooof, çocuk düşkününü sapık," diye dobra bir karşılık verdi Luisa. "Ben on dört -on beş yaşlarına gelip de... herhalde bir tehdit savurmayı akıl edinceye kadar sürdü. Ne tuhaf, değil mi, unutmuşum. Hatırlamak istemediğim için herhalde."

"Gerçek bir sapık mıydı?" diye sordu Dorrie, gözlerini kocaman kocaman açarak. "Yatakta filan mı bir şey yapıyordu, yani?"

Aaa, tabii. Hamile kalmaması bir mucizeydi, gerçi her seferinde iyice yıkanmaya özen gösterirdi ama. Dümdüz bir sesle konuşuyordu Luisa. Biyoloji bilgisi pek kesin değildiyse bile, nasıl gebe kaldıklarını bilemeden karnı burnuna çıkan pek çok kız ve kadının da (Luisa böyleleri hakkında birşeyler okumuştur) durumu aynıydı. Ne de olsa kendi başından geçmiş gerçekleri anlatıyordu.

Dorrie etkilenmişti. "Aman Allahım!" dedi. "Bu durumda... şaşılacak ölçüde *normal* görünüyorsun."

Luisa bu lafa güldü. On beş ile on yedi yaş arasındaki yıllarda, sokaklarda yatıp kalkan biri gibi görünmek için gösterdiği çabaları anlattı Dorrie'ye: Oğlanlarla birlikte motosiklete binmeler, kafe-barlarda sigara ve şarap içmeler, annesini de üvey babasını da (farklı nedenlerle) öfkeden deli etmeler.

"Kabadayı gibi olmak istiyordum, oldum da. Mahallenin meydanında oğlanlarla ve kasabanın orospusuyla nasıl konuştuğumu hâlâ gözümün önüne getirebiliyorum... insanlar bana bakar, kız mı oğlan mı olduğumu merak ederlerdi."

"Anlaşılan kendini hem oğlanlardan hem de kızlardan korumaya, mümkün olduğunca çirkin görünmeye çalışıyordun."

O dönem için doğrudu belki. Üvey babasına çirkin görünmek istediği kesindi.

"Bu gece Petey hakkında bir şey söylemek istiyordum."

"Petey mi? Rickie'nin arkadaşı mı?"

"Evet. Ondan çok hoşlanıyordum, biliyor musun?"

"Biliyorum. Yani... birşeyler duydum."

"Kimi kez onu hâlâ sevdiğimi sanıyorum. Sevmiyordumdur, herhalde. Ama ondan beri benzer duygular yaşamadım."

Luisa o haftaları –topu topu altı ya da belki yedi hafta– tanımlamaya çalışıyordu. Öylesine mutlu ve kendinden emindi ki o sırada, Petey'in ona âşık olmaması bile önemli değildi. Kendini kendisinin dışında hissetmişti, sokakta insanların dönüp bir kez daha bakacakları biri gibi –kimse bakmamıştı, o başka. *Mutlu* olduğunu hissetmişti ve bu duyguyu bir daha yakalayıp yakalayamayacağını merak ediyordu. Petey'in büyük bir içtenlik ve iyi yüreklilikle, "Bana âşık olma... Senin hüznülenmeni istemiyorum," deyişini anlattı Luisa Dorrie'ye. Önemli değildi. Hüznülü olmadığını, ne olursa olsun düş kırıklığına uğramayacağını söylemişti Petey'e. Doğrudu bu, Petey öldürülünceye dek. O zaman şöyle düşünmüştü: Petey artık yok, ama ona olan aşkım hâlâ diri. Ki, bunun bir süre için, belki de uzun bir süre için doğal olduğuna da inanmıştı. Bir başkasının ona aynı özel duyguları hissettirip hissettiremeyeceğini düşündü.

"Böyle bir şey hayatta bir tek kez mi olur, ne dersin?"

Dorrie bir süre gözlerini salonun bir köşesine dikti. "bilmem ki. Belki bir tek kez. Belki de üç kez. Daha yirmi yaşında bile değilsin, ne de olsa."

Dorrie belki yirmi dördündeydi. Luisa sormak istemedi. "Demek istediğim... bu gece, Teddie'ye olan duygularım hiç böyle değil. Hiçbir zaman da olamayacak. Bütün bunları Rickie'nin yanında söyleyemezdim, biliyorsun. Petey'in adını bile

anmak istemedim. Ama gene de... biliyor, eminim Petey'i ne kadar çok sevdiğimi biliyor."

"Öyle mi? Ben Petey'i tanırdım. Çok şeker, ciddi bir çocuktur. Ama senin anlattıklarının hepsi tek yanlı, sanki Petey'i kendi kafanda yaratmışsın, değil mi? Çünkü ona hiçbir zaman fazla yakın olmadın, bunu kabul etmek gerekir. Bu yüzden hepsi sanki bir düşünce gibi."

"Biliyorum," dedi Luisa kesin bir sesle, sanki düşünüyü kaybetmeye niyetli değildi. Neden oldu ki zaten?

"Bak şimdi, şu anda... öyle bir noktadayım ki, başka hiçbir şey söyleyemem. Onun için konuyu değiştireceğim. Buranın liminli merengi özellikle çok güzeldir."

Mereng ismarladılar, arkasından da espresso.

"Bir fikrim var. Benim eve gel. Görmeni isterim. İstersen Renate'ye telefon et, bu gece seni eve alacağından emin olmak için." Dorrie burada gülmeden edemedi. "Eğer almayacaksa, benim portatif yatakta yatarsın, sabahleyin öteki kızların geldikleri saatte seni Renate'nin oraya götürürüm, birinden biriyle birlikte girersin içeri."

Luisa da düşünmüştü bunu. Birden içi rahatladı. Ama Renate onu içeri alıp almayacağını telefonda söyleyeceklerden değildi.

Hesap geldiğinde Dorrie dedi ki: "Bu gece seni davet ediyorum, OK? Peki, ya Renate'ye telefon ettiğinde, çok şeker davranıp eve gelmeni istediğini söylerse ne yapacaksın?"

"Galiba ona telefon açamayacağım."

"Aferin! İşte buna ilerleme derler."

Bağımsızlık. Ama işin doğrusu şuydu ki, telefonda Renate'nin car car bağırarak sesini işitmek istemiyordu Luisa. Patırtıyı yarına erteledi, diyordu kendi kendine, bu gecenin tadını bozma. Arabaya bindiler, Dorrie önce Luisa'nın da bildiği geniş bir bulvarda sürdü arabayı, sonra daha karanlık, yalnızca ikametgâhların bulunduğu sokaklara daldılar, bazılarında sıra sıra ağaçlar vardı.

"İşte geldik," dedi Dorrie, aydınlatması olmayan bir kaldırıma yanaşarak, "hem de park yeri var, çok şanslıyız. Gerçi garajım da var ama."

Derken Dorrie kısmen camlı olan ön kapıyı açıyor, lobinin ışığını yakıyordu. Üçüncü kata asansörle çıktılar, onlar yükselirken lobideki ışığın söndüğünü fark etti Luisa. Dorrie bir kapının kilidini daha açtı, bir ışık daha yaktı.

"Evim karışık... ama herzamankinden fazla değil. Hoş geldin!"

Kısa koridor üstünde, paltoların falan asıldığı kapısız bir dolap vardı, sonra hemen Dorrie'nin sözünü ettiği tek odaya giriordunuz. Çift kişilik alçak bir yatak üstünde kırışmış beyaz çarşaf lar.

"Yatak hâlâ yapılmamış! Sabah çok acele çıktım da." Dorrie güldü. Otur diyeceğim, ama kanepenin aslında bu yatak... önce toplayıp kaldırmam gerek. Neyse... bir de koltuk var." Beyaz örtülü koltuğu işaret etti. "Bir dakika izin ver."

Pencerenin yanındaki köşede dazlak kafalı çırılçıplak bir dişi manken duruyordu, sanki kaldırıma adım atacakmış gibi tek ayağı kalkmıştı. Koluna mavi-kırmızı kareli bir bulaşık bezi asılmıştı. Ayrıca iki büyük kitaplık, bir pikap, küçük bir televizyon vardı.

Dorrie bir yerlerden geri geldi, bir kucak dolusu yakacak odun taşıyordu. Bunun portatif karyola olduğu anlaşıldı. Luisa yardım etti.

Bir süre uğraştıktan sonra yatağı kurdular, çadır bezi gergin olmuştu, yer kadar serttir diye düşündü Luisa keyifle. Derken açık mavi bir çarşaf çıktı ortaya, o kadar büyüktü ki Luisa ikiye katlamalarını önerdi. Bir de yastık.

"Şimdi bakalım sıhhi donanım ne âlemde," diyerek bir kez daha yok oldu Dorrie. Bir dakika sonra, henüz kutusundan çıkarılmamış bir diş fırçasını sallayarak döndü. "Senindir. Evin standart malzemelerinden – beklenmedik konuklar için."

Luisa gidip serin ve nefis bir duş yaptı. Banyonun üç duvarı karikatürlerle kaplıydı, yarısı Rickie'nin imzasını taşıyordu. Kapının arkasına dövüş halinde Japon pehlivanlarının bir fotoğrafı asılıydı. Memelere birtakım rötuşlar yapılmış, dudaklar boyanmış, inandırıcı birer kadına dönüştürülmüşlerdi. Luisa pijamayı giydi.

Dorrie banyoya girdi.

Luisa Dorrie'nin açmış olduğu televizyona bakıyor, ertesi sabah neler olacağını düşünüyordu. Bir an Renate'ye telefon etmek geldi içinden, sonra hemen vazgeçti. Olan olmuştu artık, bu kadar geç telefon etmekle her şeyi daha zorlaştıracaktı.

"Şimdi kronometreleri ayarlayalım," dedi Dorrie, sırtına mavi pijama geçirmiş olarak döndüğünde. Saatini koluna takmakla meşguldü. "Benimkine göre on ikiye on var. Genellikle yedide kalkmış olurum. Sizin kızlar kaçta geliyorlar işe?"

"Sekiz gibi. Tam dakikası dakikasına değil tabii."

"Saat sekize on kala seni kapına bırakırım. Tamam mı?"

"Harika. Teşekkürler."

"Bir bardak bir şey içer misin? Ne istersen... su?"

Luisa hiçbir şey istemiyordu. "Evini sevdim."

"Sahi mi? İnşallah."

Işıklar söndü.

Luisa yattığı yerde trafik seslerini dinledi, burada arabalar daha yakından, daha sık geçiyordu. Dorrie'nin de uyumadığını sezdi; ikisi de yatmış, düşünüyorlar, erken kalkacakları için uyumak istiyorlardı. Araba farlarının tavandan dalga dalga geçişlerini gözlerini kırpıştırarak izledi Luisa. Bağımsızlık tatlı bir şeydi. Ve yarın bu bağımsızlık için çaba gösterecek, onu savunacaktı. Buna zorunluydu. Savaşın daha yeni başladığını hissediyordu.

Sekize tam yedi dakika kala Dorrie Wyss arabasını Renate'nin evinin önünde durdurdu. "Zamanlama nasıl ama?" diye sordu gururla.

Luisa kapıyı açmıştı bile. Kızlardan birinin Dorrie'yi görmesini istemiyordu, belki Renate'ye bir şey söylerler diye. Tam o sırada Vera göründü.

"Güle güle, tatlım. Ne zaman istersen ara beni, OK?" Dorrie, Luisa ile arasındaki hava boşluğuna bir öpücük yolladı.

Luisa kafasını salladı, arabanın kapısını çarptı.

"Oooo, bakıyorum erken kalkmışsın," dedi Vera uzun kara saçlarını eliyle geriye atıp gülümseyerek. "Ya da geç yatacaksın."

"Günaydın, Vera. Erken kalktım," dedi Luisa rahat bir sesle, kendisi geri durup Vera'nın zili çalmasını bekledi.

Birinin yukarıdan zile basmasıyla otomatik kapı açıldı, merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Yukarıdan inen, işine gitmekte olan bir adam geçti yanlarından, karşılıklı 'günaydın'lar mırıldastılar, ama Luisa adamın adını bilmiyordu.

Renate kapıyı açık tutarak bekliyordu. "Günaydın, Vera. Bugün gene sıcak olacak... anlaşılan."

"Yaaa, sorma, bizde şans yok ki," dedi Vera her zamanki neşesiyle.

Luisa hiç düşünmeden "Günaydın," dedi, sonra fark etti ki Renate gözüm-seni-görmüyor-bile yaklaşımını seçmiş. Daha iyi ya, azarlanmaktan yeğdir. Azar faslı sonradan gelecekti besbelli, Renate dilini tutacak değildi.

Luisa bir gün önceki işine döndü. Dorrie'nin evinde bir fincan kahve ile biraz çörek yemiş, Dorrie'nin sigaralarından bir tane içmişti. Yatakları da olduğu gibi bırakmışlardı! Buraya oranla ne mutlu bir atmosfer vardı Dorrie'nin orada! Bu sabah, hiçbir şey söylemeden, dokuz buçukta Jakob'a yalnız gidecekti herhalde Renate. Ama vakit o saati bulduğunda Renate Luisa'yı şaşırttı, "İkinci kahven için dışarı geliyor musun?" diye sordu. Gerçi sesi biraz tuhaf çıkıyordu ama...

"Evet, tabii," diye karşılık verdi Luisa. Derken anlayıverdi: Renate herhalde Rickie ile ikisini bir arada görmek istiyordu bu sabah, adamın davranışlarından birşeyler çıkartmak amacıyla.

"Bugün gene çok sıcak," dedi Luisa yolda yürürlerken. "Dünden beter galiba." Renate'nin ayak sürüyen yürüyüşüne uymak için kendi normal hızını ağırlaştırmıştı her zamanki gibi. Aslında Renate de evde yürüdüğünden daha hızlı bir ritim tutturmaya çaba gösterirdi sokakta.

"Himmmmm," dan başka bir yanıt gelmedi.

Jakob'a vardıklarında gazete rafından *Neue Zürcher Zeitung*'u almak üzere uzandı Luisa, çoğu kez yaptığı gibi. Tam Renate'nin masasına gitmek için döndüğünde Rickie ile Lulu içeri girdiler.

"Merhaba, Luisa," diye seslendi Rickie.

"Selam! Merhaba Lulu!"

Adını işitmekten mutlu olan Lulu birkaç saniye art ayakları üstünde durarak Luisa'yı selamladı.

"Dün gece iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Rickie normal bir sesle, sanki Renate'nin işitecek uzaklıkla olduğunun farkında değilmiş gibi.

"Çooooo, iyi. Sağ ol," dedi Luisa. "Sonra konuşuruz, belki."

"Elbette!" Bir gülümseme ve Rickie her zamanki masasına yöneldi.

Renate'nin gözlerini Rickie'den ayırmadığını gördü Luisa. Bu sabah şaşılacak bir güven vardı içinde. Zaten yanlış bir şey de yapmamıştı ki. Bir kızın dairesinde geçirmişti geceyi ne de olsa, ne vardı bunda? Üstelik Dorrie Wyss çok iyi ağırlamıştı onu – dairesinin küçüklüğünü göz önüne alacak olursanız.

Andreas onlara iyi sabahlar dileyip her zamanki siparişlerini aldı: kremalı espresso.

"Dün gece Rickie'nin evinde mi kaldın?" diye sordu Renate.

Luisa ağır ağır yanıt verdi: "Haayır."

"Nerede öyleyse?"

Renate Dorrie'nin adını bilmiyordu, ama görse eşcinseller grubunun bir üyesi olarak tanırdı onu, Luisa'nın tahminine göre. "Ne fark eder? İşimin başına vaktinde döndüm, her zamanki gibi."

"Fark eder, çünkü benim *yanımda* çalışıyorsun," derken sesini yükseltmemek için çaba gösteriyordu Renate. "Seni yetkililere şikâyet edebilirim."

Luisa nazik bir sesle sordu: "Ne sebeple?"

"Haber vermeden ortadan kaybolduğun için, akşamı... *geceyi* nerede geçireceğini bildirmediğin için."

Andreas kahveleri getirmişti, iki hesap fişini Renate'nin fincan tabağının altına koydu.

"Kural dışı hareketler bunlar," diye sürdürdü kadın Andreas uzaklaştıktan sonra, "eğer nereye gideceğini bana *önceden* bildirmezsen, bütün gece *dışarıda* kalacağını—"

Son sözcükleri, sanki kelimeler başlı başına bir günah oluşturuyorlarmış gibi söyledi.

"Ben otel işletmiyorum, Luisa. Otelde kalıyor olsan, her türlü özgürlüğe sahip olursun tabii."

Bütün bu kurallar nerede yazılıydı acaba? Merak ediyordu Luisa. Kendi bildiği herhangi bir kitapta yoktular. Yanıtını toparlayıp dile getirmeye hazırlanıyordu ki, sol yanında Willi Biber belirdi, gözlerini Renate'ye dikmişti, besbelli onunla konuşmak istiyordu.

"Frau Renate," dedi ağzının içinde, elleri titreyerek. Kapıyı işaret etti. "Bugün—"

"Ne olmuş bugüne, Willi?"

Luisa Willi'nin sıska, solgun yüzüne bakıyordu. Adamın kendini ifade edebilmek için gösterdiği çaba olağanüstüydü. Ne demek istiyordu acaba?

"... benim eve geliyorlar," dedi Willi.

Renate sabırsızlandı. "Kapını onaracaklar ya. Frau Wenger öyle demedi mi?"

Willi kafasını boynunun çevresinde ağır ağır döndürerek uzun uzun salladı.

"Luisa bizi birkaç dakika yalnız bırakır mısın? Benimle baş başa olduğunda daha rahat ediyor Willi sanıyorum," dedi Renate yüzünü az biraz buruşturarak. "Otur, Willi," diyerek, masanın ucunu, sıranın bölmeyle birleştiği yeri işaret etti.

Luisa masadan kalktı. Rickie'ye bakmamak için çaba göstermişti, ama şimdi açıkça onun masasına doğru yürüdü.

Rickie alçak sesle, "Galiba def edildin, Luisa," dedi. "Buyur, otur lütfen."

Renate dikkatini yoğunlaştırmış Willi'yi dinliyor, daha alçak sesle konuşması için eliyle işaret ediyordu.

"Peki, dün gece ne yaptınız?" diye sordu Rickie.

"Oooo, çok hoş bir yemek yedik. Dorrie ikram etti, çünkü cebimde bir Frenk bile yoktu. Sonra, Renate'nin eve girmemi zorlaştırmak için elinden geleni yapacağından emindim. Onun için gece Dorrie'in evinde kaldım."

"Ne diyorsun? Aferin! Yani, gece Renate'ye telefon bile etmedin mi?" diye fısıldayarak sordu.

"Hayır." Gülümsemekten kendini alamadı Luisa.

Rickie sesini yükseltmeden keyifle güldü, gözleri hâlâ harıl harıl konuşmakta olan Renate ile Willi'ye kaydı. Sigara paketine uzandı. Çıkarabildiği kadarıyla Willi kapılarının onarılmasından daha önemli bir şeyden söz etmekteydi, belki polisin bugün onu görmeye geleceğini açıklıyordu. Oysa polisler önceden telefon edip randevu almayacaklardı. Belki Wengerler'e haber vermişlerdi. Bu olasılıktan Luisa'ya söz etmemeye karar verdi Rickie. En iyisi Freddie Schimmelmänn'a ulaşmaya çalışmaktı. Renate konuyu sonuçlandırmış, Willi'nin bir an önce gitmesini sağlamaya çalışır görünümdeydi o an.

"Sanırım gardiyanınız yeniden sizinle baş başa kalma zevkini tatmak istiyor."

Frau Hagnauer işaret falan etmemişti, ama başını geriye doğru sallayarak Luisa'dan yana bakmasının tek anlamı vardı: "Buraya gel. Hemen."

"Sana iyi günler, sevgili Luisa, haberlerini eksik etme, olur mu? Bugün ya da bu akşam ara beni," dedi Rickie.

Luisa ayağa fırlamıştı. "Elimden geleni yaparım."

Willi Biber ayaklarını sürüyerek esas kapıya doğru yürüdü, Rickie'nin görüş alanından çıktı. Rickie'nin tahmin ettiği kadarıyla Renate adama bir konuda emirler vermişti. Konuştuğu sürede kemikli işaretparmağıyla defalarca masaya vurmuştu... Artık stüdyoya dönme vaktiydi, Rickie masanın üstüne para bıraktı, Lulu'yu alıp çıktı. Renate ile Luisa'nın oturduğu masaya özellikle bakmadı.

"Dün gece nerede olduğunu bana hâlâ söylemedin," diyor-du Renate.

Luisa soğumuş kahvesinin son yudumlarını da içmiş, kalkmaya hazırlanıyordu. Kaşlarını hafifçe çatarak dedi ki: "Bir arkadaşımda."

"Kız mı, erkek mi?"

Luisa, can sıkıntısıyla, "Kız," dedi.

Yanlış hiçbir şey yapmamıştı, ama mesele başkaydı; Renate dün gece onu sokakta bırakmak, hiç değilse eve girişini zorlaştırmak zevkinden mahrum kalmıştı! Gene de, Renate'nin ekşi suratına karşın, şanslı, mutlu bir gün geçireceği inancı vardı içinde. Luisa bu mutluluğun –evet, mutluluğun– büyük ölçüde Dorrie Wyss yüzünden, onu artık bir dost olarak görebileceği bilincinden kaynaklandığını anladı. Aynı şekilde Rickie de bir dosttu – ona gerektiğinde para, anahtar, yatak verebilecek birileri. *Artık yetim değilim*, diye düşündü Luisa.

Mathilde Rickie'nin çalıştığı masaya bir kahve getirdi. Adres defterinde Freddie'nin iki numarasını arıyordu adam.

Freddie'nin evi yanıt vermedi. İş numarasında ise Memur Schimmelmänn'in bir arabayla göreve çıktığını söylediler. Mesaj acil miydi acaba?

"Evet," dedi Rickie. "Ona ulaşabilirseniz, uygun bir zamanda Rickie Markwalder'i –yalnızca Rickie de olur– aramasını söyler misiniz. Mümkünse öğleden önce."

Derken, elinde kalem, önündeki desene dikkatini yoğunlaştırmaya zorladı kendini.

O sabahki üçüncü telefon Freddie'dendi. "Ben de seni arıyacaktım," dedi. "Senn ve bir hekim bugün saat üçte geliyorlar... senin dostunla görüşmeye."

"Tahmin etmiştim."

"Evine gidecekler," diye devam etti Freddie. " "Yani, Wengerler'e. Ben de orada olmak isterdim, ama, ama korkarım bugün vaktim olmayacak."

Rickie hemen, "Gene de gelmeye çalış," dedi. "Tabii ben gidemem. Dinle... Hani Wengerler'de bir kadın vardı ya o gece... uzun entarili, sanırım hatırlıyorsun."

Hımmm... evet."

"Onun da orada bulunacağından kuşkulaniyorum... adamına yardımcı olmak için. Beni anlıyorsun ya?"

"Evet, Rickie."

"Yanılmıyorsam bu sabah Küçük g'de onu hazırlıyordu. Sana nerede ulaşabilirim? Saat altıda falan?"

"Hımmmm, ulaşamazsın. Ben seni ararım. Akşam evde misin?"

"Herhalde. Elinden geleni yap Freddie... ve teşekkürler."

Luisa ile birlikte Jakob'dan döner dönmez telefonun başına geçti Renate. Therese Wenger ile konuşmak istiyordu, L'Eclair'in numarasına rehberden baktı. Koridordakinden daha az göz önünde olan oturma odasındaki telefonu kullandı.

Therese yanıt verdi.

Renate dedi ki: "Anladığım kadarıyla bizim Willi'ye bugün saat üçte konuk gelecekmiş."

"Eveet. Resmi bir kâğıt geldi postayla, o da okuyalım diye bize getirdi. Sonra telefon da ettiler. Senn adında bir bey, Dedektifmiş. Bir de doktor gelecekmiş." Alçak sesle, tane tane konuşuyordu Therese Wenger.

"Öyle mi? Ne doktoruymuş?"

"Sormadım. Ama biz burada olacağız, Willi'ye yardım ederiz. Tabii sinirleniyor yazık," dedi Therese sakın bir sesle.

"Elbette! Onu neden *tekrar* görmek istediklerini anlayamadım. Ben de geleyim, Therese... saat üçten önce, sence bir sakıncası yoksa."

Therese için hiçbir sakınca yoktu tabii.

Saat üçe yirmi kala Renate kızlarının karşısına geçti, sokağa çıkacağını, herhalde bir saatten önce döneceğini, soracakları bir şey varsa hemen sormalarını söyledi.

Soracakları bir şey yoktu.

Daire kapısının tık diye kapandığını duyar duymaz ayağa kalktı Luisa. Rickie ile bir konuşmalı. Ortalıkta birşeyler dönüyordu.

"Bir kahve daha isteyen var mı?" diye bağırdı Vera.

"Yanında pastayla mı? Evet! Servisi kim yapacak?" diye sordu Stefanie sırtarak. Alnının üstündeki sarı saçları terden koyulaşmıştı.

Elsie ayağa kalktı, "Ben yaparım."

Luisa Rickie'nin stüdyo numarasını ezbere biliyordu. Oturma odasındaki telefonu çevirdi.

Birkaç saniye sonra Rickie hattaydı.

"Kusura bakma, Rickie. Bugün –şimdi– birşeyler mi oluyor?"

"Bizim geri zekâlıya birkaç soru soracaklar bugün üçte. Freddie söyledi bana da. L'Eclair'de olacakmış... polis yetkilileri."

"Sanırım Renate biraz önce oraya gitti."

"Hiç şaşırmadım. Bu akşam saat altı civarında beni evden arayabilir misin?"

"Çalışırım. Tabii telefon edebilmem için dışarı çıkmam gerek."

Karl ve Therese Wenger'in çay salonunda beş bayan çay ve pasta yemekteydiler, iki masaya ikişer kişi, bir masada tek kişi vardı. Bu salonun arkasındaki büyük mutfakta Willi Biber çalışmakta, evyenin başında fırından çıkmış pasta kalıplarını, çanak çömleği yıkamaktaydı. Frau Wenger'in talimatına uyarak, biçimsiz tişörtünün üstüne bol, sarı bir gömlek giymişti, ama gömleğin kolları sıvanmış olduğu halde ıslanmıştı. Gene de polis geldiği ve L'Eclair'in kapısından girdiği sırada Willi ciddi ciddi işinde çalışmakta, hem de mütevazı evinden üç metre uzaklıkta bulunmaktaydı.

Frau Wenger önden gelerek adamlara yol gösterdi, mutfaka girer girmez, "Willi, arkadaşın Frau Renate geldi ve bu beyler..."

Sivil giyinmiş, sarışın, güçlü kuvvetli bir adam, "Thomas Senn," dedi nazik bir gülümsemeyle.

"Memur Schimmelmänn," dedi Freddie. İki eliyle tuttuğu paket kahverengi kaba kâğıda sarılmıştı.

Kırk yaşlarında, ufak tefek, bıyıklı bir adam, "Dr. Faas," dedi.

Willi onlara bakıyordu, ama bu tanıtımlara en ufak bir tepki göstermedi.

Pürdikkat kesilmiş olan Frau Wenger, dik durarak, "Ellerini kurula Willi," dedi. "Bizim daireye çikalım, orada konuşursunuz."

Thomas Senn, "Hayır, Madam," dedi, "Kazanın meydana geldiği yere gitmek istiyoruz. Buraya yakın bir sokak, yanılmıyorsam." Senn yürümeye başlamıştı bile.

Frau Wenger dışında hepsi dışarı, sıcak güneşli sokağa çıktılar bunun üzerine. İki yanına çınar ağaçları sıralanmış olan Feldenstrasse iki sokak ötedeydi. Başında şapkası olmayan Willi, hepsinin tepesinden bakıyordu, uzun boylu bir adam olan Senn'in bile.

Senn solundaki evin numarasını kontrol ettikten sonra, "Eveet," dedi. "Burası... bu ağacın yanı..."

Ağacın yanında tebeşirle bir X çizilmiş olduğunu gördü Renate, biraz silinmişti, ama duruyordu. Willi ile göz göze geldi, gülümseyerek başıyla onu rahatlatmayı amaçlayan ufak bir işaret yaptı, neredeyse göz kırpacaktı. Adamın sıkıntıdan buram buram terlediğini görüyordu.

"Memur bey," diyerek elini salladı Senn.

Memur Schimmelmänn hemen elindeki paketin sicimini açarak çizilmiş sarı boyalı üçayak parçasını çıkardı.

"Bunu tanıyor musunuz, Herr Biber?" diye sordu Dedektif Senn. "Daha önce gördünüz mü? Şurada, tam arkanızdaki patikada bulundu."

Renate atıldı: "Onun kafasına birtakım fikirler sokmamanız gerekir sanıyorum, efendim. Görüyorsunuz, kendisi özür-lü." Keşke her bakımdan Willi'den yana olan, ona çok alışkın olan Therese gelmiş olsaydı, diye düşünüyordu. Ama kadın, çay salonuyla meşgul olmak için geride kalmıştı.

"Benim burada olmamın sebebi de bu, Madam," dedi Dr. Faas dostça bir tavırla. "Herr Biber'e adil davranılmasını, baskı

yapılmamasını sağlamakla görevliyim. Durumu anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Ama bir soru sormak zorundayız."

"Evet," dedi Senn. "Önce bir-iki isimle başlayalım. Teddie. Teddie adında bir genç tanıyor musun?"

Willi kafasını ağır ağır iki yana salladı. "Hayır."

"Ya Petey?" dedi memur Schimmelmänn. "Petey adlı bir delikanlı tanıyordun sanıyorum... Birkaç ay önce."

Renate ayağını yere vurdu. "Neden söz ediyoruz... ve kimden?" Schimmelmänn'a kötü kötü baktı. Rickie Markwalder'in küçük dostu, ne olacak! Kaypak bir tip, besbelli Willi'nin de kendisinin de dostu değildi, peki nereden Markwalder'in dostu oluyordu? Markwalder ona para mı vermişti? "Ben, Teddie adlı birinden söz ediyoruz sanmıştım -ki Willi o çocuğu *tanımıyor*. Willi onu tanımadığını geçen gün de söylemişti memur beye. Hatırlıyor musunuz, Memur Bey?"

"Evet, Madam," diye karşılık verdi Memur Schimmelmänn.

Dedektif Senn dedi ki, "Birtakım dikkat çekici rastlantılar var. Peter Ritter Herr Markwalder'in arkadaşıymış. Teddie Stevenson da öyle. Herr Markwalder'in birtakım sebeplere dayanarak ileri sürdüğü iddia şu ki Willi Biber... açıkçası her ikisini de, en azından şahsen tanıyor. Geçen cumartesi akşamı Willi Biber Jakob'un barındaymış ve orayı terk ettiği saate göre bu kişiyi izlemiş... olabilir. Yani Teddie--"

"Stevenson," diye hatırlattı Memur Schimmelmänn. Üçayak parçasının bir ucunu yere dayamış, öteki ucunu baston gibi elinde tutuyordu.

"Olayın nasıl gerçekleşmiş olabileceğini göstereyim." Senn metal parçaya uzandı, polis memuru onu yatay biçimde eline verdi. Senn not defterini cebine koymuştu. Bir-iki adım ilerledi, döndü, metal sopayı kötü bir darbe indirebilecek ya da kısa mesafeye atabilecek şekilde tutuyordu. Kaldırım kıyısına doğru hızlı bir adım attı.

Renate irkildi.

Willi'nin yüz ifadesi değişmedi.

"İşte böyle," dedi Senn. Sesi sakın ve yansızdı, Willi Biber'e doğrudan bakmıyordu, ama onu izliyordu. "Tabii, silah olarak bunun kullanıldığından emin değiliz..." Yeniden patıkaya çıkıp

bir yerine ayağıyla vurdu. "Sırf burada bulundu diye... Bu konuda bir şey hatırlıyor musunuz, Herr Biber?" diye önemsemeyerek sordu Senn.

Renate Willi'ye baktı, ama adam ona bakmıyordu.

Willi, "Hayır," dedi.

"Bu sarı... üç ayak parçasını daha önce hiç gördünüz mü?"

Willi bu kez kafasını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi.

Renate sabırsızlıkla içini çekti, "Bu mahalleye de serserilerin... belalı adamların geldiği olur... cumartesi geceleri." Senn'e hitap etmişti.

Üstlerinden bir yerden pencere açılma sesi geldi. Bir sonraki binanın ikinci katından bir adam merakla baktı. Senn ona aldırmadı.

"Mesele nedir?" diye sordu adam.

Senn birkaç saniye bekledikten sonra yanıt verdi: "Hiçbir şey!"

Adam onları seyretmeyi sürdürdü.

Memur Schimmelmann, "Teddie'nin arabasının burada olduğunu biliyor muydun?" diye sordu yerdeki X işaretini göstererek.

"Evet," dedi Willi.

"O zaman... Teddie'yi tanıyorsunuz, Herr Biber? Yani, kim olduğunu biliyorsunuz *gördüğünüzde*."

Willi Renate'ye baktı. Kadın kaşını çatmış, içini çekiyordu.

"Bakın, gene aynı şey," dedi Renate. "Neyi bilip neyi bilmediğini ona *siz* söylüyorsunuz! Dr. Faas—"

Dr. Faas, "Soru uygundur," dedi. "Herr Biber, Teddie'yi *gördüğünüzde* tanıyor musunuz?"

Willi ne diyeceğini bilmez durumdaydı; sanki kendi kendine soruyordu: Evet mi, hayır mı ve neden? Sonunda, kesin bir sesle "Evet," dedi

"İyi," dedi dedektif Senn, içi rahatlamış gibiydi. "Hiç değilse bu da bir şeydir!" diye ekledi Renate'ye ve polis memuruna gülümseyerek. "Herr Biber, geçen cumartesi gecesi Teddie'yi Jakob'un bira bahçesinde *gördüğünüzü* hatırlıyor musunuz? Hani havai fişeklerin atıldığı gece?"

"Evet," dedi Willi başını öne doğru sallayarak.

"Ne zaman ayrıldığını da hatırlıyor musunuz? Jakob'tan ne zaman çıktığını?"

Willi düşündü. "Hayır."

"Siz ne zaman ayrıldınız?"

"Ne zaman?" diye sordu Willi.

"Siz Jakob'tan çıktığınızda saat -aşağı yukarı- kaçtı?"

"Hayır," dedi Willi dümdüz bir sesle.

"Zaman konusunda hemen hiç fikri yoktur," diye mırıldandı Renate. "Yararsız bir soru."

Senn bir mendille alnını sildi ve defterine bir not düştü.

"Jakob'tan çıktığınızda... cumartesi gecesi... ne yaptınız?"

Renate başını kısaca, olumlu anlamda salladı, ama Willi'nin bunu gördüğünden kuşkuluydu. Bu soruya hazırlamıştı onu.

"Eve gittim."

Renate'nin içi biraz rahatladı. Bu sorgulama Willi'yi sarsmayacaktı, bundan emindi.

Zaten sorgulamanın da sonuna gelmiş gibiydiler. Senn doktora baktı, adam defterini kapatmaktan başka bir şey yapmadı.

Hep birlikte L'Eclair'in ve Renate'nin evinin bulunduğu sokağa doğru yürüdüler. Kendine göre pratik düşünceleri olan Willi sarı gömleğinin kollarını indirmişti sorgulama sırasında kurusunlar diye. Şimdi, bulaşığa geri döneceğinden yeniden kıvrıp sıvadı.

Vedalaşmalar, teşekkürler, zoraki gülümsemeler, Willi'den başka herkes sırasını savdı, Willi ise kimseye aldırmandan içeri girdi.

Polis arabası, L'Eclair'in yakınında, ön camında POLIZEI levhasıyla duruyordu. Renate de acele etmedi, arkasına baktığında Memur Schimmelmänn'in ötekilerle birlikte arabaya binip binmediğini kontrol etti. Senn direksiyondaydı, araba hareket etti. Markwalder'in evi yönünde ilerlemiyordu.

Altıyı biraz geçte Freddie Schimmelmänn telefon etti. Rickie eve gireli daha on dakika olmamıştı.

"Harika haberler yok," dedi Freddie. "Oradaydım, Renate de öyle. İş biter bitmez hemen sana gelmeyi uygun bulmadım, Rickie, Senn ile doktorun gözleri önünde. O kadar yakın dost olduğumuzu düşünsünler istemiyorum, anlıyorsun ya."

"Peki, ne oldu?"

"Pek bir şey olmadı. Willi o metal parçasını hayatta görmediğini iddia ediyor. Yanımızda götürüp gösterdik. Teddie'nin arabasının orada park edilmiş olduğunu bildiğini kabul ediyor... ayrıca Teddie'yi şahsen tanıdığını da... ama gerisi... Renate ona yol göstermeye çalışıyordu. Rickie, bana öyle geçiyor ki bu işi unutmak en iyisi. Ne de olsa Teddie o kadar kötü yaralanmış değil. Yüzeysel bir-"

Rickie'nin dikkati dağıldı. Evet, Teddie iyileşecekti, yara kapanacak, geriye belki çirkin, ama büyük olmayan bir iz kalacaktı.

"Bu gibi durumlarda darbeyi vuranın ya da arabayı çalanın kimliğini saptamadığımız çok olmuştur - ya da saptasak bile bir şey ispat edemeyiz. Bu yüzden peşini bırakırız. Ama olay kayıtlara geçmiş durumda tabii."

"Biliyorum. Anlıyorum."

Rickie telefonu kapattı. Renate'nin küçük bir zafer daha kazandığını düşünüyordu. Pek küçük de sayılmaz. Willi paçayı kurtarmıştı, polis belki de onu bir daha sorguya çekmeyecekti. Bunu Freddie'ye sormayı akıl etmemişti. Teddie ise bir daha oraya adım atmasın diye korkutulmuş, annesi tarafından mahalleye gelmesi bile yasaklanmıştı. Hiç fena değil, Frau Hagnauer.

Kaşlarını çattı, omuzlarını dikleştirdi, göbeğini mümkün olduğu kadar içine çekti. Kendini boktan hissediyordu.

Telefon yeniden çaldı.

"Merhaba, Rickie, Luisa ben. Bir haber var mı?"

"Willi o metal parçasını hiç görmediğini, o gece Jakob'tan çıkıp doğruca evine gittiğini söylemiş. Ama Renate bu işle çok ilgileniyor. Neden ilgileniyor, eğer herif masumsa?"

"Aynen."

"Hadi gel, soğuk bir kola iç bende."

"İsterdim, ama gelemem. L'Eclair'e geldim çörek almak için, buradan telefon etmekten çekiniyorum biraz."

Rickie anlıyordu. "Biliyorsun, şekerim, eve de stüdyoya da ne zaman istersen gelebilirsin. Önceden telefon etmene gerek yok."

"Haber iyi," dedi Dr. Oberdorfer, ama sesi hiç de neşeli değildi.

Rickie telefon alıcısını elinde sıkıttı. Doktor onu aramıştı.

Atölyesinde ayakta durmuş, Mathilde'ye bakıyordu. Kız ise ona hiç aldırılmıyor, bir elinde pembe Dubonnet kadehi, öbür elinin tek parmağıyla kompütüre birşeyler yazıyordu. "O zaman neden görmek istiyorsunuz beni? Şimdi söyleyemez misiniz?"

"Size yüz yüze söylemek isterim," dedi doktor. "Şu anda çok önemli bir işiniz yoksa, bir saat içinde muayenehaneme gelebilir misiniz?"

Rickie gelebileceğini söyledi elbette, gerçi saat dörtte bir randevusu vardı ve yetişecek saatte geri dönemeyebilirdi. Yeni bir müşteri. Kol saatleri. Şirketi arayıp randevuyu iptal etmesini söyledi Mathilde'e. "Çok daha önemli bir iş çıktı," dedi. Yüzünün sararmış olduğunu hissediyordu.

Mathilde şirketi aramadan Rickie telefonlu taksinin numarasını çevirdi. "Mümkün olan en kısa zamanda lütfen." Oraya giderken mümkün olduğu kadar az çaba sarf etmeye kararlıydı. Sonra, bir saate kadar döneceğini sandığını söyledi Mathilde'e -dönemezse telefonla arayacaktı. Dışarı çıktı, taksi gelinceye dek kaldırımın üstünde dikildi. Dr. Oberdorfer HIV ile ilgili yavaşlatıcı bir ilaç bulunduğunu mu öğrenmişti acaba? Lenf hücrelerindeki 'kuluçka' dönemini kesinlikle uzatan bir şey örneğin?

Ne olmuş yani? Soruna filozofça bakmaya çalıştı Rickie. Yalnızca bir zaman meselesi değil miydi? Ölüm herkes için bir zaman meselesi değil miydi zaten? *Ne zaman* ise çok kişisel,

haksız bir soruydu, ancak HIV söz konusu olduğunda daha yakındı ya da yakın. Bu kadarı kesindi. Rickie boynundaki her küçük –gerçek ya da hayali– kabartıdan endişelenme kuruntusundan kendini kurtarmayı başarmıştı, örneğin. En az iki kez, yüreği ağzında, ama gereksiz yere Dr. Oberdorfer’e gitmişti ama. Her Allahın günü bacaklarında mor leke (kaposi sendromu) aramaktan da vazgeçmişti, artık haftada iki kez falan bakıyordu. Şimdiyse Dr. Oberdorfer zaman faktörünü yeniden gündeme getirmişti: ‘İyi haber’i vardı, yani yeni bir yöntem, yeni bir ilaç (başka ne olabilirdi) ortaya çıkmış, yaşamını belki üç yıl belki birkaç ay daha uzatacak. Hoş bir şey tabii, hele yolun sonuna gelindiğinde. Burun kıvrımasa iyi olurdu belki.

Rickie Dr. Oberdorfer’in muayenehanesinin kapısını çaldı ve yüzünü çok iyi tanıdığı elli yaşlarındaki hemşire tarafından içeri alındı. Kadının ince uzun, yansız yüzünde meslek icabı sonradan edinilmiş (Rickie’ye öyle gelmişti) bir ifade vardı: Çok hafiften ‘iyimser’ olmakla birlikte, bekleyen haberin ölüm mü dirim mi olduğu konusunda en ufak bir ipucu vermeyen bir ifade.

"Aaa, evet, sanırım sizi görmeye hazır, Herr Markwalder."

Rickie içerki odaya girdi. Dr. Oberdorfer’in hastalarına baktığı odada bir masa ve koltuk, iki de başka koltuk vardı, duvarlarda resim falan değil, yalnızca çerçeveli diplomalar asılıydı.

"Oturun," dedi doktor. Rickie’nin iştikten korktuğu sözcükler...

İnsanlara ancak baygınlığa sebep olacak haberler verilirken onların oturmaları istenirdi Rickie’ye göre. Başını dik tutarak oturdu, dikkatle dinlemeye hazırdı.

Şimdi de gülümsüyordu doktor. "Eeee, genç dostumuz Stevenson’dan ne haberler var?"

"Her gün daha iyileşiyor, sanırım. İyi yani."

Dr. Oberdorfer boğazını temizledi. "Herr Markwalder, size iyi bir haberim var. HIV sorunundan kurtulmuş bulunuyorsunuz."

Rickie hiçbir şey anlamadı. "Ne?"

"Evet. Prezervatif kullanıyorsunuz, değil mi? Son zamanlarda?"

Rickie'nin aklına birden Freddie geldi, en son yattığı oydu, o gece, evet. "Evet. Evet, kesinlikle."

"Pek zor değilmiş, yanlış mı?"

"Yoooo."

"Sizi sınyordum. Bunu itiraf etmem gerek. İki aylık bir sınama diyebilirsiniz. Anlıyor musunuz?"

"Tam olarak değil."

"İtiraf edeyim ki, sizi derinden sarsmanın bir yolunu aradım. Bir şok, yani." Doktorun sesi öylesine alçalmıştı ki Rickie onu işitmekte zorlanıyordu. "Kendi iyiliğiniz için. Size 'güvenli seks' ile yaşanabileceğini göstermek istedim, ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya?"

Rickie anlamaya başlamıştı. Gevşemeye de başladı, ama daha yolu uzundu.

"Bu yaptığım kuşkusuz kuraldışı – hatta aykırı. Beni mahkemeye verme hakkınız doğar. Ama şimdi söylediklerim doğru. İsterseniz, buyurun, dava açın."

O anda Rickie Dr. Oberdorfer'e sarılmak, eline yapışmak ve adam imdat deyinceye kadar sıkılmak istediğini duydu.

"Ömrümde hiç böyle bir şey yapmadım," dedi Dr. Oberdorfer, hâlâ alçak sesle, ama tane tane konuşarak. "Belki bir daha da yapmam. Bir not bırakarak canınıza kıysaydınız durum bayağı kötü olurdu."

Rickie kısa bir kahkaha koyverdi, normal gülmesine benzemeyen, tuhaf, köpek havlaması gibi bir ses çıktı. Zaten kendini normal hissetmiyordu. Yalnızca bir tuhaf hissediyordu.

"Sizi severim, Herr Markwalder, ama çok dağınık, dikkatsiz bir yaşam sürdürüyorsunuz. Pek çok tehlikeyi göze alıyorsunuz."

Sonunda Rickie tam olarak anlamıştı. "Size dava falan açmak istemiyorum."

Dr. Oberdorfer nadiren yaptığı gibi hafiften gülümsedi. "İyi. EEE, işte bu kadar. Ancak, şunu söylememe izin verin: Umarım yaşamınızı güvenli bir biçimde sürdürmeye devam edersiniz."

Rickie ayağa kalktı. Sıkıca tokalaştılar. İlk elini uzatan Rickie olmuştu.

Yeniden ser verip sır vermeyen hemşire ve ikinci kapı da arkasından kapandı.

Hemen ablası Dorothea'ya söylemeliydi. Rickie yoldu yürüyordu. Dr. Oberdorfer'in yaptığına ne diyecekti ablası? Rickie evine de otobüs durağına ters yönde ilerlediğini fark etti. Gerisin geriye döndü, birkaç hızlı adım attıktan sonra yeniden yavaşladı, düşünceli düşünceli devam etti yoluna. Ölümü *yakın* değildi, mutlu haber buydu. Doktoruna da kızmıyordu. Birkaç ay önce Dr. Oberdorfer'e "Hepsi gencecik çocuklar," dediğini şimdi utançla hatırlıyordu. Orada burada, nerede rast gelirse ilişki kurduğu on altı-on yedi yaşındaki çocuklar. Evine götürdüğü takdirde –ki sık sık yapmıştı bunu– cüzdanını gizlice boşaltacak cinsten oğlanlar. "Gençler de yaşlılar kadar kolaylıkla hastalık bulaştıramazlar mı sanıyorsunuz?" diye sormuştu Dr. Oberdorfer. Üstelik geçen gece de aynı şeyleri aramaya çıkmamış mıydı? Ama o gece Freddie Schimmelmann'ı bulmuştu.

Yaşamında kimbilir kaçınıcı kez şanslı olduğunu yineledi, kendi kendine.

On beş dakika kadar sonra Rickie Dorothea'nın oturduğu binanın lobisinde beş aşağı beş yukarı, düşünceli dolaşıyordu. Dorothea dışarı çıkmıştı. Herhalde alışverişe, ama saat dörtten çok beşe yakın olduğundan Rickie pek fazla beklemek zorunda kalacağını sanmıyordu.

Ve işte Dorothea, iki elinde iki büyük plastik torba ile göründü. "Rickie! Seni görmek ne hoş! Bir şey mi oldu?"

"Hayır. İyi haberlerim var," dedi Rickie. "Sana yukarıda söylesem olur mu?"

"Pek tabii!"

Asansör. Sessizlik. Dorothea'nın yüzü endişeliydi.

"İyi haber," dedi Rickie.

"Peki." Kaşlarının çatıklığı azaldı. Dairesinin kapısını açtı.

"Söyle, hadi," dedi elindeki torbaları yere bırakarak. Endişeli bakışlar geri gelmişti.

"Otur," dedi Rickie keyifle. "Ben de oturacağım." Her şey tersine dönmüştü! "Otur" demek, iyi haber demektir.

Dorothea kanepeye, Rickie de bir iskemleye oturdular.

"Doktorumla görüştüm. Dr. Oberdorfer. HIV pozitif değilmişim meğer. Hiçbir şeyim yok. Meğer–"

"Ne diyorsun? Bir *yanlıslık* mı söz konusu?" Kaşlar gene çatılmıştı. Öfkeli abla portresi.

"Sevgili Dorothea, dediğine göre bana bir ders vermek istemiş. Verdi de. Hem de çok zor bir ders, tamam mı?"

"Rickie, saçmalamadan konuş."

Rickie bir soluk aldı. "Başka bir deyişle, beni... güvenli sekse zorlamak istemiş. Anladın ya."

Dorothea anlamıştı.

Rickie devam etti. "Ben de öyle yaptım – bana ilk söylediğinden beri."

Dorothea ne diyeceğini bilmez gibiydi. "Ama, Rickie, korkunç bir şey bu... sana dediği yani."

Rickie, omzunu silkti. "Ona dava açma hakkım doğuyormuş, istersen aç dedi." Bu kez güldü. "Anlıyorum, size dava falan açacak değilim," dedim. Rickie yerdeki halıya baktı. "Çok zordu, gerçekten kötü bir ders. Tamam. Kızgın değilim." Son sözleri söylerken boynu bükülmüş gibiydi, sanki cezaya uğramış bir çocuktü ve cezanın haklı olduğunu biliyordu.

"Rickie, sen *yaşayacaksın*." Şimdi Dorothea da ağzı kulaklarında gülümsüyordu.

"Biraz daha uzun yaşayacağım."

"Başımda Demokles'in kılıcı var," derdin.

"Neyse, kılıç yok artık –benim için." Ayağa kalktı. Yapılacak en doğru şeyin gitmek olduğunu düşünüyordu. Daha fazla duygusallaşmadan. "Ben kaçayım, sevgili ablacığım."

"Bir içki içseydin. Güzel bir kanyak."

"Hayır, teşekkürler. Galiba ihtiyacım yok."

"Benim de yok. O kadar mutluyum ki!"

"Valideye söyleyebilirsin." Ender olarak kullanılan saygın bir sözcüktü 'valide.'

"Biliyor mu? Ben hiç söylemedim."

"Öyle mi? Nedense söyledin sanıyordum. Ben de söylemedim."

Dorothea uzunca güldü. "Daha iyi olmuş, değil mi?"

Asansörle aşağı inerken kendini bir tuhaf, ne yapacağını bilmez bir şaşkın gibi hissediyordu – sanki yepyeni bir dünyadaydı. Haberi gidip orada burada ilan etmemeye karar verdi, ancak konu açılırsa... Zaten daha öncekini kaç kişiye söylemişti

ki? Philip Egli. Freddie Schimmelmänn, zavallı adam. Ağır ol, dedi kendi kendine Rickie. Kutlanacak bir şey yok.

Ertesi günkü postadan kalın, biçimsiz bir zarf çıktı. Gönderen'in adresi Dorrie Wyss'e aitti. Zarfın içinden Luisa'ya yazılmış ikinci bir zarf çıktı; kalın ve biçimsiz olan da buydu. Rickie'ye yazılan küçük bir kâğıt üstünde, kısacık bir nottu:

Selam Rickie,

Luisa'nın adresini biliyorum, ama...

Bu zarfı ona elden ulaştırabileceğini umuyorum. Lütfen. Önemli.

Sevgiler, D.

Yazık, diye düşündü Rickie; Luisa ile Renate'yi biraz önce Jakob'ta kahve içerken görmüştü. İkinci zarfın içinde dikdörtgen, esnek bir şey vardı, salladığında ise takırdıyordu. Bir anahartlık. Dorrie'nin evin anahtarları. Ne güzel bir fikir! Kendisi de aynı şeyi yapabiliirdi.

"Haa, Rickie," dedi Mathilde ona dönerek. "Hatırlatmamı istemiştin. Unimat bugün geliyor."

"Evet. Tamam. Teşekkürler, Mathilde." Neydi şimdi Unimat? Duvar boyası? Makyaj? Hayır. *Diş fırçaları*. Renkli müşveddeyi günler önce tamamlamıştı Rickie. Temiz bir resimdi: Ortada kılları kabarmış fırçalar, çevresinde bir çiçeğin yaprakları gibi açılmış rengârenk saplar, beyazdan koyu mora kadar bir spektrum. "Kaçta?"

"Üçte," dedi Mathilde.

Rickie ellerini ceplerine sokup stüdyonun içinde dolaşmaya koyuldu, gözlerini yerlerde, duvarlarda gezdiriyor, hiçbir şey görmüyordu. Onun bu dolaşmaları Mathilde'i hiç rahatsız etmezdi. Kimi kez, "Düşünüyorum, aldırma," derdi Rickie. Sağ cebindeki zarfı sıkıp durmaktan zorla alıkoydu kendini.

Gözlerinin önünde başında polis kepi, ince dudakları, hafif çarpık gülüşü ile Freddie Schimmelmänn vardı; sonra bir imge yerini daha güçlü bir imgeye, kara saçlı, parlak, güzel gözlü Teddie'ye bıraktı yerini. Oğlan iki gün önce telefonda, "Bir yazı daha yazıyorum... Evet, gene hedefim *Tages-Anzeiger*." Ted-

die o gazetede ısrarlıydı, kendine bir yer edinmek istiyordu. Yazı işleri müdürünü görmeye gitmişti. Sonra Luisa'yı sormuştu tabii. Kız nasıldı, nasıl görünüyordu? Oysa buzlu çay içip pasta yedikleri küçük partinin üstünden bir hafta bile geçmemişti. "Benim eve gelmesini çok istiyorum... Bütün bir günü birlikte geçirebiliriz, tabii boş günü varsa eğer." Rickie buna bir karşılık vermemişti. Hesabını Renate Hagnauer'e vermeyeceği bir gün olabilir miydi Luisa'nın? Aslında, Renate bir-iki saatlik bir öğlen yemeği randevusunu Luisa'ya nasıl çok görebilirdi? Bu sorunun cevabı basitti, Renate bunu yapabiliyordu ve yapıyordu. Aynı, ne idüğü belirsiz birtakım serserilerin Zürih'te birini –her hangi birini– bıçaklayıp, soyup, kazançlı ve cezasız karanlığa karışabildikleri gibi. Dünyada kimse adaletin yerine gelmesi için uğraşmıyordu. Çoğu kez her şey, doğal ve doğru görünenin tersine işliyordu. Bu da Rickie'ye ilk gençliğini, hatta çocukluğunu hatırlattı; o yıllarda hiçbir kitaba ya da yetişkine (Allah korusun) başvurmadan çocuksu aşklarını açıklamamayı, gizli tutmayı, inkâr etmeyi bilmişti.

Çizim masasının bir köşesine çarptı Rickie ve durakladı. Teddie gazetecilik heveslerine ve Luisa'ya dalmıştı. Rickie'ye dalmadığı kesindi. Kendisi yalnızca bir aracı olarak kalmıştı. Teddie artık Küçük g'ye gelemeyeceği için üzüntü duyduğunu bile belirtmemişti, ne de olsa Luisa ona gidebilirdi.

Peki, ya Luisa? Onun Teddie'ye karşı soğuduğunu hisseder gibiydi Rickie, ona bakarsan zaten pek fazla sıcak davranmamıştı başından beri, Petey ile olduğu gibi değildi hiç.

Mathilde'nin buzlu Dubonnet içtiğini fark etti, buzdolabına gidip kendine bir Heineken çıkardı. Öğlene kadar vakit geçirmek için portfolyolarından birini temizlemeye, bir daha işine yaramayacak desenleri falan atmaya karar verdi. En büyük çöp sepetini yanına çekti. Telefon çaldı.

"Markwalder Stüdyosu," dedi Mathilde. "Rickie... bir kız. Galiba Luisa."

"İyi!" dedi Rickie hemen. "Alo?"

"Alo, Rickie. Seni görmek istiyordum, hemen şimdi. Tabii meşgul değilsen."

Rickie saat üçe kadar işi olmadığını, gelmesini söyledi. Kız Jakob'un oradaymış. Rickie portfolyo temizleme işini sürdür-

dü, eski müsveddeleri, desenleri katlayarak içine plastik torba yerleştirilmiş çöp sepetine atıyordu. Kâğıt tasarrufu.

Luisa koşturarak geldi, merdivenlerden ikişer üçer atlayarak kapıya vurdu.

Rickie kapıyı açtı. "Beklenmedik bir zevk!" Mathilde'nin yanında konuşup konuşamayacaklarını merak etti. "Bir şey mi oldu?"

Luisa kapının yanında oyalanarak, "Merhaba, Mathilde," dedi.

"Mer-haba," dedi Mathilde. "Nasılsın?" Kompütürdeki işine döndü.

Luisa fısıltıyla anlattı: "Teddie aramıştı, kız telefonu kendisi açmayı başarmıştı, ama Renate yetişip alıcıyı elinden çekip almıştı. 'Çalışma saatlerinde aranmaz,' dedi Renate ve telefonu kapatıverdi. Öyle şoke oldum ki... fırlayıp çıktım bir şey demeden. Biriyle konuşmam gerekiyordu. *Seninle*. Tabii, kızlar her bir şeyi duydular."

Rickie ağır ağır göz kırptı. "Sonsuza kadar sürmeyecek. Şimdi, eğer beş dakikan varsa—" Kırışmış zarfı cebinden çıkardı. "Dorrie'den. Bu sabah geldi."

"Dorrie'den mi?" Luisa zarfın bir ucunu yırtarak açtı, içinde cüzdan tipinde bir anahtarlık, bir de kısa mektup vardı. Deve derisinden anahtarlığın içinde iki anahtar...

"Tahmin etmiştim," dedi Rickie. "Ben de anahtarlarımı veririm sana. İki tane saklanacak yerin var— güvenli evler, Luisa."

Luisa notu okurken gözlerini kırptırdı. "Ne kadar hoş! Gerçekten dostça bir davranış. Artık gideyim, Rickie. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Seni gördüğümde hep öyle oluyor..." Ama gene gerginleşti. "Hoşça kal, Mathilde!" Kız hızla merdivenleri tırmanırken Rickie arkasından baktı. Gün olumlu bir biçimde başlamıştı.

Luisa'nın anahtarları yanındaydı, içeride kızlar hâlâ çalıştıklarından Renate kapıyı içeriden sürgülemek gibi bir oyuna kalkışmamıştı. Renate herhalde onun bir telefon kulübesinden Teddie'yi aramak için çıktığını sanıyordu. Oysa Luisa daha cüretkâr bir şey yaptığına inanıyordu, Dorrie ve Rickie ile temas

kurmuştu. Odasına girince bir cebinden anahtarlığı, öteki cebinden mektubu çıkardı:

Çok Sevgili Luisa,

Ne zaman istersen Zürich'te bir damın ve portatif yatağın hazır. Ayrıca, duş, buzdolabı ve TV servisimiz de var.

Cumartesi görüşür müyüz? Küçük g'ye gelmek niyetindeyim.

Sevgiler, D.

Cumartesine daha iki gün vardı. Luisa başparmağını anahtarlığın açık kahverengi derisine sürttü. Şık! Özellikle önemse-miyormuş gibi yaparak anahtarlığı tuvalet masasının üstündeki küçük tepsiye bıraktı, odasından çıkıp yeniden işinin başına döndü.

Renate ona kötü kötü baktı, ama Vera'nın yapmakta olduğu bir iş konusunda kıza vermekte olduğu konferansı yarıda kesmedi.

O akşam, televizyonda Renate'nin özellikle sevdiği *İz-Sürenler* dizisini seyrederek de Luisa'nın o sabah fırlayıp gitmesi konusunu açmadı kadın.

Luisa Dorrie'ye bir teşekkür notu yazmayı düşünüyordu, telefon etmekten daha kolay olacaktı bu, gerçi cumartesi gecesi görüşeceklerdi ama. Karşılık olarak ne verebilirdi Dorrie'ye? Ona siyah kadifeden bir yelek yapabilir ya da bir ceket çizebilirdi. Yok, yelek daha iyi. Ancak Renate onu her an her yerde gözetlediğine göre, yelege ne zaman dikecekti? Cumartesi sabahı Teddie'den bir mektup geldi. Zarfın üstü daktiloyla yazılmıştı, gönderenin adresi de belirtilmemişti, ama Luisa daktilonun tuşlarını hatırladığından zarfın elle yazılmıştan farkı yoktu onun için. Kendi mektubunu cebine sokup ötekileri mutfak masasının üstüne bıraktı. Renate atölyedeydi, Luisa oradaki çöp kutularının beşini de boşaltmıştı, birazdan Jakob'a gideceklerdi, iş günlerinde yaptıkları gibi. Luisa mektubu odasında açtı.

Çok Sevgili Luisa,

Biraz önce yeni bitirdiğim yazımı *Tages-A*'ya gönderdim: 'Yolda Bir Engel' ya da, ikinci bir seçenek olarak, 'Gece Serüve-

ni 2'. Bira bahçesinde dans ettikten sonra arkadan saldırıya uğrama hikâyesi. Korkma – hiç isim kullanmadım! Ne Jakob ne Küçük g ne de senin adın geçiyor. Allah korusun! Ansızın nasıl bir darbe yedim, nasıl kendimi kaybettim, yoldan geçen yabancılar nasıl beni en yakın dostlarıma ulaştırdılar, filan. İyi yürekli insanlar hakkında yani!

Sen nasılsın? N'olur bana bir-iki kelime yaz ya da emirlere uyarak genellikle evde oturduğum için telefon et. Unutmadan söyleyeyim, bu cum. gecesi Jakob'un yerine gelemeyeceğim, ama senin dans edip mutlu olduğunu düşüneceğim hep. Doktor gelecek çarş. sokağa çıkabileceğimi söylüyor, dikkatli davranmam şartıyla. Artık duş yapabiliyorum, yarayı aklıma bile getirmiyorum. Bandaj da çıktı. Yaranın izi her zaman seni hatırlatacak bana. İlk anda hoş bir laf gibi gelmeyebilir bu, ama mutluluktan söz ediyorum.

XX Sevgilim, sevgiler, T.

Luisa ile Renate cumartesi gecesi Jakob'a gideceklerdi, hatta Renate kendine yeni bir entari bile yaratmıştı. Elektrik mavisini satenden yapılmış giysinin süsü ise, altın iplikle örülmüş bir örgünün, kırmızı gözlü bir yılanı dönüşmesiydi, yılanın ağzı da kırmızı ve açıktı üstelik. Çatık kaşlı, ateş tüküren ejder sanki Renate'nin bir portresiydi, Luisa'ya sorarsanız. Onun için Renate'nin ince ince kırışmış yüzünün o gece arada bir kısa gülüşlerle, neredeyse sırtışlarla yayılması Luisa'nın komiğine gidiyordu.

Luisa ise onunla tam bir karşıtlık oluşturmak istercesine, giydiği beyaz gömleğin uçlarını siyah koton pantolonun içine sokmayıp dışarıda bırakmış, boynuna ince kırmızı bir kravatı gevşekçe bağlamıştı. İçindeki gerilimi, heyecanı hiç yansıtmayan rahat bir kıyafet. Saat ondan biraz önce girdiler bardan içeri. Pistte çiftler 'Tennessee Valsi'ne uygun olarak dalgalanıyorlardı, dans edenlerin birkaçı ise aşırı duygusal melodiyle dalga geçiyorlardı. Luisa, sağ tarafta dip köşedeki bir masada Rickie'yi görür gibi oldu, ama Renate pis bir laf etmesin diye ona bakmaktan kaçındı.

Renate'nin kendi masası olarak nitelendirdiği uzun masada üç yabancı oturuyordu.

Luisa sordu: "Kahve mi?"

Renate karşılık verdi: "Beyaz şarap."

Luisa siparişi vermek için bara doğru ilerlerken acele etmedi. Bir kere zaten yoğun bir kalabalık vardı, ikincisi, Luisa birkaç saniye için kaybolmayı, bir sürü insan arasına karışıp görünmezliğe doğru yol almayı çok severdi. Biri gözünü dikip ona baktığında uyananın tam tersi bir duyguydu bu.

İki bira musluğunu birden çalıştıran Ursie, "Selam, Luisa," dedi.

Luisa bir beyaz şarap, bir küçük bira istedi, parasını ödedi, elinde kadehler, adımlarını dikkatle atarak uzun masaya doğru yürüdü. Renate'ye bu hizmeti yapmaktan memnundu, çünkü kadının sakat ayağı konusundaki çekingenliğini biliyordu. Bu gece Renate'nin süslü ayakkabılarından birini (beş-altı tek topuklusu vardı) giymeye üşenmesi bile Luisa'ya dokunmuştu biraz. Ayakkabı teklerinin kimi rugan, bir tanesi ise mavi süetti. Tek ayağı görünebilirdi, öteki asla; onun için çoğu kez ikisini de saklamayı yeğlerdi Renate.

"Kime bakınıyorsun?" diye sordu Renate.

Luisa bir an duraksadı. "Kimseye!" Aslında Dorrie'yi görmek için dans pistine bir göz atmıştı, ama kız orada yoktu. Hâlâ ayakta duran Luisa Rickie'nin uzak bir köşede bir arkadaşıyla konuşmakta olduğunu gördü. Renate'ye "Hemen dönerim," diyerek Rickie'nin olduğu yere doğru yola çıktı, solundaki dans pistinin kıyısından geçti.

Renate resim defterini koca çantasından çıkarmadan önce bir an durdu, uzun kara ağızlığına yerleştirmiş olduğu sigarayı yaktı. Model çizmeye pek uygun bir sahne değildi önündeki, gençler serin kalmaya yönelik ilgisiz kıyafetler giymişlerdi, yaşlılar ise düz kesimli spor gömlekler, bol entariler içindeydiler. Avaz avaz konuşan bir delikanlı, kapısını yarı açık tuttuğu telefon kulübesinin içindeydi, bir başka adam ise kısa kesmesi için bağıırıyordu ona.

Rickie'ye doğru ilerlemekte epéy yol katetmiş olan Luisa gülümseyerek, "Rickie!" diye seslendi, ama adam onu hemen duymadı.

Derken "Luisa!" diye bağırdı, "İşte geliyor! Yer açın!"

Ama kimse yer açmadı. Philip neşeyle el salladı, koyu renk saçlı Ernst selamını seslendi. Masa bira ve şarap kadehleri ve kül tabllarıyla kaplıydı.

Philip oturduğu iskemleden kalktı. "Dans eder misin?"

Luisa birasını masanın üstüne bıraktı.

İnce, uzun, esnek vücutlu Philip onunla biraz uzaktan dans ediyordu. Üstünde beyaz pantolon, düğmelenmemiş beyaz bir gömlek, gömleğin altında tişört vardı. Elleri serindi. Bunu nasıl başarıyordu acaba? Luisa onun böğrüne dokunduğunda kaburga kemiklerini hissetti.

"Senin sınavların yok muydu?" diye bağırdı.

"Vardı. Hepsini geçtim," diye elini salladı Philip.

Luisa, ana kapıya doğru, büyük bara bir göz attı ve Dorrie'nin içeri girmekte olduğunu gördü. Kız beyaz gömlek, kırmızı yelek ve koyu renk pantolon giymişti. Yalnız mıydı? Luisa bir kez daha bakmadı.

Masaya döndüler. Rickie'nin üstünde, arkasındaki geniş bölmenin üstünde eski moda bir elektrikli vantilatör bir o yana bir bu yana, yarım daireler çizerek dönüyordu.

"Senin arkadaş... Rickie'nin de arkadaşı," diye başladı Philip, "Hani geçen gün yaralanan—"

"Teddie. Bugün ondan haber aldım," dedi Luisa. "Doktor çarşamba günü çıkabileceğini söylemiş. Yani evden dışarı, anlamına. Rickie'ye söylemem gerek. Ya da sen söyle."

Philip masanın bir ucundan ötekine uzandı. "Önümüzdeki çarşamba Teddie yeniden tedavüle çıkacakmış!"

Bu bilgiye karşılık Rickie kafasını ağır ağır sallayarak Luisa'ya teşekkür işareti verdi.

Birden Dorrie'nin yanı başında durduğunu fark ederek şaşaladı Luisa. Kız gülümseyerek Rickie'yi selamladıktan sonra bütün masaya genel bir 'iyi akşamlar' diledi.

"Oturacak yer yok mu? Bütün gece dans etmek zorunda mıyız?" diye haykırdı İngilizce.

Birileri "Yeeees!" diye bağırdılar.

"Bu gece tek başına mısın?" diye sordu Dorrie.

"Tek başıma..." Luisa, utanmıştı, gülmeye çalıştı. Dorrie gözlerine yeşilimsi bir far sürmüştü, ürkütücü ve etkili. "Patronumu görmedin mi? Orada, her zamanki masamızda?"

"Hayır, görmedim! Kim ister onu görmeyi?"

"Sen yalnız mısın?"

"Evvvet!" Dorrie kesin bir sesle. "Seninle randevum var ya. Dans etmek ister misin?"

Luisa iyice utanarak güldü. "Belki daha sonra." İyi bir parça çalıyordu, dans pisti çabucak doluyordu. "Dorrie... o deri anahtarlık... çok güzel! Teşekkür ederim."

"Bir şey değil, hiçbir şey değil. Ama kullanman şartıyla." Rickie'ye döndü. "Nassın, Rickie? Lulu ne âlemde?"

"Brruffff!" dedi Lulu, Dorrie buna bayıldı, ama Rickie hemen dedi ki: "Canının sıkıldığını, biraz hareket istediğini ifade ediyor." Rickie masanın altına doğru kayarak gözden kayboldu, Lulu onu izledi, oflayıp pufalayarak masanın öteki tarafından çıkıp ayağa kalktı. Onun geçmesine izin vermek için adamlardan biri de kalkmıştı ayağa. "Bu kadar idman bana gelecek *yıla* kadar yeter! Hadi gel, Lulucuğum!"

Rickie avuçlarını açarak uzattı ve Lulu bir anda onun omuzlarındaydı. "Bravo!" İki elini iki yanına koyarak hayvanın dengesini sağlamlaştırdı ve hop, müziğe uyarak uzaklaştılar. Lulu'nun ön ayakları adamın bir omzunda, arka ayakları öteki omzundaydı.

"Şuna bakın!"

"Bir heykel!"

"Gerçek bir *köpek*! Sahiden!"

Oysa Lulu beyaz bir heykel kadar kıpırtısız, yüzündeki ifade sakindi. İşini yapıyordu. Kalabalık onu alkışladı, çok fazla değil, ama alkışladı, çünkü o anda denge hareketi yapıyordu. Kimisi hayvanın adını sesleniyordu. Ernst Koelliker ısıklık çalarak hayranlığını belirtti. Kalabalık arasındaki insanların çoğundan daha uzun boyluydu Rickie, köpek daha da yüksekteydi.

"Yaşşşşaaa, Lulu!"

Rickie gülümsedi. Lulu'ya evde bir kez prova yaptırmıştı, ama bu gece kendi kendini aşmıştı hayvan, çünkü kalabalık gördü mü şevkleniyordu.

Müzik daha da güzelleşti, yani çok yüksek, dayanılmaz bir ritim tutturdu ve pek çok kişi yerinde duramaz oldu. Çiftler gruplara dönüştü. Uzaktan, Rickie'nin köşedeki masasına dön-

mekte olduğunu gördü Luisa, Lulu hâlâ adamın omuzlarındaydı.

Millet müziğe uyarak 'Grup-A' diye bas bas bağıırıyordu. Yoksa 'Grappa,' mı diyorlardı? Genç bir çocuk yere yuvarlandı, kalkacağına olduğu yerde kaldı ve kışının üstünde fır fır dönmeye koyuldu: Kollarını, bacaklarını havada iki yana açmıştı. Kahkahalar. Birbirine karışan yüzler.

Dakikalar sonra, Rickie'nin masasındakiler yemek ve yeni içkiler ısmarladıklarında Luisa'nın içi suçluluk duygusuyla hopladı: Birkaç saniyeliğine de olsa Renate'nin yanına gidip bir şey ısmarlamak ya da eve gitmek isteyip istemediğini sorması gerekirdi. Onun masasına varmak kızın birkaç dakikasını aldı. Tanımadığı biri 'yaralanan çocuk' hakkında birşeyler sordu, Luisa kıza 'önümüzdeki çarşamba' haberini verdi neşeyle. Renate'nin uzun masasını görebilecek mesafeye geldiğinde masanın baştan sona tanımadığı insanlarla dolu olduğunu gördü Luisa. Kalabalık bar bölümüne baktı. Görünürde yoktu Renate. Saatine baktı, gece yarısını beş geçiyordu. Bu onu bayağı sarstı, vakit ne çabuk geçmişti. Eve döndüğünde Renate çok kızacak mıydı ona? Ama geç kalmak o kadar önemliyse Renate Andy ile ona bir mesaj gönderebilirdi. Luisa arkadaşlarının yanına döndü.

"Odanı *görebilir* miyim?" diye fısıldadı Dorrie.

Bu soruya şaşırان Luisa, başını kaldırıp az ötedeki binaya baktı: En üst kat penceresinde ışık yoktu. Odasını görmek, ha? Peki, neden olmasın? Biraz önce Dorrie ile birlikte dans ediyorlardı, o gece Küçük g'de birlikte dans eden tek kadın ve de erkek çift onlar değildi üstelik.

"Elbette," diye fısıltıyla karşılık verdi Luisa. "Renate herhalde yatmıştır, onun için gürültü çıkarmayalım."

"Ben çok sessizimdir."

Luisa önden gitti. Anahtarlar. Otomatik lambanın soluk ışığı. Yalnız olsaydı, karanlıkta da çıkardı Luisa. Parmağını dudaklarına götürdü. İki kat daha çıktılar. Kapının kilidini el yordamıyla bulan Luisa, anahtarı sokup çevirdi, kapıyı açtı. Eli Dorrie'ninkini kolayca bulup yakaladı, koridor boyu onu çekerek sağdaki kapıya yöneldi. Renate'nin odası koridorun solundaydı ve kapısının altından ışık sızmıyordu.

Luisa fısıldadı: "İçeri gir."

Sonra kapıyı sıkıca kapadı, düğmesi en yakında olduğu için sert ışıklı tavan lambasını yaktı.

Koyu renk pantolonlu, kırmızı yelekli Dorrie ayakta dikilmiş çevresine bakıyor, az biraz gülümsüyordu.

Luisa'nın yatağı topluydu, baş tarafı sağdaki duvara dayalı, tek kişilik karyolanın yanında bir gece masası, masanın üzerinde de lamba vardı. Üç çekmeceli tuvalet masası bayağı iyiydi, duvara asılmış olan iki poster de: Biri Kunsthaus'dan aldığı bir Toulouse-Lautrec, öteki de daha küçük bir sergiden aldığı Chirico. Bir kitaplık. Bir iskemle. Kahverengi-yeşil desenli bir kumaşla kaplanmış bir koltuk. Bu koltuk avluya açılan pencerenin

yanında duruyordu, hava güneşli olduğunda oradan gelen ışıktaki kitap okunabilirdi.

"Bayağı iyiymiş," dedi Dorrie. "Tavan benim evdekinden çok daha yüksek."

"Sen bir şey—"

Tak-tak-tak!

Aman Allahım, diye hızla döndü Luisa. Kapıyı açacaktı, ama kapı zaten açılıyordu.

Yüzünü buruşturmuş, gözlerini kırıştıtarak kapının önünde duruyordu Renate, sırtında Çin işi kimonolarından biri vardı. Derken odanın içinde ilerledi. "Ne oluyor burada? Bu ne gürültü!"

"Gürültü mü? Özür dilerim, Renate. Fısıldıyorduk. Bu benim—"

"Of, biliyorum, biliyorum," dedi Renate, bir elini kaldırıp sağ gözünün üstüne koydu, sanki ışık canını yakıyormuş gibi. Derken birden elini gözünden çekti, dimdik durdu, ağırlığını sakat ayağının üstüne kaydırarak dengesini tutturdu. Eteğinin altından sakat ve çıplak ayağı görüyordu Luisa. "Ne arıyorsun burada?" diye sordu Luisa'nın o güne dek hiç duymadığı genizden gelen bir sesle.

"Tam gidiyordum, Madam," dedi Dorrie, Luisa'ya kısacık bir gülüş fırlatarak. "Sizi gördüğüme sevindim."

Dorrie'ye dehşetengiz bir yaratığa bakarmışçasına baktı Renate ve kenara çekilip ona yol verdi.

Luisa cesaretinin yenilendiğini hissederek, "Ben de seninle geliyorum," dedi. Arabasına dek ona eşlik edeceğine söz vermişti zaten.

Renate neredeyse bağırarak, "Öyle mi? Nereye acaba?" dedi.

Luisa karşılık verdi: "Arabasına kadar. Teddie'nin geçen akşam bıraktığı yere bırakmış arabasını." Orası karanlık ve tehlikeli bir yerdi artık Luisa için.

Koridorun ışığı yanıyordu. Luisa sol cebini yokladı, anahtarları oradaydı. Dorrie ile Luisa dairenin kapısına yürüdüler, çıktılar.

Kaldırımaya vardıklarında, "Diktatörün dik âlâsı!" dedi Dorrie gülererek. "Konuk ağırlaman da mı yasak?"

"Eşcinsellerden nefret eder," dedi Luisa istemeye istemeye. "Ya da öyle iddia ediyor." Sessiz sokağın ortasında fısıldaşıyorlardı. "Sana söylediğimi sanıyordum, Teddie'yi de sırf bir gece Rickie'nin evinde kaldı diye eşcinsel sanıyor. Saldırıya uğradığı gece değil, ilk gece, geç mi olmuş, neymiş, orada yatmış."

"İşte arabam, Tanrıya şükür," dedi Dorrie. O keser suratlı karıyı saymazsak, güzel bir geceydi! Teşekkürler. Seni arayabilir miyim? Bakarsın eğlenceli bir fırsat çıkar."

Luisa duraksadı. "En iyisi, ben seni ararım. OK?"

"Peki, ama ihmal etme."

Luisa ne olup bittiğini anlayamadan, Dorrie ellerini onun omuzlarına değdirmiş, dudaklarından kısaca öpmüştü. Sonra arabasının kilidini açtı.

"İnşallah bu gece cehennem azabı çekmezsın," diye fısıldadı Dorrie. Kısaca elini salladı, basıp gitti.

Luisa eve doğru yürümeye koyuldu, Renate'nin yatmış olacağını umuyor, ama herhalde yatmamış olacağını biliyordu. Bu gece silahını dolduracak öyle çok cephane elde etmişti ki! Oturma odasının penceresinden soluk bir ışık sızıyordu. Tekrar merdivenleri tırmandı, tekrar kapıyı anahtarıyla açtı. Oysa kapının içeriden sürgülenmiş olabileceğini düşünmüştü.

Renate koridorda duruyordu. Tek gözünü eliyle kapatmıştı. "Doktoru çağır!"

"Ne? Hangi—"

"Doktoru çağır, diyorum. Benim gözüm görmüyor, aramıyorum!"

"Luethi'yi mi?"

"Başka kim olacak, aptal kız!"

Oturma odasındaki telefonun yanında duran listede Dr. Luethi'nin numarasının da bulunduğunu biliyordu Luisa. Numarayı çevirdi, önce teyp kaydı çıktı, sonra uykulu bir kadın sesi mesajın arasına girdi.

Renate alıcıyı Luisa'nın elinden çekip aldı.

Doktorun kendisi telefona çıkmıştı o arada.

"Alo, Dr. Luethi... Eve, Renate Hagnauer. *Retine*, sanıyorum. Hatırlıyorsunuz ya? Sakinim, *sakinim*, bu durumda daha ne kadar sakın olabilirim!"

Luisa bir adım geriledi. Şimdi de kendisine bakmasını isteyecekti Renate. Telefonda Dr. Luethi'nin sesini duyuyordu. "Orada olsaydım bile..." Bu söz birkaç kez yinelendi, her seferinde Renate adamın sözünü kesiyordu.

"Öyleyse yarın... *mutlaka*. Lütfen!" dedi Renate. "Peki. Saat dokuzda."

Sonunda telefonu kapadı. Sağ eli hep gözünün üstündeydi. "Herhalde kör oldum!" diye sızlandı, neredeyse ağlayacaktı. "Böyle bir şok—"

Ne şoku, diye merak etti Luisa. Dorrie'nin odasına girmesi mi? "Bir şey ister misin? Çay falan?"

"Çaymış!" Tükürür gibi söylemişti bunu Renate. "Soğuk bir kompres. Buz. Bir elbezine sar buzları. Birkaç tane yeter, bütün kalıbı boşaltma!"

Luisa bu emri yerine getirmek için koştu. Geri geldiğinde Renate yatağında yatıyordu, gözlerini kapamış, kaşlarını çatmıştı. "Acıyor mu?"

"Çok acımıyor... Kötü olan *ışıklar*. Gözüme saplanıp duruyorlar; bir kızıl, bir beyaz. Doktor beni uyarmıştı, biliyorsun."

Renate son gözlük almaya gittiğinde, "Zayıf bir retina" sözünün geçtiğini hayal meyal hatırlıyordu.

"Eğer retina gerçekten yırtıldıysa o gözüm kör olacak demektir. Ya da ameliyat olacağım, büyük bir olasılıkla başarısız bir ameliyat!"

Öfke ve enerji fışkırıyordu Renate'den. Luisa ona sakin olması gerektiğini hatırlatmak istedi, ama korktu. "Sana başka bir şey getirebilir miyim, Renate?"

"Hayır. Bir an önce sızıışmak istediğini biliyorum zaten. Hadi—"

"Hayır, bir yere gittiğim yok. Ne istiyorsan söyle—"

Renate onun sözünü kesti, "Hiçbir şey. Beni yalnız bırak."

Luisa kapıya doğru yürüdü, sonra durdu, döndü. "İyi geceler."

"Kapıyı aralık bırak."

Luisa kapıyı aralık bıraktı, ama hiç istemeyerek, çünkü Renate'nin onun peşinden ayrılmadığı duygusu vardı içinde. Düşünü yaptı, dişlerini fırçaladı, yatağına yattı. Geceleyin Renate'nin onu şu ya da bu nedenle çağırmasını bekliyordu. Renate

rol mü yapıyordu? Ya da bu rahatsızlığın ne kadarı roldü? Karanlıkta gözlerini kırıştırarak o akşam olup bitenleri gözden geçirdi. Omuzlarında Lulu ile vals ritminde dönüp duran Rickie. Sonra Dorrie –ne güzel dans ediyordu! Onun siyah pantolon, beyaz gömlekli incecik vücudu canlandı Luisa'nın gözleri önünde, Jakob'un dans pistinde hopluyor, dönüyordu.

Mırıltılı bir ses duyarak uyandı: Renate koridordaki telefondan doktorla konuşuyordu anlaşılan. Saati sekizi on geçeyi gösteriyordu. Pazar sabahları genellikle dokuza kadar uyuma lüksünü kendinden esirgemeyen Renate için bayağı erkendi. Luisa kalktığında, ilk kahvesini içip bitirene dek genellikle sabahlıkla dolaşmasına karşın bu kez giyindi.

Çaydanlık ateşe konmuş, süzme kahve makinesi hazırlanmıştı.

"Günaydın," dedi Luisa. "Nasılsın?"

"Berbat."

"İstedğin bir şey var mı, Renate?"

"Kahvemı getir, yeter... hazır olduğunda." Renate odasına döndü.

Luisa bir tepsi hazırladı: ekmek, tereyağı, portakal marmeladı. Renate yatağının içinde oturuyordu, sağ gözünün üstünde nemli bir havlu vardı. Hiç değilse biraz önce doktorun telefon numarasını çevirmeyi başarmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Renate soğuk bir sesle.

Dr. Luethi, saat dokuz buçukta elinde kahverengi deri çantasıyla geldi. Zayıf ve gergin bir vücudu vardı, yüzü de zayıf ve gergindi. Gülümsediğinde sanki ağzının kenarları çekilir gibi oluyor, ama endişeli gri gözleri hiç değişmiyordu. Onu içeri almış olan Luisa, Renate'nin odasından çıkmamış, kapının yanında oyalanıyordu, yardım etmeye ya da Renate tarafından kovulmaya hazır bir durumda.

Doktor karyolanın yanındaki gece lambasını, artı kendi kafa lambasını ayarladı.

"Dün gece oldu," dedi Renate. "Öyle bir şok geçirdim ki–"

"Dümdüz bana bakın. Şimdi yukarı doğru, sola... kıpırdamayın... şimdi yukarı doğru sağa." Birkaç saniye sonra, "Kan toplamış kılcal damar yok görünürde, bu da iyi. Şimdi, şu saplanan ışıklar–"

"Kızıl ve beyaz. Yeniden başlarsa bunlara dikkat etmemi söylemişsiniz."

"Göz doktorunuz söylemiştir. Tabii, ona bir görünmeniz gerekir."

"Elbette! Bu sabah onu arayacaktım."

"Size sırtüstü yatıp dinlenmenizi, ağır kaldırmamanızı söyleyecektir. Bir şoktan mı söz etmişsiniz?"

"Evet! Luisa'nın odasında bir yabancı. Saat geceyarısını geçmişti. Ben tam—"

"Hırsız mı?" diye büyük bir şaşkınlıkla sordu Dr. Luethi.

"Hayır, ama bir yabancı."

Luisa lafa girdi. "Bir arkadaşım odamı görmek istedi. Daha içeri gireli birkaç saniye olmuştu. Kız oturmamıştı bile—"

"Dr. Luethi benimle konuşuyor, Luisa."

Bu tersleme Luisa'yı şaşırtmadı.

Renate gözlerini doktora dikti, dün gece nasıl korktuğunu, yüreğinin nasıl ağzına geldiğini, gözlerinde çakan şimşekleri, gözçukurlarının arkasından gelen basıncı bir bir anlattı.

Doktor gülümseyerek, "O kadar büyük bir korkuya kapılmanızı gerektiren bir durum yokmuş, anladığım," dedi. "Bugün kendinizi hiç yormayın, rahatınıza bakın, Frau Hagnauer. Ben Dr. Widmer'i arayıp sizin için bir randevu alırım, isterseniz. Yarına. Size haber veririm."

Bu Renate'nin işine geldi. "Retinamdan dolayı telaşlandım. Uyarmıştınız."

"Aynı zamanda kendinizi çok sıkıkmamanız konusunda da uyarmamış mıydım? Hatırlarsanız, bir ara da kalp çarpıntılarınız vardı, onların da stres yüzünden olduğunu söylememiş miydik?" Gülümseyerek Luisa'ya döndü. "Hoşça kal, sevgili Luisa. Hastamıza iyi bak."

"Elbette," dedi Luisa.

Renate o gün yataktan çıkmamaya karar verdi. Pazar gazetelerini, sigaralarını ve kahve istiyordu yatağının yanında. Öğlen yemeği için belki bir omlet ve biraz salata. Luisa bir zahmet televizyonu da odasına getirebilir miydi? "*Sonntags Blick*"'i alır almaz eve dön. Acil bir durum olursa diye bütün gün yanımda kalmanı istiyorum."

"Peki," dedi Luisa, Renate'ye bakmayarak. Hakkı olan pazar izni kaynamıştı böylece. Rickie ya da Dorrie'yi görme ihtimali de... Ve Teddie birden o kadar uzaklaşmıştı ki.

Blick'i satın aldığı gazete bayii Jakob'tan iki sokak ötedeydi. Dönüşte içeri bir göz attı. Rickie yoktu. Saat on buçuk civarıydı.

Ursie barın gerisinde, espresso makinesinin başındaydı. "Rickie henüz görünmedi, Luisa. Bugün pazar ya."

"Ona selam söyle."

"Daha sonra uğrayacak mısın?"

"Bilmem. Herhalde gelemem." Luisa çıktı ve soluna baktığında Rickie'nin bir sokak öteden, Lulu'nun kayışını tutarak geldiğini görünce çok sevindi. "Selam, Rickie!"

"Gün-aydın, sevgili Luisa. Gecen nasıl son buldu, bakiyım?"

Luisa sinirli sinirli güldü. "Hemen eve koşmam gerek." Kolunun altındaki gazeteyi işaret etti. "Şey... Dorrie bir-iki saniyeliğine odamdaydı dün gece. Bir görmek istemişti, ama Renate paldır küldür içeri girdi. Gören de Dorrie'yi hırsız falan sanırdı! Tabii Renate rezalet çıkardı, sonra, Dorrie gittikten sonra bir de hastalık uydurdu... Yani, anlayacağın, şimdi de *gözünde* bir bozukluk olduğuna karar verdi. Güya retinası yırtılmış. Bana sorarsan hiçbir şeyi yok."

Rickie güldü. "Çıkardığı rezaleti gözümün önüne getirebiliyorum. Demek Dorrie odandaydı!"

"Gitmem gerek, Rickie. Bugün hastabakıcılık yapmak zorundayım. Yemekler yatakta yeniliyor. Yarın göz doktoruna gidecek."

"*Schönen Sonntag!*"

Luisa eve doğru yürüdü, evin içine sinmeye başlayan yeni soğukluğa doğru. Daha beter birşeylerin olacağını sezinliyordu, ağır, tarifi imkânsız ve Dorrie'den bile önemli bir şey...

Ertesi gün Renate'nin randevusu saat ondaydı. Luisa taksiyi akşamdan çağırtmıştı. Kendisi de Renate ile gidecekti tabii, atölyedeki kızlarla konuşmuş, Renate'nin gözünün nazik durumunu anlatmış, o sabah yapılması gereken işleri önlerine koymuştu. O sırada saat sekizi biraz geçiyordu ve Renate odasında dinlenmekteydi.

Kızlar şaşırmışlardı.

"Düştü mü?" diye sordu Vera.

"Hayır, öyle birdenbire oldu – cumartesi gecesi," diye karşılık verdi Luisa.

Renate siyah bir kumaş parçasını katlayıp arkasına lastik geçirerek gözüne bir bant uydurmuştu. Duvarlarında çeşitli levhalar, lambalar bulunan, bir de dişçi koltuğunu andıran bir koltuğun bulunduğu muayene odasının bir köşesine oturmuştu Luisa.

"Yanar söner gibi sapan ışıklar," diyordu Renate, "beyaz ve de pembemsi. Tabii bu da görüşü zorlaştırıyor, flulaştırıyor." Sesi sertti, sanki doktorun kendisiyle aynı görüşte olmasını emrediyordu.

Dr. Widmer hiçbir şey demeden gözü tüm açılardan inceledi. Sonunda dedi ki: "Herhangi bir retina hasarı görünmüyor. Hasar görmüş kan damarları da yok. Gözünüzün önünde şöyle tül gibi bir şey–"

"Evet! Grimsi bir tül. Çok kötü bir şok geçirdim de, doktor bey... Dairemin odalarında birinde bir yabancı... Gözümün içinde bir şeyin çatladığını hissettim."

Hekim merakla sordu: "Evinize hırsız mı girdi?"

"Benim çırak kızlardan birinin ahabıymış. Ama saat geceyarısını geçmişti... Kapıyı açıp da karşımda—"

"İyi, ama tanıdıkmiş," dedi doktor.

"Evet, ama ben geçirdiğim şoktan söz ediyorum."

Dr. Widmer gözün dinlenmesini tavsiye etti. Üstünü kapalı tutmak iyi bir fikirdi, takılması daha kolay bir bant verdi. Sonra koltuğu iyice yatırarak Renate'nin gözüne damla damlattı. Küçük şişeyi de verdi ona, günde iki kez iki damla damlatılacaktı; iki gün sonra bir kontrol yapacaktı, ama bu arada düzelme kaydedilmişse kadının bir kez daha gelmesine gerek yoktu.

Renate'nin düş kırıklığına uğradığını sezdi Luisa. Evden çıkarken 'hastaneye yatmak' gibisinden birşeyler mırıldanmıştı.

Eve vardıklarında dinlenmeye çekileceğine, hemen atölyeyi kontrole koştı Renate. Yeni siyah göz bandı bir korsan kıyafetinin parçası gibi duruyordu. Şimdi de rahatsızlığını önemsemeyi görülmeyi yeğlemekteydi, otoriter bir tavırla kızların yaptıklarını inceledi, özellikle Vera'nın üstünde çalıştığı bir sonbahar pardösüsünün üstünde durdu; bunun çarşamba sabahına yetişmesi gerekiyordu, müşteri almaya gelecekti. Kuesnacht'ta oturan Frau Loser'di müşteri; Renate her seferinde iki ayrı fatura yazıyordu ona, biri gerçek olan, ikincisi kadının kocasına göstereceği.

Renate mutfak döşemesini bile inceledi —kızlar sabah kahve ve keklerini bitirmişlerdi— ve sert bir sesle yeri bir kez daha süpürmesini söyledi Luisa'ya.

En kötüsü o akşamki yemektir. Pirzola (adam başı iki tane, ama küçük) fırında patates ve salata yiyeceklerdi. Genellikle yemek hazırlama işini birlikte yaparlardı, ama bu kez sofrayı kurmak dahil tüm iş Luisa'ya yüklenmişti (televizyonun durduğu oturma odasındaki briç masası üstüne kurulacaktı sofra, mutfaktakinden daha şıktı). Renate ise oturmuş televizyona bakıyor, arada tek gözüyle gazete okuyordu.

Karşılıklı oturdular, şarap kadehleri dolduruldu, ilk lokmalar sessizlik içinde yendi ve Renate atağa geçti: "Luisa, bundan böyle benimle birlikte yemek yemek zorunluluğundan affedilmiş bulunuyorsun. Şunu açıklamam —itiraf etmem— gerekir ki, cumartesi gecesi gördüğüm manzara ve bunun ileride varacağı sonuçlar benim normal olarak nitelediğim şeylerin dışında kalı-

yor." Kullandığı sözcüklerin belirsizliğine karşın, Renate dediklerinin çok kesin bir görüşe dayandığı ve bu görüşten asla vazgeçmeyeceği izlenimini uyandırıyor.

"Ben..." Ne diyeceğini bilemeyen Luisa omzunu silktilti. "Dorrie odamı görmek istediğini söyledi. Bunun neresi kötü?"

"Ne tür insanlarla ilişki kurduğunu biliyorsun, homolar, lezbiyenler. O kız kendisi de lezbiyen zaten." Bir parça kuzu pizolasını çatalla ağzına soktu. "Benim işyerimde çalışan kızların bu gibi kişilerle ahbaplık etmesini istiyor muyum sanıyorsun? İstemiyorum!"

Luisa sözcüklerini dikkatle seçti. "Bana öyle geliyor ki insanların her çeşit *dostu* olabilir. Rickie ile dost olduk, örneğin. Teddie hakkında ise yanılıyorsun, o homo değil."

Renate yüzünü buruşturdu. "Daha kötü –ikiyüzlü bir tip. Biseksüel– hem tehlikeli, hem riyakâr." Bantla kapalı olmayan gözü delici bir bakış dikmişti kızın yüzüne.

Luisa toparlandı, çatal bıçağının tabağının üstünde düşmeyecek şekilde durduğunu kontrol etti; bir elinde tabak, bir elinde şarap kadehi, yerinden kalktı. "Madem aynı masayı paylaşmak zorunda değilim..." Elindekilerle birlikte mutfığa gitti, bir iskemle çekip oturdu. İştahı kapanmıştı, ama tabağında kalanı bitirecekti, kararlıydı.

Bu gece bir ara çıkmaya niyetliydi – hiç değilse yarım saatliğine.

Koridorda Renate'nin ayak sesleri duyuldu, pat, caart pat, caart, pat, caart ve kadın mutfak kapısının önünde belirdi; o kadar öfkeli görünüyordu ki, öteki gözünün retinası yırtılabilirdi. "Bu gece sokağa çıkıp iğrenç dostlarıyla buluşmayı düşünüyorsan... git. Ama bir daha evden içeri giremezsin."

Luisa yanıt vermedi, ama gözlerini Renate'ninkilerden kaçırmadı.

"İyi geceler. Yatmadan önce bulaşıkları yıka."

Luisa'nın kafası karmakarışıklı. En yakın telefon L'Eclair'deydi. Renate mektuplarına da el koyacak mıydı acaba? Yooo, posta kutusunu Luisa açardı hep, çünkü aşağıdaydı. Tabii Renate sabahın köründe kalkıp postacının yolunu kesmeye kalkmazsa...

Mutfağı topladı, televizyonda genellikle birlikte seyrettikleri bir programı yalnız seyrediyordu o sırada Renate. Çöp torbasını kaldırdı, ağzını bağlamakla uğraşıyordu ki, aklına bir şey geldi: Renate'nin yanından ayrılmaya kalksa kadın ona kötü bir sicil verebilirdi.

Gerçi o sırada Renate'den ayrılmak fikri bile çok sarsıcı, çok ayıp geliyordu ona. Neredeyse bir yıldır onun yanındaydı, Renate ona yakınlık göstermiş, yatacak yer vermiş, karnını doyurmuştu (çok cüzi bir para karşılığında en azından). Bildiklerini ona öğretmiş ve sanki Luisa kendi kızymış gibi onu desteklemiş, yüreklendirmişti. Bütün bunların bir günden bir güne silinip atılmasını düşünmek bile olanaksızdı. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Yatmadan önce bir duş daha yaptı. Vücudunun koktuğunu fark etmişti, telaştan, korkudan; ailesinin yanından kaçtığı günden beri böyle bir şey gelmemişti başına. Yabancılarla dolu Zürich tren istasyonunda bulduğun da kendini, herkesin, erkeklerin, ama kadınların da ona gözlerini dikip kötü kötü, düşmanca bakmalarından öylesine korkmuştu ki... Akıllarından geçen tuhaf ve tehlikeli düşünceleri sezmışti.

Saat on bir olmadan yatağına girmişti, Renate'nin yatak odasındaki kitap raflarından birinden aldığı eski bir Chopin biyografisi okuyordu. Dün ona ilginç gelmişti kitap; bu gece ise Chopin çok önemsiz görünüyordu. Kalktı, masasının başına gidip defterinden bir kâğıt kopardı.

Şöyle yazdı:

Sevgili Rickie,

Lütfen Dorrie'ye hem de Teddie'ye söyler misin, Renate savaş bayraklarını açtı, dolayısıyla onları aramam mümkün olmayabilir, onlar bana telefon ederse daha da beter. Belki sizlere bazı şeyler anlatmıştım, ama şu anda her şey eskisinden bin beter. Yarın Jakob'un orada bunu sana vermeye çalışacağım... belki de posta kutuna atarım.

Sevgiler, L.

Renate Hagnauer'in evinde hayat sabah yediden önce başladı, o gün de öyle oldu. Renate de Luisa da kalkmışlardı, Lu-

isa mutfakta kahveyi hazırlıyordu. Her ikisi de her zaman mutfakta, sırtlarında sabahlıklarıyla kahvaltı etmeyi severlerdi.

O sabah Renate, göz bandını takmış olarak içeri girdi ve dedi ki: "Bu sabah kahvaltımı tepsiyle odama getirir misin, Luisa. Mümkün olduğu kadar dinlendirmek istiyorum gözümü."

Luisa her zamanki kahvaltıyı hazırladı: kahve, yanında ayrıca süt, ince dilimlenmiş ekmek, tereyağı, bu sabah çilek reçeli. Tepsiyi Renate'ye götürdükten sonra kendi kahvaltısını mutfakta yalnız yedi.

Atölyedeki uzun iş masasını hazırlamak neredeyse keyif verdi kızı, sonra Vera'nın, sevgili Elsie'nin ve Stefanie'nin gülümseyen yüzleriyle karşılaşmak kesin bir keyifti. Hepsi birer birer Renate'nin hatırını sordular, doktorun rahatsızlığını teşhis edip etmediğini merak ettiler.

Renate acı çekenlerin boynu bükük havasıyla yanıt verdi: "Eminim daha iyiyimdir. Ağrılar dindi en azından. Teşekkürler."

Derken dokuz buçuk paydosu gelip çattı. Her zaman Renate'nin başlattığı ve onun evi terk etmesiyle kesinleşen bir tenefüstü bu.

"İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin," dedi Renate soğuk bir sesle. Luisa ile ikisi dairenin girişindeydiler o sırada.

"Haa, öyle mi? Ama... istiyorum," dedi Luisa. O güne dek hep Renate'ye eşlik etmişti.

Birinci kata indiklerinde orada oturan kiracıyla karşılaştılar. "Ah, Madam! Gözünüze ne oldu?"

"Hiçbir şey! Belki retina yırtılmış diyorlar, ama..."

"Ne diyorsunuz! Retina, ha?"

Sokakta karşılaştıkları yabancılar da mutlaka Renate'ye bakıyorlardı: İşte asık suratlı, tek-gözlü korsan Kaptan Kidd geliyor, aynı tahta bacaklıymış gibi topallıyor hem de! Luisa gülmek için kendini tutuyordu.

Jakob'un kapısından girer girmez, Ursie onları gördü. "Madam Renate! Günaydın! Gözünüze ne oldu?"

"Hiçbir şey yok. Biraz fazla yormuşum da," diye karşılık verdi Renate.

Luisa gazete rafından bir *Tages-Anzeiger* aldı Renate için. Tam masalarına oturmuşlardı ki, bar ile yemek bölümünü ayıran kapıda Rickie ile Lulu görüldü.

Onları gören Rickie hafifçe eğilerek selam verdi, Renate'nin gözündeki kara bandı görünce bir kez daha eğildi. O sırada Renate o tarafa bakmıyordu. Luisa ile Renate'nin sipariş vermelerine gerek yoktu. Çok geçmeden Andy kremalı espressolarını getirdi. Ve Renate sigarasını yaktı.

"Gözünüze bir şey mi kaçtı?" diye sordu Andy ilgiyle.

Renate zoraki bir gülümsemeyle, "Hayır, biraz yorgunluk," diye karşılık verdi.

Luisa'nın sağ eli cebindeydi, Rickie'ye yazıp dikkatle katladığı mektubu kavramıştı parmaklarıyla. Onun masasına kadar gidip tokalaşırken veremez miydi? Ya da pat diye masanın üstüne bırakırsa? Fincanında kalan kahveyi içmeyi uzatıp duruyordu. Renate gazeteye dalmıştı. Oturduğu sıranın ucuna doğru yavaş yavaş ilerledi Luisa.

Renate gözlerini gazetesinden ayırmamıştı, ama bizimki gene de, "Hemen dönerim," diyerek kalktı, ağır ağır Rickie'ye doğru gitti. Adam hemen başını kaldırıp ona baktı.

"Otursana, tatlım," dedi.

"Sana bunu getirdim." Sırtı artık Renate'ye dönüktü ya, elini cebinden çıkarıp mektubu Rickie'nin çörek tabağının yanına atıverdi.

"Aaaa, teşekkürler. Bir aşk mektubu!" Rickie kâğıdı hemen cebine attı. "Bu sabah Teddie telefon etti. Çarşamba akşamı seni yemeğe götürmek için deli oluyor. Dediğin saatte taksiyle gelip alacakmış seni."

Luisa neredeyse kıvranıyordu. "Yazdığım o notta izah ettim ki—"

Adam sözünü kesti: "Buluşma yeri olarak benim evi kullanın! Düşün biraz. Ayarlayabilirim."

"Çok zor olduğunu söyle ona. Yarım yamalak bir söz vermek istemiyorum." Luisa omzunun üstünden bir baktı, Renate'nin gözlerini kendisine diktiğini gördü. Sigarasının dumanı, bir ejderhanın ağzından çıkarcasına kıvrıla kıvrıla çıkıyordu kadının ağzından.

Derken Renate masanın üstüne bozuk para bırakmakla oyalandı. Luisa'nın kahvesini de ödedi her zamanki gibi. Andy ve Ursie'ye mırıldanan veda sözcükleri dışında hiç konuşmadan çıktılar.

Pat, caart, pat, caaart yola koyuldular. Baston kullandığında daha rahat yürüyordu Renate, evde çok şık siyah bir bastonu da vardı. Ama Luisa onun bastondan nefret ettiğini biliyordu.

"Biraz önce Rickie'ye bir kâğıt verdiğini gördüm," dedi Renate kesik kesik ve monoton bir sesle.

"Evet. Evden ona telefon etmemden hoşlanmadığını biliyorum da ondan. Yoksa telefon açardım."

"Bu saçmalıklara devam edersen, gözüm senin yüzünden daha beter olacak!" Adımlarını yavaşlattı, kara banda hafif hafif dokundu. "Gene zonklamaya başladı."

Luisa sakın bir sesle konuşmaya özellikle dikkat etti. "Neden öfkелendiğini anlamış değilim."

"Son zamanlarda ahbaplık ettiğin dejenere insanlar! Başka neden öfkeleneyim?"

Karşı yönden gelerek yanlarından geçen bir kadın Renate'ye şaşkın şaşkın baktı.

Luisa dişlerini sıktı, olduğu yerde durdu. "Dejenere mi? Senin geri zekâlı Willi'nden daha mı kötüler? Bakıyorum onunla aran çok iyi, oysa Fransız Yabancılar Lejyonunda hizmet ettiği konusunda yalan söylüyor. O gece Wengerler'de kendin duymadın mı? Üstelik poliste sabıkası var." Luisa bütün bunları Rickie'nin anlatmasından biliyordu.

Renate bunları inkâr edemeyeceği için susmayı yeğledi. Bu arada evin dış merdivenlerini çıkmaya başlamışlardı, Renate her basacağı birer birer basıyordu. Çantasından bir sürü anahtarla dolu bir halka çıkardı, kimi kez Fransızlara özenerek *trousseau* derdi bu anahtar kümesine.

Yeniden sessizlik.

Renate atölyedeki işlerin iyi gittiğini kontrol ettikten sonra yatağına çekildi. Dolayısıyla, öğlen olduğunda Luisa onun odasının kapısını vurması gerekti: Acaba Renate yemeğini gene tepsi içinde mi istiyordu? Evet öyleydi: Tereyağlı tost, üstüne sardalye balığı, biraz limon, zeytinyağlı domates salatası ve tuz.

"Bir de, küçük bir çaydanlık içinde çay, lütfen."

Luisa istenenleri mutfakta hazırlarken kızlardan ikisi de evlerinden getirdikleri sandviçleri yiyorlardı masada. Stephanie okula gittiğinden o gün gelmemiştir.

"Bizimki bayağı keyifsiz, ha?" diye sordu Vera.

Elsie fısıldadı: "İçi içini yiyor gibi. Ne var?"

"Bilmem ki," dedi Luisa, Renate'nin numaralarından bıkmışçasına... Aslında bıkmıştı da.

Ertesi sabah, her telefon çalışta yerinden hopluyordu Luisa. Oturma odasında duran telefon Renate'nin yatak odasına taşınmıştı, böylece iş telefonlarını yattığı yerden yapabiliyordu.

Öğleden sonra üç civarında telefon çaldığında Elsie tuvaletten dönüyordu ve koridordaki alıcının tam yanında bulunduğundan hemen açtı. "Seni arıyorlar, Luisa. Bir adam," dedi göz kırparak.

Luisa arayanın Teddie olduğunu tahmin etti. "Alo?"

"Selam, Luisa! Bu geceye ne dersin? Seni yedide alayım mı?" diye acele acele konuştu Teddie. "Taksiyle geleceğim, aşağıdan zili çalarım, ya da sen daha önce inersen—"

Paralelden Renate'nin sesi konuşmayı kesti: "Bir dakika, Luisa sizinle konuşa—"

Luisa utanç dolu bir sesle, "Teddie, kusura bakma," dedi. "İmkânsız—"

"Yarın gece de olmaz," diye sürdürdü Renate'nin sesi. "Luisa'nın benimle kontratı var, bu kontrat sona erinceye kadar—"

"Kapatın, Madam," diye bağırdı Teddie. "Aman Tanrım, ne boktan karı!"

"Yeter!" diye ciyakladı Renate ve telefonu küt diye kapattı.

Luisa atölyedeki kızların fısıldaşıp kıkırdaştıklarını duydu.

"Bir bunalımın ortasındayız, Teddie. Rickie de biliyor."

"Rickie ile yarım saat önce konuştum," dedi Teddie.

"Onun evine gelebilir misin?"

"Kapatmak zorundayım, Teddie. Ben hep buradayım, anladın ya?"

"Evet, *anladım*."

Luisa, elinden geldiğince sessizce kapattı telefonu. Şu anda kızlarla yüz yüze gelmeyi hiç mi hiç istemiyordu.

"Şeker mi? Sesi çok şeker geliyordu," diye fısıldadı Elsie.

İçeriden Renate'nin sesi yükseldi: "*Luisa!*"

Luisa Renate'nin odasına gitti.

Renate'nin burnu kanıyordu. Kadının olayı iyice büyütmek için üst çarşafına kan lekesi bulaştırdığını düşündü Luisa.

Yanı başında, kolaylıkla ulaşabileceği yerde bir sürü kâğıt mendil varken, yenilerini istediğini söyledi.

"Bu anlamsız heyecan!" dedi Renate tiksindircesine.

Luisa yeniden çay demleyecek, ıslak bir havlu getirecek – hayır, hayır, üst çarşafı değiştirecekti, *lütfe*! Ağzının içinde homurdanarak kabalıktan da söz etti Renate bu arada. Renate kafasını geriye atmış yataarken –ki burnunun kanaması durmuşa benziyordu– Luisa üst çarşafı değiştirdi.

Ve bir akşam yemeği daha... Renate yatakta, Luisa'nın getirdiği tepside yemeğini yer, bir yandan da televizyon seyredirken, Luisa mutfakta birşeyler atıştırmaya çalıştı. Koşup soğa çıkmak, kaçıp kurtulmak istiyordu Luisa, sonsuza kadar.

Telefon çaldığında Luisa o kadar hızlı koştu ki, daha ilk zil sona ermeden alıcıyı kaldırdı. "Alo?"

"Selam, on dakika sonra aşağıdayım, OK?" dedi Dorrie ve hemen kapattı.

Luisa da kapattı. Renate elindeki çatalı bırakıp telefona uzanıncaya dek konuşma sona erdiği için hafifçe gülümsedi.

"Kimmiş?" diye haykırdı Renate.

"Yanlış numara."

Luisa saatine baktı, pantolonunun cebine anahtarlarını ve bir miktar para sokuşturdu, geri kalan vaktini mutfakı toparlamakla geçirdi.

On dakikanın tam dakikası dakikasına kapıyı açtı ve kaçtı, merdivenlerden uçarak inip dışarı çıktı.

Parlak siyah hatchback araba yavaşladı, park etmiş bir arabanın yanında durdu. Luisa koşarak gitti, kapıyı açtı, kendini içeri attı.

"Selam, Dorrie!"

"İyi akşamlar! Biliyor musun, bir zar attım ve kazandım. Nasıl?" Dorrie güldü. "Nereye gitmek istersin? Nereye olsa gideriz."

Yalan değildi. Siyah araba onları dışarıdakilerden, hiç değilse kısmen saklıyordu. Luisa camların kurşun geçirmez olabileceğini bile düşündü, ama herhalde öyle değildi. "Dur bir düşüneyim."

"Rickie aradı, beni bir içkiye davet etti *-chez lui*. Teddie'nin seni aradığını, refüse edildiği için hayatının karardığını söyledi. Ne oldu ki?" •

Araba birinci viteste, kaplumbağa hızıyla ilerliyordu.

"Onu refüse etmedim. Renate paraleli açtı, Teddie'ye ağzına geleni söyledi. Sonra sen arayınca hemen evet dedim, çünkü çok öfkeliydim."

"Aslında hiçbir şey demedin. Ben on dakikaya kadar geleceğimi söyledim. Yemek yedin mi?"

"Sayılmaz."

"Pavillon'u bir deneyelim. Park edecek yer ve de masa bulursak. Kesin yanıt olmayan iki soru."

Ve fırlayıp gittiler, Langstrasse'yi katettiler, kentin demiryollarının altından geçtiler. Dorrie yasal bir park yeri bulamadı ve Raemistrasse'nin köşesinde kötü bir yere bıraktı arabasını, bu gece kendini şanslı hissettiğini belirterek. Pavillon'da o sırada boş masa yoktu, Dorrie'nin tınıdığı bir garson kızın yardı-

mıyla bara oturup birer bira ısmarladılar. Onlara bir masa ayarlamak için elinden geleni yapacağını söyleyen kızın adı Marcia'ydı. Dorrie ikisini tanıştırdı.

"Luisa... güzel bir isim, güzel bir kız," dedi Marcia ve elindeki ağır tepsiyle kayıplara karıştı.

Konuşmalardan oluşan bir uğultu vardı. Bir yerlerden gelen müziği boğuyordu bu uğultu. Luisa'nın bayıldığı şey, en azından bu gece... Bir sürü insan ve kimliksizlik...

"İşte bir masa!" dedi Dorrie.

Marcia uzaktan işaret etmişti.

Yemek listesinde 'chili con carne' Luisa'nın dikkatini çekti. Bu yemeğin New York'ta çok gözde olduğunu bir yerlerde duymuştu. Sonra, neredeyse huşu içinde, "tütsülenmiş somon!" dedi dünya yüzündeki en müthiş lüksü telaffuz edercesine.

"Evet, hoştur, ısmarla," dedi Dorrie.

Siparişleri Dorrie verdi. Birlikte çalıştığı Bert'in o sırada iş yaptıkları mağazadan çıplak bir erkek manken çaldığını anlattı Luisa'ya.

"Geri getirecek tabii, ne zaman bıcarsa. Tezgâhtar kızlardan biri 'Bununla mı yatacaksın, yoksa *ne yapacaksın*?' diye sordu, bizimki, 'Bu zamanda sert erkek bulmak ne kadar zor, biliyor musun?' dedi." Dorrie gülüyordu, yüzü pembeleşti.

Weinplatz yakınlarında bir bodrum kafe-bara gittiler. Dorrie arabasını orada park etmek cesaretini gösterdi. "Bir saatliğine -belki daha bile az. Benim siyah arabam aynasızlardan saklanmayı becerir umuyorum."

Luisa çaktırmadan saatine bir göz attı: On kırk üç. Girdikleri oldukça küçük bar-kafenin adı Shopping Centre'ydi. Garson kızlar beyaz gömlek, siyah işçi tulumu giymişlerdi. Dorrie oradaki bazı kişileri tanıyordu. Buranın kadınlar için bir eşcinsel bar olduğunu tahmin etti Luisa, ama Luisa'nın eşcinsel olarak niteleyebileceği yalnızca iki kız vardı. Barda bir espresso ısmarladı.

İriyarı sarışın bir kız, Dorrie'ye 'Araya girebilir miyim?' diye sordu, Luisa ile dans etmek istediği anlamına geliyordu bu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Luisa. "Bizim konuşacaklarımız var."

Dorrie, "Gördün mü? Ne kolay," dedi.

Evet, her şey kolay, kaymak gibiydi, yeniden Dorrie'nin arabasına binip yola koyuluncaya dek, Luisa'nın oturduğu so-kağa yaklaşıncaya dek. Birden her şey gerginleşti, sanki savaş hazırlığı başlamıştı.

"Bak, bir daha söylüyorum: Kapıyı içeriden kilitlemişse, bu gece bende kalabilirsin. Hiç sorun olmaz. Onun için burada bekleyeceğim. On dakika, iyi mi? Eğer yeniden aşağı inmezsen, içeri girdiğini anlarım."

Luisa dikkatle baktı, oturma odasında bir ışık göremedi. Arabanın kapısını açmak üzereydi. "Oyunu on dakika sürdürebilir. Ben anahtarla açmaya çalışırken... eğer sürgüyü çekmişse."

Dorrie, "O zaman on beş dakika bekleyeyim," dedi. "Ya da istersen taksiye binip gelebilirsin benim eve. Ya da... ne bile-yim... Rickie onun dairesinde kalmana izin verir herhalde."

"Aaa, tabii."

"Bana gelmeni yeğlerim, ama onun evi daha yakın," dedi Dorrie. "Bir dene, şekerim, ben on beş dakika buradayım."

Luisa dış merdivenleri tırmandı, sokak kapısını anahtarıyla açtı. Saat gece yarısını geçiyordu, binada oturanlar için geç bir saat sayılırdı. Luisa iç merdivenleri sessizce çıktı, anahtarını kili-de soktu. İlk dilim rahat döndü, ama kapı açılmadı. Bir soluk al-dı, kapıyı hafifçe tıklattı.

Ses yok. Kulaklarını iyice dikip dinledi. Kendi kalbinin atışlarını duyabiliyordu, ama asıl duymak istediğini Renate'nin ayak sesleriydi. Kadın ne kadar sessiz yürümeye çalışırsa çalış-sın, Luisa bulunduğu yerden duyabilirdi onu. Kapıyı bir kez da-ha, daha yüksek tıklattı. Zili çalması söz konusu bile değildi, çok yüksek ve tiz bir tınısı vardı.

Hâlâ herhangi bir kıpırtı yoktu. Altı mı, yedi mi dakika geçmişti? Aşağı koşup Dorrie'ye katılabilirdi, Dorrie'nin evinde kalsa kız onu yarın sekizden önce geri getirirdi. Luisa merdi-venlerden inmeye başladı. Ses çıkarmamaya çalışıyordu, ama lastik ayakkabıları bile işitiliyordu. Basamaklardan biri çatırdadı. Birkaç basamak daha indi ve durakladı.

Sürgünün geri çekildiğini duymuştu. Kapı azıcık aralandı, Luisa yeniden yukarı çıktı. Aralık genişlememişti, sanki Renate gelenin bir yabancı değil de Luisa olduğundan emin olmak isti-yordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Luisa.

Renate kapıyı iyice açmadan birkaç saniye oyalandı. Dairenin holüdeki ışık yanıyordu.

Luisa kayar gibi girdi içeri.

Renate homurdandı, "Seni içeri aldığım için Allahına şükret!"

"Sürgüyü çektiğin için rahatsız ettim. Özür dilerim, ama seni uyandırmadan da girebilirdim."

"Beni uyandırmadan girebilirdin, ha? Bu akşam fırlayıp Allah bilir nerelere gittikten sonra mı? Eve kimi getireceğini nereden bileyim? Zaten seni kimin getirdiğini gördüm. Burada kerhane mi işletiyorum ben, ha? Fahişeler istedikleri gibi girip çıkacaklar, öyle mi?"

Luisa sükûnetini ve sessizliğini bozmadı, tek amacı mümkün olduğu kadar çabuk yatağına ulaşmaktı. Koridorda ilerlemeden kadına döndü, çünkü nezaketini de korumak istiyordu. "İyi geceler," derken yere atılmış bir-iki bluz, bej bir pantolon, bir pijama gördü. Kendi giysileri. İçinde küvet bulunan büyük banyodaki kirli sepetinden çıkarılmışlardı.

"Senin pis giysilerinin benimkilerle birlikte durmasını istemiyorum. Kendi pisliklerini kendin yıka, nerede yıkarsan yıka! Anladın mı?"

Luisa eşyalarını yerden topladı. "Anladım," dedi sert bir sesle. Giysilerini odasına götürdü.

"*Ve de,*" diye haykırdı Renate, pat, caart onu izleyerek, "bundan böyle büyük banyoyu kullanmayacaksın, anladın mı? Oradaki öteberini de toparla, al, artık küçük banyoyu, duşu kullan."

Renate'nin bu geceki son uyarısını yapmış olmasını umarak büyük banyodan dış fırçasını, havlusunu, ilaç dolabındaki birkaç parça eşyasını topladı Luisa. Demek ki bundan böyle salı günleri bodrum katına inip kendi çamaşırlarını oradaki makinede ayrı yıkayacaktı. Acaba Renate, kendi kirlilerini de bir sepet içinde eline tutuşturup, bir hizmetçi gibi onları da yıkamasını emrecek miydi? Bu düşünce yüzüne bir gülümseme yaydı. Yıkanıp pijamalarını giydi. Canı fena halde bir bardak süt istiyordu, ama koridorun öteki ucundaki odasının kapısı hâlâ aralık olan Renate'den yeniden laf işitmek istemiyordu.

"Luisa!" İşitmek istemediği bağırtı gelmişti işte.

Renate buzlu soğuk çay istiyordu, yanında şeker ve limon da olacaktı. Luisa isteneni hazırladı, bu arada odasına bir bardak süt götürmeyi de başardı.

Renate gözünün gerisinde bir basınç, göğsünün üstünde de bir ağırlık hissettiğini iddia ediyordu. Yatağına uzanmış, hasta olmayan gözünü de çoğunlukla kapalı tutarak ve yüzünden perişan bir ifadeyi eksik etmeyerek yatıyordu. Luisa onun her dediğini yaptı, ama bir tek söz söylemedi.

O akşam saat on civarında Freddie Schimmelmänn Rickie'yi telefonla aramış (onu Jakob'un yerinde bulamadıktan sonra) ve yolunun mahalleye düştüğünü söyleyerek eve bir uğrayıp uğrayamayacağını sormuştu. Rickie biraz duraksadıktan sonra 'evet' demişti. Freddie'de yeni haberler olabilirdi.

Freddie üniformalıydı, gömleğinin kolları uzundu, sırtında ceketini bile vardı. "Biraz önce ortak dostumuzla konuştum," dedi içeri girer girmez kepini çıkararak.

"Hangi ortak dost?"

"Willi – bizim geri zekâlı," dedi Freddie yüzünü kırıştıran sırıtışıyla. "İzin var mı?" diyerek ceketini çıkardı, kravatını gevşetti. "Beklenmedik bir ziyaret, anlarsın ya! Tek başıma ve üniformalı gidersem daha iyi olur diye düşündüm."

"Bir şey söyledi mi?"

Freddie güldü. "Hayır. Başlangıçta da sonda da bir şey söylemedi. Beni görünce öyle bir şok yaşadı ki neredeyse donuna edecekti. Zavallının tualete gitmesine izin vermek zorunda kaldım."

"Onunla yalnız mı görüştün?" diye sordu Rickie şaşkın şaşkın.

"Hayır... Çünkü onlar izin vermedi özellikle de Frau Wenger peşimi bırakmadı. Herifin kapısını çaldığımı duymuş. Tabii yumuşak davranmak zorunda kaldım. 'Belki şimdi hafızan biraz düzelmiştir... Arkadan saldırıya uğrayan o çocuğu hatırladın mı? Sert bir cisimle vurmuşlar, hani?' Freddie 'sert' derken yumruğunu birinin böbreğine indiriyormuş gibi salladı. Belki birşeyler hatırladı, ama hiç durmadan 'Hayır, yooo,' deyip kafasını iki yana sallıyordu. Aynı geçen seferki gibi. Yazık! Onunla yalnız konuşabilseydim..."

Rickie derin bir soluk aldı. "Ve, Frau Wenger ona bu gece kötü davrandığını söyledi..."

"Hayır, söylemedi, söyleyemez de. Mümkünü yok. O adama karşı sağlıksız bir düşkünlüğü var. Kapılar da pek müthiş olmuş, Rickie. Koyu kahverengi saydam boya üstüne parlak bir cila. Gördün mü?"

"Bitmiş halini görmedim," dedi Rickie asık suratla. "Ama eğlenceliydi o olay, Freddie. Değdi yani! Görünüşe göre Wil-li'nin uğrayacağı tek ceza da Ernst ile benim kapısını yıkmamızmış. Onu etkileyen tek şey bu oldu -kapılarının tekmeyle kırılması! Gel bir bira içelim ya da ne istersen."

Küçük biraları doğrudan şişeden içtiler. Rickie'nin pence-resinden içeri çok hafif bir rüzgâr giriyordu, ama Freddie hâlâ ter döküyordu.

"Bir duş yapabilir miyim, Rickie?" Freddie'nin sesinde ne-redeyse yalvaran bir tını vardı.

"Tabii... elbette." Yorucu bir gün geçirdikten sonra insanın duş yapmak istemesinden daha doğal ne olabilirdi! Üstelik bu gece Freddie çok uğraşmıştı, kendi görev alanının dışına çıkmış-tı yardımcı olmak için. Rickie büyük bir havlu çıkardı.

Freddie ceketini bir sandalyenin arkasına asmıştı, nemli gömleğini de ceketin üstüne astı. "Biliyor musun, Rickie, Wil-li'yi tek başına bir odaya kapatıp zorlamayacak olursak hayatta ağzından laf alamayacağız. Herifin geri zekâlılığı onu kurtara-cak."

Rickie de biliyordu bunu. "Bakalım daha neler yapacak... Renate onu programlıyorsa, belki bir dahaki sefere bir kıza sal-dırır."

"Bir kıza mı?"

Rickie güldü. "Yanılmıyorsam Dorrie Luisa'dan hoşlanma-ya başladı. Hatırladın mı Dorrie'yi? Hani iyi dans eden sarışın bir kız? Ciddi bir aşk olduğunu sanmıyorum, ama Renate'nin kıskançlığı sınır tanımaz cinsten!"

Konuyla pek ilgilenmeyen Freddie, kendi kendine gülerek banyoya girdi.

Yıkanıp çıktığında, Rickie'nin zaten beklediği teklifi yaptı, çekingen bir havayla. "Neden olmaz?" diye sordu Freddie.

Rickie 'temiz' olduğunu ona henüz söylememişti. Ve Freddie temiz değildi. "Sana söylemedim mi? Geçen gün doktorum beni görmek istedi ve bir şey açıkladı. HIV pozitif değilmişim meğer." Rickie kesin bir sesle konuşuyordu. "Dr. Oberdorfer bana iki aylık bir test uyguladığını söyledi – güvenli seks yapmamı sağlamak için."

Freddie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Birkaç saniye öylece baktı Rickie'ye. "Sahi mi, Rickie? Ama *harika* bir şey bu! Aslında ben de HIV pozitif değilim. Sırf seni–"

"Ama öyle olduğunu söylemiştin."

Freddie gülümseyerek başını iki yana salladı. "İkimiz de tedbirli davranırsak bir şey olmaz diye düşünmüştüm... Sırf seninle birlikte olabilmek için öyle dedim. Öyle demesem kabul etmezdin gibime geldi."

İkisinde de HIV yoktu demek. Ve Freddie böyle bir konuda yalan söylemeye razı olmuştu! "Şimdi doğru söylüyor musun, yani?"

"Yemin ederim ki." Freddie sağ elini havaya kaldırdı. "Düzenli kontrol yaptırıyorum. Şimdi de olmaz mı, Rickie?"

Neden olmasın, diye düşündü Rickie. Freddie'ye güvenebilirdi. Böylece Rickie o gün üçüncü düşünu yapmak üzere banyoya girdi, sonra da yatağın başucunda bulunsun diye iki küçük şişe bira daha aldı dolaptan.

İkisi de güldüler; gene güvenli seks. Neredeyse evli çiftler gibi, diye geçti Rickie'nin aklından. Birçok bakımdan ise daha iyi. Freddie deli dolu bir genç değildi. Freddie hırsız da değildi. Sabahları kalktığında, hatta kimi kez daha da önce –genç partneri sabaha karşı üçte kalkıp gitmek isteyen 'küçükler'den ise–cüzdanını boş bulmaya alışmıştı Rickie. Ayrıca kimbilir kaç tane altın ya da gümüş çakmak gitmişti...

İşin garibi, Freddie otuz sekiz yaşında olmasına karşın, Rickie'nin cinsel yaşamı iyiye gidiyordu. Doğrusu, güzel oğlanlarla olandan daha iyi olduğu kesindi. Uzandığı yerde sigarasını içip hâlâ soğuk olan şişeden birasını yudumlarken bunları geçiriyordu kafasından Rickie. Freddie uykuya dalmış gibiydi. Şehirler, hatta uluslararası telefonlar da cabası. Florida'da ya da Acapulco'da tatile gitmiş eski âşıkları etkilemek için kendi yatağından edilen telefonları hatırlıyordu Rickie. Bu gibi oğlanları alıp eve

getiren kendisi gibi enayiler bedelini tıkr tıkr ödemek zorundaydılar, üstelik terk edileceklerini bile bile. Üstelik Freddie ile HIV konusunda da içi rahattı. HIV gibi bir virüsün var oluşunu düşünmek bile dehşet vericiydi, insanı aklını başına toplamaya zorluyordu. Yok havada uçuyormuş, yok bakışmayla bile geçiyormuş, yok çarşafı bulaşıyormuş; Rickie bütün bunların doğru olmadığını biliyordu, ama HIV virüsünün bir ölüm meleşine dönüştüğü bir gerçektir.

Freddie uyandı. "Az daha unuttuyordum," diyerek yataktan kalktı, beline bir havlu sardı, ceketinin cebine uzandı. Hediyeler olarak paketlenmiş küçük bir şey çıkardı.

Rickie utandığını hissetti. "Bana mı? Hay Allah, neden zahmet ettin?"

Süslü kâğıdın içinden adını tanıdığı bir mücevhercinin beyaz kutusu çıktı. Onun da içinde gümüş bir anahtarlık vardı: Yassı, gümüş bir daire içinde adının baş harfleri, siyah deri bir örgüyle anahtar halkasına tutturulmuştu.

"Çok güzel bir şey bu. Çok teşekkür ederim, Freddie. Çok pahalı bir şeye benziyor."

"Yok canım, inan ki değil."

"Hemen kullanmaya başlayacağım."

Rickie'nin aklına hoş bir fikir geldi: dondurma. Buzdolabında bir kutu vanilya dondurması vardı. Rickie pijamasının üstünü de altını da giydi, kutuyu ve iki küçük kaşık alıp geldi. Freddie donunu ve artık kurumuş olan mavi gömleğini giymişti. Rickie'nin karyolasının kıyısına yan yana oturup, enfes lokmalar kaşıklamaya koyuldular. "Biliyor musun, Freddie, galiba bu akşam Luisa ile Dorrie'nin bir randevuları var – tabii Luisa'cık kaçabilirse." Rickie kısaca güldü. "Kızcağızın işi çok zor. Renate onu kümeste kapalı tutmaya çalışıyor."

"Ne oldu ki?"

"Hiiiç... Renate Dorrie'yi Luisa'nın odasında görmüş. Kız tamamıyla giyinik ve ayaktaymış," Rickie gülümsedi, bu olayı Freddie'ye telefonda anlatmıştı. "Ancak Renate'nin istemediği şey Luisa'nın... erkek arkadaş edinmesi herhalde. Belki kızın 'işgücünü azaltıyorlardır.' Kız arkadaşlara gelince... eşcinseller dışarı! Dorrie Luisa'ya tutkun."

"Ama Luisa'nın kızlara bir eğilimi yok, var mı?"

"Yok. Ama bilmem ki, bu işler belli olmaz. Bu gece Luisa'nın Teddie ile buluşmasını engellemiş Renate, yaralandığından beri ilk kez gece dışarı çıkabilecekti çocukçağız. *Tages-Anzeiger*'den de iyi haberler almış dediğine göre, belki ikinci yazısını da basacaklarmış. Bu arada Renate –gizli lezbiyenin dik âlâsı!– Luisa'nın telefonlarını dinliyor! Haaa bir de göz krizi çıktı şimdi." Luisa'nın hayali bir rahatsızlık olduğuna inandığı retina yırtılması hikâyesini Freddie'ye aktardı.

Freddie dedi ki: "Bence Renate'ye şöyle esaslı bir şok gerek. Bir numara... bir sürpriz parti... İyice tepesi atsın! Geberip gitsin! Birşeyler düşün, Rickie. Sen bu tür numaraları iyi bilirsin."

"Pekâlâ, düşünürüm."

O hafta sonu da Luisa'yı evde, arkadaşlarından uzak tutmayı başardı Renate. Oldukça kolaydı bu: Göz doktorunun herhangi bir şey, bir çaydanlık bile kaldırmamasını söylediğini hatırlattı Luisa'ya.

Pazartesi günü, Renate ile Luisa saat ondaki randevuya birlikte gittiler Dr. Widmer'e. Adam gözün 'iyi' olduğunu söyledi. Enflamasyon falan yoktu. Renate hâlâ bir basınç hissettiğini açıkladı. Doktor iki gözün de tansiyonunu ölçtü. Her ikisi de aynıydı.

"Beni görmek isterseniz, buradayım," dedi, sanki hastasını görmeyi istemiyordu da kadın ille de ısrar ederse...

Onun bu tavrı Renate'nin hiç hoşuna gitmedi, hiç de profesyonelce olmadığı kanısındaydı. Taksiyle eve dönerken doktorun yaklaşımı üstünde kafa yoruyordu Renate, artık siyah bandı takmasına bile gerek olmadığını söylemişti adam.

Derken, "Bundan böyle buzdolabında kendi yiyeceklerini benimkilerden ayrı tutacaksın," dedi Luisa'ya.

"Zaten öyle yapıyorum," dedi Luisa sakince.

Onun bu sakin hali Renate'yi fena sinirlendiriyordu. Bu kızda bir tuhafılık vardı. Besbelli değil miydi bu artık? Taksi hızla ilerlerken tek gözüyle pencereden bakmakta olan Renate birden Luisa'ya döndü. "Senin gibi nereden gelip nereye gittiği belli olmayan bir kızı eve aldım. Ne mal olduğunu tahmin etmeliydim oysa." Öylesine kesin konuşuyordu ki sanki Luisa'da derin bir kusur vardı, kızı yaşamının sonuna dek beş para etmez, kurtarılamaz kılan bir şey.

Eve vardıklarında, Renate kızların o gün yapacakları işlerin üstünden geçti, birtakım ince işleri olan lacivert ceket konusun-

da Vera'ya talimat verdi. Vera'yı yavaş yavaş başkalfalığa yükseltmekteydi Renate, aslında bu kızın hakkıydı da, ama Luisa'yı da o güne kadarki ayrıcalıklı konumlarından dışlamaya kararlı gibiydi.

Dr. Widmer'in baştan savıcı tavrını hâlâ içine sindiremeyen Renate, atölyedeki kızlara öğlen yemeğini dışarıda yiyeceğini, herhalde üçe kadar döneceğini açıkladı. Yatak odasına gidip telefonla kırk beş dakika sonrası için bir taksi ısmarladı. Bu sürede üstünü başını düzelterip makyajını yapabiliirdi.

Şoföre Hotel Zum Storchen'e çekmesini söyledi, en üst katta güzel bir teras-restaurant vardı orada. Ama yolda giderken fikrini değiştirdi, Storchen'in barını denemeye karar verdi. Burası büyükçe bir salondur, piyano müziği vardı ve bazı masalar iki kişilik olduğundan bunlardan birinde bir kişinin tek başına oturması dikkat çekmiyordu. Gözündeki siyah bandı oturduğu binanın kapısından çıkar çıkmaz çantasına atmıştı.

Eski günlerin geçip gitmiş olması ne yazık, diye düşündü Renate istakozunun tadını çıkarırken. Şu anda Luisa ile ikisi benzer bir yemeği birlikte yiyor olabilirlerdi. Kızı arada bir böyle iyi yerlere götürmeyi ihmal etmemişti. Luisa'nın eşcinseller arasına dalmasından önceydi o günler. Kızın böyle çıkacağı kimin aklına gelirdi! Enfes beyaz şarabı yudumlamakta teselli aradı Renate. Yemeğin arkasından bir espresso ile bir sigara içti.

Otelin önünde, kapıcıya bir taksi çağırmasını söyledi. Adama iki frank bahşış vermişti, o da taksinin kapısını açmış bekliyordu. Bir anda ne oldu, nasıl oldu, kendisi de anlayamadı, ama Renate kendini yüzüstü taksinin tabanında buldu, burnu oluklu lastiğe sürttü.

Bir an soluksuz kaldı Renate.

Taksinin şoförü öteki kapıyı açtı, otelin kapıcısı ona yardım amacıyla kolunu tutmaya çalışıyordu. Ayağa kalkabilmek için taksiden dışarı geri geri sürünerek çıkması gerekti kadının. Uzun etekliği de sırtına mı sıvanmıştı? Kapıcı mutlaka ayaklarını iyice görmüştü – biri düzgün topuklu pabuç, öteki iğrenç bir bot içinde!

"Madam!" dedi kapıcı kolunu uzatarak.

Taksi şoförü, "İyi misiniz?" diye sordu.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Sonunda taksiye yerleşebilen Renate sürücüyü evinin adresini verdi. Dikkatini, burnundan akan kanın elbisesini lekelememesi çabasına yoğunlaştırdı. Hafif bir burun kanaması geçirdiğini sanıyordu, burnunun üstü çizilmiş olacaktı. Dairenin kapısını açmadan önce gözüne siyah bandı yeniden taktı.

Atölyeden mırıltılı sesler ve tiz bir kahkaha duydu. "Ha-ha-ha" diye yükselen sesin Stephanie'ye ait olduğunu fark etti.

Doğruca banyoya gitti, burnunda ve yanaklarındaki kan lekelerini yıkadı. Aşağıda komşulardan biriyle karşılaşmadığına çok memnundu. Burnunda kötü bir sıyrık vardı. Bir süre sonra kabuk bağlayacaktı. Renate alkol sürdü.

Atölyeye girdiğinde konuşmalar birden kesildi, gerçi Luisa ile Vera başlarını işlerinden kaldırmadılar.

Stephanie ona baktı ve haykırdı: "Aaaa, Madam Renate, ne oldu size!"

Renate, Luisa'nın bir an kendisine baktığını, sonra birşeyleri içnelemeye devam ettiğini fark etti. "Bir şey yok! Gözümde bu bant varken uzaklıkları iyi ayarlayamıyorum da."

Luisa'yı köşedeki eczaneye göndererek kalsiyum tabletleri ve aspirin aldırdı.

Teddie'nin ikinci yazısı, 'Kentte Bir Gece'nin *Tages-Anzeiger* tarafından kabul edildiğini Rickie'den öğrendi Luisa ve Teddie'nin hiç değilse *bir* mektubunun yok edildiğini böylece anladı.

Yetki sahibi olanların icat edebilecekleri pisliklerin sınırı olmadığına inanıyordu Luisa. Kendini hiçbir zaman bu sözcüklerle ifade etmemişti, ama Rickie de aynı görüşü paylaşıyordu. Luisa'nın onunla birlikte olmaktan, onunla dertleşmekten hoşlanması bu yüzdendi. Üstelik Rickie, gözü karardığında aklına geleni yapan bir tipti. Bir keresinde İstanbul'da kaldığı otelin klima sistemi bozukmuş, otel yetkilileri de pencerelerin açılmak üzere yapılmadığını söylemişler. Sonunda Rickie bir yumrukla camı kırmış. Sağ elinin bir kıyısında kalmış olan yara izini göstermişti Luisa'ya.

"Dorrie ile bir akşam daha çık," dedi Rickie. "Ne zararı var ki? Ya da Teddie ile çık. İkinci yazısı yayınlandığında kutlamak isteyecektir."

Luisa'nın bundan hiç kuşkusu yoktu. "Söyle ona, bir denerim."

"Denemek ne demek? Ne yapıp yapıp buluşacaksın onunla. Hadi, şimdi hemen bir randevu ver, mutlaka başarırız." Rickie onun hemen Teddie'yi aramasını istiyordu.

Luisa bunu yapmadı. O sırada Rickie'nin evindeydi, günlerden perşembe, saat yediden biraz önceydi.

Rickie onun duraksadığını görerek şöyle dedi. "Peki öyleyse, hadi seninle ikimiz bir sinemaya gidelim bu gece. Çin yapımı yeni bir film var. Ne diyorsun? İhtiyar cadıyı aramak ister misin?" Zarif bir hareketle telefona işaret etti.

Ne kolay görünüyordu bu. Luisa numarayı çevirdi, omuzlarını dikleştirdi ve Renate'ye sinemaya gideceğini, daha sonra eve döneceğini bildirdi. Nezaketinden on ikiden önce geleceğini de ekledi ve Renate yanıt vermeye vakit bulamadan telefonu kapattı.

"Harika! Artık özgürüz."

Kız kendini gerçekten özgür hissetti. Bir birayı paylaştılar, Rickie'nin gazetesine bakarak filmin başlayacağı saati öğrendiler ve bir taksi çağırdılar. Kente vardıklarında, filmin başlamasından önce birer *wiener*'e vakitleri kalmıştı. Daha sonra bir Çin lokantasına gideceklerini söyledi Rickie.

Film bekledikleri kadar iyi çıkmadı. Konuşmaların uzadığı yerlerde, Luisa'nın dikkati dağıldı, yaşadığı evin ve çalıştığı atölyenin nasıl bir hapisane dönüştüklerini düşündü. Renate Luisa'nın yerine Vera'yı oturtmaya çalışıyordu. Peki, öyle olsun, Luisa'nın aldıracağı yoktu. Zaten bir *Schneiderin* olan Vera Luisa'dan yüksek durumdaydı ve 'özel' bir konum istemiyordu, çünkü Renate'den hoşlanmıyordu. Ondan kim hoşlanıyordu ki? Vera Renate'nin yanında çok iyi bir eğitim göreceğini biliyor, başka bir şey de istemiyordu – tabii kontratı sona erdiğinde iyi bir sicile sahip olmayı da. Şu andaki durum hakkında kızlar ne düşünüyorlardı acaba? Sırf bir erkek arkadaşıyla bir-iki kez buluştu, sonra da bir kız arkadaş edindi diye Renate'nin böylesine çıldıracağı akıllarına bile gelmezdi – yoksa gelir miy-

di? İnsanların neleri çakabilecekleri, neleri sezinleyebileceklerini dikkate almayı yavaş yavaş öğreniyordu Luisa. Gene de Vera'nın ve öteki kızların Renate'nin gösterdiği aşırı tepkiyi hayal bile edemeyeceklerine inanıyordu Luisa, çünkü bu tepkinin tek nedeni Luisa'nın... nesinde? Gönlünde mi?.. En birinci olmadığını anlamasıydı. Gözlerini koyu mavi bir denizin ufkunda batan kızıl bir topa dikti Luisa.

Perdede büyük beyaz harflerle yazılmış FIN sözcüğü belir-di, seyirciler kıpırdanmaya başladılar.

Kaldırırma çıktıklarında, "Görüyorsun ya, ihtiyacın olacak," dedi Rickie. Evden çıkarken yanına almakta ısrar ettiği tüvit ceketi kıza uzattı.

Bir ses, "Rickie!" diye haykırdı.

Ses, bej bir yazlık takım giymiş, uzun boylu bir genç adamdan gelmişti. Bir sonraki seans için sinemaya girmekteydi. Rickie onu Markus olarak tanıttı. Genç adam sırıttı.

"Demek böyle, Rickie," dedi Luisa'ya bir göz atarak.

"Evet, böyle. Dünya güzeli değil mi? Hayatımı tümüyle değiştirdi. Baksana benim giysilerimi giyiyor."

Markus, "Ho-ho-ho," diyerek uzaklaştı.

Luisa gülümsüyordu. Mutluydu -günlerden beri ilk kez.

Çin lokantasına yürüyerek gittiler.

Dönüşte taksiye bindiler. Evin kapısına gece yarısından önce vardı Luisa. Rickie taksinin parasını ödedi, Luisa'nın içeri girdiğine emin oluncaya dek beklemekte ısrar etti.

Luisa binaya girdi, merdivenleri çıktı. Rickie 'bir dahaki sefere kadar' ceketinin onda kalabileceğini söylemişti.

Dairenin kapısı kolayca açıldı. Derken Luisa karşısında şoktan kasılmış bir Renate buldu.

"O şeyi evin içine sokma! Kimin o?"

"Ödünç almak zorunda kaldım. Hava soğumuş."

"Al götür onu buradan! Dışarı!" Luisa'nın kolunda taşıdığı ceketi bir çekişte aldı Renate, pat-caart oturma odasına gitti, ışığı bile yakmadan camı açıp ceketi dışarı fırlattı.

"Pekâlâ, aşağı inip alacağım şimdi!" Luisa kapıya yöneldi.

"Şu kapıdan bir adım dışarı atarsan, bu gece eve giremezsin!"

Luisa kapıdan çıktı, arkasından kapadı, koşarak merdivenlerden indi. Rickie eğilmiş, ceketini bir çalının altından almaktaydı.

Rickie alçak sesle güldü: "Onu *buradan* işitebildim," diye fısıldadı. Başını hafifçe sallayarak kızın kendisiyle birlikte gelmesini işaret etti.

Luisa sabah altıyı biraz geçe Rickie'nin geniş kanepesinde uyandı. Sırtında üstüne büyük gelen sarı bir pijama, üstünde ikiye katlanmış beyaz bir çarşaf vardı. Hem mutlu hem de dinlenmişti, altı saat kadar uyumuş olduğu halde. Çok geçmeden bu huzurlu atmosfer içinde Rickie ile kahve içiyor, belki ekmek ve reçel yiyor olacaktı. Ne kadar süreceği belli olmaz, tadını çıkar bunun, dedi kendi kendine.

Rickie'nin evinde duvardan duvara serilmiş olan halının üstünde çıplak ayak yürüdü. Su ısıtmak için çaydanlığı ateşe koyarken yanlışlıkla biraz gürültü yaptı. "Hay Allah!"

Rickie yavaş yavaş uyandı. Bu sabah kahve yerine çay içmek istiyordu canı, çünkü özel bir sabahtı. Pijamasının üstüne çizgili koton bir sabahlık geçirerek kızın bulunduğu yere geldi. "Aaaah, Markus bizi şimdi görmeliydi. Baş başa kahvaltı!"

"Haaa, sinemadaki adamı mı diyorsun? Doğru! Ekmek, Rickie?"

"Hayırr, güzelim. Rejim yapıyorum, daha doğrusu yapmaya çalışıyorum. Pek çok şeyden vazgeçebilirim, ama sabah biramdan ve ayçöreğimden asla."

"Hav!" dedi Lulu.

"Jakob'un orada, Lulu, burada değil. "Ayçöreği" sözcüğünü duydu ya..."

Rickie pırıl pırıl cilalı yemek masasına oturdular. Luisa tereyağı, reçel, ince dilimle ekmek yiyor, Rickie ise sigara ve çay içiyordu. Luisa Rickie'ye bir kez daha teşekkür etmemek için kendini tuttu. Burada kendisini öylesine mutlu ve güvende hissediyordu ki... Sanki adam her şeyi ayarlayabilir, onu koruyabi-

lir, gerekirse saklayabilirdi. "Renate elimdeki tası kaptığı gibi evyenin içine attı... bundan dört gün kadar önce."

"Evyenin içinde kırdı mı?"

"Hazır çorba yapmıştım kendime, daha tamamen bitirmemişim bile. Ham-hum homurdanarak içeri girdi, önce bir şey söylemedi. Sonra 'İğrenç çorba' diyerek tası önümden aldığı gibi *güüüm!* Kırılan parçaları sudan geçirip çöpe attım, ama kalbim deli gibi atıyordu. 'Şimdi git, şikâyet et!' dedi, ben hiç tepki göstermeyince de omzuma bir yumruk attı. Düşünebiliyor musun? Ama onun vuracağını fark ettiğim için omuz kasımı gerginleştirdim, geriye zıplayışını görecektin!" Luisa bunu hatırlayınca güldü.

"Gene çok iyi dayanıyorsun."

"Kâseyi evden getirmiştim üstelik... Ben sekiz yaşındayken falan tanıdığım bir kadın seramikçi tarafından yapılmıştı. Ben de aptal gibi bunu Renate'ye söylemişim."

"Ömür boyu sürmeyecek... bu... canavar hayatında," dedi Rickie. "Daha altı ay dayanmak zorunda olduğun için üzülüyorum ama."

"Beş ay, bir hafta. Gene de çok uzun." Saatine baktı, yediyi yirmi iki geçiyordu.

Rickie oturma odasındaki bir çekmecedен bir şey çıkardı. "Bu evinki." Elinde bir anahtar vardı. "Ver bana anahtar halkasını, geçireyim. Ne zaman olursa, gece ya da gündüz, kalk gel..."

Luisa hiçbir şey demeden anahtarlığını pantolonunun cebine soktu yeniden.

"Banyoyu kullanabilirsin, benim çok vaktim var."

Kız giyinmiş olarak banyodan döndüğünde, Rickie, "Öğlene buluşalım mı?" diye sordu. "Kaçta gelirsin Seni Jakob'ta bekleyeyim."

Luisa ayak parmakları üstünde, sinirli sinirli kıpırdandı. "Öğle yemeğini *benim* hazırlamamı isteyecektir. Bugünlerde hasta numarası yapıyor ya."

Sekize on kala, Luisa dış kapının önünde Stefanie ile karşılaştı.

"Bu kadar erken mi çıktın, yoksa gece eve gelmedin mi?" diye sordu kız.

Luisa sırtıarak fısıldadı, "Baksana üstümü değiştiremedim."

"Eveet!" Bayağı etkilenmişti Stefanie. "Baksana," diye fısıldadı, sanki Renate'nin pencereden bakıyor olmasından korkarcasına başını kaldırıp yukarı bakarak. "Nesi var bunun? Sana hizmetçi muamelesi ya—"

Luisa omzunu silkti. "Tabiatı böyle. İlle de kırbacı şaklatmadan edemez."

"Peki, ama *ne* yaptın sen? Nasıl bir şey? Ama belki de bana söylemek istemezsin." Stefanie muzip muzip gülümsedi.

"Hiçbir şey!" dedi Luisa kesin bir sesle. Buna inanıyordu da.

Binanın dış merdivenlerini tırmandılar.

"Erkek arkadaşın şeker mi?" diye sordu Stefanie umutlu bir havayla.

"Hem de çok."

Başkalarının yanındayken Luisa'nın varlığını fark etmeme yolunu seçmişti Renate o sabah. Luisa hemen odasına gidip sırtına temiz bir gömlek geçirdi. Kara bandı çıkarmış olan Renate arada bir canı yanıyormuş gibi avucuyla örtüyordu sağ gözünü. Oysa iki göz hiç de birbirinden farklı görünmüyordu.

Dokuz buçuktaki teneffüste Renate ile birlikte dışarı çıkmadı Luisa, mutfakta kızlarla birlikte kahve içti.

Saat on bir civarında kapı çalındı. Renate kimin geldiğine bakması için Vera'yı aşağı gönderdi.

Aradan beş dakika geçmeden Vera kucağında koca bir buket çiçekle geri geldi. "Sana gelmiş, Luisa!" dedi gülümseyerek.

"*Bana* mı?" Luisa dikiş makinesinin başından kalktı. Selo-fan kâğıdına sarılmış buketi Vera'nın elinden alırken Renate'nin kendisine kötü kötü baktığını fark edebiliyordu. "Getirdiğin için teşekkürler, Vera."

"Ooo, bir şey değil! Hepsi gül galiba," dedi Vera göz kırparak.

Luisa buketi mutfaka götürüp büyük masanın üstünde açtı. Çiçeklerin sarıldığı ince teli kesmek, nemli kâğıdı atmak gerekiyordu. Sonra bir, daha doğrusu iki vazo aradı. Bir düzine kırmızı gül! Uzun saplı! Bir zarfın içinde kart da vardı:

Havalarda uçmaktayım,
sevgilim. Umarım sen de
öyle. Senin biricik Moritz'in.

Luisa alt dudağını ısırarak kakırdamamayı başardı. İki vazo çıkardı. Birinin içine yedi, ötekine beş gül koydu. Sonra tüm cesaretini toparlayarak, elinde büyük vazoyla atölyeye girdi.

"Ooooooh, şunlara bakın!" diye haykırdı Stefanie.

"Ne kadar nefis!" Bu da Elsie'den.

"Değil mi? Atölyeye biraz aydınlık getirir umarım," diyerek vazoyu büyük masanın ortasına yerleştirdi. Orada yer vardı bugün.

"Onları al, kendi odana götür, Luisa. Burası bir işyeri." Renate'nin ince, kara kaşları çatılmıştı.

"Kendim için bir vazo daha yaptım. Kızların hoşuna gider diye—"

"Çıkar şunları buradan!"

Luisa çiçekleri alıp çıktı. Sevgili Stefanie arkasından yüksek sesle inleyerek dayanışma gösterisi yaptı. Luisa kendi kendine söz verdi: Ne yapıp yapıp, kızlara eve giderken bir ya da iki gül götürebilecekleri mesajını iletenecekti. Kaç zamanda bir güzel bir şey giriyordu ki atölyeye?

Öğlen olduğunda Luisa, Renate'ye yemekte ne istediğini sordu. Limonlu, soğanlı ton balığı salatası ve tereyağlı kızarmış ekmek. Luisa istenileni hazırlayıp televizyonun durduğu oturma odasına bir tepsi içinde götürdü, sonra anahtarlarını cebine atarak evden çıktı. Çıkmadan önce Stefanie'yi mutfakta yakalamış, kızların isterlerse akşam gitmeden önce odasındaki güllerden alabileceklerini iletmışti.

Luisa hızlı adımlarla Jakob'un oraya yürüdü, Rickie orada değilse düş kırıklığına uğrayacağını biliyordu. Kimi kez yemek saatinde de çalışması gerekiyordu adamın. Nitekim her zaman ki masasında değildi. Ama birden onun arka terasa açılan kapının önünde durduğunu gördü. Asmaların altında, fazla güneş almayan gölgelik bir masaya oturdular.

"Rickie, güller çok güzel! Teşekkür ederim."

Rickie ona uzaktan bir öpücük gönderdi. "Aşkım benim! Bu sabah çok iyi işler çıkardım. Ve düşündüm."

Ursie masaya yanaştı, o da çevresine neşe saçıyordu, açık renk saçları terden yol yol yapışmıştı, önlüğü de günün bu saatine göre biraz fazla kirlenmişti. Rickie hemen Luisa'ya bir ko-

la, kendisine de bira ısmarladı. Yiyecek olarak her ikisi için de s       et ve ekmek.

"Düşündüm de, Dorrie'den daha iyi yararlanmalıyız... Renate ile baş etmek açısından." Rickie'nin kaşları kır  şt  . "Benim atölyeye ta  ınsan, orada yatıp kahvalt  n   etsen, ya  asan, seni kabahatli çıkarabilir. Peki, tamam. O zaman seni *kovmasını* sağlamalıyız ki çıraklığını başka bir terzinin yanında bitirebilesin."

"Evet, ama kötü sicil verir," dedi Luisa hemen.

Yemekleri geldi.

"Bir bira daha, Rickie? Hazır ben buradayken."

"Ja... yani... *ein kleines*," dedi Rickie. Hardal kavanozunu Luisa'ya doğru itti. "Aaah, ah, bu Renate gibiler var ya, erkekler arasında da rastlanır bunlara, biliyor musun? *Benim* hiç başıma gelmedi, ama yedi sekiz yıl önce genç bir arkadaşımın başına geldi. Heinz. Reklam ressamıydı, çıraklığı sırasında bir adam ona yardım elini uzatıyor, Heinz onun stüdyosunda yaşamaya ba  lıyor, ama adam *gizli* bir eşcinsel. Çoğu insan onu hetero sanıyordu. Aslında *hiçbir* cinsel hayatı yoktu. Derken Heinz bir oğlanla tanışıp ona a  ık olunca," –Rickie sesini alçalttı, yanlarındaki masaya baktı, ama onlar kendi havalarındaydılar– "Meyer, yani daha yaşlı olan adam, inanılmaz bir patırtı çıkardı. Heinz'   pis bir şeymiş gibi sokağa attı. Bu büyük bir felaket değildi, çünkü Meyer aynı zamanda hocası değildi çocuğun, yalnızca ev sahibiydi. Gene de senin durumunla aynı, anlıyorsun ya?"

Luisa anlıyordu. Bir kelime arandı, sonunda 'a  ır   sahiplenici'yi buldu.

Rickie karamsar bir havayla, "  ok daha derin bir şey," dedi. "Bu Meyer'ler, Renate'ler, koruma altına aldıkları kişilerin tanıştıkları birtakım insanlarda, kendilerinde olmayan ya da vermek istemedikleri bir şey bulduklarını görüyorlar. Seks, anlayacağın. Renate sana o şekilde yaklaşım gösterseydi, herhalde kabul etmezdin, değil mi?"

"Hayır." Luisa sinirli sinirli gülümsedi, çünkü böyle bir şeyi hayal etmek ürkütücüydü, ama imk  nsiz değildi. Luisa'nın kendisine biraz, hatta birazdan da fazla, tutkun olduğunu düşünmek hep hoşuna gitmişti Renate'nin, Luisa bunu öteden be-

ri sezinlemişti ve kimseye bir şey söylemek istememişti, ama nedense Rickie zaten biliyormuş gibi geldi ona.

Birden bir şey hatırlayarak sarsıldı Rickie: Heinz genç ölmüştü. AIDS. Kimden kapmıştı acaba? Kim bilebilirdi? Heinz'ın hastalığı çok çabuk ilerlemişti, Rickie ona ilk ve son ziyaretini yaptığında zaten hastanedeydi. Bir iskelete benziyordu, bakanda korku uyandıran bir şeydi. Rickie kendi kendinden utandı. Gerçi Heinz yakın bir dost değildi, ama gene de onu iki ya da üç kez ziyaret edecek zamanı neden ayıramamıştı? Rickie'nin hatırladığı kadarıyla Philip Egli çok daha vefalı bir dost çıkmıştı. Heinz'ın hastane yastığına gömülmüş yüzündeki gülümsemeyi hatırlıyordu Rickie. Ona giderken şeftali ve kitap götürmüştü. Ne acıklı.

"Konuyu değiştirelim mi?.. Aaaa, çok teşekkürler, Ursie!" Yeni birası gelmişti. "Teddie bu sabah beni aradı. Önümüzdeki hafta doğum günü varmış. Seni, beni, birkaç kişiyi daha Kronenhalle'de akşam yemeğine davet etmek istiyor... ayrıca, annesi bir yıl boyunca gazetecilik okuluna gitmesi için para vermeyi kabul etmiş."

Onun için ne kadar iyi, diye düşündü Luisa. "Mutlu bir geleceği var, öyle görünüyor." Boşalmış olan tabağını önünden itti, Rickie'nin ondan Teddie konusunda bir tepki beklediğinin farkındaydı.

"Hooop, hop," dedi Rickie alçak sesle. "Bizim Willi boy gösterdi gene. Arkanda. Kapının orada durmuş insanları dikizliyor. Kahve ister misin, sevgili Luisa."

"Vaktim yok. Öğle tatilimiz tam bir saat değil, biliyorsun."

"Yemek benim ikramım. Gitmen gerekiyorsa, koş bari."

"Teşekkürler, Rickie." Luisa ayağa kalktı, şöyle bir arkasına göz attığında Willi Biber'in -kafasında meşhur gri şapka- kapının içinde ağır ağır döndüğünü gördü. "Biliyor musun, son günlerde bayağı incelmış görünüyorsun," dedi Rickie'ye, kendi beline şak şak vurarak.

Rickie'nin gözleri parladı.

Kız ona doğru iyice eğilerek konuştu: "L'Eclair'deki Frau Wenger bile sordu, Renate'nin neden bana bu kadar düşmanca davrandığını. Renate'ye de sormuş, ama o ne demiş biliyor mu-

sun? 'Öylesine kötü, sarsıcı bir şey ki, ne sana ne de başkasına söyleyebilirim.' Ha-ha!" ve Luisa, arka bahçenin kapısına doğru koşarak gitti.

Tipik, diye düşündü Rickie. Renate Hagnauer aslında klasik bir vakaydı -hastalık belirtilerinin listesi İspanyol nezlesi ya da menenjit kadar belirgindi. Teddie'nin söylediği bir şey daha vardı, ama Luisa'ya iletmeyi unutmuştu. Oğlan Luisa'yı Nil Nehrinde bir gemi yolculuğuna davet etmek istiyordu. Rickie, köktendincilerin son zamanlarda turistlere saldırdıklarından söz ederek tehlikeye karşı uyarmıştı onu. Bunun üzerine Teddie, "Öyleyse Mississippi Nehri olsun, Yeni Orleans'a kadar vapurla gideriz!" demişti.

"Hadi kalk, sevgili Lulu. Fabrikamıza dönelim."

Yapacak işleri vardı Rickie'nin ve o gün öğleden sonra işleri iyi gitti. Gene de kendini yalnız hissettiğini fark etti. O gece bir randevusu yoktu, hele Teddie Stevenson ile hiç yoktu; oysa, çalışırken bile arada bir onu düşünüyor, hatta hayaller kuruyordu. Freddie Schimmelmänn'i arasa? Ama o neredeydi acaba şimdi? Evde mi, işte mi, dedektiflik kursundaki derslerinden birinde mi? Ya da jimnastiğe mi gitmişti?

O gün gelen telefonlardan biri bir salata-sosu şirketindendi (Rainbow adlı). Temsilci, 'patron'un Rickie'nin çağlayan fikrini beğendiğini iletmek amacıyla aramıştı. Biraz çaba göstererek hatırladı Rickie: Çeşitli pastel renklerden oluşmuş bir çağlayan, kayalardan akan.

"Memnun oldum," dedi Rickie. "Haber verdiğiniz için teşekkürler."

Telefondaki adamın sesi gerçekten memnundu, ama Rickie'nin depresyonu geçmemişti. Mathilde'e baktı, kız oturmuş zarfların üstüne adresler yazıyordu. Sonra masasının üstündeki telefona baktı.

Rickie Freddie'nin ev numarasını çevirdi.

Bir kadın açtı telefonu.

"Alo," dedi Rickie, "memur Schimmelmänn orada mı acaba?"

"Şu anda yok, ama saat altıdan önce arayacak. Siz kimsiniz?"

Rickie bir an durakladı. "Şey... Rickie. Ben—"

"Haa, Rickie, evet. Sizden söz etti," dedi kadın neşeli bir sesle. "Bir haber bırakmak ister misiniz?"

"Hayır, önemli değil. Aradığımı söyleyin yalnızca, lütfen."

"Tabii söylerim, Rickie."

Telefonu kapattılar. Karısı mıydı şimdi bu? Herhalde öyleydi. Şaşılacak şey. Freddie nasıl başarıyordu bu işi?

Aradan birkaç gün geçti, Luisa ortalıkta görünmedi. Derken bir sabah, saat on civarında onun Jakob'a girdiğini gördü Rickie; kız Renate ile birlikteydi. Beklenmedik bir şey, çünkü Renate sık sık yalnız gelmeye başlamıştı.

Ses çıkarmadan sırf dudaklarını oynatarak, "Vah-vah-vah-" yaptı Rickie ve elinin parmaklarıyla Luisa'ya *dır-dır* anlamına gelen bir işaret yaptı. Sonra başparmağını kendisine çevirdi. *Beni ara. Söyleyeceğim bir şey var.* Renate'ye şok yaşatmak için Dorrie'nin aklına gelen fikri kızla tartışmak istiyordu.

O gün öğleden sonra saat dört sıralarında telefonu çaldığında Rickie ümitlendi. Kimi kez bu saatlerde Luisa'yı kek falan almaya gönderirdi Renate. Ursie'nin sesini duyunca şaşırdı Rickie.

"Ruth'a birşeyler oluyor," dedi Ursie. "Biliyorsun ya Frau Reisner? Bugün çok içki içti." Sorun şuydu: Rickie kadını evine götürmeye yardımcı olabilir miydi?

Rickie hemen "Elbette," dedi. Ve aradan on beş saniye geçmeden canı sıkıldı. Ne yazık ki bu yardımı yapacak başka arkadaş yoktu Ruth'un Jakob'un orada.

Rickie durumu Mathilde'e izah etti. Ruth, Rickie'nin atölyesinin bulunduğu binada yaşıyordu.

Rickie Jakob'a vardığında, Ruth önünde boş bir şarap kadehi, gözlerini boşluğa dikmiş, oturuyordu. Aynı anda, telefon kulübesinin yanında Luisa'yı gördü, kız da onu.

"Rickie, tam seni aramak üzereydim."

"Merhaba, şekerim! Ruth'u evine götürmek zorundayım, benim atölyenin oraya. Merhaba, Ruth! Rickie ben."

Ursie başlarında bitmişti. "Öğle yemeği yemedi, önüne kadar getirdim oysa. Kocasının ölüm yıldönümüyümüş, öyle diyor."

"Hadi birlikte eve gidelim, olur mu?" Gri kaşların altındaki sütünüsü gözlerde gördüğü düşmanlık mıydı?

"Oooo –Rickie...i...iyi...bir...çocuk!"

Rickie kadının uzattığı eli sıkıca yakaladı, içinden "Tanrıya şükür!" diyerek onu çekip ayağa kaldırdı.

Luisa da yardım etti.

"Biliyor musun... bi yıl önce...k – kocam öldü," diye mırıldandı Ruth. Gri entarisinin önüne bir şey –belki beyaz şarap dökmüştü, ıslaklığı duruyordu. "Diyeceğim..."

Rickie, "Anlıyorum," diyerek başıyla Ursie'ye olumlu bir işaret yaptı. Ruth iki yana sallanıyordu, ama kendini tamamen bırakmıyordu, demek ki onu eve kadar götürebileceklerdi.

"Teşekkürler, Rickie." Ursie'nin içi rahatlamıştı.

Kaldırımında, Rickie, "Derin soluklar al, Ruth," dedi.

Her iki kolundan tutulmuş halde zar zor yürüyebilen Ruth, "Bir şeyim *yok*!" dedi.

"Luisa, seni gördüğüme çok sevindim," dedi Rickie. "Teddie'den haber aldın mı?"

"Gazetedeki yazısı hakkında mı? Evet. Telefon açtı, şansım varmış. Daha doğrusu otuz saniye içinde kapattım. Zorunluydum!"

"Kocam Eric –bir yıl önce... yooo, çooook çok yıllar önce. Ama *bugün*," dedi Ruth.

"Doğrudur. Bugündü," dedi Rickie.

"Hatırlıyorum... normal bi şey..."

"Dinle, Dorrie ile bir fikir düşündük. Benimle stüdyoya gelir misin, iki dakikalığına?"

"Şu anda L'Eclair'de çörek ve tatlı alıyor olmalıydım," dedi Luisa, aslında yaptığı şeyin bu kadar farklı oluşuna gülesi geldi.

Rickie dedi ki: "Neredeyse geldik, Gladys. Anahtarın yanında ya?"

Oturduğu binanın kapısına varıp da önündeki merdivenleri görünce biraz ayılır gibi oldu Ruth. Luisa ile Rickie onu yukarı uçurdular. Anahtarı çantasındaydı neyse ki. Kapıyı açtılar.

Ruth'u yatak odasındaki çift kişilik yatağın üstüne uzattılar, başına bir bardak su bıraktılar. Rickie pencerenin biraz aralık kalmasına dikkat etti.

Dışarı çıktıklarında Rickie'nin stüdyosuna inen merdivenlerin bir-iki adım ötesindeydiler. Ama Luisa hemen dönmesi gerektiğini bildirdi. Zaten L'Eclair'den epeyce uzaktaydılar. Rickie de bunun farkındaydı.

"Bak," dedi kızla birlikte elinden geldiğince ağır ağır yürüyerek, "Renate –" Burada güldü, "seni Dorrie ile yatakta yakalıyor bi gece ya da akşamın erken bir saatinde de olabilir. Odanın kapısını açıyor, mesela, dehşet içinde çılgınlık atıyor. Bu durumda Renate seni mutlaka kovar. Ve hatta gerçek bir kalp krizi geçirebilir."

Luisa güldü. "Dorrie'nin fikri mi bu?"

"İkimizin. Başını sokacak bir yer dersen, bana güvenebilirsin. İstersen para da veririm. Philip Egli'nin kız kardeşi de terzi çırağı. Patronunun bir çırağı daha alabileceğini söylüyor."

"Ama Rickie... çok yalapaşap bir şey bu. Üstelik işin içine Dorrie'yi de sokmak–"

"Renate gibi tipleri iyi tanırım. Başka yolu var mı?"

"Kaçmam gerek, Rickie." Ve Luisa koşarak uzaklaştı.

Onun koşmasını gıpta ile karışık bir kızgınlıkla izledi Rickie. Gene gerisin geriye, Renate Hagnauer'e doğru koşuyordu.

Ruth'un anahtarlarını kendi cebine attığını fark etti Rickie. Luisa ile konuştuğu sürece avucunun içinde sığıttığı onlarmış meyer. Birkaç adım geriye yürüyüp atölyesine giden merdivenlerden indi. Kapısı kilitliydi, çalmak zorunda kaldı. "Ben, Rickie!"

Mathilde, kapıyı açtı. "Selam. Bay Hallahuer gene aradı – biliyorsun ya, alüminyum kaşıklar için."

"Alüminyum kaşıklar?.."

"Hani bir uçak fikrin vardı ya."

"Haaaa, evet."

"Çapraz kaşıkları sevmemiş, ama kaşık çizimini sevmiş. Onu aramanı istiyor."

"Tamam. Şu anda yeniden yukarı çıkmam gerekiyor –Frau Reisner'in evine. Anahtarları bende kalmış."

Mathilde'nin dolgun kızıl dudakları bir gülümsemeyle yayıldı. "Gördüm sizi! Yanınızda o güzel kız vardı... Luisa. Müt-hiş bir manzaraydı! Hah-hah!" Gülerken dizlerine vuruyordu.

"Bir-iki dakikaya kadar dönerim."

Rickie Ruth'un zilini çaldı, ayrıca kapıya vurdu, kim olduğunu yüksek sesle belirttikten sonra anahtarı kullanarak içeri girdi. Hiçbir değişiklik yoktu, Gladys uyuyor gibiydi. Rickie buzdolabına gitti, dolabın içinin temiz ve düzenli görünüşüne biraz şaşıtı. Biraz peynir dilimleyip bir tabağa koydu.

"Ruth?"

Kadın derin bir uykundaydı, ağzı hafif açık. Yüzünde ne kadar çok kırışık vardı! Yaşlanmak ne dehşet vericiydi! Ve buna karşı yapılabilecek hiçbir şey yoktu – tabii insana hem türlü acılar çektiren hem de çok geçmeden belli olan yüz gerdirmeye ameliyatları dışında. Üstelik, ameliyat olduğun belli olunca azarı işiten de sen oluyordun. Tabii genç yaşta ölmek de vardı... ya da kendini öldürmek. Ruth Riesner'in artık anlamsızlaşmış bednine, kır saçlarına, büzüşmüş yüzüne bakarken kimilerinin neden intiharı yeğlediklerini anlamak kolaydı.

Rickie kadının ayakkabılarını çıkarmaya zorladı kendini, uyanmasından fena halde korkarak.

"Aaaaay-uyyyy..."

"Benim, Ruth, Rickie," diye fısıldadı.

"Aaaayyy-uyyyy..." Gözleri yeniden kapandı.

Rickie ince bir battaniye bulup kadının üstüne örttü. Yaşlılar söz konusu olduğunda hiç belli olmazdı. Philip Egli, Luisa'ya bir iş bulunabileceği konusunda iyimser konuşmuştu. Renate hakkında birkaç sözcük yetmişti Philip'in durumu değerlendirmesi için. "Haaa, o tiplerden biri," demişti bıkkın bir sesle. "Evet. Jakob'un oradan tanıyorum onu. Tabii."

Rickie Ruth'un uyanır uyanmaz görebileceği yere bir not bıraktı:

Kapıyı üstüne kilitleyemedim. Kendi-
ne iyi bak, sevgili Ruth. Rickie.

Olayın o cumartesi gecesi geç bir saatte gerçekleşmesine karar verirler. Luisa bütün akşam evden çıkmayacak, saat biri çeyrek geçe Dorrie'yi içeri alacaktı. O saate kadar Renate'nin mışıl mışıl uykuya dalmış olacağından yüzde doksan emindi Luisa. Uyumamışsa, demek ki çok sürükleyici bir televizyon programına takılmıştı. Televizyon Renate'nin yatak odasında idi, odanın kapısı ise her zaman kapalı ya da çok azıcık aralık dururdu. O cumartesi Jakob'a gitmeyeceğini açıklamıştı Renate. Luisa'nın hesabına göre, Dorrie'yi içeri aldığı anda Renate onları koridorda enselese bile, kızın o saatte eve girmesine yeterince öfkelenenecekti. Ama tabii, ikisini yatakta yakalaması çok daha iyiydi. Dorrie ile tek kişilik bir yatağı sığışmak fikrine birkaç gün içinde o kadar alışmıştı ki Luisa, sanki bunun provasını bile yapmış gibiydi. Sahneyi gözünün önüne getirdiğinde gülmesi geliyordu, ama bir başka düşünce hemen ciddileştiriyordu onu: Bu bir dönüm noktası olacaktı. Luisa yaşamının altüst olacağına farkındaydı. Sokağa atılmaya hazırlıyordu kendini.

Rickie her zamanki gibi bir melekti –öylesine sakın, her şeyin iyi gideceğinden, kızın kısa bir süre sonra 'özgür bir insan' olacağından öylesine emin... Bunu kaç kez söylemişti.

Cumartesi geldi çattı, güneşli bir gündü, başarı, mutluluk, özgürlük, kahkaha, iyi niyet vaat ediyordu sanki yarın için. Ama öyle mi olacaktı? Luisa alışverişi yaptı, Renate'nin iki tekerlekli pazar arabasına doldurarak eve taşıdı her şeyi. Merdivenlerden birkaç kez inip çıkması gerekti. Hâlâ gözünü silmekte olan Renate bir de araba kullanmak istememişti. L'Eclair'de sabah keyfi sürüyor, çayının yanında Frau Wenger'in kendi icat ettiğini iddia ettiği limonlu pastadan yiyordu.

O akşam Luisa İngilizce'sine çalıştı, renkli desenlerle dolu kocaman tekstil kitabının en az beş sayfasını nerdeyse ezberledi; kumaşların adları dört dilde yazılmıştı.

Neredeyse on bir olmuştu. Bu saatten sonra Renate nadi-ren gelmişti kızın odasına. Luisa biraz gevşeme zamanı tanıdı kendine, şu sırada Jakob'un dükkânında neler olduğunu hayal etmeye koyuldu. Dorrie orada, Rickie ve ötekilerle birlikte her zamankinden farksız davranıyor, belki bira içiyor, belki dans ediyordu herhalde. Luisa'nın aşağı kapıyı açabildiğinden emin olmak için evin önüne kadar Dorrie'ye eşlik edeceğini söylemişti Rickie. Böylece saat biri beş geçe, sonra biri on geçe, Luisa Renate'nin yatak odası kapısının kapalı olup olmadığını kontrol etti. Biri on bir geçe ise, ayağında terlik, üstünde pantolon ve bluzla, hiç gürültü çıkarmamaya dikkat ederek aşağı indi.

Luisa ön kapıyı açarken, karanlığın içinden bir karaltı olarak yaklaştı Dorrie. Konuşmalarına, işaretleşmelerine gerek yoktu. Luisa önde, Dorrie arkada, merdivenleri tırmandılar.

Daire kapısının öte yanında ne bekliyordu? Luisa yavaş yavaş iterek açtı: hiç. Dorrie'i içeri almak için elini tuttu, sonra kapıyı yeniden kilitleyebilmek için bıraktı.

Luisa'nın odasına parmak uçlarında ilerleyerek girdiler, kapıyı kapadılar. Bir an ikisi de sessiz kahkahalarla iki büklüm oldular. Tek bir lamba odayı kısmen aydınlatıyordu, Dorrie odayı ilk kez görüyormuşçasına çevresine bakındı. Mavi koton ceketini çıkarmaya koyuldu, hâlâ hiç ses çıkarmamıştı, Luisa'ya bir göz attı.

Yatağını zaten açmıştı Luisa, çarşafı ve üstündeki ince yorganı çevirmişti. Ayakucunda mavi bir battaniye katlanmış olarak duruyordu. Luisa ayakkabılarını çıkardı. Birden utangaç hissetmişti kendini ve bu sanki bir sancı gibi alt üst etti onu. Şimdi pantolon çıkacak. Dorrie daha hızlı hareket ediyordu.

"Çoraplarımı çıkarmıyorum," diye fısıldadı Dorrie. "Aceleyle kaçmak zorunda olan benim."

Dorrie donunu da çıkarmadı, ama belden yukarısı cırılçırıktı. Luisa aynı şeyi yapmak zorunluluğunu duydu.

"Üst yanımız inandırıcı olmalı," dedi Dorrie. "Böyle gayet iyi. OK?" diyerek yatağı gösterdi.

Luisa arşafın altına girdi, Dorrie kayarcasına yanına uzandı.

"Işığı açık bıraksak iyi olur, ne dersin?" dedi Dorrie. "Biz o tiplerdeniz ya, aydınlıkta yapmayı seviyoruz." Gülmemeye çabaladı, ama gene de bir kahkaha fırladı.

Birkaç saniye kulak kabarttılar. Hiçbir şey.

Dorrie fısıldadı, "Biraz gürültü yapalım."

"Doğru. Radyoyu açayım mı?"

"Uzanabilecek misin?"

Luisa karnının üstünde döndü, kolunu yastıkların ötesine uzattı. Radyo kitaplığın üstünde duruyordu. Klasik müzik çalıyordu, Luisa fazla yükseltmedi. Renate gelirken ayak seslerini duymak istiyordu.

Dorrie tek koluyla Luisa'nın belini kavrayıp sıkarak, "Luisa," dedi. "Bu ânı nicedir bekliyorum, biliyorsun."

Bu kez Luisa yüksek sesle güldü, hatta çığlığı bastı.

"Bir daha yapayım mı?" diye kıkırdadı Dorrie. "Öhö! Öhö!"

Dışarısı hâlâ sessizdi.

"Şu hale bak, seni kimbilir kaç gece ziyaret edebilirmişim de ruhu duymazmış! Amma derin uykusu varmış!"

Sessizlik. Derken Luisa koridorda bir şey duydu.

"Luisa?" Tamam, Renate'nin sesi.

Bir duraklama.

Dorrie bir kez daha Luisa'nın beline sarıldı ve dedi ki: "Kolumu boynuma dola. Sahici görünmesi gerek."

"Luisa?" Kapı aralanıyordu. "Nneeee!" Bir ığlıktı bu. "Ne yapıyorsunuz burada! Luisa! Ve sen! Sen, kalk bakayım! Def ol!"

Dorrie ayağı fırlamış acele acele giyiniyordu. "Şimdi çıkarız, merak etmeyin!"

Renate kollarını her bir yana sallıyordu. "Çık dışarı! Def ol!" O sırada pantolonunun fermuarını çekmekte olan Dorrie'ye hitap ediyordu.

Luisa da ayaktaydı artık, bluzunu çekip aldı.

Dorrie Renate'nin yumruklarından kaçınmaya çalışıyordu, ama bir tanesi ensesine indi.

"Sen burayı *neresi* sanıyorsun, ha?" diye haykırdı Renate. "Çık dışarı, hadi! *Çık!*"

Dorrie odanın kapısına ulaştığında, "Hoşça kal, Luisa!" diye seslendi, daire kapısına doğru yok olmadan önce gözlerinin parlaklığını, yüzündeki geniş, dalgacı gülümsemeyi bir an gördü Luisa.

Renate topallayarak arkasından koşturuyordu. "İnsan değil, pislik! *Pislik!*"

Luisa koridora çıktığında Renate dairenin kapısında idi, hâlâ bas bas bağılıyor, bu kez Dorrie'yi aşağıya kadar izlemeye kararlı görünüyordu. Biri merdiven otomatığına basmıştı.

"*Def ol*, diyorum... Ayyyyyy!" Bu seferki bir dehşet çığlığıydı.

Luisa kapıya yetiştiğinde Renate merdivenlerden başaşağı yuvarlanmaktaydı, bir an çıplak ayakları Çin işi sabahlığının kıvrımları arasından göründü. Dorrie ise bir kat aşağıdaki merdivenlerden koşarak inmekteydi. Büyük bir çatırtı ve vurma sesi duyuldu: Renate'nin başı en alt basamağın yanındaki duvara çarpmıştı.

"Aman Allahım!" diye haykırdı bir kadın sesi alt kattaki bir kapıdan.

Renate çarptığı duvarın dibinde kırık dökük bir yığın halinde yatıyordu.

Dorrie geri dönmüştü, başka bir komşu kapısını açtı.

"Bu Frau Hagnauer!"

"Kafası çarpmış, bayılmış! Islak bez getireyim!"

Kadının biri Renate'yi kolundan çekiyor, bir adam ise onun dizlerini açmaya çalışıyordu, oturur konuma getirebilmek için.

Luisa merdivenin ortasına kadar indi. Birisi ona neler olduğunu soruyordu. Renate'nin öldüğünü sandı Luisa; kadının gözleri de, ağzı da yarı açık, kıpırtısızdı, başı omzuna düşmüştü.

"Doktor çağırın!"

"Cankurtaran gerek!"

"Luisa, ne oldu?"

Luisa Dorrie'ye bir göz attı. "Arkadaşımın arkasından çıktı... ve düştü."

Bir kadının itirazına karşın, iki adam Renate'yi dairelerden birine taşımakta direndiler, onu bir kanepenin üstüne yatırdılar. Birisi çaydan söz etti.

"Yanımdayım, Luisa," dedi Dorrie.

Dorrie'nin yüzü tebeşir beyazıydı, sanki o da ölmüş gibi diye düşündü Luisa. Ve birden kulakları çınlamaya başladı, dizlerinin bağı kesildi. Bir kadın onu dirseğinden yakaladı, Luisa bir koltuğa düşercesine oturdu. Dorrie ıslak bir havlu tutuşturdu eline.

"Başını eğ, buna doğru," dedi Dorrie. "İyice, yüzünü gömşuna, hadi."

Kapının zili uzun uzun çaldı, artı birisi kapıya vuruyordu da. Polis gelmişti, yanlarında da bir doktor.

"Bu bol şekerli, iyi gelir," dedi bir kadın, Luisa'ya bir fincan çay uzatarak.

Dorrie Luisa'nın yerine eline aldı fincanı.

Kanepenin çevresine toplanmış olan polis memurlarının sorularını pijamalı, sabahlıklı birtakım insanlar yanıtlıyorlardı.

"Kimlik kartı neredee?"

Nerede olduğunu Luisa söyledi onlara: Renate'nin çantasında taşıdığı cüzdanın içinde, çanta şu an yatak odasında olmalıydı. Luisa bir koşu gidip getirmeye hazırdı, ama Dorrie ile iki başka kadın onu engellediler.

"Senin anahtarlarını da alayım," dedi Dorrie. "Nerede? Çünkü bu gece burada kalamazsın."

Öteki kadınlardan da iyi niyetli sesler çıkıyordu. Ne inanılmaz bir kaza! Hem de birdenbire! Luisa onlarda da kalabilirdi isterse, ikisinin de fazla yatakları vardı. Renate kanepenin üstünden yok olmuştu. Polisler Luisa'nın adını aldılar, Dorrie'nin yukarıdan getirdiği cüzdanın içinde duran kimlik kartını kontrol ettiler. Polislerden biri olayın nasıl geliştiğini sordu. Her iki kız da Dorrie'nin daireden çıktığını ve Renate Hagnauer'in merdivenden inmeye başladığını söylediler. Komşulardan biri bunu doğruladı: Kapısını açıp da Renate'yi yerde yatar vaziyette gördüğünde Luisa dairenin kapısında duruyor, öteki kız da, Dorrie yani, bir alt katın merdivenini iniyordu.

"Birilerine bağırdığını duydum önce," dedi kadın. "Kapıyı o yüzden açtım."

Memur, "Bağırıyor muydu?" diye sordu.

"Sanki öfkelenmişti. Arada bir öfkelenir, biliyorum. Sesi buraya kadar gelir."

Luisa bir yudum çay içti. Derken Dorrie yanına geldi.

"Telefon ettim. Hadi gidelim."

"Telefon mu?"

"Rickie ile konuştum. Bu gece aramamı söylemişti –anladın ya? Dairenin kapısını da kilitledim."

Geride kalmış olan tek polis memuru da çıkıyordu. Bu arada Dorrie kadınlardan birine Luisa'nın bu gece tek başına o dairede kalmasının doğru olmadığını söyledi, kadın da ona hak verdi.

Derken iki kız sokakta yürüyorlardı, Dorrie Luisa'nın koluna girmişti. Luisa'nın tüvit ceketini almıştı yanına, Luisa'nın anahtarları cebindeydi.

"Rickie bizi Küçük g'de bekliyor," dedi Dorrie adımlarını hızlandırarak. "Hadi, iyi gelir."

Luisa derin soluklarla serin geceyi içine çekiyordu. Birden Renate'nin çıplak ayakları gözünün önüne geldi, çok sarsıcı bir imge: Biri küçük ve normal, öteki sanki kalın bir S harfi gibi – düşüş sonrasında Renate'nin ayaklarının üç metre öteden kırırtısız görünümü. "Rickie'ye söyledin mi?"

Dorrie Luisa'nın elini sıkıca kavradı. "Hayır. Birkaç dakika kadar geleceğimizi söyledim yalnızca."

Luisa kolunu gevşetti. O âna dek Dorrie ona destek oluyordu.

"İyi, bak, düzeldin işte," dedi Dorrie. "Şimdi, bu gece ben de yatabilirsin, Rickie'de de. Ama kararı sen vereceksin. Rickie ile tartışmaya girme."

"Peki."

Jakob'un ana girişindeki asma çardağının altında oturuyordu Rickie, Lulu ile birlikte. "İkiniz birden, ha?" dedi gülerek.

Dorrie Luisa'ya bir göz attı. "Beni kovdu, ama..." Dorrie sesini alçalttı. "Renate merdivenlerden düştü." Son sözcük neredeyse fısıltı olarak çıkmıştı. "O öldü, Rickie."

Rickie kaşlarını çatı. "Sen ne–"

"Doğru söylüyor," dedi Luisa. "Düştü. Sırtında uzun bir sabahlık vardı– ayağına takıldı ya da kaydı."

"Polisler falan geldi," diye alçak sesle devam etti Dorrie, aslında çevrede kimse yoktu, yalnızca bir adam tek başına Jakob'tan çıkıp onlara bakmadan yanlarından geçip gitti.

O sırada Küçük g alışılmadık ölçüde sessizdi, ışıklar bile daha hafif yanıyordu. İçeriden bir yerden Ursie'nin sesi geldi: "Ja-OK- Ka-pa-tı-yo-ruz! İçkilerinizi bitirin, lütfen!"

"Öldü, ha?" Rickie yumruk yemiş gibiydi.

"Rickie, Luisa bu gece bende yatabilir... ya da sende. Ama şu an—"

"Bende. Hadi, kalkın, bana gidiyoruz."

Hep birlikte yürümeye koyuldular, Lulu önde başı çekiyordu.

"Arabamı getirmedim," dedi Dorrie Rickie'ye. "Senin evden bir taksi çağırırım artık."

"Ya da benim evde kalırsın!" dedi Rickie, cömert ve konuksever bir tavırla. Bu gece bir kriz söz konusuydu, *une vrai crise*. Renate ölmüş, ırakları efendisiz kalmış, Luisa Renate'den kurtulmuş! Bu gece biraz fazla içtiğinin farkındaydı Rickie, çünkü özel bir geceydi, Dorrie'nin Luisa'yı özgürlüğüne kavuşturması bekleniyordu; Renate'nin vefatının gerçekliği henüz kafasına dank etmemişti.

Anahtarını kilide soktu Rickie, sonra dairenin ışıklarını yaktı.

"Hadi, gelin, yatağı yapalım," dedi, kendi çift kişilik yatağının üstündeki koyu mavi örtüyü çekerken.

Çarşaf değiştirme işini üç kişi üstlenince iş üç dakikada bitti.

"Bu gece benimle kal, Dorrie. Çok tuhaf bir gece bu."

Dorrie kafasını salladı, "Tabii, Luisa."

Rickie kanepede yatacaktı. "Siz bayanlar için bir sakıncası yoksa, sabahleyin çay ya da kahvenizi hazırlamak üzere burada olacağım," dedi.

Rickie kendine küçük bir viski koydu, susuz, buzsuz, Dorrie'yi de aynısından içmeye kandırması zor olmadı. "Böylece daha iyi uyursun."

Bu arada Dorrie olanları Rickie'ye aktarmıştı: Renate nasıl peşinden koştu, nasıl merdivenlere daldı, kendisi tam bir kat da-

ha aşığıya inmişken nasıl korkunç bir çatırtı işitti, tüm ayrıntılar... Doktor Renate'nin boynunun kırıldığını söylemişti. Bu aşamada Rickie'nin kafasına dank etti Luisa artık özgürdü, aynı zamanda işsiz. Ama bütün bunları yarın daha rahat konuşabilirlerdi.

Luisa yüzünü gözünü lavaboda yıkamıştı, kocaman yatağı yüzükoyun, başı Dorrie'ye dönük olarak uzandı. Aziz Jakob Kilisesinin çanı bir tek kez çaldı. Buçuk anlamına geliyordu bu. Saat kaçın buçuğı? Rickie görünürde değildi, oturma odasındaydı. Luisa alçak sesle, "Sana teşekkür ederim," dedi, Dorrie uyuyor mu uyanık mı bilmeden.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok. Hadi, uyu."

O sabah saat ondan önce çalan telefon Rickie'yi uyandırdı. Yattığı kanepenin yanında duran telefonu açtı Rickie.

Arayan ablası Dorothea idi. "Nasılsın, Rickie? Baş başa bir öğle yemeği yemenin vakti geldi diye düşündüm. Bugün boş musun? Kronenhalle nasıl?"

"Aaah, Dorothea..." Ablasıyla öğlende buluşabileceğini sanıyordu, ama kendisine ihtiyaç duyulduğu takdirde Luisa'ya yardımcı olabileceği bir konumda olmak istiyordu. "Bilemiyorum. Burada işler biraz karışık. Luisa'nın patronu – hatırlıyor musun, sana Luisa adında bir terzi çırağından söz etmiştim."

"Tabii. Luisa. Hani, erkek arkadaşı..."

Rickie, yatak odasının kapalı olduğunu gördükten sonra konuşmayı sürdürdü. "Kızın patronu dün akşam öldü. Merdivenden düşmüş, boynu kırılmış."

"Tanrım! Ne diyorsun, Rickie!"

"Sabaha karşı bir civarında olmuş. Onun için Luisa burada yattı. Hâlâ içeride uyuyor."

Dorothea durumu anlayışla karşıladı. Daha sonra konuşmak üzere vedalaştılar.

Rickie kızların odasından kıpırdanmalar duydu, "Günaydın!" diye seslendi ve banyoyu kendisinden önce kullanabileceklerini bildirdi. Üstüne bir sabahlık geçirip kahveyi koydu, kahvaltı masasını hazırlamaya başladı. Evde biraz jambon ve bol miktarda ekmek vardı neyse ki.

"Düşünüyorum da... sizin eve kadar bir gitmemiz gerek, Luisa. İşyerine, yani." Rickie kesin konuşmaktan kaçınarak, sanki el yordamıyla bir yol arıyordu. Luisa'nın oraya giderken yanında birilerinin olmasının işi kolaylaştıracağını biliyordu,

Dorrie'nin vakti olacağını umuyordu. "Öteki kızlara da haber vermen gerekecek. Hepsinin telefon numarasını biliyorsundur, umarım." Pazartesi sabahı kızların sekizden önce geleceklerini biliyordu Rickie, Luisa söylemişti.

"Biliyorum. Onları ararım," dedi Luisa.

"Renate'nin avukatı vardır herhalde. Hiç akrabası var mıydı?"

"Avukatı var. Görünce hatırlarım adını. Romanya'da bir kız kardeşi olduğundan söz etmişti."

Kızlar yatağı düzelttiler (Rickie, çarşafı değiştirmemelerini söyledi) ve Rickie giyinmiş ve tıraş olmuş halde banyodan çıktığında ev derlenip toplanmıştı.

Rickie, "Gidelim mi?" diye sordu. "Lulu da gelebilir mi?"

Luisa gülümsemeye çalıştı, "Tabii. Elbette."

Yolda bir komşuyla karşılaşırlar da, "Ah, Luisa, haberleri duydum," gibisinden bir laf edilir diye çok korkuyordu Luisa, ama binaya girdikten sonra bile tanıdık kimseye rast gelmediler. Luisa kapıyı anahtarıyla açtı: İşte uzun koridor, işte oturma odasının kapısı, işte Renate'nin yatak odasının kapısı, aynen bıraktığı gibi aralık. Renate'nin karyolasının önünde işlemeli terlikleri duruyordu, dün gece ayağına bunları geçirmeye vakit bulamadan dışarı fırlamıştı, ama terlikleri giymiş olsaydı da hayatını kurtaramayacaklardı. Her şey çok aşınaydı, ama bu sabah her şey farklı görünüyordu, ürkütücü, donmuş.

Rickie duruma sakince el koydu, Dorrie de onu destekliyordu.

İş ile ilgili adreslerin bulunduğu kahverengi deri defterin atölyenin neresinde durduğunu biliyordu Luisa. İlk önce Vera'yı aradı.

"İnanmıyorum!" dedi Vera.

Luisa açıklamalara girdi: "Benim bir arkadaşım kızmıştı... bağırp çağırıyordu, biliyorsun ya... önüne bakmıyordu herhalde." Kendisi anlatmasa komşular anlatırlardı nasıl olsa.

Elsie de aynı tepkiyi gösterdi. Ne diyeceğini bilemedi, şoke oldu.

"İsmlenmiş işlerin hepsini bitirmek zorundayız," dedi Luisa. "Onun için yarın geleceksin tabii. Lütfen!"

Stefanie evde yoktu. Luisa haberi ailesine bırakmak istemedi.

Rickie dedi ki: "Bak, Luisa, Renate'nin avukatını bulmak gerek. Şu defterde onun adını arar mısın?"

Adamın adı R harfiyle başlıyordu, Luisa sonunda onu işle ilgili adres defterinde buldu. Rickie'nin önerisine uyarak adamın adını ve telefon numarasını bir kâğıda yazdı, aynı şeyi Renate'nin bankası ve orada iş gördüğü kişi için de yaptı.

"Renate'nin vasiyetnamesi vardıysa eğer, avukatta bir kopması vardır herhalde, belki bankada da vardır," dedi Rickie. "Onlardan kız kardeşinin de adresini bulabiliriz belki."

Lulu heyecanlı bir merakla odadan odaya dolaşıyordu. Luisa ise, onun tam tersine, ne yapacağından emin görünmüyordu. Yatağını topladı. Renate'ninkini de toplamaya başlamışken şaşaladı, çarşafı sıyırmaya başladı. Dorrie ona yardım etti. Hepsini kirli sepetine attılar. Luisa buzdolabına bir göz attı, ertesi gün işe gelecek olan kızları, onların yiyip içeceklerini düşünüyordu. Bir-iki bir şey attı, bir tencereyi kırı yumuşasın diye musluğun altına tuttu. Bundan böyle burada hiç yemek yiyecek miydi acaba?

"Ben de birşeyler yapabilir miyim?" diye sordu Rickie. "Atölye yarın sabahki çalışma için hazır mı?"

"Eminim hazırdır. Daha önce bakmıştım."

Luisa Renate'nin odasına girdi. Özellikle tuvalet masasının üstü karmakarışık, bir sürü oje şişesi, rimel kutusu, kolonyalar, saç fırçaları, taraklar, gümüş bir tepsicik içinde firkete ve to-kalar. Kapalı iki dolap kapısının ardında sıra sıra uzun etekli entariler, takımlar, eteklikler, bluzlar asılıydı, biliyordu Luisa.

"Bunları bugün düşünme," dedi Dorrie. "Kızlardan biriyle birlikte yaparsınız. Belki eşyalardan bazılarını isterler."

"Doğru ya..." Bu fikir Luisa'nın sıkıntısını biraz hafifletti.

"Kendine küçük bir valiz hazırla bu gece için," dedi Rickie. "Stüdyoda yatacaksın ya." Ne kendisinin ne de Mathilde'nin sabah dokuz buçuktan önce stüdyoya gitmediklerini daha önce söylemişti.

Luisa söyleneni yaptı. Pijaması, terlikleri, yarın giyeceği kıyafet, bir kitap, derken bir kitap daha, diş fırçası.

Yeniden güneş ışığına çıktılar, Rickie valizi taşıyor, Luisa ise Lulu'nun kayışını tutuyordu. Bir komşuyla karşılaştılar, kadının yüzünü dün gecedен hatırlıyordu Luisa.

"Yooo, yarın döneceğim," diye karşılık verdi Luisa kadının sorusuna. "Sabah sekizde, belki daha erken."

"Bir yardımımız dokunacak olursa... buradayız," dedi kadın.

"Teşekkürler!"

Bir-iki saniye sonra Dorrie Luisa'ya dönerek, "Düşünsene, artık sana ulaşabileceğiz! Ben, Teddie, Rickie... Sana telefon edebileceğiz!" Sevinçli bir kahkaha attı.

Rickie'nin stüdyosundan içeri girdiklerinde telefon çalıyordu.

"Allahın pazarında kim olabilir?" diye mırıldandı Rickie, belki ablasıydı, bir içkiye ya da yemeğe çağırmak gelmişti aklına.

"Alo, Rickie!" dedi Teddie Stevenson. "Tam umudu kesmek üzereydim. Dinle, yarın akşam için her şey hazır. Hani, doğum günü partim için. Kronenhalle'de saat yedi buçukta, rezervasyon benim adıma. En az on iki kişilik dedim, bakarsın son dakikada aklıma çağırarak birileri daha gelir. Gelebileceksin değil mi, Rickie? Lütfen!"

"Evet, sanırım... eminim gelirim. Teşekkürler, Teddie."

"Luisa'nın da mutlaka gelmesini istiyorum. Sen onu getirirsin, değil mi? Ben kendim getirmek isterim, ama oranın atmosferi o kadar kötü ki... Sokağın başında beklesem bile--"

"Eminim Luisa da gelecektir," dedi Rickie, Luisa'nın küçük valizini mutfağın yanındaki odaya götürdüğünü gördü. Dorrie ise duvarlara raptiyelenmiş karikatürlere dalmıştı. "Burada bir değişiklik oldu, Teddie. Yaşlı cadı artık yok. Öldü."

"Öldü mü? Dalga geçiyorsun!"

"Hiç de değil."

"Ne demek istiyorsun, Rickie?"

"Luisa bu gece benim stüdyoda yatacak. İnanmıyorsan eğer, kendisine sor. Luisa!"

Kız gelip telefonu eline aldı. "Merhaba, Teddie. Evet, doğru." Ve sıkılmış gibi kaşlarını çattı. "Merdivenden düştü, tam dairenin önünde. Hayır, hayır, binanın içinde. Boynu kırılmış."

Ertesi akşam herhalde gelebileceğini, ama kesin bir şey söyleyemeyeceğini bildirerek davet için Teddie'ye teşekkür etti.

"Daha hâlâ orada mı oturacaksın? Renate'nin evinde yani?"

"Her şey daha yeni oldu, Teddie. Böyle bir soruya nasıl yanıt verebilirim? Kızlar, tabii ben de, yarın orada çalışmak zorundayız."

"Deme yaa," dedi Teddie. "Peki, şey, tekrar Rickie'yi verebilir misin?"

İsterse Philip adlı delikanlıyı da davet etmesini söyledi ona Teddie. Rickie onun yerine Freddie'yi getirip getiremeyeceğini sordu.

"Hani, polis memuru olan arkadaşım. Gerçi yarın akşam boş olup olmadığını bilmiyorum ama."

"Elbette, Rickie, ikisini de çağır. Ne yazık ki yazım yarın yayınlanmıyor. *Gene* ertelediler."

Pazartesi sabahı hafif bir yağmur vardı, ama (kız Rickie'nin dolabından bir yağmurluk almıştı) saat yedi buçukta Renate'nin dairesinin bulunduğu binanın önündeydi Luisa. Çok geçmeden Stefanie görüldü, kafasını bir gazete ile yağmurdan koruyor, öteki elinde koskocaman, plastik, beyaz bir çanta taşıyordu. Luisa'ya muzip muzip gülümsedi.

"Erken kalkmışsın. Yoksa bütün gece dışarıda mıydın?"

Stefanie yağmurluğun farkına varmıştı hemen.

"Vera ile konuşmadın mı?"

"Yoo, neden?"

"Renate düştü... Cumartesi gecesi. Bizim merdivenlerde. Öldü."

"Aman Allahım!" Stefanie kaşlarını çatarak gazeteyi kafasının üstünden çekti. "Öyle birdenbire öldü mü, yani?"

"Evet. Boynu kırıldı."

"Ne yapacağız şimdi?"

"Ben de emin değilim henüz. Elimizdeki işleri bitirmemiz gerek – siparişleri, yani. Ne yapılacağını Vera bilir. Birazdan geliyorum." Kızın gözlerinin yaşla dolduğunu gördü Luisa.

"İnanması o kadar zor ki!"

Luisa'nın tahmin etmiş olduğu gibi, Vera duruma el koydu. Aynı ordudaki gibi; Renate'den sonra en yüksek rütbeli Ve-

ra'ydı ve Elsie onun altında çalışıyordu, Luisa ile Stefanie ise Renate'nin iki çırağıydılar. Her şeyden önce siparişlerin bitirilmesine çalışacaklardı.

"Ayrıca *Frauenfachschule*'ye başvurup yardım isteyebiliriz," diye sözlerini sürdürdü Vera, koyu renk gözleri ciddi ve içtenlikliydi. "Bize iyi bir *Damenschneiderin* adını verebilirler."

Yeni bir usta, yeni bir patron. Bu fikir kızları durultmaya, gözlerini kocaman kocaman açmaya yetti.

"Hadi bakalım, şimdi yapmamız gereken işlere koyulalım," dedi Vera.

Luisa ötekilerle birlikte işbaşı yaptı. El dikişleri, teyeller, yeni planlamalar, uzun masanın tümünü kullanıyorlardı. Konuşabilen tek kişi Stefanie'ydi, yağmur hakkında bir espri yaptı. Saat ondaki kahve molası için cumadan artan pastadan başka bir şey olmadığını düşündü Luisa, dün L'Eclair'e gitmeyi akıl etmemiştir.

Derken telefon çaldı; Vera açtı. Biri tayyörünün ne zaman hazır olacağını soruyordu. Vera kesin olmayan bir tarih verdi, Luisa kendisine sorulsa aynı şeyi söyleyeceğini düşündü. Bu sabah Rickie Renate'nin bankasına telefon edecek, sonra Luisa'yı arayacaktı. Saat ona gelirken Vera Luisa'yı telefona çağırdı.

Rickie UBS Bankasından Gamper adlı biriyle konuşmuştu, adam Renate Hagnauer'i iyi tanıyorsa benziyordu. "Senin bir dostun olduğumu söyledim, senin de Frau Hagnauer'in çıraklarından biri olduğunu. Haber adamı çok şaşırttı... ayrıca senin adını da biliyormuş nedense. Şimdi, Luisa—"

"Evet."

"Bay Gamper'in dediğine göre Renate'nin vasiyetinin bir kopyası onlardaymış, ama o konuyla avukatı ilgilenecekmiş. Bizim yapmamız gereken ölüm ilamını Renate'nin avukatına ulaştırmak. Cumartesi gecesi sana öyle bir belge veren oldu mu?"

"Hayır. Bundan kesinlikle eminim."

"O zaman onu gördükleri hastaneden almamız gerek. Ya da morgdan." Rickie içini çekti. "Sizin evin kapı numarası nedir, canım?"

"Yüz kırk beş."

"Tamam. Ama, Luisa, sensiz pek bir şey yapamam, biliyorsun. Sen Renate ile aynı adreste oturduğun için ölüm ilamını ancak sana verirler."

Luisa saat on birde evden çıkamayacağını, kızların öğle yemeği için yalnızca kırk beş dakika vakitleri olduğunu, kendi yemeklerini kendileri getirdiklerinden...

Rickie onun sözünü kesti. "Ama acil bir durumla karşı karşıyayız!" Bu işi bugün olmazsa yarın yapmak zorundayız. Orada işleri idare edebilecek biri vardır mutlaka."

"Vera var."

Böylece o gün saat on birde Rickie ile Jakob'un köşesinde buluştu Luisa. Adam taksiyi çağırtmış, hazır bekletiyordu. Hemen hastaneye yollandılar. Renate'nin evine gelen cankurtaranın onu hangi hastaneye götürdüğünü o sabah araştırmıştı Rickie. Luisa kimliğini gösterdi ve ölüm ilamını alabildi; o gece gelen doktor imzalamıştı sertifikayı.

"Birinci adım tamam," dedi Rickie bütün bunlar tamamlandığında. "Seni evine bırakayım şimdi, kendim de Jakob'a gidip bir yemek yiyeyim. Sen de gelmez misin?"

Luisa başını iki yana salladı. "Bir an önce eve döneyim. Sen de Rickie... bütün sabahını benim için harcadığının farkındayım."

"Ölümcül değil. Öğleden sonra stüdyoda olacağım."

Yeniden bir taksiye binmişlerdi, hastane çıkışında taksi bulmak zor olmamıştı.

"Şimdi o belgeyi bana ver, tatlım. Stüdyoda bir-iki fotokopisini çıkarayım, bakarsın lazım olur. Aslını bu gece geri veririm sana. Geleceksin, değil mi?"

Kronenhalle Lokantası. Birkaç saat orada olacağını hayal etmek bile zordu. Renate ile birlikte birkaç kez, kutlanacak bir şey olduğunda gitmişlerdi o şahane restorana. Bu gece ise neşeli görünmesi gerekiyordu. Teddie'nin doğum günü. "Ona hediye bile almadım."

Rickie güldü. "Teddie artık sana telefon edebilir! Hatta gelip seni görebilir bile. Bundan âlâ hediye mi olur?"

Luisa'nın ineceği yere varmışlardı.

"Yediyi çeyrek gece alayım mı seni?" diye sordu Rickie. "Unutma, öğleden sonra avukata ulaşmaya çalış. Bir randevu al, ne zaman olursa olsun seninle gitmeye çalışırım –tabii sen gelmemi istersen."

"Tabii istiyorum, Rickie."

Yukarıda kızlar öğle yemeğini yarılamışlardı. Luisa'nın kesin gerekli bir iş için gittiğini biliyorlar, merak ediyorlardı. Luisa muslukta ellerini yıkadı.

"O gece gelen doktoru bulmak zorunda kaldım," dedi Luisa. Bu konuda konuşmak onu biraz rahatlatıyordu. "Ölüm ilamı almak gerekiyordu."

"Aaaa! Ama, tabii, normal..."

"Cenazenin ne zaman kalkacağını biliyor musun?"

Bir dilim ekmeğe tereyağı sürmekte olan Luisa, biraz boca-ladı. "Yarın olması gerek herhalde. Hastaneye telefon etmeli." Oysa Renate'nin cesedi hastanede değildi, büyük bir olasılıkla cenaze levazımatçısına gönderilmişti. Luisa yeniden Rickie'yi aramak istedi, ama o da her dakika kızın işlerine koşturmak-tan usanmış olabilirdi.

"Biliyor musun, Luisa—"

"Haaa, Luisa, birilerini araman gerekiyormuş. Numarayı yazdım, koridordaki telefonun yanında."

Elsie ile Vera aynı anda konuşmuşlardı. Luisa Vera'yı dinlemeyi yeğledi. Büro gibi bir yerden arayıp numara bırakmışlar-dı.

Saat ikide Luisa o numarayı aradı. Morgmuş. Cenaze için ne gibi ayarlamalar yaptığını sordular.

"Sizi daha sonra aramam gerekecek," diye kekeledi Luisa. Ne yapacağını hiç bilmiyor, kendini yetersiz ve aptal hissediyordu.

Neyse ki Vera oradaydı, yirmi iki yaşındaki genç kız kendine çok daha hâkimdi. İki kız Luisa'nın odasına gidip kafa kâfaya verdiler. Belki de Renate vasiyetinde nasıl gömülmek istediğini belirtmişti. Çok mümkündü bu, Luisa hemen harekete geçmesi gerektiğini kavradı.

Luisa telefon ederken Vera da yanı başında duruyordu. Rensch adlı avukatın daha yarım saat meşgul olacağını söylediler Luisa'ya. Kız en iyi fularını yıkadı, deseni biraz erkek işi olan bir eşarptı bu, sonra nemli nemli o gün ütü başı görevini yapan Stefanie'ye götürdü. Rensch'i bir kez daha aradı.

"Aaaa, evet, Frau Hagnauer! Bir meslektaşım söyledi. Gazetede görmüş. Ne korkunç bir şey!"

Luisa hatırladı: Öğlende Stefanie söylemişti *Tages-Anzeiger*'de Renate hakkında küçük bir haber çıktığını. Stefanie haberin çıkıp çıkmadığını merak ettiği için gazeteyi taramış ve bulmuştu. Luisa gazeteyi görmek istemiyordu, ama bunu açıkça söylememişti. Kendini rahatsız hissediyordu, çekiniyordu, ama soruyu sormaya zorladı kendini.

"Frau Hagnauer'in nereye gömülmek istediği konusunda bir bilginiz var mı acaba?"

"Hayır, yok. Belki vasiyetinde yazılıdır. Ölüm ilamı aldınız mı?"

Bir-iki saniye içinde her şey ayarlanmıştı: Luisa saat üç buçukta Dr. Rensch'in bürosuna gidecekti. Luisa durumu Vera'ya anlattı (Renate'nin anahtarlarından bir takım vermişti ona zaten) ve önceden telefon etmeden Rickie'nin stüdyosuna doğru yola çıktı. Rickie ilamın aslını ona verdi, bir taksi çağırdı, onunla birlikte gitmeyi de teklif etti.

"Bununla baş etmeyi öğrenmem gerek," dedi Luisa. Yalnız gitti.

Rensch ve Kuenzler hukuk şirketinin Bahnhofstrasse'deki bürosunun bekleme odasındaki ağır, meşin koltuklar Luisa'nın üstüne üstüne geliyorlardı sanki. Böyle resmi bir yere gelirken Renate mutlaka özel olarak giyinirdi. Luisa'nın üstünde ise beyaz koton pantolon, ayaklarında lastik ayakkabılar vardı. Bir kapı açıldı, bir el içeri girmesini işaret etti.

Kır saçlı, tombulca bir adam olan Dr. Rensch, mühürlü olduğu apaçık görünen bir zarf koydu masanın üstüne. Ölüm ilamını dikkatle inceledi. "Merdivenden düştü diyorsunuz, ha? Korkunç!" Zarfı çakı gibi bir şeyle açtı. "İzin verir misiniz? Önce gömülme konusuna baksak daha iyi diyorum."

Luisa sesini çıkarmadı. Kalın kâğıda yazılmış olan vasiyet-name beş-altı sayfalık gibi görünüyordu.

Çatık kaşla okumaya koyulan avukat bir sayfa çevirdi. "Haa, evet, hatırladım şimdi. Frau Hagnauer yakılmayı yeğlemişti."

Kötü bir düşünce geçti Luisa'nın kafasından: Renate yakılmayı yeğlemişti, çünkü böylece sakat ayağı kül olacak bir daha kimsenin gözüne görünmeyecekti.

Dr. Rensch konuşmaktaydı. "Bu konuda size yardımcı olabiliriz isterseniz. Bizim kadar genç biri için ağır sorumluluklar bunlar."

"Evet," dedi Luisa nazikçe.

Dr. Rensch okumayı sürdürdü. "Apartman dairesi hâlâ onun mülkiyetinde herhalde?"

"Evet." Dairenin kendisine ait olduğunu hep söylerdi Renate.

"Ya kız kardeşi? Haberleşiyorlar mıydı?"

"Bilmiyorum."

"Zagreb'de yaşayan kız kardeş?" Dr. Rensch Luisa'ya baktı. "Ona haber vermemiz gerek. Bu vasiyetname bu yıl elden geçmiş, dolayısıyla kız kardeş için belirtilen adresin hâlâ geçerli olduğunu sanıyorum. Edwiga Elisabta Dvaldive," diye biraz zorlukla okudu avukat. Siz ve o mirası paylaşıyorsunuz. Herhalde biliyordunuz."

Mirası paylaşmak. Elli-elli. Renate'nin ağzından hiç adını duymadığı kız kardeş kadar gerçekdişiydı bu. "Hayır, bilmiyordum."

"Aaa, Frau Hagnauer size çok değer verirdi... ve yeteneklerinize." Çok hafiften gülümseyerek gözlüğünü alına doğru kaldırıp Luisa'ya baktı.

Doğru muydu bu acaba? Çok değer verirdi, evet, o kadar ki kendisine mahpus hayatı yaşatırdı. Luisa'nın kalbi kötü kötü atmaya başladı. "Özür dilerim, ama size sormam gerekiyor... yakılma konusunda ne yapmalıyım?"

Dr. Rensch kafasını salladı. "O işi biz hallederiz... tabii izininizle." Bir düğmeye bastı.

Avukatın sağındaki kapı açıldı, bir kadın içeri baktı.

"Frau Hagnauer'in vasiyetnamesinin bir kopyasını çıkarırmısınız, lütfen, Christina?"

Aradan yirmi dakika geçmeden, Luisa bir tramvaya binmiş, Aussersihl'e ve eve doğru yol alıyordu. Zarfın içindeki vasiyetname çantasını kapatmıştı. Mirasın yarısı. Dairenin yarısı, ne demekti bu? Renate'nin bankadaki parasının yarısı? Luisa hiç ilgilenmiyor gibiydi, hiç etkilenmemişti sanki. Bu elbette gerçek değildi. Aynı Renate'nin ölümü gibi, pazar günü sabaha

karşı; bugün pazartesi olduğuna göre dün olmuştu olay, ama kadının ölümü sahici değildi, gerçekte ilgisi yoktu.

Şimdi göreve dönelim: O günkü işler konusunda Vera ile görüşmeli, bugün konuşmaları gereken herhangi bir müşterinin ihmal edilmediğinden emin olmalı. Vakit bulursa Rickie'ye de telefon edip avukatla görüşmesini anlatacaktı.

"Bak, Luisa, kusursuz oldu, " dedi Stefanie gururlu bir havayla. Dört köşe fular ütü masasının yanında bir ipe serilmişti. "Bu işten tam not aldım."

"İnan ki, satın aldığım günden daha güzel duruyor!" Üstüne güneş düştüğünde, ipeğin üstündeki mavili, altın renkli desen bir vitray güzelliğinde parlıyordu. "Şimdi bir hediye paketi yapmalıyım."

"Bunu *başkasına* mı vereceksin?" diye haykırdı Stefanie.

"Oooaaa," dedi Elsie gülümseyecek bir konu bulduğundan keyiflenerek.

"Bu akşam bir doğum günü partisine gidiyorum... gitmek zorundayım, yani," diye açıkladı Luisa. "Alışveriş yapacak vaktim olmadı."

Vera atölyede işlerin kontrol altında olduğunu söyledi Luisa'ya ve onu bir köşeye çekerek, "Cenaze konusu ne oldu?" diye fısıldadı.

"Yakılmak istiyormuş, yeni öğrendim. Avukat gerekeni yapacak. Yarın olacak herhalde... sen ne diyorsun?"

Vera kafasını salladı. "Tabii. Herhalde. Avukat telefon mu edecek?"

Luisa evet anlamına başını salladı.

Kızlar paydos etmeden önce ortalığı topladılar, her zaman olduğu gibi atölyeyi fazla dağınık bırakmamaya çalışıyorlardı. Luisa Rickie'ye telefon etmedi, vakti yoktu çünkü, hem atölyeyi süpürecek hem de giyinecekti. Ayrıca mirası paylaşacağını, Renate'nin yakılacağını falan Rickie'ye açıklamak istemediğini fark etti. En azından şimdilik, bu gece konuşmak istemiyordu bu konuları.

"Az daha unuttuyordum," dedi Vera, "Arkadaşın Dorrie aradı, iki kez. Ona telefon etmeni istiyor. Bir numara bıraktı. Orada yazılı."

Derken, birdenbire, Luisa dairede yapayalnız kalıverdi. Vera'nın not ettiği mesaja baktı: Dorrie ve bir numara. Bu akşam Dorrie yanında olsun istiyordu, kızın gülümsemesini, rahat davranışlarını özlemişti. Odasına girip kitaplığının en üst rafında duran Almanca Lugatına uzandı (aklına gelen en emin yer burası olmuştu) ve içinden Teddie'nin kendisine vermiş olduğu kartviziti çıkardı. Bu, oğlanın annesine aitti ve ev adresini, telefon numarasını belirtiyordu. Teddie 'Frau Katarina Stevenson' yazısının üstünü çizmiş, kendi adını elle yazmıştı.

Telefonu Teddie'nin annesi açtı. "Aaa, merhaba, Luisa," dedi kızın beklediğinden daha dostça bir sesle. "Evet, Teddie burada. Banyoda, ama bir bakayım."

Teddie banyodaki paralelden katıldı konuşmaya. "Ne var? Ne oldu? Bu gece geliyorsun, değil mi?"

"Evet, evet. Bir şey diyecektim... bir arkadaşımı getirebilir miyim? Bana çok yardımcı oldu da..."

"Tabii!" dedi Teddie.

"Dorrie. Teşekkürler, Teddie... tabii. Dört gözle."

Derken Dorrie'nin numarasını çevirdi Luisa. Saat daha beş beş vardı ve Dorrie'nin genellikle beşte işi bırakmadığını biliyordu. Bir erkek sesi (Bert değil) yanıt verdi telefona, Dorrie'yi çağırdı.

"Evet, bütün gün çok meşguldüm," dedi Luisa. "Şimdi Teddie ile konuştum. Bu gece bize katılabilir misin? Yedi buçukta, Kronenhalle'de?"

"Evet, gelebilirim de... Rickie partiden söz etmişti... Sakıncası olmadığından emin misin?"

Tabii emindi. Teddie açık büfe hazırlandığını söylemişti.

Rickie Luisa'nın oturduğu eve doğru yürüdü, çağırttığı taksinin de oraya gelmesini söylemişti. Luisa inmiş, kaldırımın kıyısında bekliyordu onu. Üstünde en iyi beyaz bluzu, mavili gri-li uzunca pilili bir etek vardı, akşamın soğuşuna karşı, geniş, siyah bir şal atmıştı omuzlarına.

Rickie ile hemen hemen aynı zamanda taksi de geldi.

"Kronenhalle, *bitte*," dedi Rickie, Luisa'nın elindeki yassı, dört köşe, mavi kurdele ile bağlanmış pakete bakarak. "Korkarım ben bir şey getiremedim. Artık Teddie beni bağışlayacak. Bugün çok meşguldüm. Avukatın ne dediğini söylemeyecek misin bana?"

"Bu gece olmaz. Zaten fazla bir şey söylemedi."

"Vasiyetnamenin bir kopyasını verdi mi?"

"Evet, verdi. Bu gece Dorrie de geliyor."

Rickie gülümsedi. "Philip Egli de geliyor. Yapman gereken çok şey var mı -vasiyetname ile ilgili?"

Luisa kafasını iki yana salladı. "Hayır."

Cenazenin ne zaman kalkacağını sormak istiyordu Rickie, ama o anda zamanı değilmiş gibi geldi. Öte yandan, zamanı ne zaman gelecekti? Olaylar Luisa'yı felç etmiş gibiydi.

Kronenhalle'in kapısından girdikten sonra sordu Rickie. "Cenaze yarın mı kalkacak?"

"Cenaze yakılacak. Avukat ne zaman olacağını bildirecek bana. Yarın, herhalde."

Luisa'nın merasime gideceğinden emindi Rickie, cenaze varsa her zaman bir merasim olurdu. "Yukarı çıkalım, parti üst katta."

Teddie'nin konukları için geniş, özel bir salon ayrılmış, birbirleriyle geniş açı oluşturacak şekilde konulmuş iki uzun

masa hazırlanmıştı. Teddie hemen ayağa kalkıp onları karşıladı. Mavi bir yazlık takım elbise giymiş, kırmızı papyon takmıştı. Pek şıktı.

Luisa'yı yanağından öptü. "Ne kadar güzelsin! Merhaba, Rickie! Bunlar senin, Luisa." Teddie avucunun içinde dikkatle tuttuğu bir çift gardenyayı uzattı. "Kurdelenin arkasında bir iğne var..." diye telaşla izah etti, ona yardım etmeye hevesliydi, ama Luisa çiçekleri kendisi takabileceğini söyledi.

"Teşekkürler, Teddie. Ne taze kokuyor! Bu da sana küçük bir şey. Doğum günün kutlu olsun!"

"Aaaa, bana bir şey getirmen gereksizdi!" Yassı kutuyu elinde evirip çevirdi çekingen bir gülümsemeyle. Bunu vestiyere bırakacağım, yoksa kaybederim. Lütfen buyurun... Partiye hoş geldiniz. Birer içki alın. Ben şimdi geliyorum." Fırladığı gibi koş koş merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Keten örtülü iki masanın çevresinde garsonlar dört dönüyor, daha önceden yerleştirilmiş çatal bıçakların, bardakların yanına bir sürü tabak çanak ekliyordlardı. Buz kovalarının içinde şarap şişeleri göze çarpıyordu.

"İyi akşamlar," dedi Freddie Schimmelmänn Luisa'ya selam vererek. "Ve Rickie." Luisa'ya dönerek ekledi, "Duydum... kazayı, yani. Hiçbirimiz böyle bir... aksilik... beklemiyorduk."

"Hayır, beklemiyorduk," dedi Luisa ve aynı anda öznenin çoğul olduğunu ayımsadı. 'Biz' kimdik?

Teddie, yanında uzun boylu, sarışın bir gençle geri geldi. "Bu Eric... Benim askerlik arkadaşım. Luisa... Rickie..."

Gözlerini Luisa'ya diken Eric, herkese "İyi geceler," diledi.

Derken Philip Egli esmer bir delikanlıyla göründü. "Merhabalar. Bu Walter Boehler. Hatırlıyorsun ya Rickie, seyahat acentesinden." Philip'in mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Rickie hatırlar gibiydi. Yeni biri. "Seyahat acentesinden Walter!" diye haykırdı büyük bir şairi selamlarcasına. "Ve Andreas! Gözlerime inanamıyorum!"

Andy lacilerini çekmiş, kravat bağlamış olarak, gülümseyerek onlara yaklaştı. "İyi akşamlar, Teddie. *Ein Appenzeller*, Rickie? Ha-ha!"

"Bu ne sürpriz!" dedi Rickie.

"Al benden de o kadar! Ama fazla kalamayacağım. Ursie yarım saatliğine izin verdi."

"Ursie'yi de çağırdım," dedi Teddie Rickie'ye dönerek, "Ama kesinlikle gelemeyeceğini söyledi... yirmi dakikalığına bile ayrılamazmış. Andy, şu insanların içki içmelerini sağlasana. Bu işin uzmanı sensin."

"Teddie... bu senin için," Andy ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. "Hepimizden bir kart. Hepimiz yeni yaşını kutluyoruz."

"Teşekkürler, Andy."

İçkilerin durduğu masaya yaklaştılar. Bol bol Coca-Cola ve domates suyu vardı.

Andy boynunu kırarak kafasını Luisa'ya yaklaştırdı bir ara. "Fraulein Luisa, Ursie ve ben ve Hugo... hepimiz Madam için çok üzüldük."

"Teşekkür ederim, Andy. Çok nazıksınız. Evet, hepimiz çok sarsıldık."

Her iki masada da vazolar içinde uzun saplı yıldız çiçekleri ve daha kısa saplı laleler ve beyaz güller vardı. Ortam, biraz önce Luisa'nın düşündüğü gibi cenaze olmaktan çıktı birdenbire, bir sürü güzelliğin bir anda patlaması gibi bir şey oldu, çok özel yiyecekler, içkiler... Garsonlardan biri kocaman şamdanın mumlarını yakıyordu.

"Matmazel?" Bir başka garson ayaklı kadehlerle dolu bir tepsi uzattı, kadehler köpük köpük kabaran şampanyayla doluydu.

Herkes bir kadeh aldı, Luisa'nın hiç tanımadığı iki-üç genç kız bile. Bunlar öylesine utangaç duruyorlardı ki, onlara kıyasla kendini çok havalı hissetti Luisa.

"Doğum günün kutlu olsun, Teddie!"

"Daha nice yeni yaşlara!"

"Teddie'in sağlığına!"

"Konuşma yap, Teddie!"

"Eveeeeet! Büyük gazeteciden birşeyler duyalım!"

Rickie ile Luisa göz göze gelip birbirlerine gülümsediler. Rickie, Andy'nin sayesinde, buzlu viski içiyordu.

"Hepinize teşekkür ederim... çok teşekkür ederim... burada bulunduğunuz için," dedi Teddie.

"Daha, daha!"

"Peki –tamam. Nihayet yirmi bir yaşına bastım." Teddie yere bakıyordu, sanki halının üstünde zıplayacakmış gibi bir ayağını kaldırdı. "İnanamıyorum, Amerikalıların hep bekleme-nizi söylediği yaşa geldim. Bekle, şunu ya da bunu yapmak için yirmi bir yaşını bekle." Boğazını temizledi. "Bu gece, en azın-dan en sevdiğim kişileri çevremde toplamak hakkına sahibim: Birkaç okul arkadaşım, askerlik arkadaşım Eric –ki belki haya-tımı ve kesinlikle saygınlığımı kurtarmıştır bana yüzükoyun yatmamı tavsiye ederek. Yoksa kurşunu yiyecektim– hem de kışkımdan. Askerlikte ters yön oluyor bu, anlayacaksınız."

"Ha-ha-ha." Mırıltılı kahkahalar.

"Bu gece Franzi burada, hemen hemen her şeyimi paylaştı-ğım okul arkadaşım: Evden gönderilen koliler, kitaplar, elden düşme arabalar, oda... kızlardan başka her şey, anlayacaksınız. Bu gece Luisa da burada, her soruya, bir randevu isteğine bile 'Bilmem ki, düşünmem gerek,' diyen kız."

Fısıltılar: "Luisa da kim?"

"Ve son olarak, yeni, ama çok değerli dostum Rickie... bir sokak serserisinin saldırısına uğradığım gece beni evinde konuk eden, her konuda dostluğunu esirgemeyen Rickie Markwalder. Hadi, şimdi yiyelim, içelim, iyi vakit geçirelim!"

"Yaşasın Rickie!" diye haykırdı bir erkek sesi. Kimin sesi?

Tam o sırada siyahlar giyinmiş Dorrie kapıda belirdi, onu görüp el sallayan Luisa'ya karşılık olarak tek elini havaya kal-dırdı.

Alkışlar. Kahkahalar.

Herkesin ilgisi açık büfeye yöneldi.

Teddie ağır ağır Rickie'ye yaklaştı. "Konuşma yapacağım aklıma gelmemişti," dedi elini alnında gezdirerek.

"Gayet iyiydin."

"Gecenin sonunda birkaç kişi Jakob'un oraya gidelim diyo-rum. Son bir içki içeriz. Ne dersin, Rickie?"

"Tabii, çok iyi olur," dedi Rickie, ama geç saatlerde kendi-sinin de Luisa'nın da ne kadar enerjisi kalacağından kuşkuluy-du. "Freddie'nin bu gece saat onda görevde olması gerek, biliyo-rum."

Rickie'den çok uzak olmayan bir noktada Dorrie Luisa ile konuşuyordu. "Bunu Teddie'ye getirdim. Armağan verme zamanı geldi mi?" Elinde küçük, dört köşe bir kutu vardı.

"Herhalde. Ne aldın ona?"

"Komik kalemler. Hepsi yazıyor, o kadarını biliyorum. Birkaç gün önce kendime almıştım, oradan biliyorum. Hah-ha!"

Luisa gülümsedi. "Ben de evden bir şey getirdim. Bugün alışverişe çıkacak vaktim olmadı da."

"Şeyi... işte, *onun* avukatını... yani, gördün mü, konuştun mu?"

"Evet."

"Ne oldu?"

Luisa bu soruya yanıt vermek istemedi. Sırtını dikleştirdi. "Şu sıra bu konuda konuşmak istemiyorum. Kusura bakma."

"Hadi, gidip yiyecek birşeyler bulalım. Biri *Boeuf Stragonoff* var diyordu."

Bu arada birkaç küçük masa da hazırlanmış, beyaz keten örtüler serilip çevrelerine sandalyeler konmuştu, oturmak isteyenler olur diye. Luisa ile Dorrie oturmayı yeğlediler, çok geçmeden Rickie de onlara katıldı. Sıcak yemek olarak *Boeuf Stragonoff* ve pilav vardı, soğuklar arasında pate, jambon, sosis ve çeşitli salatalar bulunuyordu.

"Her şey yolunda mı?" Teddie ayaktaydı; elinde şarap kadehi, besbelli oturmaya niyeti olmadan ortalıkta dolanıyordu.

Luisa Teddie'ye bakıyordu ki birden gözünün önündeki her şey grileşti ve çevresindeki sesler uğultuya dönüştü. Eline yeni aldığı çatalı düşürdü. "Dayanamayacağım..." Ve sağa doğru, Dorrie'nin olmadığı yana yuvarlanıverdi.

Alnına ıslak bez bastırdılar. Bej renkli tavan kızın başı üstünde dönüp duruyordu.

"... zor bir gün... domates suyu..."

Luisa gözlerini açtığı anda bir sıranın üstünde yattığını, birkaç dakikalık bir baygınlık geçirdiğini anladı.

"Şimdi daha iyi misin?" diye soruyordu Dorrie, elini sıkarak.

"Tabii, evet."

"İstemiyorsan bir şey yeme," dedi birisi.

Rickie'nin sesi, "Biraz yerse iyi olur," dedi.

Luisa ağır ağır birşeyler çiğnedi.

Rickie'nin boğuk sesi, "Biraz et, bir yudum şarap..." diyor-
du.

Bir lokma et her şeyi yerli yerine oturttu. Dün gece olduğu gibi bu gece de Rickie'nin stüdyosunda yatacaktı. Birkaç yudum su içti. "Tamam, iyiyim," dedi Dorrie'ye ve karşısına oturmuş ona bakmakta olduğu için Teddie'ye de. Oğlan ayağa kalktı, belden hafifçe eğildi.

"Hemen dönerim."

"Pasta!" diye haykırdı bir kız.

Pasta alkışlar arasında getiriliyordu. İki garsonun taşıdığı, koca bir tepsi içindeki yirmi bir mumlu pasta aslında fazla büyük değildi. Uzun masalardan birinin üstü kısmen temizlenmişti, pastayı bu masanın tam ortasına koydular.

"Bu kez konuşma falan yapmayacağım!" diye bağırdı Teddie. "Bu mumların hepsini de üfleyerek söndürmeyeceğim. Sağlığa aykırı bir kez! Hadi toplanın, keseceğim şimdi!"

Luisa yerinden kıpırdamadı, Dorrie de onun yanında kaldı. Biraz sonra Rickie, üç tabak pastayı epeyce zorlukla taşıyarak yanlarına döndü.

"Neli bu pasta? Evde yapılmışa benziyor," dedi Dorrie.

"Hindistancevizli mereng."

Rickie bir an önce Luisa'yı eve götürmek istiyordu, kızın çok yorgun olduğunu söyledi Teddie'ye. Dorrie de Teddie'ye teşekkür edip vedalaştı ve üçü birden partiden ayrıldılar.

Taksiyle giderlerken Rickie konuşmadı. Luisa o gece Dorrie ile birlikte kalmak istiyorsa Rickie'nin buna hiçbir itirazı yoktu, ama kendisi bu konuda bir şey söyleyecek değildi. Neticede sorun kendiliğinden halloldu, çünkü Dorrie, evinden uzak olmadığını iddia ettiği bir köşede arabadan indi.

Rickie ile Luisa adamın stüdyosuna vardılar. Rickie kapıyı kendi anahtarıyla açtı.

"Çok ürkütücü," dedi Luisa büyük beyaz salona girdiğinde. Çantasını o sabah dikkatle düzelttiği tek kişilik yatağın üstüne fırlattı. "Kendimi çok bir tuhaf hissediyorum."

Rickie gözlerini yere çevirdi. "Aslında... gerçekten ürkütücü... evet en doğru sözcüğü buldun. Şu son iki gün pek bir tu-

haftı. Mathilde'nin sandalyesine otur." Rickie döner sandalyeyi çekti. "Ufak bir bira içmeme izin var mı?" Buzdolabını açtı. İki şişe bira vardı içinde.

"Sana bir şey söylemem gerek. Yani... söylemek istiyorum."

Rickie nedense Mathilde'nin hamile olduğunu itiraf ettiği ânı düşündü. O itiraf gerçeğe dönüşmemişti. "Tabii. Nedir, yavrum?"

"Renate mirasının yarısını bana bırakmış. Öteki yarısı Zagreb'deki kız kardeşinin olacak."

"Aslında şaşırmadım desem yeridir." Ama Rickie çok şaşır-mıştı ve şaşkınlığının yüzünden okunduğundan emindi. "Her şeyin yarısı mı?"

"Herhalde. Avukat Rensch, kız kardeşiyle yarı yarıya dedi. Tabii bu arada kardeşini bulmaları gerekiyor. Bu gibi durumlarda işlemlerin aylarca sürdüğünü duydum... birtakım şeyler kanıtlanacak, filan."

"Evet. Genelde altı ayda sonuçlanır. Tabii ondan sonra veraset vergisi filan vereceksin, yüzde sekiz sanıyorum." Rickie, soğuk şişeden birasını yudumladı. "Oturduğunuz daire de Renate'nin mülkiyetindeydi, değil mi?"

"Evet." Luisa korkunç sorumluluklar altında olduğunu bir kez daha kavradı: Renate'nin parasının bir kuruşuna bile el sürmeden önce büyük bir veraset vergisi ödemesi gerekecekti belki de, oysa ödenmesi gereken faturalar vardı, en azından elektrik, telefon gibi. UBS'deki Bay Gamper ile görüşmesi zorunluydu. Derken daha iç açıcı bir şey geldi aklına. "Rickie, biliyor musun, Vera -kızlardan biri, ama 'meslektaş' sayılıyor, yani konumu biz çıraklardan daha yüksek- bir öneri attı ortaya. Kreutzplatz'daki Kız Teknik Okuluna gideceğiz, Renate'nin yerini alabilecek bir usta terzi arayacağız. Bir de oturacak apartman daire-i söz konusu olduğundan, meraklısı çıkar diye düşünüyor Vera."

Bu fikir Rickie'yi de heveslendirdi. "Elbette! Aynı kızlarla, aynı müşterilerle sürdürebilirsiniz terzihaneyi! Ama yeni bir badana yaptırırsanız iyi olur. Şimdiki görünüşü külostür demek istemiyorum, ama havası bir değişir, sana da öteki kızlara da iyi

gelir bu. Şimdi gitmem gerekiyor, Luisacığım. Sen iyisin, değil mi? Bir an önce yatacak mısın?"

Luisa kafa salladı. "Evet."

"Benim Jakob'ta bir boy göstermem gerekiyor, malum." Bira şişesini başına dikip son damlasına dek bitirdi. "Şimdilik eyvallah, yavrum. Kapıyı dışarıdan kilitlerim. Anahtarın yanında ya?"

"Evet."

Jakob'un yerine doğru yürürken papyon kravatını çözüp cebine tıktı Rickie, gömleğinin en üst düğmesini açtı. Luisa'nın o gece her zamankinden daha güzel görüldüğünü düşünüyor-du. Her zamanki gibi ıslıl ıslıl saçlar, kulağındaki minik altın halkalar, çekingenlikle cana yakınlığın harika karışımı... Mirasa ortak olacaktı hem de! Renate'nin hisse senetleri, devlet tahvilleri falan vardı mutlaka. Acaba ne kadar? Bir milyon franktan fazlaydı herhalde, çünkü Renate tabiat itibarıyla tutumlu bir insandı, üstelik ömür boyu çalışmıştı. Miras durumu Teddie açısından bir değişikliğe yol açar mıydı? Hayır, neden açsın? Peki, Luisa hangisini daha çok seviyordu, Teddie'yi mi, Dorrie'yi mi?

Evine yaklaştığında aklına Lulu geldi. Önce binanın sonra da kendi dairesinin kapısını açtı, Lulu'nun ona doğru koştuğunu işitti. Karanlıkta hayvanın kayışını arandı, holde, soluna düşen vestiyerin kancalarından birinde asılı dururdu hep. Yeniden çıktılar dışarı, Lulu işemek üzere kendini kaldırımın kıyısına attı. Jakob'un kapısına iyice yaklaşıp kadar hayvanın kayışını takmadı Rickie.

İlk gördüğü aşına yüz Ursie'ninkiydi. Kadın barın gerisinde, işinin başında, iki bira dolduruyordu. "Rickie! İyi geçti mi?"

"Evet. Pek de şıktı! Gözler seni aradı, Ursie!" "Biliyorum, biliyorum, teşekkürler," bu kez şarap dolduruyordu, gözlerini kadehten ayırmadı.

"Daha sonra Teddie de gelecek."

"Yaa? Çok iyi!"

Gözüne çarpan ikinci kişi ise Willi Biber'di, önündeki beyaz şarap kadehine abanmış gibi oturuyor, koca eliyle kavradığı kadehin ayağı görülmüyordu. Eski geniş kenarlı gri şapkası başındaydı, başını ağır ağır kaldırıp baktığında Rickie'yi gördü.

Birden gövdesi gerildi, kalkıp gidecekmiş gibi ayaklarını yere sürttü.

Rickie başını çevirdi. Willi'nin bakışı 'düşmanca'ydı. Rickie onun gözünde 'ötekilerden,' yani düşmanlardan, kötü insanlardan biri olduğunu biliyordu, Renate Hagnauer'in hoşlanmadığı, küçümsediği, hakkında kötü kötü konuştuğu biri. Dolayısıyla Rickie, Renate'nin ölümüne sevinen anormallerden biri de olabilirdi; oysa Willi Biber Renate'yi yitirmekle, bir *Protectrice*, bir can yoldaşı, bir dost yitirmişti. Willi'nin bu gece çok üzgün ve melankolik görünmesine şaşmamalıydı. Renate'nin her zaman oturduğu, Willi'nin çoğu kez bir kıyısına iliştiği masadaydı şimdi adam. Kimbilir Renate'yle olan anılarını yeniden yaşıyordu, kadın yanı başında oturmuş, ağızlığına taktığı sigaradan derin soluklar alarak, çevresine ayıplayarak bakıyor -bir yandan da aceleyle eskizler yapıyor olabilirdi. Rickie barın önünde ayakta durdu.

"Ne içersin, Rickie?" diye sordu Ursie. "Bir küçük bira?"

"Yok. Biraz bekleyeceğim." Sigaralarına uzandı.

"Andreas partinin *harika* olduğunu söyledi. *Kronenhalle* gibi bir yer, tabii!"

"Evet, hoştu. Teddie'nin doğum günüydü ya."

"Biliyorum! Luisa da orada mıydı?"

"E...veet."

İki bardağın ayaklarını dikkatle sildikten sonra bir tepsinin üstüne iki bira koydu Ursie. "Ah, zavallı kız! Ne müthiş bir şoktu kimbilir? Oturdukları daire ne olacak şimdi?"

"Bilmem," dedi Rickie.

"Kızların hepsi başka iş arayacaklar herhalde?"

Konuşmadan önce bir süre sustu Rickie. "Bilmem ki. Orada çalışan biri var... Vera adında. Ötekilerden daha büyük. Belki o işi devralır. Göreceğiz bakalım."

"Aaaa, Rickie, aramıza hoş döndün!" diye güldü Andy. Her zamanki koyu renk pantolonunu, beyaz gömleğini, düğmelerini hiç iliklemediği siyah yeleğini giymişti. "İki kırmızı, üç de bira, Ursie. Teddie gelecek mi bu gece?"

"Öyle dedi."

Ursie bira bardaklarını musluğun altına iterek, "Zavallı Willi," diye sürdürdü. "Her şeyini yitirmiş bir çocuk gibi. Ha-

beri duyduğundan beri ağzına bir lokma koymamış –yani Frau Wenger birilerine öyle demiş. Frau Renate’ye tapıyordu gerçekten!" Ursie gözlerini şöyle bir devirdi, koyu mor bir tepsiye uzanıp kontuarın üstüne pat diye koydu.

Willi’nin iştahı kaçmışsa bana ne, diye düşündü Rickie. Teddie’nin saldırıya uğradığı geceyi, duydukları kuşkuları, sonradan Willi Biber’in sorgulandığını falan unutmuş muydu Ursie? Rickie ona bunları hatırlatmaya gerek görmedi.

"Hadi, bir küçük bira iç, Rickie," dedi kadın. "Bizim ikramımız. İstersen büyük olsun."

"Küçük iyidir. Teşekkürler."

"Teddie buraya uğramayalı epey oldu, değil mi? Haaa, işte geldi! Bak!"

Teddie geniş gülümsemesini Rickie’ye yönelterek içeri girdi, yanında partide de bulunan iki genç vardı. Biri Eric’ti, ötekinin adını hatırlayamadı Rickie.

"Yeniden merhaba, Rick. Yalnız mısınız?" dedi Teddie, sonra Ursie’ye döndü. "İyi akşamlar, Ursie!"

"Lulu var ya. Bira mı içersin, Teddie?" Oğlanlar barda dikilmekten memnun görünüyorlardı, onlardan başka bir-iki müşteri vardı yalnızca.

"Bunlar bizden," dedi Ursie. "Teddie’nin doğum günü şerefine."

Bir nezakettir gidiyor, diye düşündü Rickie, delikanlıların teşekkürler ederek biralarına yumulmalarına bakarken. Derken Teddie’nin bakışlarının salona, Willi’nin oturduğu masaya kaydığını gördü.

"Evet, hâlâ burada," dedi Rickie, "Ve her zamanki yerinde."

Teddie kafasını iki yana salladı. "Zavallı orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Rickie bir kahkaha savurdu. "Teddie, büyüyorsun!"

Teddie kaşlarını çatı. "Hep büyümüyor muydum?"

Eric boğazını temizledikten sonra Rickie’ye hitap etti: "Teddie sizin çok güzel desenler ve mizanpajlar yaptığınızı söyledi –reklam olarak. Bir dergide çıkan yapıtınızı gösterdi bana. Benim de bir arkadaşım..."

Biraz kafayı bulmuş olan Rickie Eric'in sorularına nezaketle yanıt verdi. Eric'in arkadaşı *Grafiker* stajını bitirmek üzereymiş, reklam desenleri çizecekmiş. Nasıl bir iş hedeflemeliymiş? "Çizmekten hoşlandığı türden şeyleri hedeflesin," dedi Rickie daha fazla bir şey söylememeye kararlı bir sesle. Anında Custom projesi bəynini devraldı. Rickie bu projeyi gerçekleştirmeyi çok istiyordu. Bir kez şirketin adını da, orada çalışanları da sevmiştir. Erkekler için lüks eşyalar satan bu şirketin marka resmini, logosunu ve bir dizi reklam çizimini tasarlaması gerekiyordu. Yaşını başını almış bir adam için asil bir hedef miydi bu? Hayır.

Derken Teddie Luisa'nın nasıl olduğunu sordu. Gerçekte nasıl gidiyordu yaşamı? Öteki gençlerin dinlemediği bir sırada Dorrie'nin Luisa'ya âşık olup olmadığını da sordu. Peki, Luisa'nın Dorrie'ye tavrı neydi?

"Dorrie'nin ona çok yardımcı dokunuyor. Bildiğim bu kadar. Şu sıralar Luisa'nın biraz yardıma ihtiyacı var, biliyorsun. Moral desteğe..."

"Ben ne güne duruyorum? Ben de yardıma hazırım, söyle ona. Aslında kendim de söyledim ya."

Delikanlılar Rickie'ye evine kadar eşlik etmek istediler, çünkü yakında oturduğunu Teddie'den öğrenmişlerdi. Rickie, daha Jakob'un oradan çıkmadan onları içeri davet edemeyeceğini, saatin geç, yarınsa iş günü olduğunu belirtmişti. Bu yüzden Eric Jakob'tan telefon ederek Rickie'nin adresine bir taksi çağırması.

"Müthiş bir ilerleme," dedi Rickie Teddie'ye. "Bu mahalleye gelmene izin çıktı demek?"

Teddie güldü. "Anneme dedim ki, madem yirmi bir yaşına girdim... bir tek bu seferlik... ve taksile gidip gelme şartıyla... Ama merak etme, sırf bu seferlik olmayacak." Gülüşünde kesin bir kendine güven vardı.

"Hediyelerin ne oldu?"

"Gelmeden önce eve uğradım. Orada bıraktım."

Salı sabahı. Luisa'nın ilk düşüncesi: yakılma töreni. Avukat Rensch bu konuda telefon edecekti. Yoksa banka mıydı? Hayır, avukat. Luisa yataktan fırladı. Yediye beş geçiyordu. Bir fincan kahve, buzdolabındaki çörekten bir dilim. Üstünü giyin, yatağını yap. Saat dokuz buçuk civarında Mathilde geldiğinde stüdyo derli toplu olmalı.

Saat yedi buçukta apartman dairesinin kapısını kendi anahtarıyla açtı, Renate'nin yatak odasının kapalı kapısı önünden geçerken hiç de hoş olmayan duygular uyandı içinde. Bugünlük oraya bakmamaya çalış, dedi kendi kendine. Yakılma törenine gidecekti tabii –herhalde bir tür tören yapılacaktı.

İlk gelen Vera oldu, saat sekiz olmamıştı daha, Luisa mutfakta kahve yapmakla meşguldü. Vera da ilk iş yakılma töreninden söz açtı, eğer Luisa için bir sakıncası yoksa onunla birlikte gitmek istediğini söyledi.

"Sakıncası mı? Elbette yok," dedi Luisa. "Teşekkür ederim, Vera."

Dr. Rensch dokuzdan önce aradı. Frau Hagnauer için yapılacak 'tören'in öğleden sonra olacağını, bir saatten az süreceğini bildirdi.

"Yakılma işlemi iki saat kadar sürüyor, ama sonuna dek beklemek gerekli değil, tabii siz kalmak isterseniz, o başka." Krematoryumun adresini verdi. "Küllerin saklanması ister misiniz?"

"Hayır," dedi Luisa, sesi çok kesin değildi, ama yeterince kesindi.

"Masraflar buradaki nakitten ödenecek, olur mu?"

Konuşma sona ermişti.

Luisa kahvesini içmeye koyuldu; sanki cesaretini toplamasına yardımcı olacaktı bu. Vera ile göz göze geldiler, Luisa yanına gelmesini işaret etti. Uzun koridorda konuştular. Luisa tören saatini söyledi ona.

"Oranın neresi olduğunu biliyorum," dedi Vera. "Önce tramvaya bineriz, sonra da taksiye."

"OK. Kızları da öğlende salıverelim, ne dersin? Yemekten sonra mı?"

"Tabii, olur. Biz ikimiz idare ederiz." Vera kafasını sallarken uzun saçları dalgalandı. "Şimdi söylerim onlara. Ayrıca—"

"Evet?"

"Sonra da seninle gelir, Renate'nin eşyalarını toplamana yardım ederim." Başıyla kapalı kapıyı işaret etti. "Herhalde tek başına yapmak istemiyorsundur."

Luisa kendi ayakları üstünde durması gerektiğini hatırladı. O kapıyı açıp içeri girmek, mezara girmek kadar zor gelecekti ona, ama bu işi ondan başka kim yapabilirdi? "Benim görevim," dedi.

"Peki, nasıl istersen."

"Hayır, istediğimden değil," dedi Luisa sinirli sinirli. "Sen yardım edersen çok *memnun* olurum."

Öğleden sonra serbest olduklarını kızlara Vera açıkladı. "Frau Hagnauer'in cenaze töreni saat iki buçukta... sonra da yakılacak..."

Biri, "Hiiiih!" dedi.

"İsterseniz siz de katılabilirsiniz, tabii. Ama zorunlu değilsiniz. Ben Luisa ile birlikte gideceğim."

Mırıltılar. Kimse daveti kabul etmedi.

Stefanie ile Elsi öğle yemeğinden sonra gitmeye hazırlandılar. İkisi de Luisa'ya birşeyler söylemeye çabaladılar, ama açık seçik duyulabilen tek söz "Yarın görüşürüz," oldu.

Luisa beyaz pantolonunu çıkarıp koyu renk bir etek giydi. Derken, Vera ile birlikte çıkmadan önce, Renate'nin odasının kapısını açtı. Çekinmemek için sırtını dikleştirip omuzlarını geriye attığını fark etti.

"Her iki dolap da iyice doludur sanıyorum," dedi Vera'ya. "Şu beyaz torbalardan birkaç tane var mutfakta, biliyorum."

Beyaz torbalar yoksullara verilecek giyecekler içindi. Yılda bir kaç kez Zürich sokaklarında toplama yapılırdı.

Vera dolaplara dikkatle baktı ve dedi ki: "İdare ederiz. En azından bugün sıkı bir başlangış yaparız."

Luisa odanın kapısını yeniden kapattı. "Baştan taksiye binelim. Doğru dürüst yapalım şu işi," diyerek telefona gitti.

Krematoryum taştan bir binanın içindeydi, bir ofis bloku ya da banka sanılabılırdı dışarıdan, ama geniş giriş kapısının hemen yanındaki bronz işaretten anlaşılıyordu neresi olduğu. Renate Hagnauer adı bir parola gibi kapıları açtı, geniş bir görevli kızları alıp 'şapel' adı verilen bir salona götürdü. Koyu renk perdeleri çekilmiş loş ışıklı salonda sıra sıra sandalyeler vardı; en az kırk kişiyi oturtabilecek kadar, diye düşündü Luisa. O sırada içeride L'Eclair'in sahibi Frau Wenger'den başka kimse yoktu. Luisa  ğleden önce Ursie'ye telefon etmişti, ama kadın işinin başından ayrılamayacağını bahane ederek gelemeyeceğini belirtmişti. O sabah törenin kaçta olacağını sorup öğrenmiş olan Francesca hemen Luisa ile Vera'nın arkasından geldi. Birbirlerini sessizce selamladılar başlarıyla. Büyük, ağır görünüşlü tabut, bir metreden daha yüksek bir platformun üstüne konulmuştu; ucu kalın, koyu kahverengi perdelerle kaplı, geniş bir alana dönüktü.

Uzun, koyu renk giysili (ama giysi herhangi bir dinin işaretlerini taşımıyordu Luisa'nın anladığı kadarıyla) bir adam girdi içeri, onları alçak sesle selamladıktan sonra elinde tuttuğu bir kitaptan okumaya koyuldu. Ölüm hepimizin son durağı olacaktır. Renate bizlerin bir parçasıydı (sahi mi?), yaşamını çalışarak geçirmiş, mesleğinin en iyilerinden, dostlarından, komşularından saygı gören, pek çok geniş kızın eğitimine katkıda bulunmuş, onları yetiştirmiş bir *instructrice* idi... Derken Luisa, bir köşede oturan ufak tefek, bıyıklı, ciddi görünümlü bir adamı fark etti. Renate'nin bir arkadaşı mıydı acaba?

Amin. T ren sona erdi, konuşan adam girmek üzere döndü, bir mekanizmanın gıcirtısı duyuldu. Tabut yavaş yavaş onlardan uzaklaşıyordu, kahverengi perdelerin arasından geçti, perdeler yeniden kapandı. Işıklar daha bir aydınladı.

Salondan  ıkarlarken Therese Wenger alçak sesle, "Willi gelmek istemedi," dedi. "Onu çağırdım elbette, ama gelemeyecek kadar  zg n besbelli. Tuhaftır bizim Willi."

Ufak tefek adam sessizce kapıdan geçip sokağa çıktı.

"Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı Luisa.

Vera biraz düşündükten sonra tanıdı onu. "Evet. Edouard bilmemne. Fransız. Renate onunla satranç oynardı, yanılmıyordum. Bir yıldan fazladır görmemişim."

Frau Wenger veda etti. Evine tramvayla dönecekti.

Vera'nın aklına bir fikir geldi: *Frauenfachschule*'a hemen şimdi gidip yeni bir terzi bulmak konusunda birilerine danışabilirlerdi. "Ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi. Ne yapmamız gerektiğini öğreniriz."

Onlar da tramvaya binmeye karar verdiler. Luisa'nın içinde sebepsiz bir iyimserlik oluştu birden, mutlu, daha doğrusu eskisinden daha mutluydu. Böyle bir gün için hiç de uygun bir duygu değildi bu, ama kendiliğinden doğuvermişti işte. Tramvayın penceresinden seyrettiği dünya farklıydı sanki. Koyu renk saçlı, soluk benizli Vera Riedli de eskisinden daha değişik görünüyordu, oysa onu Renate'yi tanıdığı günden beri tanıyordu. Vera ona baktı, utangaç utangaç gülümsedi.

"Düşünüyordum da," dedi Vera, "ben olsam yakılmak istemezdim galiba. Toprakdan falan tasarruf oluyor, tamam da... Ben gömülmeyi yeğlerdim."

"Öldükten sonra, tabii."

İkisi de kıkır kıkır güldüler, yeniden ciddileşmek için çaba harcamaları gerekti.

Kız Teknik Okuluna vardıklarında bir kadınla görüştüler. Kadın, merhum Frau Hagnauer'in adresini kaydetti. Yeni terzi isterse orada oturabilirdi ve Vera (Luisa'nın fikrini sorduktan sonra) böyle bir ayarlamamanın tercih edileceğini belirtti, terzi ne de olsa yönetici de olacaktı.

"Yakın bir tarihte birini bulmamız mümkündür. Gene de belli olmaz tabii," dedi kadın profesyonel bir havayla. "Ben kayıtlarıma bakar, size haber veririm."

Aslında biraz yanıltıcı davrandıklarını düşündü Luisa, tramvay durağına doğru yürürlerken. Dairenin Luisa ile Frau Hagnauer'in kız kardeşine kaldığını belirtmişlerdi, kız kardeş yeni evinde oturmayı düşünürse Renate'nin odasına yerleşecekti haliyle. Gene de yeni gelecek terzi kendi evinde oturup Rena-

te'nin üst düzey müşterilerine kavuşabilirdi. Bu da onun için bir ilerleme olabilirdi.

Apartmanın kapısından girerlerken çalmakta olan telefona yetişemediler.

"Her şeyden önce bir çöp torbası gerek, ne dersin Luisa?" İşlere el koymuş gibi bir havaya bürünen Vera kaşlarını çatmış, Renate'nin odasının kapısında duruyordu.

Luisa mutfaktan bir-iki torba getirdi.

"Bence bütün bunlar atılsın... kimsenin kullanacağı şeyler değil nasıl olsa..." Vera Renate'nin tuvalet masasının üstünde duran ojelerden, dudak boyalarından falan söz ediyordu. "Sen başlayadur, ben de anneme telefon edip gecikeceğimi söyleyeyim."

Luisa işe koyuldu, önce yavaş yavaş, sonra daha hızlı kararlar vererek. Hemen her şey atılacaktı, çorap ve iç çamaşırı dolu çekmeceler boşaldı. Mendillere gelince... bazıları bayağı güzeldi. Örneğin Francesca birkaç tane isteyebilir miydi?

Vera da gelmiş, eteklikleri, entarileri üst üste yere fırlatıyordu. "Pek bir şey göremiyorum... kim ister bunları? Hepsinin etekleri uzun. Beyaz torbalara koyacaklarımızı temizletmek gerekir mi?"

Luisa, gerekiyorsa bazılarının temizleyiciye verilebileceğini söyledi. Gerçi Renate giysilerini sık sık temizletirdi ama...

Telefon çaldı. Luisa açmaya gitti.

"Nasıl geçti? Nasılsın?" diye sordu Dorrie'nin sesi.

"Vera burada şimdi. Bana yardım ediyor... Renate'nin odasında. Giysiler falan işte."

"Ben de geleyim. Şu andan itibaren serbestim. Yardım ederim."

"Çok sıkıcı bir iş."

Dorrie telefonu kapatmıştı bile.

Luisa yeniden işe koyuldu. Beş litrelik gri çöp torbalarının üçüncüsünü dolduruyorlardı. Ayakkabılar. Luisa onları ellemek için zorladı kendini. Hepsi atılacaktı.

Dorrie sanki göz açıp kapayıncaya dek geldi.

"Bu Dorrie Wyss," dedi Luisa. "Vera Riedli."

"Haaa, Dorrie- eveet," dedi Vera. "O gece evden çıkan sizsiniz." Kızın parmakları elinde tuttuğu üç kemeri daha bir sıkı kavradı. "Onun düştüğünü gördünüz."

"Aslında, hayır-"

"Onun düştüğünü *ben* gördüm," dedi Luisa. "Dorrie bir kat aşağıdaydı... sonra yukarı baktı." Luisa devam etti. "Renate bir-iki basamak indi, sonra ayağı takıldı." Bu konuda Vera'ya başka bir şey söylemek niyetinde değildi.

Son ayakkabıları da çöp torbasına atıldılar.

Çalışma masası. Küçük küçük altı bölmesi dopdolu olan sekreter tipli masaya baktı Luisa. Açılmış zarflara yeniden tıkmış mektuplar, şaşırtıcı bir dağınıklık içinde üst üste yığılmıştı. Sağ tarafta saydam bir kutu içinde ataşlar, çizim bıçakları, kurşunkalemler duruyordu.

"Bugün bununla uğraşamayacağım," dedi Luisa, yorgun değildi, ama birden üstüne hafakanlar basmıştı.

"OK, sevgili Luisa, zaten bugün epeyce iş yaptık. Baksana!" dedi Vera, neredeyse boşalmış dolapları göstererek.

"Banyo. Hiç değilse başlayalım," dedi Luisa. "Bir torba daha gerekecek. Ama *senin* kalmana gerek yok, Vera."

Vera birkaç dakika daha kalmak istiyordu.

Diş fırçaları, eski ilaç kutuları, ilaç dolabında kalmış şişeler, aspirin... Luisa Renate'nin aspirinini bile istemiyordu, bir yanı büyüteçli iki taraflı aynayı da. Ama Vera aynaya talip oldu, Luisa'nın izniyle tabii. Diş macunu da atıldı.

Elinde birkaç havlu bulunan Dorrie, "Çamaşır torbası var mı?" diye sordu. "Buradaki dolu."

Bir tane daha buldular.

"Bunu temizlikçi kadın yıkar," dedi Luisa ilaç dolabını kastederek.

Derken Vera öteki iki kızla vedalaştı. "Bu akşam daha fazla uğraşma, Luisa. Bunun yarını da var." Vera gülümseyerek el sallayıp ayrıldı, çöp torbalarından birini de yüklenmişti.

"Ellerimi kendi küçük banyomda yıkayacağım," dedi Luisa, koridorun öteki ucuna doğru yürüyerek.

"Ben de orada yıkayabilir miyim?"

İkisi de ellerini sabunlayıp ılık suya tuttular, grimsi kirli suyun delikten akıp gidişini seyrettiler.

"Şu etekliği de çıkarayım." Luisa odasına gidip dolaptan beyaz keten pantolonunu çıkardı, birkaç saniye içinde giymişti.

"Tak-tak," dedi Dorrie.

Birden ikisi de gülmeye başladılar. Luisa'nın odası büyük görünüyordu şimdi, yakın bir dost gibiydi. Dorrie onun iki elini birden tuttu ve birdenbire öpüşmeye başladılar. Dorrie kollarını Luisa'ya doladı, ona sıkıca sarıldı. Yeniden öpüştüler. Dorrie, Vera gibi, güvenilir kişilerden biriydi.

Koridorda telefon çaldı.

"Allah kahretsin," dedi Dorrie.

"Sen açar mısın?"

Dorrie şaşırđı. "Ben mi?" Koridora doğru yürüdü.

Biraz sonra geri geldi. "Rickie. Seninle konuşmak istiyor. Sesine bakılırsa pek mutlu."

"Merhaba, *Liebes*," dedi Rickie. "Hayat nasıl gidiyor. Neyse, cenaze işinin bittiğine sevindim... Sevgili Luisa, sana haberlerim var. Custom projemi kabul etti. Böyle kısaca anlatamam -benim için çok önemli bir şey bu. Bu kadar."

"Erkek eldivenleri projesi mi?"

Rickie kahkahayı bastı. "Sen benim ilk desenimi görmüş-tün yalnızca. Esas proje çok daha geniş. Koskoca bir reklam kampanyası, anladın mı? Logo falan, her şey... Hadi benimle buluş bu gece, Dorrie de gelsin. Jakob'un orada birşeyler atıştı-rırız. Tamam mı?"

Rickie'yi reddetmek zordu, Luisa 'hayır' demek istemiyor-du ayrıca. Durumu Dorrie'ye bildirdi. Saat sekizde Jakob'ta. Şimdiyse yediği geçmişti bile.

Dorrie, gece Luisa'nın nerede yatacağını sordu. Rickie'nin stüdyosunda. Ortalığı toparladılar, ondan bundan konuştular. Dorrie bir kez daha Renate'nin oda kapısını kapattı, çıkarken unutmamak için çöp torbasını daire kapısının yanına bıraktı. Luisa atölyeyi alelacele süpürdü, her zamanki gibi iplik ve ku-maş parçaları, topluiğneler falan topladı.

Jakob'a vardıklarında daha erkendi, Dorrie iki *kir* ısmarla-madan önce Andreas'ın *kir* nasıl yapılır bilip bilmediğinden emin olmak istedi.

"Böyle bir günde içmeye birayla başlamayalım," dedi Dorrie.

Barda ayakta durup pembe içkilerini yudumladılar.

Dorrie arka cebine uzanarak, "Sana bir şey göstereceğim," dedi, eğri büğrü, eski bir fotoğraf çıkardı. Dorrie'ye verdi.

Luisa'nın on beş-on altı yaşlarında, annesiyle üvey babasının oturdukları mahallede çekilmiş bir resmiydi bu. Luisa'nın kara kaşları çatıktı; gözlerini kısmıştı, kısa, dağınık saçları rüzgârda uçuşuyordu. Yakası buruşmuş, koyu yeşil bir gömlek vardı sırtında. Fotoğraf yalnızca belden yukarısını gösteriyordu. Arka planda direk gibi bir şey ve bahçe çalıları vardı. "Ben."

Dorrie inanamaz bir sesle, "Bu sen misin?" diye sordu.

"Renate ile tanışmadan hemen önce. Bugün onun odasında ki çekmeceleri boşaltırken yere düştü. Bu resmin onda olduğunu hiç bilmiyordum. İnanılmaz bir şey, değil mi?"

"İnanamıyorum, ama... inanmam gerek. Gangster olmaya mı çalışıyordun?"

"Evet. Aynen. Brig'deyken böyleydim. Çıraklık okuluna gidiyordum, ama hep oğlanlarla dolaşıyordum. Motosikletler falan. Benim motorum yoktu, ama oğlanlar kendilerinininkileri ödünç verirlerdi. Ehliyetim de yoktu.

"Vay vay vay!" Dorrie bayağı etkilenmişti.

"Mümkün olduğunca çirkin görünmeye çalışırdım o zamanlar. Gerçekten!"

"Neden?"

Luisa üvey babasını düşündü ve alt dudağını ısırıldı. Resmi geri aldı, son derece sakın bir şekilde ortasından yırttı. Sonra bir kez daha yırttı.

Dorrie'nin mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı; önemli bir şeyin yok edildiğini görüyordu sanki.

"Saklamaya değmez bunu. O günleri düşünmek istemiyorum."

"*Les Girls!*" Rickie Lulu ile birlikte içeri girmişti.

Bardan en uzak köşede bir masaya oturdular. Rickie'ye bir bira, herkesin fikri alındıktan sonra patates salatası ile söğüş et, kızlara da birer küçük bira ısmarlandı.

"Şimdi, her şeyden önce-" diye başladı Rickie ciddi görünmeye çabalayarak. "Yakılma töreni nasıl geçti?" Her iki kıza da bakıyordu.

Dorrie, "Ben orada değildim," dedi.

"Pekâlâ... öncelikle tabuttan başka bir şey görmüyorsun -tabut da kapalı. Bir çeşit sahne gibi bir şeyin üstüne koymuşlar. Yuvarlak bir salon, şapel diyorlar. Vera Riedli de geldi be-

nimle. Bugün bana müthiş yardımı dokundu." Bugün daha şimdiden dün gibiydi.

Luisa anlatmayı sürdürdü. Vaizin sözleri, derken tabutun kendiliğinden hareket etmesi, perdenin arkasına geçerek gözden yitmesi. Sanki bir mucizeyi anlatır gibiydi, Rickie büyülenmiş-çesine dinliyordu onu. "Francesca da oradaydı... ama çok az kişi vardı." Rickie'nin dudaklarını sıkıca birbirine yapıştırdığını fark etti Luisa, onun ne düşündüğünü biliyordu: Çünkü Renate'yi seven çok az kişi vardı.

"Neyse, *bu* konuda daha fazla soru sormayacağım bu gece," dedi Rickie. Elini bir an gözlerinin üstünde gezdirdi.

Biraları geldi.

İşleri Vera'nın devralması konusunu açtı Rickie. Kızın tüm sorumluluğu üstlenemeyeceğini, çünkü henüz 'usta makastar' unvanı bulunmadığını açıkladı Luisa. Başlarına bir *Damenschneiderin* gerekiyordu, bugün Kız Teknik Okuluna başvurarak ilk adımı atmışlardı.

"İkinci adımsa, sevgili Luisa, daireyi baştan aşağı boyatmak olsun. O kirli krem rengi... hiç de iç açıcı değil."

"O meseleyi Bert ile konuştum," dedi Dorrie. "Bert'in bakanacı bir arkadaşı varmış."

Rickie, "Bert'i ne zaman tanıştıracaksın benimle?" diye sordu.

Kızlar gülüştüler.

Jakob'tan çıktıktan sonra Rickie'nin stüdyosuna gittiler. Adam onlara Custom için yaptığı çalışmalarını göstermek istiyordu.

Rickie yirmiden fazla eskiz çizmişti, çoğu karakalem, bazıları ise sonradan renklendirilmiş olarak: Edward dönemini hatırlatan bir silindir şapka, kravat iğnesini andıran dikey bir desen, C biçiminde bir kemer tokası. Stüdyodaki en uzun masanın üstüne dağılmışlardı hepsi.

"Şimdi de şuna bakın," diyerek, daha özenle bitirilmiş gibi duran bir kartonun üstündeki ince kâğıdı kaldırdı. "Tek bir tavus tüyü! Ama en çok bunu beğendiler. Aslına bakarsanız ben de öyle."

Tüy dikey çizilmişti, üst bölümü daha genişti, mavi ve yeşil renklerin tam ortasına düşmeyen kıvılcık bir daire...

"Bir sürü renk çeşitlemeleri yapabiliriz. Ürettikleri her şeyin üstünde bu marka olacak, kravatların, gömleklerin çok göze batmayan bir yerinde tek bir tüy." Ve sözü burada bilinçli olarak kesti Rickie. "Hadi, iyi geceler, kızlar, iyi uykular. Buuuuu... fabrikaya döneceğim. Belki de *istemediğiniz* kadar *erkenden!*" Öne doğru eğilerek hafif sarsak bir reverans yaptı ve gitti.

Dorrie, tek kişilik karyolanın hemen hemen tümüyle kapladığı minik odaya bir göz attı. "Kuytucuk bir yer burası. Seninle kalabilir miyim?"

"Bu gece mi?" Luisa farkında olmadan gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Birden ayaklarının üstünde duramayacak kadar bitkin hissetti kendini.

"Evet. Yalnızca beş dakika –belki." Koton bluzunu başının üstünden çekştirerek çıkardı.

Luisa dönüp Dorrie'nin çıplak memelerine bakmadı bile. Soyunmaya devam etti.

Dorrie önce yatak örtüsünü sonra da üst çarşafı çekip açtı, 'gel' dercesine bir el işareti yaptı. Beş dakika, diye yankıya benzer bir düşünce geçti Luisa'nın kafasından. Derken Dorrie'nin yanına uzandı, birbirlerine sarıldılar, Luisa yıkanmadıklarını, yorgunluktan kıpırdayacak pek halleri olmadığını düşünüyordu. Dorrie neredeyse üstüne tırmanmış, dudaklarını öpüyordu... Oda loştu, yalnızca stüdyodan gelen ışığın aydınlığı vardı. İkisi, tek bir kişiymiş gibi aynı anda içlerini çektiler. Kıpırtısız kaldılar bir süre; derken Dorrie ona daha sıkı sarıldı, Luisa aynı şekilde karşılık verdi. Luisa elini Dorrie'nin belinden yukarı doğru kaydırды, yumuşacık tenin altından kaburgalarını hissediyordu. Derken kaslı ve gergin sırtından aşağı doğru bu kez omurgasını hissederek indi eli. Bir yıldan fazla bir süredir, üvey babasından bu yana kimseyle böyle yatakta yatmadığını düşünüyordu Luisa... o son korkunç sefer adam iyice diretmiş, 'yatağın içinde yapmayı' kabul etmezse dayak atacağını söylemişti. O sefer yatağın üstünde ve giyimli değildi, yatağın içinde zorlamıştı kızı. Luisa'nın odasının kapısında kilit yoktu. Kitaplarda yazılan 'duhul' gerçekleşmişti, ama başka bir şey olmamıştı – bu da komikti herhalde. Başka ne olması gerekiyordu ki? Orgazm, tabii. Öyle bir şey olmamıştı.

Luisa çok derin bir "Aaaaaahh!" çekti. Sesi çok yüksekti.

"Ne oldu?"

Luisa bir soluk aldı. "Aklıma bir şey geldi de –önemli değil. Belki yarı yarıya uykuya dalmıştım."

"Önemliye benziyordu!" Dorrie dirseğine dayanarak doğrulmuştu.

Luisa Dorrie ile yataktayken bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu. Kıvrılıp fırladı yataktan, çırılçıplak olduğunun farkında değildi belki. "Üvey babam... o geldi aklıma. Şimdi söylemek istemiyordum – inan ki."

"Haa. Sübyancı herif," dedi Dorrie kuru bir sesle.

"Seninle yatairken... söyleyemedim işte."

Dorrie ona dikkatlice baktı. "Peki, ne kadar sürdü... bu olay? Başlangıcı?.."

"Öf işte... öyle ufak tefek şeyler. Ama korkunçtu. On yaşımdaydım... on bir. Evden kaçıncaya dek sürdü aslında. Anne me bir şey söylersem beni döveceğini söylüyordu. Birkaç kez de dövdü hiç sebepsiz. Ama işin aslına bakarsan, herkes kendi köşesindeydi. Anlıyor musun?"

Dorrie ses çıkarmadı.

"Bütün arkadaşlarım erkek çocuklardı, üvey babam onun hakkında bir şey dersem o çocuklarla yattığımı söyleyecekti aneme. Çok boktan bir durumdu, inan." Luisa gülmeye çalıştı, ama yapamadı.

"Annen anlamadı mı, yani?"

Luisa omzunu silkti. "Mutlaka anlamıştı. Eminim. Ama beni sevmezdi, çünkü ben de onu sevmezdim." Derinden içini çekti, banyo kapısının arkasında asılı duran sabahlığına uzandı, sırtına geçirdi. "Bütün bunları silip atıyorum –bugünden itibaren. Bir yolunu bulacağım. Hiçbiri önemli değil artık."

Dorrie kalkacakmış gibi kıpırdandı, ama kalkmadı. "Bütün bunları Renate'ye anlattın mı?"

"Hayır. Ama herhalde tahmin etmiştir. Sırf tahmin yürüterek pek çok şeyi bilirdi – tahminleri çoğu kez doğru çıkardı."

Dorrie tek dirseğine yaslanmış olarak uzanmıştı. "Annen bu adamla evlendiğinde kaç yaşındaydın? Belki söylemiştin bana, ama unutmuşum."

Luisa da hatırlamak için kendini zorlamadığında unutuyordu, zaten hatırlamak istemiyordu. "Bizim eve taşındığında do-

kuzumdaydım galiba. Ama boşanma kesinleşmeden evlenemediler. Beş yıl sürüyor. Babam annemi terk etmişti, başka bir kadın bulmuştu. Onu suçlayamam."

"Onu sever miydin?"

"Annemden daha çok sevdiğim kesin. Ama bu da çok demek değil." Babası en azından bir kez mektup yazmıştı ona, bir kez de telefon etmişti, ama annesi telefonda ona bas bas bağırmıştı, hatırlıyordu Luisa. Bunu Dorrie'ye söyledi ve artık konuyu kapatmak istediğini yineledi.

Dorrie, "Çok acıklı şeyler bunlar," dedi. "Ve de çok sık oluyor, biliyor musun? Birçok kişinin başından geçiyor. Tabii, aynı şeylerin başkalarına da olduğunu bilmek yeterli bir teselli değil ama..."

"Yoo, teselli oluyor insan! Dergilerde yazılar okurdum... ne bulursam okurdum bu konuda! Gazetecide bir dergi falan gördüm mü, içinde çocukların cinsel tacizi ile ilgili bir yazı varsa alırdım. Yardımı dokunuyordu!"

Dorrie ağır ağır yataktan kalktı, birkaç saniye içinde pantolonunu, bluzunu üstüne çekti.

"Ama bugünden sonra her şey değişti," dedi Dorrie. "Bütün dünya farklı görünüyor. Yemin ederim."

"Bundan böyle daha kolay olacak. Her şey. Göreceksin. Tasalanacak ne var ki?" Luisa kollarını iki yana açtı ve gülümse-di. "Ben artık kaçayım."

"Bu kadar erken gitmek zorunda değilsin."

"Zaten gidecektim. İnan ki."

"Araban yanında mı?"

"Jakob'un orada. İyi geceler, canım."

Luisa Dorrie'nin peşinden kapıya doğru yürüdü. Dorrie kapıya varınca döndü. "Kilitli. Anahtarın var ya?"

Rickie alışkanlıkla dışarıdan kilitlemişti kapıyı anlaşılan. Gidip kendi anahtarlarını getirdi Luisa, kapıyı açtı.

"Yarın konuşuruz," dedi Dorrie. "Arayamazsam merak etme, yarın çok koşuşturmam olacak." Uzaktan bir öpücük gönderdi ve bir hayalet gibi kapıdan süzüldü.

Luisa tavan ışığını söndürdü, yatağına doğru yürüdü. Bu gece duş almayacaktı, o da farklı olsun. Birden acıyla ayağını yerden kaldırdı. Bir raptiyenin üstüne basmıştı, ama sert basma-

dığından dibine kadar girmemişti iğne. Luisa gülümseyerek raptiyeyi ayağından çıkardı. Sonra sabahlığını da çıkarıp yatağa girdi. Biraz önce Dorrie yatmıştı orada. Hâlâ onun sıcaklığı mı vardı? Luisa sol elini açarak avucunu çarşafın üstünde gezdirdi, sıcaklığın hâlâ durduğuna inandırdı kendini.

Teddie Stevenson'un yazısı iki gün sonra *Tages-Anzeiger*'de, Georg Stefan imzasıyla çıktı. Burada Ulusal Bayram Günü, 1 Ağustosun olayları anlatılıyordu: O gece Jakob'un oradaki şenlik, annesinin arabasına doğru yürüyüşü, sırtına birden inen darbe, yüzükoyun yere yıkılış, ağacın gövdesine çarpan yüzü. Yardımsever yabancılar, Jakob'a geri dönüş, kendi ailesi kadar yakınlık gösteren insanlar...

Belki görmemişlerdir diye Rickie'ye de, Luisa'ya da gazetesinin birer nüshasını göndermişti Teddie. Her ikisine de telefon ederek, yakında yeni bir yazısının çıkacağını, bu kez gazetecilik okuluna girmek için gösterdiği çabaların anlatıldığını bildirdi; ayrıca gençlerin tatil eğlenceleri konusunda bir parçasından daha ümitliydi. Ekim ayının başında gazetecilik okuluna başlayacaktı.

Hem kendi başarısından, hem de Luisa'nın yumuşayan koşullarından cesaret alarak, Luisa'ya önce mektupla, sonra telefonla şu açıklamayı yaptı: Gelip kızın kapısının önünde oturacaktı, "Belki her Allahın günü değil, ama arada sırada, çünkü bunu hiç yapamadım." Luisa ile birlikte bir gece diskoya, bir gece de bir Yunan lokantasına gittiler.

Ancak, Luisa'nın akıllı fikri atölyedeki işleri yürütmekteydi. İlk gelen 'terzi' adayı ile uyum sağlanamamıştı: Kırkını aşkın, epeyce sinirli ve asık suratlı bir kadındı, Luisa ile öteki kızlara sorarsanız; evliydi ve geceleri orada kalmaya (yalnızca hafta içinde bile) hevesli değildi.

Dorrie'nin arkadaşı Bert kendi arkadaşı Gerhard'ı (badana-cı) artı Gerhard'ın bir arkadaşını getirdi. Apartmanın eskiliği düşünülürse, elektrik kablolarının, prizlerin vb. çok yıpranmış

olduğu kesindi, onun için badananın yanı sıra elektrik tesisatının da değişmesi gerekiyordu. İki badanacının birden çalışmasıyla iki haftalık bir sürede anlaştılar. Luisa bankaya gidip Bay Gamper ile bir kez daha görüşmüş, Renate'nin hesabında bütün masrafları karşılayacak kadar para bulunduğunu öğrenmişti.

Her şey çok kolay olmuştur sonunda. Banka Luisa'nın adına bir hesap açtı, kızların ücretlerini buradan ödüyordu; elektrik ve telefon faturaları ise her zamanki gibi otomatik olarak Renate'nin (yani, artık Luisa'nın) hesabından kesiliyordu. Gerekirse bu hesaba, Bay Gamper'in 'bol bol yetecek kadar yüksek' olarak nitelediği tasarruf hesabından aktarma yapabilecekti Luisa. Renate'nin kız kardeşi hakkında da sorular sormuştu kız, Bay Gamper henüz Zagreb'ten bir yanıt alamadıklarını bildirmişti.

İki düzine kadar taziye mektubu geldi, çoğu Renate'nin müşterilerindendi, kocasına göstermek için her zaman ikinci, düşük bir fatura isteyen kadın da yazmıştı. Luisa, "Bunlara karşılık yazmak gerek," dedi. Vera da aynı fikirdeydi ve bu görevi Luisa ile paylaşmaya gönüllü olduğunu açıkladı.

Daire boyanıp yenilenirken kızlara üç haftalık ücretli izin verildi. Luisa artık orada yatmaya başlamıştı, ama hâlâ 'ev' demiyor, hep 'atölye'den söz ediyordu. Badana için yapılan hazırlıklar, adamların sabah erkenden işe koyulmaları, şu bu derken, geceleri orada tek başına kalmak hiç de zor gelmemişti Luisa'ya.

Badananın en yoğun olduğu dönemde Luisa'nın bir haftalık tatile çıkması fikrini Vera ortaya attı. "Boya kokusu insanın başını çok feña ağrıtır." Doğru ya, Luisa da duymuştu bunu. Dorrie kırdı hoş bir pansiyon biliyordu. Rickie'nin de bildiği bir yer vardı. Soruşturdular. Dorrie'nin dediği yer daha yakındı, fiyatlar ise hemen hemen aynıydı. Böylece Dorrie bir sabah Luisa'yı oraya arabasıyla götürdü. Yanına bir valiz, bir sürü kitap, resim çizmek için malzeme aldı Luisa. Pansiyonun çevresi hoştu, birkaç ineğin gezindiği bir otlak, bir de dere vardı. Ama hepsinden güzeli kıza ayrılan odaydı; düzensiz köşeleri, eski moda kâğıtla kaplı duvarları çok hoşuna gitti. Dorrie hafta içinde gelip Luisa ile iki öğleden sonra geçirdi. Çevrede yürüyüşler yaptılar, bir seferinde başka bir kır lokantasında yemek yediler. Luisa tümüyle değişmiş hissediyordu kendini, sanki bu haftayı

yabancı bir ülkede geçirmişti. Teddie de aradı ve kahverengi Audi ile onu görmeye geldi, Luisa onu öğlen yemeğine davet etmişti. Rickie ziyarette bulunmadı, ama telefonla hatırlarını sordu, badanacıların ilerlemesi hakkında bilgi verdi.

Aussersihl'de Luisa'nın odası beyaza boyanmıştı, eşyaların yeri de değişmişti, karyola başka bir duvara dayalıydı artık, duvara asılı şeyler de farklıydı. Teddie'nin son yazısını da asmıştı duvara Luisa, aradan bir ay geçmesine karşın kâğıdı bayağı solmuştu.

Dorrie her cumartesi gecesi Küçük g'ye geliyordu. Bir cumartesi gecesi Bert de geldi, yanında daireyi boyayan badanacılardan biri vardı. Bert'in kafası tamamen kazınmıştı, ama ara sıra peruk takıyordu. Hafta sonlarında dudaklarını ve gözlerini boyuyordu, ama hemen her zaman mavi iş tulumu giyiyordu. Orta boy, gerçek altın (Bert öyle diyordu) bir küpe kulağından hiç çıkmıyordu. "Bunu benden almaya kalkan olursa, kulağımı da beraber alır," diyordu Bert, "pek kimsenin hoşuna gideceğini sanmıyorum." Bu arada Rickie ile de tanışmıştı tabii.

Şimdilerde, Luisa büyük, yeni boyanmış atölyeye girdiğinde, kendini işyerinin yöneticisi, kirayı, ücretleri, evin tüm masraflarını ödeyen, her şeyden sorumlu kişi olarak hissediyordu. Yemeğini mutfakta yemek üzere gönderildiği, telefonda konuşmasının, akşamları dışarı çıkmasının yasaklandığı günleri hatırladığında, kendi kendisine şaşıyor, bu tür davranışlara önce uzun zaman boyun eğdiği için *kendisinde* ne gibi bir eksiklik olduğunu merak ediyordu. Ve Renate ne kadar tuhaf bir insanmış ki hem kıza böyle davranmış, hem de ona mirasının yarısını bağışlamıştı!

Teddie gazetecilik okuluna devam ediyordu, her zamankinden çok daha fazla yazması gerektiği gibi 'eski ve çağdaş gazeteciler ve muhabirler' üzerine dersler görüyordu. Yaptığı işten gurur duyduğu açıktı, ayrıca, çok çalışmak zorunda olduğunu da biliyordu Luisa, çünkü annesinin üstünde iyi bir etkilendirme bırakmak zorundaydı. Teddie'nin Luisa'ya dediğine göre annesi zaman zaman umutsuzlanıyor, 'şimdiki pek çok genç gibi amaçsız bir şekilde oradan oraya sürüklendiğine' inanıyordu. Teddie, genellikle cumartesi geceleri Küçük g'ye gelebiliyordu, ama hafta içinde akşamları çalışıyordu çoğu kez. Buna karşılık,

Teddie onu haftada birkaç kez görmek istediğinde, Luisa da aynı bahaneyi kullanıyor, 'son sınav'ının yaklaştığını söylüyordu oğlana –ki bu doğrudu. Kızın bu sınavı geçmesi, hem de iyi bir notla geçmesi gerekiyordu. Onun ispatlaması gereken şey Teddie'ninkinden daha önemliydi. Oğlan gazetecilikte başarılı olsa da olmasa da üst düzey bir yaşam standartını sürdürürdü nasıl olsa.

Renate'nin ölümünün üstünden iki aydan fazla geçmişti ki atölyeye üçüncü 'usta terzi' adayı geldi. Onu da *Frauenfachschule*'den göndermişlerdi. Canlı, hareketli, kısaca boylu, kızılımsı sarı saçlı bir kadındı bu, Luisa'nın biraz komik bulduğu *Schaffhausen* aksanıyla konuşuyordu. Adı Helen Suhner olup kırk beş yaşındaydı, evli değildi, dairede yatıp kalkmaya razıydı. Hatta, yüksek tavanlı, yeni döşenmiş bir dairede oturmak fikrinin onu sevindirdiği anlaşılıyordu. Renate'nin odası hazırda; çift kişilik karyola, tuvalet masası, sekreter masası Renate'nin zamanından farklı konumlarda yerleştirilmişti. Renate'nin ölümünden hemen sonra Luisa eski perdeleri de atmış, yerlerine beyaz astarla, sarı ipek perdeler asmıştı.

Dorrie bir sürü sahne dekoratörü tanıdığından arada bir tiyatrolara davetiye alıyor, Luisa ile birlikte gidiyorlardı. Luisa dostluklarını Dorrie'nin hafife almasından mutluydu. Başka türlü olsa Luisa korkuya kapılırdı ve belki de Dorrie bunun farkındaydı. Birbirleriyle her gün telefonlaşmıyor, gizli gizli mektuplaşmıyorlardı. Birlikte bir gece geçirmek istediklerinde Luisa, Dorrie'nin evine gidiyor, Helen Suhner de bu konuda ona bir şey sormuyordu. On sekiz yaşında bir kızın kendi yaşamını sürdürmeye hakkı olduğunu düşünüyor olmalıydı. Dorrie, Teddie'yi kıskanmıyor ya da bunu belli etmiyordu, cumartesi akşamları Luisa oğlanla dans ettiğinde bile. Teddie ise Dorrie konusunda hiç ağzını açmıyordu.

Pazar günleri, arada sırada, Helen Suhner ile Luisa birlikte *Kunsthaus*'a gidiyorlardı, artık kadınların kıyafetlerini çizmek için değil, sergileri görmek için. Artık dünyadaki her şey gibi Kunsthaus da farklıydı Luisa için; geniş merdivenleri, alt katta ki kahvesi ile aslında ne ise o olmuştu artık, Renate'nin yokluğu –ve biraz da başka birinin, daha genç olan Helen'in varlığı– ile dönüşüme uğramıştı.

Bir sabah, UBS Bankasından Bay Gamper'in imzasıyla bir mektup geldi. Renate Hagnauer'in kız kardeşini bulmak amacıyla yaptıkları araştırmalar eski Demokratik Alman Cumhuriyetinin Goerlitz kentine kadar uzanmıştı, oradaki yetkililerin yanıtı ise geç de olsa ellerine ulaşmıştı sonunda. Söz konusu kız kardeşin bir yıl kadar önce öldüğü öğrenilmişti. Bu durumda Luisa tek mirasçı oluyordu. Luisa bu haberi okuduğunda bir iş günüydü, sabah saatin onu bile değildi. Vera'ya da Helen'e de bir şey söylemedi, kendi kendine bunun hayatında herhangi bir değişiklik yaratmayacağını, zaten böyle bir şeyi az çok beklediğini söyledi. Bu konuda düşünmeyecekti bile – Yani, pek yakında, belki üç ay içinde, UBS'de kendi adına yedi rakamlık bir hesap açılacağını, canı istediğinde bir palto ya da bir çift ayakkabı alabileceğini... Henüz Luisa'nın imgelemine sığmıyordu bu.

Bu haberi aldığından bir-iki hafta sonra, Rickie laf arasında ona 'Renate'nin bankasından haber alıp almadığını sordu.

"Aaa, evet. Bay Gamper Renate'nin kız kardeşinin öldüğünü öğrendiklerini bildirdi. Böylece ben... tek... mirasçı oluyorum."

"Sahi mi?" dedi Rickie birden ciddileşerek. "Bu çok... yani... tebrikler."

Bir akşam yalnız kaldığında Luisa cesaretini toplayarak Renate'nin vasiyetini başından sonuna dek okumuştı. Her cümleyi anlamamıştı, ama Renate'nin iki-üç başka bankada hisse senedi ve bonolarının bulunduğunu, UBS'de de iki hazine bonusu olduğunu anlamıştı.

Miras meselesini Rickie ile konuştuğu akşam şunları da söyledi: "Bundan kimseye söz etme, olur mu Rickie? Dorrie'ye bile söylemiyorum, Vera'ya da. Kimsenin burnumun büyüdüğünü ya da değiştiğimi düşünmesini istemiyorum." Lulu'nun beyaz başını okşadı. Hayvan gözünü dikmiş ona bakıyor, büyük bir dikkatle anlattıklarını dinliyordu.

"Bana söylediğin için onur duydum," dedi Rickie. "Ağzımı açmayacağım."

"Freddie'ye bile söyleme."

"Tamamdır."

Mirasına mart ayında kavuşacaktı. UBS'de Bay Gamper ile ayrıca bir de Rickie ile konuştuktan sonra, ortada kafasını kur-

calayan herhangi bir esrar ya da sorun kalmadı. Genellikle yapılan şey, yatırımlara dokunmamak, yaşam için gereken masrafları bunların faizleriyle karşılamaktı, Rickie'nin dediğine göre. Martta sınava da girecekti Luisa ve bu sınavı geçerse yanına kendi çırağını alma hakkını kazanacaktı.

Helen ile Luisa sabah kahvelerini sık sık Jakob'ta içiyorlardı. Willi Biber hemen hemen hiç görünmüyordu ortalıkta. Luisa, eskiden Renate ile birlikte oturdukları uzun masaya götürmüştü Helen'i. Şimdilerde hava o kadar değişikti ki, Jakob'a geldiğinde Luisa Renate'yi hemen hemen hiç hatırlamıyordu. Rickie genellikle karşılarındaki masada oturuyor, bir süre *Tages-Anzeiger*'in sayfalarının arkasında saklandıktan sonra onlara "Günaydın!" diye selamlıyor, kimi kez de gelip birkaç dakika masalarında oturuyordu –eğer yeni haberler varsa bunlardan laflıyorlardı.

Teddie birkaç kez, "Peki, hangimizi tercih ediyorsun gerçekten, Dorrie mi, ben mi?" diye sormuştu. Her seferinde Luisa, "İlle de kesin bir şey mi söylemem gerekiyor? Böyle her şey çok rahat... hafif..." diye karşılık vermişti.

Evet, Teddie ile de yatmıştı, iki-üç kez Helen akşam dışarı çıktığında, bir kez de Teddie'nin annesi hafta sonunu kent dışında geçirdiğinde. Ama bu kadarcık bir ilişki kesin karar vermesine nasıl yetebilirdi?

Teddie'nin sırtındaki yara izi büzülmüş, bir noktaya dönüşmüştü; Luisa'ya sorarsanız bu yara Teddie'yi gururlandırıyordu. Oğlanın ondan kesin ve dönüşü olmayan kararlar vermesini istemeye de hakkı yoktu ayrıca, evlenme teklif etmediğine, buna niyetli görünmediğine göre. Gazetecilik okulunu bitirdiğinde, kendisine ayrı bir daire tutabilmek için yüksek maaşlı bir iş bulması gerekiyordu her şeyden önce. Şimdi ile gelecek arasında dağlar denizler varmış gibi geliyordu Luisa'ya, bu arada Teddie bir ya da birçok başka kızla tanışabilirdi. Bunu Rickie söylemişti Luisa'ya, belki Teddie'ye de. Bu arada Teddie'nin en sevgili kız arkadaşı olmak, hatta ikinci en sevgili kız arkadaşı olmak Luisa için yeterliydi. Teddie'nin annesinin kendisini eskisinden daha çok beğendiğini de seziyordu Luisa, belki kendisi bağımsızlık ve özgüven kazandığı için, belki de Teddie artık başı bulutların üstünde gezmediği için.

"Peki, ömrün boyunca böyle iki taraflı mı kalacaksın?" diye sordu Teddie. "Eninde sonunda karar vermen gerekecek."

Öyle mi? Nedenmiş? Eğer Teddie durumdan memnun değilse onu tutan yok, bırakıp gidebilir, diye düşünüyordu Luisa. Gerçi bunu yüzüne söylemek hiç de hoş değildi ve Luisa aslında gitmesini istemiyordu. Her şeyi olurluna bırakmanın ne zararı vardı? Luisa olayı yokuşa sürmediği için seviyordu Dorrie'yi.

Rickie'ye gelince: Luisa onunla herhangi bir şey konuşmak istediğinde her zaman orada, ulaşılabilir bir yerdeydi. Freddie ile birlikte Paris'e uzun bir hafta sonu geçirmeye gittiklerinde bile otelinin adını ve telefonunu bırakmıştı Luisa'ya. Kız onu sevmesin de ne yapsındı?

Freddie'ye bir süre ısrar ettikten sonra karısı Gertrud ile tanıştı Rickie. Önce kadının en çok hangi lokantaları sevdiğini sordu.

"Çingene," dedi Freddie. Rickie şaşaladı.

Haa, yani Macar mı? Pekâlâ. Davet sahibi Rickie idi. Önce evinde yemek öncesi içkilerini içtiler –Gertrud'un Cinzano ve soda sevdiğini öğrenmişti– sonra taksiyle şık bir Macar Lokantasına gittiler. Gertrud sarışınımsıydı, pek uzun boylu değildi ve Rickie'nin anladığı kadarıyla Zürich çevresinde en az üç orkestra grubunun muhasebeciliğini yapıyordu. Rickie için en önemlisi, kendisine dostça davranmasıydı. En az Teddie'nin annesiyle karşılaştığında olduğu kadar heyecanlanmıştı Rickie, ama Gertrud'un gülümsemesi, ahbapça elini uzatması onu birden rahatlatmıştı. Sağlıklı görünüyordu, iyi kesimli saçları, klasik şıklığıyla kırk yaşını göstermiyordu. Freddie'nin dedektiflik kursları konusunda rahatça konuşuyor, yakında eşinin çalışma saatlerinin daha da tuhaflaşacağından söz ediyordu. Bunu söylerken kocasına şöyle bir göz atmıştı.

"Onunla birlikte şöyle iyi bir yemek ne zaman yiyeceğiz, meçhul. Onun için bu gece benim için bir şölen," dedi Rickie'ye.

Kadın yemek olarak fırında ördek, yanında sıcak elma püresi, kırmızı lahana ve patates seçmişti. Bu, adamlara o kadar çekici gelmişti ki, onlar da aynı şeyi ısmarlamışlardı.

Rickie biliyordu ki Freddie ile Gertrud on yıllık evliydi, Freddie karısının daha önce bir kez daha evlendiğini de söyle-

mişti ona. Rickie'nin gördüğü kadarıyla her ikisi için de doyurucu bir evlilikti bu, gözlemlediği ufak tefek şeylerden anlamıştı bunu: Lokantada Freddie'nin karısının sandalyesini çekişi, ona baktığında yüzünde beliren gurur, hatta kendini beğenmişlik... Tuhaf, diye düşündü Rickie, ama aslına bakarsan, hayat çoğunlukla tuhaftı.

Başarılı bir geceydi, hatta bir dönüm noktası sayılırdı Rickie'ye göre. Freddie ile olan ilişkisi gelişecek miydi, hatta Freddie ile Gertrud arasındaki ilişki kadar güçlü ve sağlam olabilecek miydi acaba ileride? Bunu kendi kendisine sormanın bir anlamı yoktu, biliyordu. Freddie'ye sormak da yararsızdı. İşin hoş tarafı, Rickie'nin içinde sakın bir mutluluk vardı.

Patricia Highsmith

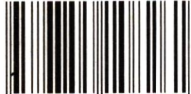
KÜÇÜK *g*: BİR YAZ MASALI

Patricia Highsmith'i tanıtmaya gerek yok. Tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de geniş bir okur kitle-sine sahip olan bu yazarın sadık okuyucuları onu çok iyi bilirler. Ancak, ölümünden önce yazdığı bu son kitap, hepimiz için sürprizlerle dolu. Onun öteki eserlerine hem benziyor, hem de benzemiyor. Bir cinayetle başlayıp hiç beklenmedik bir sona varan bu öykünün kahramanı, 'hastalıklı bir kişi' değil, hastalıklı bir toplum. Şiddeti benimsemiş, özümsemiş, neredeyse öğütmüş bir toplumda, bu şiddete karşı çıkan ama onun savaş koşullarını bir türlü benimseyemeyen bir grup marjinal insanın acı-tatlı serüveni... Tüm yaşamını ölüm ilişkileri üzerine kurmuş bir yazarın, son soluğunda ölüme meydan okuması sanki... *Patricia Highsmith*'in yaşam türküsü...

Kapaktaki resim: GARY KELLEY

ISBN 975-510-826-2

9 789755 108261 >

KDV İÇİNDEDİR